

Hồ Ly trung sinh

Chín mươi chín dung thu sinh

Hoà Ly Trùng Sinh

Tên Ebook: **Hồ Ly Trùng Sinh**

Tác Giả: **Chín Mười Chín Dùm Thư Sinh**

Thể Loại: **Huyền huyễn, Hiện đại, Ngôn tình, Văn học phương Đông**

Dịch Giả: **Teddy**

Biên tập: **Đơn Dương**

Nguồn: **nguyetha.wordpress.com**

Ebook:

<http://www.dtv-ebook.com>

Ebook được blog **Đào Tiểu Vũ** hoàn thành với mục đích phi thương mại, nhằm chia sẻ với những bạn ở xa hoặc không có điều kiện mua sách, khi sao lưu xin ghi rõ nguồn.

Trong điều kiện có thể bạn hãy mua sách để ủng hộ nhà xuất bản và tác giả.

Mục lục:

Giới thiệu:

- Lời dẫn: có một quả trứng to to...
- Chương 1 . có một vú em... (1)
- Chương 2 . có một vú em... (2)
- Chương 3 . có một vú em... (3)
- Chương 4 . có chút biến chất... (1)
- Chương 5 . có chút biến chất... (2)
- Chương 6 . có chút biến chất... (3)
- Chương 7 . có một ý tưởng... (1)
- Chương 8 . có một ý tưởng... (2)
- Chương 9 . có tiếng sấm rền... (1)
- Chương 10 . có tiếng sấm rền... (2)
- Chương 11 . có một tình địch... (1)
- Chương 12 . có một tình địch... (2)
- Chương 13 . có một loại theo đuổi... (1)
- Chương 14 . có một loại theo đuổi... (2)
- Chương 15 . có một loại theo đuổi... (3)
- Chương 16 . có một loại theo đuổi... (4)
- Chương 17 . có một loại theo đuổi... (5)
- Chương 18 . có một loại theo đuổi... (6)
- Chương 19 . có một loại theo đuổi... (7)
- Chương 20 . có một anh sếp...
- Chương 21 . có cái lồng giam... (1)
- Chương 22 . có cái lồng giam... (2)
- Chương 23 . có cái lồng giam... (3)
- Chương 24 . có một bài post... (1)
- Chương 25 . có một bài post... (2)

- Chương 26 . có một hành động... (1)
- Chương 27 . có một hành động... (2)
- Chương 28 . có một hành động... (3)
- Chương 29 . có một cạm bẫy...
- Chương 30 . có một kiếp trước... (1)
- Chương 31 . có một kiếp trước... (2)
- Chương 32 . có cuộc lưu vong... (1)
- Chương 33 . có cuộc lưu vong... (2)
- Chương 34 . có cuộc lưu vong... (3)
- Chương 35 . có cuộc lưu vong... (4)
- Chương 36 . có cuộc lưu vong... (4)
- Chương 37 . có cuộc đào vong... (6)
- Chương 38 . có cái sự gian tình...
- Chương 39 . có một cái gọi là thân thể...
- Chương 40 . có con đường về nhà...
- Chương 41 . có một tình yêu...
- Chương 42 . có một tin dữ...
- Chương 43 . có loại thẳng thắn...
- Chương 44 . có chuyến về nhà... (1)
- Chương 45 . có chuyến về nhà... (2)
- Chương 46 . có một quả bom...
- Chương 47 . có cái đám cưới...
- Chương 48 . có một Chương không tên... (1)
- Chương 49 . có một Chương không tên... (2)
- Chương 50 . có một thân phận...
- Chương 51 . có ngày đi thăm người thân... (1)

Chương 52 . có ngày đi thăm người thân... (2)

Chương 53 . có ngày đi thăm người thân... (3)

Chương 54 . có ngày đi thăm người thân... (4)

Chương 55 . có ngày đi thăm người thân... (5)

Chương 56 . có một hôn lễ...

Chương 57 . kết thúc: lại có quả trứng to to...

Ngoại truyện thứ nhất.

Ngoại truyện thứ hai.

Ngoại truyện thứ ba.

Giới thiệu:

Vô Thượng Đế phi sinh, sinh ra một quả trứng.

Vô Thượng Đế Quân là long thân, Vô Thượng Đế phi là phượng thể, vốn là loài động vật đẻ trứng, dù lần này sinh ra trứng là việc ngoài dự định, nhưng cũng là chuyện có tình có lý.

Lời dẫn: có một quả trứng to to...

Vô Thượng Đế phi mang thai, quả là việc vui mừng khắp chốn.

Trên trời không như trần gian, nam nữ ái ân, sau đó cứ thế mà ‘châu thai ám kết’ lưu truyền đời sau. Nhưng vấn đề là như vậy, nếu sinh mà không chết thì chẳng mấy chốc thiên đình sẽ bị quá tải, ảnh hưởng tới nguồn năng lượng mấy vạn năm mới có được của trần gian. Phần lớn tiên đồng trên thiên giới lúc sinh ra đều có cơ hội hưởng duyên tiên, tỷ như tiên quả vạn năm, hoặc thánh khí đầy linh khí chẳng hạn, rồi có duyên có phận mà được một cô tiên nữ nào đó ăn, cứ thế mà thành thai quả, đợi hết kỳ bầu bí thì rơi xuống đất thành tiên, đây gọi là mượn phúc tiên. Còn có một cách khác, hai vị thần tiên tình cảm thắm thiết mặn nồng được sợi kim tuyến buộc chặt, trải qua vạn vạn năm không rời, hoạn nạn có nhau, rốt cuộc trở thành tiên đế, khi thời cơ chín muồi trời cao sẽ ban thưởng tiên đồng.

Vô Thượng Đế phi đang mang bầu một tiên đồng được trời cao ban tặng, trăm ngàn năm qua thiên đình chỉ có duy nhất một tiên đồng này, thế nên trong lòng Vô Thượng Đế Quân vô cùng hớn hởi mừng vui.

Đợi đến ngày Vô Thượng Đế phi sanh nở, Vô Thượng Đế Quân ôm một bụng kích động canh sẵn ngoài phòng sinh. Ước chừng qua qua lại lại khoảng bốn vạn bảy ngàn tám trăm sáu mươi một bước mới thấy cô tiên nga ôm một cái bọc nhỏ đi ra.

Không đợi tiên nga mở miệng chúc mừng, Vô Thượng Đế Quân đã dẫn lòng chẳngặng, vội hỏi, “Là trai hay gái?”

Tiên nga sợ hãi kéo một góc chăn lên, hóa ra là một quả trứng.

Vô Thượng Đế Quân giật mình sửng sốt, nhưng rồi cũng nhẹ nhõm hẳn.

—— Vô Thượng Đế Quân là long thân, Vô Thượng Đế phi là phượng thể, vốn loài động vật đẻ trứng, dầu việc sinh ra quả trứng này là ngoài dự liệu, nhưng cũng có tình có lý đi.

Thiên đình rất nhàm chán, mấy vị chư thần tán tiên còn cá cược xem Vô Thượng Đế phi sinh con trai hay con gái. Tin tức Vô Thượng Đế phi sinh một quả trứng vừa truyền ra, tất cả tiên nhân đều nhất tề rớt cằm té u đầu, chỉ một thoáng mà điệu thú bay loạn, tường vân rục rịch, mấy thần tiên kéo tới xem nhốn nháo không dứt, thiên đình trở nên náo nhiệt lạ thường, rốt cuộc ngay cả Tử Phủ Đế Quân, tiên nhân đứng cùng bậc với Vô Thượng Đế Quân cũng bị ‘kinh động’.

“Sao lại có thể là trứng!” Tử Phủ Đế Quân lâm bẫm, thận trọng nghĩ ngợi một hồi, hẳn cũng đập cái tường vân phô trương khoe mẽ của mình hướng lên thiên đình.

Bình thường tường vân nhà khác chỉ có một hoặc hai màu, nhiều nhất là ba màu thì thôi đi, tường vân nhà Tử Phủ Đế Quân phải bảy màu, một khi bay lên, màu sắc rục rờ lóa mắt kia thì người cách xa mấy ngọn núi to cũng có thể thấy rất rõ ràng.

Nguyên nhân là vì xa xưa một thuở, quan hệ giữa Tử Phủ Đế Quân cùng Vô Thượng Đế Quân không thể nói là tốt, lúc này hẳn đến nhất định sẽ khiến

đám thần tiên mới gắn lại cảm sẽ ngã ngửa ra cả. Nhưng địa vị Tử Phủ Đế Quân cao quý như vậy, nếu muốn khiến chúng thần tiên kinh ngạc thì cũng phải để mình quang minh chính đại tiến thẳng vào Linh Tiêu Bảo Điện.

Bởi vậy, thời điểm Tử Phủ Đế Quân đến đã thấy chúng tiên đều giống như Vô Thượng Đế phi, tất thảy đều quấn khăn thành một cục trên đầu.

Tử Phủ Đế Quân nhíu mày, “Ngàn năm không gặp, lão Vô Thượng kia càng ngày càng gia trưởng ngang ngược, vợ hăn ở cũ sao các người cũng phải quấn khăn trùm đầu hết thế kia?”

Kiểu nói chuyện như vậy chư thần tán tiên đã nghe mòn tai, nhất thời càng lúng túng hơn so với việc nghe tin lúc này.

Có anh tiên gia ‘mạnh vì gạo bạo vì tiền’ (phải có điều kiện thuận lợi thì hoạt động mới có hiệu quả) lanh lẹ đến xã giao, Tử Phủ Đế Quân đã phát tay áo, “Tiểu tiên dẫn đường, nghe nói Vô Thượng trước có già sau có trẻ, ta đến xem trứng tiên nhà hăn.”

Tiên gia kia vừa nghe mấy lời này đã không còn muốn khách sáo xã giao gì, im lặng đưa Tử Phủ Đế Quân đến thẳng vườn bàn đào.

Tuy là một quả trứng, nhưng nói gì thì nói cũng là ruột thịt của mình, Vô Thượng Đế Quân làm theo đề nghị của chúng thần một cách qua loa, mở một yến hội tam triều rửa tội ngoài trời thật lớn trong vườn bàn đào.

Bây giờ yến hội còn chưa bắt đầu, các tiên nhân được xếp ngồi vào chỗ, trên bàn dọn sẵn hoa tươi rượu ngon chờ đợi. Vô Thượng Đế Quân ngồi đối diện với Vô Thượng Đế phi đang ôm quả trứng trong ngực, nghĩ đến xuất thần.

Đúng là một quả trứng vô cùng xinh đẹp, màu trắng óng ánh, không hề có tỳ vết nào, giống như một viên trân châu khổng lồ. Tử Phủ Đế Quân nhìn quen mắt, đi đến trước mặt, không nói không rằng giơ tay muốn ôm quả trứng kia xem một cái.

Vô Thượng Đế phi vốn không muốn, vừa thấy Tử Phủ Đế Quân, do dự một lúc cũng đưa cho hăn.

Tay vừa rờ đến, quả trứng đã nứt ra.

“Không phải tại ta.” Tử Phủ Đế Quân tỏ vẻ vô tội.

Vợ chồng Vô Thượng Đế Quân không thèm nhìn hẳn, chỉ căng thẳng nhìn quả trứng kia, vừa mừng vừa lo, không biết lát nữa cái gì sẽ chui ra.

Quả trứng kia rung rung vài cái, khe hở càng lúc càng lớn, trên đỉnh trứng từ từ có dấu hiệu nứt vỡ, rốt cuộc một mảnh vỏ cũng được phá ra.

Lúc này, không chỉ vợ chồng Vô Thượng Đế Quân mà mỗi một thần tiên đều nín thở như thể sợ sẽ khiến tiên đồng chưa nở ra kia sợ hãi.

Giữa ánh mặt vạn chúng chú mục, một bàn chân với những đệm thịt, bên trên là màu lông xù vàng óng ánh chậm chậm thò ra.

Cho dù là rồng hay phượng thì cũng chỉ có bộ vuốt cứng cáp sắc nhọn, mà tay người thì cũng chỉ đầy thịt chứ không thể có màu lông xù vàng óng kia được. Bởi vậy Vô Thượng Đế Quân nhin không được “a” một tiếng.

Tiếng “a” này vừa thoát ra, bàn chân mập mạp vàng óng kia lập tức rụt về. Không phải Đản Hoàng Tô bị tiếng “a” kia dọa, mà là bị chính bàn chân mình dọa.

Đản Hoàng Tô còn nhớ rất rõ, trước đó mình đang ngồi đọc một cuốn truyện trên mạng tên “HỒN BOSS”, nam nhân vật chính là một đại ma đầu, tục danh Ba Nhĩ, rất am hiểu chuyện quăng tới quăng lui người ta từ chỗ này sang chỗ khác. Đang lúc đọc tới đoạn Vương Tiểu Minh, CP (character pairing) của Ba Nhĩ, bởi vì thay Ba Nhĩ chịu đòn, thân thể không thể chịu đựng được việc tim vỡ nát mà chết tươi thì đột nhiên tên Ma vương Ba Nhĩ kia xuất hiện trước mặt nàng, sau đó giống hệt như những gì nàng thường thấy trong truyện, hẳn bùm một cái, thế rồi nàng bị Ba Nhĩ kéo từ máy tính thả đến chỗ tối om chật chội này.

(Nếu mình không nhầm thì Đản Đản đang đọc truyện đam mỹ :3, thể loại huyễn huyễn)

Nàng cố gắng giãy giụa ở cái chỗ chật hẹp vô cùng kia, rốt cuộc khi đánh vỡ được một cái lỗ nhỏ xíu, nàng bị chính tay mình —— à không, bàn chân —— hù dọa.

Không phải Ba Nhĩ chỉ có thể biến người ta từ chỗ này sang chỗ khác thôi hay sao, từ khi nào thì hẳn cũng có thể biến người thành động vật?

Đản Hoàng Tô mù mờ không xác định được, nương theo ánh sáng từ cái lỗ nhỏ trên cao cẩn thận kiểm tra chân mình. Hoàn toàn chính xác, đệm thịt mềm mịn, màu lông vàng óng ánh, giống như bàn chân của A Hoàng nhà nàng, nhưng A Hoàng nhà nàng chính là một con chó mà?

Chả nhẽ mình bị Ba Nhĩ biến thành một con chó?

Đản Hoàng Tô cảm thấy 囧.

...Nhưng cũng thiệt mới mẻ!

Cái chỗ tối om om này chỉ cần phá được một lỗ hổng nhỏ chọt trở nên vô cùng yếu ớt, Đản Hoàng Tô chỉ cần quơ quơ hai ba cái nó đã thành một cái động lớn đủ để thò đầu ra, vừa lúc bắt gặp ánh mắt của Tử Phủ Đế Quân. Chỉ trong nháy mắt, hàng mi dài kia như chạm thẳng vào lòng nàng.

Nhìn kỹ thêm một tý, làn da trắng ngần sáng sữa, tóc vừa mượt vừa dài vừa mềm, khí chất siêu phàm thoát tục, ngũ quan có nét, hàng mi đậm cùng đôi mắt xếch kia lại đẹp quá đáng.

Đây là một anh chàng đẹp giai đó nha!

Đản Hoàng Tô nuốt nước miếng đánh ực.

Nếu biết đọc truyện này lại có phúc lợi như vậy, nàng không nên đợi truyện hết mới đọc!

Đản Hoàng Tô nuốt nước miếng, tinh thần hưng phấn chào hỏi Tử Phủ Đế Quân, “Hi anh đẹp giai!”

Nhưng âm thanh thoát ra khỏi miệng lại là mấy tiếng “A a” không hề có ý nghĩa, ngọng ngịu trong tréo, nhưng không phải là tiếng chó sủa.

“Nó đang chào ta?” Tử Phủ Đế Quân nhíu mày, vươn tay ra tóm lấy gáy Đản Hoàng Tô xách nàng lên, vui sướng hả hê khi người khác gặp họa, “Ồ, một con hồ li hai đuôi, là con cái.”

Mặt Vô Thượng Đế quân tái mét.

Rồng với phượng, cho dù đột biến gen kiểu gì thì cũng không thể sanh ra hồ ly!

Đương nhiên Vô Thượng Đế Quân không phải buồn Vô Thượng Đế phi cảm sùng hay đội nón xanh cho hấn, hấn chỉ đang phần nộ việc vốn tưởng là tiên đồng được trời ban, nào ngờ chỉ là một giống tiên mượn phúc mà thôi.

Tiên gì thì tiên cũng không phải là của hấn nữa! Hạnh phúc trong lòng Vô Thượng Đế Quân từ từ tan nát.

Nhưng Tử Phủ Đế Quân lại hưng phấn dạt dào, “Tiểu hồ ly này cũng rất quý giá, nếu người không thích thì cho ta đi.”

Hồ ly vốn có ba tộc, thanh khâu Cửu vĩ Bạch thị, phàm trần Đan vĩ Hồ thị, cuối cùng là lục loan Song vĩ Phong thị.

Dòng tộc thanh khâu Bạch thị có pháp lực cao cường nhất, không tuân theo sự sắp đặt của nhà trời, tự cai quản, là yêu tộc lệ thuộc trực tiếp với Đại thần Thượng cổ Nữ Oa nương nương, số người trong tộc vô cùng ít, những người mang họ Bạch bây giờ còn sống hay đã chết cũng chưa biết rõ.

Trong ba tộc hồ ly thì Đan vĩ Hồ thị là đông nhất, họ sinh ở phàm trần, người trong tộc sống trải dài từ nhân gian trên trời, thậm chí là cả địa phủ Ma vực, không có bầy đàn nhất định, cũng không định cư, đếm không biết bao nhiêu kẻ mê hoặc người đi đường, rất hiếm nhân vật xuất chúng trong giới tiên nhân.

Lục loan Phong thị được xếp cùng hàng Tán tiên, vốn là bộ tộc tự do, nhưng trời ban cho sự linh mãnh với thảo dược, ngay cả máu trong người cũng là thuốc tiên chữa thương, cho nên thường bị tiên ma săn bắt, nuôi dưỡng hoặc làm y sư, có khi chỉ vì lấy máu. Mà cho dù tù đầy hay y sư đi chẳng nữa cũng khó thoát khỏi số kiếp rút máu, bộ tộc này dù may mắn sống sót cũng ẩn nấp không tung tích.

Đản Hoàng Tô vừa nở ra là hồ ly hai đuôi thuộc Phong thị, quả thực là bảo vật hiếm có khó tìm.

Chỉ là Vô Thượng Đế Quân không nghĩ Đản Hoàng Tô là bảo bối. Trong mắt Vô Thượng Đế Quân, Đản Hoàng Tô chính là ác điều đồ quyên mượn bụng Vô Thượng Đế phi ấp trứng, lãng phí công sức hấn bao nhiêu ngày chờ mong cùng hạnh phúc. Lúc này vừa nghe Tử Phủ Đế Quân xung phong

nhỏ cái đinh trong mắt cái gai trong thịt này đi, tất nhiên là gãi đúng chỗ ngứa, gặt đầu đồng ý tấp lự.

Vô Thượng Đế phi không cam lòng. Cho dù thế nào đi chăng nữa thì nàng cũng mang nặng đẻ đau tiểu hồ li này suốt mười năm trời, nhưng phu xướng phụ tùy, nàng không thể để Vô Thượng Đế Quân mất mặt trước nhiều người như vậy được.

Khó có thể bàn chuyện ăn rơ như vậy với Vô Thượng Đế Quân, Tử Phủ Đế Quân sợ hấn hồi hận, không hề cáo từ mà mang theo Đản Hoàng Tô, đập tường vân lấp lánh lóa mắt kia, nhanh như chớp bay về Tử Thần phủ.

Vì thế câu chuyện này được bắt đầu ở Tử Thần phủ.

Chương 1 . có một vú em... (1)

Đản Hoàng Tô không phải là Thượng Đế, cho nên nàng không biết cái chỗ tối om chật chội kia là vỏ trứng, cũng không biết Vô Thượng Đế Quân và Vô Thượng Đế phi là ba mẹ trên danh nghĩa của mình. Thậm chí Đản Hoàng Tô cũng không biết có bao nhiêu người ở đây, đôi mắt xếch đẹp đến mức quá đáng kia đã thu hút hết toàn bộ sự chú ý của nàng, mà giờ phút này, chủ nhân đôi mắt xếch kia đang mang nàng đằng vân giá vũ, bay như điện giật sấm chớp vậy.

Tốc độ nhanh như điện giật sấm chớp này tuyệt đối còn hơn cả “70 km/h” của nhân gian. Điều thứ nhất Đản Hoàng Tô cảm khái không phải là việc cưỡi đằng vân giá vũ phong cách đến thế nào, mà là —— phương tiện giao thông của thần tiên thiệt quá cỡ lỗ sỉ, không có cả kính chắn gió!

Đón cơn gió “rét cắt da cắt thịt” chèn ép bốn phía kia, chờ cho đến khi Đản Hoàng Tô đến được Tử Thần Phủ, lông trên người nàng vì sợ hãi mà dựng đứng cả lên, tạo hình vô cùng khác biệt!

“Sư phụ.” Tử Thập Nhất chịu trách nhiệm việc trông coi sơn môn bước lên ngắm nghía, cậu tò mò đưa mắt nhìn Đản Hoàng Tô: “Sao người lại đem cái cục lông xấu như vậy về ạ?”

Xấu như vậy...

Cục lông...

Đản Hoàng Tô ngửa đầu bốn mươi lăm độ đón gió rơi lệ!

Tử Phủ Đế Quân giơ tay hạ xuống một cái cốc nõ đom đóm lên đầu Tử Thập Nhất: “Con ở cùng đã lâu mà sao không phân biệt được tốt xấu gì hết vậy!”

Nói xong Tử Phủ Đế Quân giúp Đản Hoàng Tô vượt lông: “Xấu thì xấu, nhưng đây là vật quý giá.”

Vẫn là xấu...

Đột nhiên Đản Hoàng Tô rất rất muốn soi gương thử xem rớt cuộc mình trông như thế nào.

Tử Thập Nhất cũng thò tay vuốt vuốt lông hồ ly của Đản Hoàng Tô, ngây thơ hỏi: “Sư phụ, vậy rớt cuộc nó là cái gì mà quý hiếm thế ạ?”

“Bây giờ còn chưa nhìn ra? Bình thường ta dạy con như thế nào!” Tử Phủ Đế Quân đảo mắt: “Đi, chạy hai mươi vòng quanh Tử Thần Phủ.”

Tử Thập Nhất mắc cỡ rút tay về, hóp bụng ưỡn ngực, gồng vai siết tay, bắt đầu chạy bộ.

Đản Hoàng Tô hả hê khi người khác gặp họa, hất cằm nói: “Đáng đời!”

Đương nhiên, chữ “Đáng đời” kia vẫn là âm thanh i i a a gì đó không có ý nghĩa.

Tử Phủ Đế Quân cúi đầu nhìn Đản Hoàng Tô, thi thoảng vuốt vuốt mấy cái, vô cùng hứng thú lên tiếng: “Ồ, thì ra người có thể nghe hiểu được tiếng người.”

Hừ, tiếng người thì nói làm gì, nàng đây còn thông thạo cả tiếng Anh, tiếng Đức, tiếng Nhật, cả ngôn ngữ C++ nữa kìa!

(C++ là một loại ngôn ngữ lập trình.)

Đản Hoàng Tô hí mắt hưởng thụ sự ấm áp từ lòng bàn tay Tử Phủ Đế Quân.

— hèn gì A Hoàng nhà nàng thích nàng sờ nó như vậy, quả nhiên được người ta vuốt lông là chuyện cực kỳ thoải mái.

Tử Phủ Đế Quân càng lúc càng hứng thú, thuận di một phát đưa Đản Hoàng Tô vào phòng chứa đan dược.

Cái phòng chứa đan dược này cũng không khác với hiệu thuốc của người trần gian không bao nhiêu, chỉ có điều ở đây không có mấy ngăn tủ gỗ kéo ra kéo vô mà là mấy loại hồ lô to to nhỏ nhỏ không đếm xuể, có ngọc có sứ có thủy tinh có gỗ thô, còn có mấy bình Đan Hoàng Tô không biết nó làm bằng cái gì.

Trên mỗi hồ lô đều dán một cái nhãn, nhưng mà là chữ phồn thể.

Một lần nữa Đan Hoàng Tô lại ngửa đầu bốn mươi lăm độ đón gió rơi lệ —— nàng học nhiều ngôn ngữ như vậy, thế mà chưa bao giờ nhớ ra phải học cổ ngữ!

Tử Phủ Đế Quân đi thẳng đến một cái hồ lô thủy tinh màu tím, đổ ra một việc thuốc to bằng quả long nhãn, dùng hai ngón tay kẹp lấy đưa đến bên miệng Đan Hoàng Tô: “Ăn.”

Đan Hoàng Tô kiên quyết ngậm mồm.

Đừng giỡn nha, bây giờ nàng còn chưa lớn hơn bàn tay Tử Phủ Đế Quân bao nhiêu, uống cái viên thuốc bự chẳng kia vào không nghẹn chết mới là lạ!

Với lại ai biết thuốc đó là thuốc gì, lỡ như thuốc lắ thì biết làm sao bây giờ!

Tử Phủ Đế Quân thấy Đan Hoàng Tô không nghe lời, đôi mắt xếch nheo nheo: “Sao, ta tự đứt mà còn không thấy hãnh diện?”

Đừng nói người tự tay đứt ta, cho dù người dùng miệng đứt cũng không thể uống được!

Ánh mắt Đan Hoàng Tô rõ ràng là thà chết chứ không chịu khuất phục.

Có một vài phương diện Đan Hoàng Tô vẫn có nguyên tắc của mình!

“Thì ra người không muốn nói chuyện.” Tử Phủ Đế Quân tiếc nuối chớp mi, làm bộ muốn cất viên thuốc kia.

Đan Hoàng Tô vội vàng giơ chân đề tay Tử Phủ Đế Quân lại.

Thì ra thuốc này có thể làm người ta nói chuyện được nha, thế thì cho dù có bị nghẹn chết thì cũng phải nuốt vào! Đan Hoàng Tô sợ chết, nhưng nàng còn sợ cảm điếc hơn!

Bởi vì Đản Hoàng Tô nói rất nhiều!

Động viên tinh thần xong, Đản Hoàng Tô thè cái lưỡi hồng hồng ra, cuốn viên thuốc kia nuốt vào bụng.

Không ngờ một dòng nước ấm dâng từ đan điền, lan khắp tứ chi bách hải, không hề có cảm giác cồn cào hay đầy bụng khó chịu, tựa hồ khi bệnh phải uống thuốc như dạo trước, chẳng có bất cứ cảm giác gì.

Đản Hoàng Tô hơi thất vọng.

“Thì ra tiên đan cũng chỉ là như vậy mà thôi!” Đản Hoàng Tô thở dài.

Nhưng âm thanh thoát ra vẫn là mấy tiếng i i a a vô nghĩa.

Đản Hoàng Tô nghi ngờ nhìn về phía Tử Phủ Đế Quân —— không phải thuốc của người hết hạn sử dụng chứ!

Tử Phủ Đế Quân cũng ra chiều suy nghĩ, xoa xoa hai ngón tay vừa cầm thuốc của mình, như đang nhớ nhung cảm giác mềm mại êm ái lúc nãy. Ngừng một chút, hấn xoa xoa đầu Đản Hoàng Tô: “Đừng vội, đây là Khải trí đan, dùng để khai hóa trí tuệ cho người, đợi cho đến khi trí tuệ đủ cao người có thể nói chuyện.”

Đản Hoàng Tô , chẳng lẽ IQ 120 còn chưa đủ cao hay sao?

Tiếp theo lại thuận di thêm một cái, cả hai đến phòng ngủ của Tử Phủ Đế Quân.

Đản Hoàng Tô đảo mắt nhìn, nhất thời trong lòng nảy sinh ghen tị. Sa đọa, thiệt quá sa đọa, làm người sao có thể sa đọa đến bực này!

Giường bạch ngọc, gối mã não, chăn không biết làm từ cái gì, nhìn thấy sáng lòe lòe, bên cạnh giường là một chiếc bàn nhỏ bằng gỗ đàn hương, bên trên được trang trí bằng san hô hơn ba thước, chân bàn làm bằng ngọc bích, guốc gỗ trầm hương, thậm là thậm nhung tuyết...Đản Hoàng Tô không nhịn được nhảy xuống khỏi tay Tử Phủ Đế Quân, lăn qua lăn lại trên tấm thảm.

Nhớ ngày nào nàng nằm mơ cũng muốn mua một cái thảm nhung tuyết như vậy, nhưng quả thực là nó quá mắc tiền!

Trong phòng còn đặt vài đồ trang trí khác, không gì là không cao quý thanh nhã, không gì là không sang trọng đắt giá, không gì không...đốt tiền!

Chả có nhẽ đây là đãi ngộ cho thần tiên?

Đản Hoàng Tô cực kỳ hâm mộ nhìn về phía Tử Phủ Đế Quân.

Tử Phủ Đế Quân cười như không cười xách Đản Hoàng Tô từ thăm lên:

“Sao, thích thăm của ta?”

“Ừ!” Đản Hoàng Tô gật mạnh đầu một cái, vô cùng chờ mong nhìn Tử Phủ Đế Quân.

Tử Phủ Đế Quân không hề nể mặt đáp, “Khi nào người nói được thì tự đi nhờ Diệp y tiên tử dặt cho.”

Đản Hoàng Tô suy sụp, khuôn mặt buồn so.

Chưa nói đến việc căn bản nàng không biết khi nào mình có thể nói chuyện được, mà cho dù nàng nói được, thì Diệp y tiên tử là ai, dựa vào cái gì mà người ta dặt thăm cho nàng chứ?

“Ừm, không sai, rất tốt.” Tử Phủ Đế Quân hưởng thụ nhìn biểu cảm biến ảo của Đản Hoàng Tô: “Hình như mang người về đây là quyết định đúng đắn, cho dù không phải là song vĩ hồ ly thì cũng có thể nuôi cho vui.”

Nuôi cho vui...Chẳng lẽ hẳn là tên biến thái? Đản Hoàng Tô cảnh giác nhìn nhìn Tử Phủ Đế Quân như thể đang nhìn một ác ma ham mê việc ~ dạy ~ dỗ ~, cầm roi da nhe răng từ từ áp sát nàng.

Tử Phủ Đế Quân thấy nàng cảnh giác, không phụ lòng nàng mà cười:

“Đừng sợ, ta sẽ không cố tình đùa chết người. Nhưng mấy ngàn năm rồi ta chưa nuôi một vật sống nào, sống chết của người còn phải xem số phận tạo hóa.”

Nếu những lời này được coi là an ủi...Đột nhiên Đản Hoàng Tô cảm thấy tương lai thiệt mơ mịt đen tối.

“Hm, vừa mới sinh, hẳn là nên bú sữa.” Tử Phủ Đế Quân lẩm bẫm, đột ngột thuấn di.

Mặt cỏ xanh rì ngút mắt, một đàn bò đen như bị mắc chứng bạch tạng, vô cùng khỏe mạnh, vô cùng sáng sủa.

Dẫn nàng đi thăm trại sữa? Đản Hoàng Tô mù mờ lấy chân trước gãi gãi đầu.

Đang nghĩ vậy, Tử Phủ Đế Quân đã túm lấy nàng nhét xuống bụng một con bò, hiền lành nói, “Bú.”

Bú?!

Nhìn vú bò khổng lồ lắc qua lắc lại trước mắt, đây là lần thứ ba trong ngày Đản Hoàng Tô ngứa đầu bốn mươi lăm độ đón gió rơi lệ —— đây là đang nuôi nấng nàng sao? Không phải là đang trừng phạt nàng đi?

Quả nhiên sống được hay không còn phải xem tạo hóa!

Nhưng mà cho dù không sống nổi nàng cũng không thể mất đi lòng tự trọng, mất đi phẩm giá tôn nghiêm mà bú sữa bò được!

Đản Hoàng Tô ngậm mồm thật chặt, so với lúc Tử Phủ Đế Quân muốn đút thuốc cho nàng càng chặt hơn, cuối cùng còn nhắm nghiền cả mắt.

Tử Phủ Đế Quân nhíu mày, khó hiểu cầm cái đuôi Đản Hoàng Tô giật giật, “Đừng giả chết, bú sữa.”

“Không bú, chết cũng không bú!” Đản Hoàng Tô bi phần lắc đầu, bốn chân giãy giụa, i i a a kêu.

“Không bú sữa...” Tử Phủ Đế Quân ra chiều nghĩ ngợi, nhăn mặt nhăn mũi nói, “Chẳng lẽ muốn ăn gà?”

Vừa dứt lời, Đản Hoàng Tô phát hiện nàng đang ở trong một cái chỗ nuôi gà nào đó.

Vẫn là mặt cỏ mông mênh, nhưng cỏ rất thấp, thấy cả đất bên dưới, còn có một em gà mái đang rong chơi vui vẻ.

Là một trại nuôi gà rất khoa học, không phải kiểu nuôi nhốt dây chuyền.

Đản Hoàng Tô cảm thán.

Nhưng lần này nàng không ngại thơ nghĩ Tử Phủ Đế Quân chỉ mang mình đi thăm trại nuôi gà.

Quả nhiên, Tử Phủ Đế Quân đích thân tóm một con gà đến trước mặt Đản Hoàng Tô, ôn hòa nói, “Ăn.”

Đản Hoàng Tô thích ăn gà, nhưng Đản Hoàng Tô chỉ thích ăn KFC, còn về phần chú gà sống oai phong hùng dũng kia...Đản Hoàng Tô hoảng sợ nhìn cái mỏ nhọn hoắc, rồi móng gà sắc lẹm kia, vội vã chui vào lòng Tử Phủ Đế Quân.

“Ta rất sợ đó a a a ~~>_<~~” Đản Hoàng Tô rớt nước mắt, đánh chết cũng không chịu chui ra khỏi lòng Tử Phủ Đế Quân.

Từ nhỏ Đản Hoàng Tô đã sợ mỏ với móng gà rồi.

Tử Phủ Đế Quân không hiểu: “Sữa không uống gà không ăn, chẳng lẽ con hồ ly này ăn chay?”

Vì thế, Đản Hoàng Tô lại bị đưa tới chuồng bò.

Tử Phủ Đế Quân bứt một cọng cỏ để tới trước mặt nàng: “Ăn!”

Nếu tiếng “ăn” như nhất có thể nói là hiền lành, tiếng “ăn” thứ hai có thể nói là ôn hòa, thì tiếng “ăn” thứ ba này chỉ có một từ bình tĩnh để miêu tả.

Bầu trời luôn yên tĩnh trước khi giông tố đến!

Đản Hoàng Tô ầm ầm ức ức nhai một cọng cỏ.

Mặt mày Tử Phủ Đế Quân hớn hờ không thôi: “Quả nhiên là con hồ ly này ăn chay.”

Cho dù ăn chay cũng còn có rau xanh đậu hũ tinh bột lúa mì gì đó để mà phạt phạt phạt phạt phạt!!!!!!

Đản Hoàng Tô mặt cắt không còn hột máu, ráng sức nuốt cọng cỏ kia vào, rốt cuộc cũng đã tưởng tận hiểu ra cái gì gọi là cho dù có Chopin cũng không thể đàn nên nỗi bi thương của ông đây!

(Câu Đản Hoàng Tô nói trên là một trong 37 câu thịnh hành nhất năm 2012 của Trung Quốc, diễn tả nỗi đau không gì nói nên lời ấy)

Tử Phủ Đế Quân đã khôi phục lại trạng thái hiền lành lúc này: “Ăn tiếp đi, ăn nhiều vào, chỗ này không thiếu.”

“No rồi!” Mặt Đản Hoàng Tô bình tĩnh dùng chân trước chỉ chỉ bụng.

“Ăn một cây cỏ cũng đủ no.” Tử Phủ Đế Quân vừa lòng sờ sờ đầu Đản Hoàng Tô: “Tuy khẩu vị của người hơi kỳ lạ, nhưng rất dễ nuôi.”

Đản Hoàng Tô không nói gì, chỉ có thể hết giật khóe miệng bên này rồi giật khóe miệng bên khác.

Đang lúc Đản Hoàng Tô nghĩ hết thảy mọi chuyện đã xong, Tử Phủ Đế Quân lại sờ cằm, “Cho ăn xong rồi, bây giờ chơi cái gì cho vui nhỉ?”

Chương 2 . có một vú em... (2)

Còn chưa chơi đã há?!

Đản Hoàng Tô dựng ‘lông’ gáy, hoảng sợ nhìn chăm chăm Tử Phủ Đế Quân, không biết hẳn lại nghĩ ra cái trò quái gở nào mà chinh người.

May mà Tử Phủ Đế Quân chỉ nói: “Ăn no, vậy nên đi ngủ.”

Đản Hoàng Tô nhẹ nhàng thở ra, bắt đầu ảo tưởng về cái thảm nhung tuyệt mềm mịn êm ái kia.

Nhưng giây tiếp theo nàng biết mình yên tâm quá sớm.

Đản Hoàng Tô nhấp nhồm nhìn con tuấn mã trước mắt, xác định đây là một cái chuồng ngựa, lạc quan mơ tưởng có lẽ Tử Phủ Đế Quân đang muốn cho nàng ngủ trên lưng con ngựa này đi dạo tiêu thực.

Một con hồ ly cưỡi ngựa...Tuy Đản Hoàng Tô vô cùng chờ mong việc cưỡi ngựa, nhưng giờ phút này nàng vẫn không thể tưởng tượng được.

“Lưu Thương Thanh Quân mượn A Hắc rồi, người ngủ chỗ nó đi.” Tử Phủ Đế Quân tình cảm nhạt nhòa nói.

Nani?!

(Tiếng Nhật, nghĩa: cái gì.)

Suýt chút nữa Đản Hoàng Tô rút cả tròng mắt ra ngoài.

Để cho một hồ ly đáng yêu xinh đẹp mê người như nàng cùng chung mái hiên với anh ngựa cao to lực lưỡng kia ư?

Đản Hoàng Tô nhìn về phía Tử Phủ Đế Quân: Ta muốn đến Hiệp hội bảo vệ động vật tổ cáo người!

Tử Phủ Đế Quân nhú mày: “Sao, không muốn? Nó là thiên mã, dù không hiếm bằng người nhưng cũng coi như cao quý.”

Cho dù là Aoilos của chòm sao Nhân mã cũng không được! Đản Hoàng Tô kiên quyết phản đối, lông toàn thân dựng thẳng đứng.

(Hình như Đản Đản thích đọc manga Nhật thì phải Aoilos là nhân vật trong bộ truyện “Saint Seiya”, xuất bản ở Việt Nam dưới tên “Áo giáp vàng”.)

“Vậy thì...” Tử Phủ Đế Quân lại thuận di, Đản Hoàng Tô phát hiện mình đang ở trong một cái lồng chim thật lớn, bên trong có con phượng hoàng đủ màu, sắc mặt không tốt nhìn về phía nàng.

“Đây là A Thái, trong phượng hòa cũng chỉ có Vô Thượng Đế phi mới có thể sánh cùng với nó. Người ngủ chung với nó cũng không tính là bồi nhọ người.” Tử Phủ Đế Quân tốt tính giới thiệu.

Trong lồng chim có nhiều lông không đếm xuể, nhìn rất mềm mại thoải mái; lông chim của bạn cùng phòng lấp la lấp lánh, nhìn thực hoa lệ. Nhưng mà, ánh mắt hằm hằm kia, mỏ phượng sắc nhọn, cánh ‘gà’ mạnh mẽ...Đản Hoàng Tô nuốt nước miếng, kiên quyết lắc đầu.

Nàng không chắc mình có bị biến thành bữa ăn khuya của bạn cùng phòng hay không.

Tử Phủ Đế Quân nhăn mày: “Sao, còn không muốn? Hay người muốn ở một mình?”

Đản Hoàng Tô vội vàng gật đầu.

“Vậy thì chỉ có một chỗ.” Tử Phủ Đế Quân mang nàng thuận di đến phòng riêng của hắn.

Mắt Đản Hoàng Tô sáng lên, khẩn cấp nhảy xuống: Thảm nhung tuyết của chị, chị đến đây!

“Không phải nơi này.” Tử Phủ Đế Quân xách đuôi Đản Hoàng Tô lên, đá nàng ra ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ...có một ổ chó đơn sơ mộc mạc.

Phòng ngủ Tử Phủ Đế Quân xa hoa bao nhiêu thì ổ chó này mộc mạc bấy nhiêu, mộc mạc đến mức chỉ có tấm chiếu nho nhỏ. Sở dĩ vì sao biết đây là một cái ổ chó, bởi vì trên chiếu có một khúc xương.

Đản Hoàng Tô ngửa đầu nhìn miếng ngói màu xanh da trời trên đầu, chấp nhận số phận, chui đầu vào trong đuôi.

Ăn uống no nê rồi tỉnh giấc, mọi thứ đều y như cũ.

Đản Hoàng Tô ngẩng đầu nhìn những vì sao lấp lánh ánh ngọc, nham hiểm đảo đảo mắt: Để cho nàng chấp nhận số phận ư, còn lâu! Để cho nàng ăn cỏ ư, tất nhiên là không có chuyện đó!

Nghe ngóng động tĩnh một hồi, Đản Hoàng Tô chấn hưng tinh thần, mục tiêu —— nhà bếp!

Nhưng ai có thể nói cho nàng biết nhà bếp ở đâu không?

Sau khi Đản Hoàng Tô đi lòng vòng chừng hai canh giờ mới bi thảm phát hiện, nơi này quá lớn!

Hèn gì tên kia cứ hay thuận di!

Xoa xoa bụng, Đản Hoàng Tô lần theo tiếng nước đến mép một cái ao nhỏ.

Lúc này uống được miếng nước cũng đỡ.

Đây là một cái ao nhỏ được trang trí khá đẹp, có hình dáng nửa vòng tròn, đường kính khoảng ba thước, vách ao là bạch ngọc, đáy ao đầy đá cuội, có một dòng nước như suối chảy vào, hơi nước bốc lên mờ mờ, nước lúc nào cũng đầy trong ao, không ngừng chảy ra phía ngoài, cũng không biết chảy về đâu nữa.

Bên trong ao không bày trí gì khác, chỉ phản chiếu vầng trăng tròn vành vạnh trên bầu trời, lung linh ảo diệu dưới đáy nước, hệt như một lòng đỏ trứng vịt vàng óng ánh ngon lành.

Đản Hoàng Tô nuốt nước miếng đánh ực, cúi đầu uống nước, tưởng tượng mình đang uống canh vịt hầm.

Nước trên thiên đình chắc không bị ô nhiễm... Uống xong rồi Đản Hoàng Tô mới nhớ tới vấn đề này.

“Ồ, người ở đây.” Sau lưng đột nhiên vang lên tiếng Tử Phủ Đế Quân.

Đản Hoàng Tô chột dạ quay đầu nhìn.

Tử Phủ Đế Quân vừa đi về phía nàng vừa cởi quần áo.

Lông Đản Hoàng Tô dựng đứng lên, đánh nàng mà còn muốn xắn tay áo sao?!

Cởi xong áo ngoài là đến trung y, cởi trung y xong là tay trần trụi, da tay ónh bạch trắng ngần, đường cong mềm nhẵn tuyệt đẹp, từ cánh tay đi lên là đầu vai tròn, cạnh đầu vai là xương quai xanh quyiến rữ, dưới xương quai xanh có hai điểm đỏ sẫm, dưới điểm đỏ sẫm là sáu múi cơ bụng.

Không ngờ hãn cường tráng như vậy, Đản Hoàng Tô sợ hãi nghĩ, chả có nhẽ nàng sẽ bị hãn đập chết luôn hay không?

Bàn tay ấm áp kia cởi trung y xong dờ về phía cơ bụng, không phải, là dưới vị trí của cơ bụng một chút.

Á!! Á!! Á!!

Đản Hoàng Tô mở to mắt nhìn, không thể tin được.

Hãn đang cởi quần!!!

Nhân thú...

Trong đầu Đản Hoàng Tô nhảy lên hai chữ mang theo điềm xấu kia, bắt đầu run lẩy bẩy.

Một bước, hai bước, ba bước...

Á!! Á!! Á!!

Ừa sao hãn lại đi lướt qua mình?!

Đản Hoàng Tô không tự chủ được xoay người nhìn theo Tử Phủ Đế Quân, mãi cho đến khi Tử Phủ Đế Quân ngâm mình vào trong ao nàng mới hiểu được hãn đang tắm, mà cái ao này là bể...

Nàng vừa mới uống một bụng nước tắm của tên đàn ông kia!!!

“Huệ!”

Đản Hoàng Tô dốc hết tâm can thì phể ra mà nôn.

“Phù!”

Nước trong ao bắn lên, trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc, trong tiếng nôn huệ ghê khiếp kia, Tử Phủ Đế Quân đã lên bờ.

Dáng người của hắn thô thám đến vậy hay sao? Cục lông kia tự nhiên thấy đã nôn huệ!

Tử Phủ Đế Quân bi thương nhìn về phía Đản Hoàng Tô: “Dáng người của ta kém đến vậy à?”

Nani?

Dù IQ của Đản Hoàng Tô là 120 cũng sững sốt chừng mười giây mới phản ứng lại.

Hiểu lầm lớn!

Đản Hoàng Tô rối rắm cau cau mũi —— sao nói cho hắn biết kỳ thật nàng không phải ghét dáng người của hắn bây giờ?

Nhưng mà đối với hồ ly, dáng người của Tử Phủ Đế Quân thật sự không thể nói là đẹp.

Ít ra hắn không có đuôi.

Vì thế chuyện này cũng không hẳn là hiểu lầm đúng không?

Đản Hoàng Tô bình tĩnh chùi chùi khóe mõm, không chút nào lưu luyến quay đầu bỏ đi.

Nếu lúc này còn diễn, thì bây giờ Tử Phủ Đế Quân bi thương thật sự.

“Cục lông ngắn ngắn kia, đứng lại đó!” Tử Phủ Đế Quân nhíu mày, giữ Đản Hoàng Tô lại.

Được rồi, trốn cũng không thoát.

Đản Hoàng Tô xoay người sang chỗ khác, hất cằm lên: Người muốn ulynh thì ulynh đi!

Tử Phủ Đế Quân ngăn cả người, đúng thật là hắn không thể ulynh Đản Hoàng Tô được.

“Người đi đi.” Tử Phủ Đế Quân buồn bực quay về bể tắm.

Chỗ Đản Hoàng Tô nôn đã bị nước cuốn đi, nước bể lại sạch sẽ như trước, Tử Phủ Đế Quân nghiêm túc xoa xoa chân mình, không ngừng tự vấn —— chẳng lẽ dáng người hắn tệ hại đến vậy?

Cảm xúc này ứ nghẹn cho đến buổi sáng hôm sau.

Ăn điểm tâm xong Tử Phủ Đế Quân đi giảng bài cho đệ tử như thường lệ, nhưng tâm trạng không thể khôi phục lại cái vẻ ‘vân đạm phong khinh’ như trước, lúc giảng cứ hay quên mình đang nói đến điểm nào, nhìn chằm chằm Tử Thập Nhất đang ngồi trước mặt mình, trong đầu vẫn là câu hỏi kia —— chẳng lẽ đáng người hấn tộ hại đến vậy?

Tử Thập Nhất bị nhìn tới run người, bất an đoán: chẳng lẽ sư phụ còn đang trách mình không biết cách nhìn đồ?

“Sư phụ...” Tử Thập Nhất đánh bạo gọi một tiếng.

Tử Phủ Đế Quân nghe tiếng Tử Thập Nhất gọi, đột nhiên nảy sinh tâm kế, miệng nói: “Ừ, cởi quần áo ra.”

Gi?!

Ngày hôm qua chạy hai mươi vòng không đủ, hôm nay còn muốn cởi truồng?!

Tử Thập Nhất nghi ngờ tai mình bị gì rồi.

Đừng mà! Cho dù trên núi không có giới tính nữ, nhưng mà cởi truồng vẫn thuộc về phạm trù đồi phong bại tục đó nha! Đương nhiên đây không phải là vấn đề quan trọng, quan trọng là cậu sẽ bị mấy sư huynh khác cười chết.

Nghĩ như vậy, Tử Thập Nhất cầu xin: “Sư phụ, ngày hôm qua đệ tử đã về nghiên cứu tài liệu, cục lông kia nó...”

“Ta bảo con cởi quần áo, con vô nghĩa nhiều như vậy làm gì?” Tử Phủ Đế Quân khó hiểu cau mày.

Tử Thập Nhất không dám nói gì nữa, khuất nhục cởi quần áo ra.

Nếu so với Tử Phủ Đế Quân mà nói, da Tử Thập Nhất không đủ oách bạch trắng trẻo, đường cong cũng không tuyệt đẹp mềm nhẵn, thậm chí cũng không có cơ bụng sáu múi, cái sự nổi bật duy nhất đó chính là cậu có được làn da màu lúa mạch khỏe mạnh, là cậu bé của mặt trời.

Đáng tiếc quan điểm thẩm mỹ của thần tiên chưa tân tiến như vậy, Tử Phủ Đế Quân chủ quan bình luận: “Đen, quá đen!”

Tử Thập Nhất thiết ấm ức muôn vàn —— cậu bị phái đến trạm kế của sơn môn canh gác, ngày đêm chịu nắng dầm gió thổi, không đen sao được chứ?

Nhưng ngay sau đó Tử Thập Nhất không ấm ức nữa, Tử Thập Nhất cảm thấy thiệt vui mừng, bởi vì tầm mắt Tử Phủ Đế Quân chuyển dời đến Tử Thập Tam, đôi môi mỏng mở ra lại đúng năm chữ vàng kia: “Cởi quần áo ra đi.”

Tử Thập Tam nhìn Tử Thập Nhất, không nhiều lời, rất ngoan ngoãn cởi đồ. Dáng người Tử Thập Tam có thể nói là không cần bàn luận gì, đủ trắng, đủ gầy, đủ mịn, đủ mềm, đủ khỏe mạnh. Nhưng trên lưng Tử Thập Tam có một vết bớt rất lớn, Tử Phủ Đế Quân không suy nghĩ gì trực tiếp loại luôn.

Kế tiếp là Tử Thập Cửu, Tử Nhị Thập Lục, Tử Ngũ, Tử Tứ Thập Tứ... Tóm lại là không ai có may mắn thoát được, tất cả mọi người đều bị lột trần. Đợi cho đến khi Đản Hoàng Tô đang đói đến mức lưng dán vào bụng, lắc la lắc lư vào phòng thì Tử Phủ Đế Quân đang ‘hạc trong bầy gà’ tự thì thào: “Tử Thập Cửu quá ốm, Tử Nhị Thập Lục quá béo, chân Tử Ngũ vòng kiềng, Tử Tứ Thập Tứ rất yếu ớt...”

Nói chung trong mắt Tử Phủ Đế Quân, đám đệ tử không ai có dáng người đẹp bằng hẳn.

Chương 3 . có một vú em... (3)

Đản Hoàng Tô chỉ định tìm nhà bếp, ai dè lại gặp được phong cảnh sinh động sắc nước hương trời đến nhường này.

Nếu thay đổi thời gian và địa điểm, có lẽ Đản Hoàng Tô sẽ ngồi thưởng thức cho đã một hồi, vấn đề là bây giờ Đản Hoàng Tô đang cần ăn. Trước khi việc ăn cơm sống còn không được giải quyết, thì hết thầy đều không thể mê hoặc được nàng!

Đản Hoàng Tô tiếc nuôi, mồm BIADABIADA mấy cái, tự giác dời ánh mắt, quay người một trăm tám mươi độ, đi đều bước.

Bụng càng đói thì đầu óc càng hưng phấn như chưa bao giờ được hưng phấn, Đản Hoàng Tô rụt về một góc bất an đoán mò —— mấy người này đều là gay? Bọn họ định chơi NP?

Không phải nàng đã phá hỏng chuyện tốt gì đi chớ?

Nhưng mà rõ ràng Tử Phủ Đế Quân vẫn còn mặc quần áo chỉnh tề.

Hay là bọn họ đang học một khóa về giáo dục giới tính?

Rốt cuộc Đản Hoàng Tô không kèm chế nổi cơn tò mò, quay đầu hỏi một câu: “Mấy người đang làm gì ở trong vậy?”

Các đệ tử đang cười truồng nhất tề nhìn về phía nàng, Tử Phủ Đế Quân ngạc nhiên: “Ồ! Người có thể nói?”

Đản Hoàng Tô thộn ra, sau đó như mở cờ trong bụng: “YE! Ta có thể nói được!”

Một con hồ ly nói chuyện cũng chẳng phải việc gì mới mẻ, nhưng bị một con hồ ly cái nhìn thấy mình đang khỏa thân thì là một chuyện khác, tất cả đệ tử đều khẩn cầu nhìn Tử Phủ Đế Quân.

Nhắc nhở Tử Phủ Đế Quân như vậy mà hắn cũng không thèm để ý đệ tử nhà mình, đánh giá Đản Hoàng Tô từ trên xuống dưới một phen.

Giờ phút này sắc mặt Đản Hoàng Tô rất bình tĩnh...Thôi được, đối với mặt hồ ly không nhìn ra biểu cảm gì mà nói bình tĩnh thì hơi gượng ép chút, nhưng có thể nhìn thấy rất rõ ràng rằng Đản Hoàng Tô nhìn mấy đệ tử trống trợn phía sau mình mà không có nôn huệ!

Nhưng lúc nhìn hắn ‘lỏa lồ’ thì lại nôn rất ghê! Chẳng lẽ dáng người của hắn còn kém hơn cả đám đệ tử kia? Lòng tự tin của Tử Phủ Đế Quân bị đả kích nghiêm trọng, hắn không cam lòng hỏi: “Sao người không ói?”

Đản Hoàng Tô quăng cho một ánh mắt xem thường: “Trong bụng ta không có bị quỷ Nhật Bản càn qua, lấy cái gì mà ói!”

Thì ra không phải không muốn nôn, mà là không nôn.

Nói như vậy đây không phải là vấn đề của hắn, thực ra thâm mỹ của hồ ly này có điểm không giống người thường.

Cuối cùng Tử Phủ Đế Quân đã nghĩ thông, nội tâm cân bằng, không so đo với Đản Hoàng Tô nữa. Hắn khẳng khái vung tay lên, thuận di một cái: “Đi, ta đưa người đi ăn cái gì đó.”

Các đệ tử cứ trần truồng như vậy mà bị quăng lại trong phòng học.

Mặt cỏ xanh rì ngút mắt, một đàn bò đen như bị mắc chứng bạch tạng, vô cùng khỏe mạnh, vô cùng sáng sủa.

— vẫn là trại sữa bò lần trước.

Tử Phủ Đế Quân ân cần bứt một cọng cỏ đưa tới trước mặt Đản Hoàng Tô. Đản Hoàng Tô ép mình nhìn xuống cơn xúc động muốn trợn trắng mắt, muốn dùng ngôn ngữ làm sáng tỏ chuyện này.

“Thật ra ta không ăn cỏ.” Đản Hoàng Tô thành khẩn nói.

“Rõ ràng hôm qua người ăn!” Tử Phủ Đế Quân lên án.

Đản Hoàng Tô nghĩ nghĩ, lựa chọn nói qua loa: “Hôm qua ta chưa nói được.”

Những lời này có hai cách giải thích.

Thứ nhất là: ngày hôm qua ta vốn không muốn ăn cỏ, nhưng vì không nói được, không có cách cự tuyệt nên ta đành phải ăn.

Thứ hai là: tục ngữ nói, quá khứ chính là quá khứ, bây giờ ta nói được rồi, trưởng thành, khẩu vị thay đổi cũng là chuyện có tình có lý.

Tất nhiên Tử Phủ Đế Quân chỉ biết lý giải thành nghĩa thứ hai, hẳn có phần phức tạp nâng cằm lên: “Vậy bây giờ người ăn gì?”

Đản Hoàng Tô nhớ ngày hôm qua Tử Phủ Đế Quân nói nàng vừa mới sinh ra, mà nàng cũng không rõ hồ ly con mới sinh có thể tiêu hóa những gì.

“Sữa mẹ?” Đản Hoàng Tô nói đại.

Nói xong nàng liền hối hận — nếu Tử Phủ Đế Quân đi tìm một con hồ ly cái đút sữa cho nàng thì nàng sẽ tiêu tùm!

Đản Hoàng Tô không biết người sinh ra mình không phải là hồ ly.

Người sinh nàng là Vô Thượng Đế phi!

Tử Phủ Đế Quân khó xử: “E Lão Vô Thượng kia không muốn để vợ hẳn đến Tử Thần Phủ làm vú em.”

Đản Hoàng Tô nhạy cảm bắt được hai tin tức vô cùng hữu dụng: “lão Vô Thượng”, “Tử Thần Phủ.”

Suy nghĩ liên hệ một hồi, Đản Hoàng Tô chắc chắn rằng Tử Thần Phủ chính là người trước mắt mình, lão Vô Thượng và vợ chính là cha mẹ ruột của nàng.

Nếu nàng có cha mẹ thì sao bị người này mang đến đây chứ?

Chẳng lẽ bị bắt cóc?!

Đản Hoàng Tô nghiêng đầu đánh giá Tử Phủ Đế Quân từ trên xuống dưới.

Không giống, quân cướp bóc không thể đẹp giai như vậy.

Hay là kẻ thù truyền kiếp?

Cũng không giống, nếu là kẻ thù truyền kiếp thì nàng không có đãi ngộ tốt thế đâu.

Đoán đi đoán lại rất phí đầu óc, Đản Hoàng Tô hỏi lại rất rõ ràng: “Người với cha ta...ta nói lão Vô Thượng ấy, có quan hệ như thế nào?”

Nghe khuê nữ Vô Thượng gọi hẳn là lão Vô Thượng thật sự khiến lòng người khoái hoạt vô bờ!

Mặt mày Tử Phủ Đế Quân vui vẻ: “Không có quan hệ gì, nhưng bây giờ ta nuôi dưỡng khuê nữ của hẳn.”

“Thì ra là cha dưỡng!” Đản Hoàng Tô bừng tỉnh đại ngộ.

“Không phải là cha dưỡng, là nghĩa phụ.” Tử Phủ Đế Quân sửa lại cho đúng.

Đản Hoàng Tô cũng ý thức được mình nhớ mồm: “Cũng phải, mẹ ta ly hôn với cha ta rồi cưới người thì người mới được xem như là cha dưỡng.”

Đào góc tường Vô Thượng Đế Quân...Không đến nỗi như vậy.

Nhưng mà con hồ ly con này nói chuyện rất lưu loát tự nhiên, mà một con vật mới sinh không thể có khả năng này, Tử Phủ Đế Quân ngẫm nghĩ sờ sờ cằm: “Người mang theo trí nhớ kiếp trước?”

“Kiếp trước?!” Đản Hoàng Tô bị dọa.

Chẳng lẽ nàng đã xong rồi?

Không phải đâu nha, nàng nhớ rất rõ Ba Nhĩ chỉ biết quăng người ta tới tới lui lui chứ hẳn không giết người à!

“Ục...”

Tiếng bụng kháng nghị.

Đản Hoàng Tô quyết định không rồi rẫm chuyện kia nữa.

Đản Hoàng Tô nghĩ nghĩ, nói cho Tử Phủ Đế Quân: “Ta cảm thấy ta có thể uống nước cơm, hoặc ăn thức ăn lỏng, hoặc sữa gì đó.”

“Là sữa đã nấu tiêu độc!” Đản Hoàng Tô nhấn mạnh.

“Nấu sữa tiêu độc...” Tử Phủ Đế Quân nhíu mày: “Không phải ý của người là muốn ta vắt sữa rồi nấu cho người uống đi.”

Được rồi, hẳn xác thực không giống như người sẽ xuống bếp vắt sữa nấu sữa cho nàng.

Đản Hoàng Tô thử đề nghị: “Thật ra người có thể đi siêu thị mua sữa bột để pha, chỉ cần dùng nước sôi đổ vào là được.”

“Sữa bột? Pha? Trò mới của nhân gian sao? Ngàn năm không xuống nhân gian rồi...” Tử Phủ Đế Quân trầm ngâm.

“Đi đi đi đi, bây giờ nhân gian chơi vui lắm đó!” Đản Hoàng Tô khuyến khích.

“Thật sự rất vui?” Tâm Tử Phủ Đế Quân dao động.

“Đương nhiên!” Đản Hoàng Tô thề son thề sắt: “Có tivi, máy tính, có bóng đèn, có điện thoại, có tàu điện, đại học, truyền hình...”

Nói rất trôi chảy...Đản Hoàng Tô tự kiểm điểm, sau đó chân thành đề nghị:

“Thật ra ta cảm thấy nên bổ sung kính chắn gió cho cân đầu vôn của người.”

“Quả nhiên người mang theo trí nhớ kiếp trước.” Tử Phủ Đế Quân sờ cằm.

Đản Hoàng Tô trầm mặc.

Đản Hoàng Tô quyết định không nói gì, trước khi chưa xác định được mình đã chết thật hay chưa, nàng chỉ thừa nhận mình xuyên qua chứ không phải là trùng sinh.

Tuy nàng không biết xuyên qua khác trùng sinh ở chỗ nào.

Căn bản Tử Phủ Đế Quân không để ý Đản Hoàng Tô im re, hẳn khoan thai thuận di một cái, vừa đảo mắt, Đản Hoàng Tô đã thấy mình ở trong Gia nhạc phúc.

(Carrefour là một tập đoàn kinh tế Pháp kinh doanh trên lĩnh vực siêu thị – “家乐福” (Bính âm: jiā lè fú, Hán Việt: Gia nhạc phúc) có

nghĩa là “hạnh phúc của gia đình”.)

Mặc đồ như vậy mà xuống phàm...nhất định sẽ bị vây xem!

Đản Hoàng Tô muốn chết.

Nhưng tức khắc Đản Hoàng Tô phát hiện mình đã lo lắng quá nhiều.

Hai người tất nhiên bị vây xem, nhưng không phải là vì quần áo lỗi lã mà do tên nào đó quá đẹp trai.

“Ôi, mày xem kìa, anh đó đẹp trai quá đi mất.”

“Ờ, trước giờ không thấy anh nào mặc đồ thời Hán mà đẹp như vậy.”

“Ờ ờ, chắc có lẽ hẳn thích cổ điển, mày nhìn mắt anh xem, là mắt xếch tiêu chuẩn đó!”

“Còn có tóc, thiệt dài à...Là tóc thật hả?”

“Chắc tóc giả...”

“Tóc giả mà đẹp mà mượt vậy?”

—— đây là tiếng hai cô nhỏ học sinh ‘nghị luận’ cách nàg không xa.

Nghe hai cô bé kia nói chuyện, Đản Hoàng Tô mới giật mình tỉnh ra, bây giờ trang phục cổ đại cũng thịnh hành, cho dù người nào đó mặc vậy có chút quái dị nhưng người khác cũng không kinh sợ bao nhiêu.

Cảm ơn xã hội, cảm ơn Đảng, cảm ơn quần áo triều Hán cùng quần áo thời Đường!

Đản Hoàng Tô vừa thở dài nhẹ nhõm một hơi liền nghe thấy hai cô bé kia bắt đầu bàn luận nàg.

“Ế, dưới chân anh ấy có con mèo.”

Là hồ ly!!! Hồ ly!!!

Mèo mà có cái đuôi bông xù như thế này sao!

Đản Hoàng Tô bĩu môi.

“Ừ, màu lông đẹp thiệt đó, không lẫn một màu nào khác.”

Đây là đang khen nàg?

Sao nàg nhớ người nào đó kêu nàg rất xấu?

Đản Hoàng Tô khó chịu liếc liếc Tử Phủ Đế Quân.

Tử Phủ Đế Quân đang ở trong đám người mê mang, vừa thấy Đản Hoàng Tô nhìn mình liền lên tiếng: “Người nói sữa bột pha là cái nào?”

Ánh mắt Tử Phủ Đế Quân không phải bình thường, đứng bên cạnh đồng mì ăn liền còn hỏi cái nào là sữa bột pha!

Đản Hoàng Tô xem thường, tự đi tìm gian sữa bột.

Hai cô học sinh kia lại bàn luận: “Ui, không phải mèò đâu, mày xem cái đuôi nó kìa.”

“Ờ đó, mồm cũng nhọn hơn so với mèò.”

Rốt cuộc cũng phát hiện nàng khác mèò hay sao?

Nhưng đây không phải là chuyện gì tốt.

Mặc đồ thời Hán đạo siêu thị có lẽ cũng bình thường, nhưng nuôi một con hồ ly làm thú cưng thì là một chuyện khác.

Đản Hoàng Tô vội vàng cuốn chân Tử Phủ Đế Quân bò lên trước ngực hăn, đút hai cái đuôi vào trong quần áo hăn quần thật kỹ, sau đó đưa mồm kề sát tai hăn nhỏ giọng nói: “Bên trái.”

Người ta thường xuyên miêu tả rằng hơi thở mỹ nhân thơm như hoa lan, thật ra những lời này cũng có thể áp dụng cho hồ ly.

Tử Phủ Đế Quân cảm thấy hình như mình đột nhiên ngửi được mùi lan thơm dịu thoang thoảng, lỗ tai vì hơi thở ấm ấm của Đản Hoàng Tô phả vào mà nóng cả lên.

Nhớ đến cảm xúc mềm mịn dễ chịu trên đầu ngón tay ngày hôm qua, Tử Phủ Đế Quân không xác định được —— chẳng lẽ hăn đến kỳ động dục, sao một con hồ ly cái cũng có thể khiến hăn rung động mơ màng?

“Bên trái!” Đản Hoàng Tô thấy Tử Phủ Đế Quân không nhúc nhích lặp lại một lần nữa.

Tử Phủ Đế Quân đột nhiên nhớ tới việc hăn đến đây để mua cái sữa bột pha gì đó, con hồ ly này còn bú sữa.

Sao hăn có thể động dục với một con hồ ly còn đang bú sữa được!

Trâu già gặm cỏ non cũng không đến mức này!

Tử Phủ Đế Quân ổn định tâm thần, đi về bên trái.

Chỗ này nằm trong khu vực thực phẩm, rẽ trái, rẽ trái lại rẽ trái, đi qua mì ăn liền, bánh kẹo yến mạch các loại, cuối cùng cũng đã đến kệ sữa bột. Sữa bột chất kín các tầng khiến người ta hoa cả mắt.

Tử Phủ Đế Quân tùy tiện đảo qua: “Người muốn hộp nào?”

Đản Hoàng Tô cũng không biết gì nhiều về sữa bột pha, nhún nhún vai:

“Chọn đại đi, chỉ cần không phải sữa Tam Lộc là được.”

“Người cứ nói người muốn hộp sữa kiểu gì đi.” Tử Phủ Đế Quân nhíu mày:

“Ta không hiểu mấy chữ này viết gì.”

Vì thế, hăn cũng bị thất học!

Đản Hoàng Tô cân bằng, vui sướng khi người khác gặp họa giải thích:

“Đây là chữ giản thể, được đơn giản hóa đi đó.”

“Chữ được đơn giản hóa?” Tử Phủ Đế Quân lại nhíu mày: “Chữ cũng có thể đơn giản hóa?”

Chương 4 . có chút biến chất... (1)

Chuyện này thật không có cách nào giải thích.

Muốn giải thích cái gì gọi là chữ được đơn giản hóa thì phải bắt đầu từ năm 1964, Quốc Vụ Viện thông cáo “Nguồn gốc chữ giản thể”, mà muốn giải thích “Nguồn gốc chữ giản thể” phải bắt đầu từ “Phương án giản hóa Hán tự” năm 1955, mà muốn giải thích “Phương án giản hóa Hán tự” thì phải bắt đầu từ việc cải cách văn tự thành “chữ giản thể” theo chỉ thị của Mao Trạch Đông, nói đến Mao Trạch Đông phải giải thích cái gì gọi là chiến tranh giải phóng, chiến tranh kháng Nhật, lật đổ vương triều Tưởng Gia, mà nói đến vương triều Tưởng Gia không thể không nhắc tới Viên Thế Khải, Tôn Trung Sơn và sự chấm hết của việc Hoàng đế cai trị, mà nói đến việc Hoàng đế cai trị tất nhiên phải nhắc qua hơn hai ngàn năm phong kiến của Trung Hoa, mà người này thiếu hơn một ngàn năm tu dưỡng văn hóa lịch sử, lúc này mà kể lể hết ra thì không thực tế cho lắm.

(Quốc Vụ Viện (國務院 – tên phiên âm: Guó Wù Yuàn) là từ viết tắt của cụm ngữ “Quốc gia tạp Vụ nghiên cứu Viện” (國家雜務研究院 –

tên phiên âm: Guó jiā zá wù yán jiù yuàn), có nghĩa là “Viện nghiên cứu tạp vụ quốc gia.”)

Đản Hoàng Tô nghĩ nghĩ, đáp: “Ta chỉ người đi mua bản “Nguồn gốc chữ giản thể” đi.”

“Mua sữa bột trước.” Theo một cách nào đó thì Tử Phủ Đế Quân vẫn là một vú em rất có trách nhiệm.

Đản Hoàng Tô nhớ ra mình vẫn còn phải chọn sữa mà chưa quyết định được hiệu nào.

Nàng thực không dám uống sữa bột trong nước ~~>_<~~

“Có máy tính thì đỡ rồi, lên mạng là xong hết.” Đản Hoàng Tô cảm thán, nàng nghe nói trên taobao có rất nhiều shop bán đồ ngoại nhập.

Tử Phủ Đế Quân từ sao Hỏa xuống: “Máy tính? Lên mạng?”

Giao tiếp cùng người tiền sử thiệt quá khó khăn!

Đản Hoàng Tô quyết định phải bồi bổ kiến thức cho Tử Phủ Đế Quân một phen.

Nhưng hẳn thuận di vào trong siêu thị bằng kiểu gì? Đản Hoàng Tô đoán, có lẽ trong đầu hẳn có trang bị hệ thống định vị GPS, cho dù không biết ở chỗ nào, nhưng chỉ cần có địa chỉ cụ thể là đến được.

Đản Hoàng Tô chọn đại một hộp sữa bột, quay đầu nói với Tử Phủ Đế Quân: “Giờ chúng ta đi Thương xá máy tính.”

Tử Phủ Đế Quân tay cầm hộp sữa bột, tay kia lấy giới tử ra, hai tay áp vào nhau thì đã không thấy hộp sữa đâu nữa, giây tiếp theo cảnh tượng trước mắt thay đổi, hai người đã đứng trong Trung Quan Thôn.

(Trung Quan Thôn – 中关村, được đặt biệt danh là “Thung lũng Silicon của Trung Quốc”, tiếp tục là một trung tâm lớn của các ngành điện tử và các ngành công nghiệp liên quan đến máy tính tại Bắc Kinh.)

Đản Hoàng Tô máy mắt, lại máy mắt thêm mấy cái, sau đặng vân giá vũ cùng thuận di, đây là lần thứ ba nàng được mở mang kiến thức về tiên thuật.

“Đây là không gian giới tử của người?” Đản Hoàng Tô ngây ngô hỏi.

Chỉ một thoáng đã vào trong giới tử, mấy truyện tu chân nàng đọc đâu chỉ làm cảnh!

Tử Phủ Đế Quân vừa lòng gật gật đầu: “Nàng cũng biết hàng.”

Nếu nàng có được cái đó thì sướng rồi, đi du lịch trên núi cũng không cần phải vác theo một đồng hành lý —— Đản Hoàng Tô cực kỳ hâm mộ mơ tưởng.

Đương nhiên nàng sẽ không bao giờ bàn chuyện này với Tử Phủ Đế Quân, vết xe đổ từ thảm nhung tuyết cùng cổng rãnh ngoài trời nói cho nàng biết, bọn họ không quen thân tới mức vậy.

Lo đến chuyện điều kiện ánh sáng của Tử Thần Phủ còn quá lạc hậu, Đản Hoàng Tô chọn laptop cùng phần cứng phần mềm hỗ trợ, sau đó lại lựa thêm một cục pin năng lượng mặt trời.

Ông chủ rút máy tính bấm bấm, gia gia giảm giảm một hồi mới khăng khái nói: “Tám ngàn tệ đi, lấy giá chẵn, rất ngon lành.”

Đản Hoàng Tô đơ người.

—— đương nhiên không thể trông cậy vào một con hồ ly mới sinh mang theo chi phiếu trên người, cũng không thể trông cậy vào tên thần tiên già nua khuyết thiếu hơn một ngàn năm lịch sử có nhân dân tệ, mà lúc này mua sữa bột ở siêu thị hai người cũng đâu trả tiền, cứ thế mà thuận đi đi luôn. Thiệt quá bất ngờ, lúc vô ý lại làm kẻ trộm, Đản Hoàng Tô cảm thấy có chút khác thường.

“Thôi bỏ đó đi nhà ta lấy tiền trước.” Đản Hoàng Tô thì thầm bên tai Tử Phủ Đế Quân đề xuất ra một phương án giải quyết.

Tử Phủ Đế Quân chớp mắt mấy cái, lại lấy giới tử ra, nhẹ nhàng chạm vào cái laptop vừa mới chọn xong, tất cả liền biến mất.

Ông chủ xoa xoa mắt, rồi xoa xoa mắt tiếp, tự tát mình một bạt tai thiệt mạnh: “Cho chừa cái tật ban ngày ban mặt còn nằm mơ!”

Đản Hoàng Tô thông cảm nhìn ông chủ, nhỏ giọng nói: “Mau đi thôi!”

Trong chớp mắt, hai kẻ cướp cứ thế mà biến mất trước mặt ông chủ.

Ông chủ ngân người, tự tát mình thêm một bạt tai nữa: “Cho chừa cái tật ban ngày ban mặt mà nằm mơ!”

Vấn đề giải quyết xong, nhưng không có cơ về nhà, Đản Hoàng Tô hơi tiếc. Tiệc nuôi qua đi Đản Hoàng Tô mới phát hiện cả hai người đang đứng giữa đường cái.

“Không muốn sống nữa hả!” Một anh lái xe tải suýt chút nữa đụng vào hai người thò đầu ra khỏi cửa xe mắng ầm ỹ.

Không có ai có thể nói năng lỗ mắng với hắn!

Tử Phủ Đế Quân khó chịu, giơ tay một cái, ngay lập tức cái xe tải kia biến mất, đến thẳng không gian dị thứ nguyên.

Đản Hoàng Tô trợn mắt há mồm.

Chẳng lẽ là do Ba Nhĩ?

Hay thật ra là vì hắn nàng mới đến đây?

Tử Phủ Đế Quân ngỡ ánh mắt kinh ngạc của Đản Hoàng Tô là kính ngưỡng, không hổ thẹn mỉm cười, nhàn nhã hỏi: “Nhà nàng ở đâu?”

“Thành phố A, tiểu khu B, tòa nhà C, phòng D.” Đản Hoàng Tô máy móc đưa địa chỉ.

Đương nhiên đây không phải là nhà ba mẹ nàng, mà là một căn phòng nhỏ nàng thuê ở ngoài.

Nàng sợ ba mẹ nàng bị người nó đó quăng vào không gian dị thứ nguyên!

Phòng ở của Đản Hoàng Tô vô cùng đơn giản, một nhà bếp cùng một phòng vệ sinh cho một người ở. Trong phòng ngủ dán giấy tường màu vàng nhạt ấm áp tiếp màu với rèm cửa sổ, bên cạnh cửa sổ đặt một chiếc sô pha kèm giường khá lớn. Trên sô pha vẫn còn để nguyên cái chăn cũng màu vàng nhạt chưa gấp, gối vút lung tung trên thảm, nhưng con Pikachu khổng lồ vẫn ngoan ngoãn ngồi im trên đầu giường.

Đối diện giường là một tủ quần áo dạng gấp, bên giường là một tủ đầu giường nho nhỏ, nhìn từ đây có thể thấy bàn để máy vi tính cùng ghế xoay, mà tất cả sô pha giường, tủ quần áo, tủ đầu giường, bàn để máy tính, ghế

đều được đặt trên tấm thảm rất dày (tiếc là thảm này không phải thảm nhung tuyết.)

Bởi vì lúc bị Ba Nhĩ biến đến chỗ kia nàng vừa thức nguyên một đêm, nên dù bây giờ là ban ngày, chiếc đèn bàn màu cam vẫn còn bật, máy tính trên bàn vẫn chạy, trên màn hình đúng là Chương Vương Tiểu Minh chết trong “Hòn BOSS”, cũng chính là Chương nàng đang coi dở mà bị Ba Nhĩ quăng quật.

Tất cả vẫn còn nguyên tình trạng trước khi nàng xuyên qua (hoặc trùng sinh), giống như kể từ khi nàng xuyên qua (hoặc trùng sinh), thời gian đã đứng lại.

Đột nhiên Đản Hoàng Tô có phần sầu cảm.

“Ồ, thật ấm áp.” Tử Phủ Đế Quân bất ngờ lên tiếng đánh giá.

Đản Hoàng Tô lập tức không còn sầu cảm, Đản Hoàng Tô kiêu ngạo.

Nàng nheo nheo mắt, gương cằm kiêu không ai bì được, “Tất nhiên!”

Làm người tất nhiên phải biết cách đối xử tốt với chính mình, mà phương diện này Đản Hoàng Tô rất tự tin. Phòng nàng thuê tuy nhỏ và đơn giản, nhưng tuyệt đối ấm áp thoải mái ——căn phòng sa đọa của Tử Phủ Đế Quân kia không thể so sánh nổi.

Đương nhiên ngoại trừ tấm thảm nhung tuyết kia.

Rõ ràng vừa rồi còn ử đột vô bờ, đột nhiên thần thái lại bay lên như vậy...

Cảm xúc chuyển hóa siêu nhanh của Đản Hoàng Tô khiến Tử Phủ Đế Quân rất là giật mình, mà động tác hếch cằm của Đản Hoàng Tô lại...xinh đẹp như vậy.

Hoặc là hồ ly có trí nhớ kiếp trước cũng không thể xem là cỏ non?

Tử Phủ Đế Quân nhin không được vươn đầu ngón tay chạm vào cằm Đản Hoàng Tô.

“Còn sống thì không thể buông tha, tóm lại là không có may mắn thoát khỏi...”

(Lời bài hát “Phù Du” của Vương Phi.)

Di động cạnh máy tính đột nhiên phát ra âm thanh thê lương, Tử Phủ Đế Quân giật mình, Đản Hoàng Tô bị rơi thẳng xuống thảm.

May mà thảm nhà nàng rất dày! Đản Hoàng Tô oán niệm đứng lên nhận điện thoại.

Trên màn hình điện thoại là —— Như Lai Phật Tổ.

Đản Hoàng Tô run run.

Là điện thoại của giáo sư hướng dẫn luận văn!

Mà hôm nay là ngày cuối cùng để nộp đề tài tốt nghiệp.

Đản Hoàng Tô ấn nút nghe, kinh hồn bạt vía lên tiếng: “Sếp...”

“Em chuyển kiếp? Hay đang chuẩn bị khởi động Thần Châu VIII?” Thanh âm Như Lai Phật Tổ ôn hòa êm tai, khẩu khí cũng tuyệt đối ấm áp.

Đản Hoàng Tô run run: “Ngủ quên...”

“Ồ, uống mấy hộp thuốc ngủ, mười tám cuộc gọi của tôi cũng không đủ đánh thức em dậy sao?” Như Lai Phật Tổ nham hiểm nói.

Đản Hoàng Tô ho khan: “Khụ khụ, bây giờ thuốc ngủ cũng được xếp vào thuốc bán theo đơn, hiệu thuốc không thể bán một lần mấy hộp.”

“Em còn lăm mồm!” Như Lai Phật Tổ hóa thân thành Đấu Chiến Thắng Phật: “Đề tài của em đâu! Em còn muốn tốt nghiệp hay không!”

(Danh hiệu sau khi thỉnh kinh xong, thành chánh quả, tên được người thờ phụng của Tôn Ngộ Không.)

“Muốn ạ.” Đản Hoàng Tô yếu ớt nói: “Không thì em gửi bài cho thầy nha?”

Hôm qua nàng đã làm xong hết rồi, làm xong mới ngồi gặm “Hồn BOSS.”

“Bây giờ em cũng không muốn gặp tôi.” Đấu Chiến Thắng Phật hóa thân thành u hồn thiếu nữ.

Đản Hoàng Tô run run, lông dựng đứng cả lên. Nàng cẩn thận lựa chọn từ ngữ một hồi mới lên tiếng: “Thực ra giờ em có chút phiền phức nho nhỏ nên không tiện ra ngoài.”

“Em chờ đấy!” U hồn thiếu nữ quyết đoán ngắt điện thoại.

“Chết rồi!” Đản Hoàng Tô sợ tới mức trắng bệch mặt, nhanh chóng tắt trang web, nén bài gửi thẳng đến địa chỉ riêng của thầy giáo, còn chưa kịp gửi xong đã vội vàng vàng nháy vào lòng Tử Phủ Đế Quân: “Đi mau!” Tử Phủ Đế Quân biết phải thuận di, hai người trở về phòng riêng của Tử Phủ Đế Quân.

“Nàng là đệ tử Như Lai?” Tử Phủ Đế Quân ngồi trên giường bạch ngọc sờ cằm.

“Nani?”

Đản Hoàng Tô vẫn còn bần sợ hãi, chưa kịp khôi phục về trạng thái tinh thần bình thường, nhất thời chưa phản ứng kịp.

“Pháp khí kia của nàng có hiện tên của người truyền âm ngàn dặm với nàng.” Tử Phủ Đế Quân chỉ ra.

Pháp khí? Truyền âm ngàn dặm?

Đản Hoàng Tô hiểu ra: “Người đang nói đến cái di động.”

“Di động à...Được rồi.” Tử Phủ Đế Quân gật gật đầu: “Không ngờ phật giới cũng tân tiến như vậy.”

Không có một xu quan hệ nào với phật giới kia!

Hai mắt Đản Hoàng trợn trắng: “Như Lai Phật Tổ là biệt danh thôi, không phải là Như Lai Phật Tổ thật sự, ổng là thầy hướng dẫn nghiên cứu sinh của ta.”

Tử Phủ Đế Quân không hiểu nghiên cứu sinh hay thầy hướng dẫn gì đó, nhưng nếu nàng không phải đệ tử của Như Lai Phật Tổ thì nàng cũng không phải là người xuất gia.

Không phải người xuất gia là tốt rồi!

Tử Phủ Đế Quân vừa lòng nheo nheo mắt xếch: “Nàng sợ hấn?”

“Làm sao người biết?” Đản Hoàng Tô cảnh giác hỏi.

“Ta có mắt có tai.” Tử Phủ Đế Quân huych toẹt.

“Người có thể nhìn ra?” Đản Hoàng Tô do dự.

Tử Phủ Đế Quân nói: “Bây giờ nhắc tới hần lông nàng cũng dựng đứng cả lên.”

“Rõ ràng như vậy?” Đản Hoàng Tô hơi uể oải.

“Đúng vậy ~” Tử Phủ Đế Quân gật đầu.

“Ông là thầy giáo của ta, bắt đầu từ lúc ta đi nhà trẻ.” Đản Hoàng Tô đột nhiên muốn giãy bày tất cả: “Thầy giáo giữ trẻ, rất là kỳ quái đúng không, mà càng kỳ quái hơn là đợi lúc ta lên Tiểu học thì ông lại thành thầy giáo Tiểu học của ta, tiếp theo là Sơ trung, Trung học, Đại học, ta lên cấp thì ông cũng lên theo, mà rõ ràng thầy hướng dẫn nghiên cứu sinh của ta là người khác, nhưng ngày khai giảng báo danh xong ta lại thấy hần. Chuyện này ta chưa bao giờ nói cho người khác biết, người xem có phải là trùng hợp hay không? Mà ghê rợn hơn là hình dáng của ông từ lúc ta đi nhà trẻ cho đến giờ vẫn y như vậy, chả có nhẽ...”

Đản Hoàng Tô nhìn Tử Phủ Đế Quân, khó hiểu nói: “Chẳng lẽ hần giống người, đều là yêu nghiệt hết?”

“Ta cũng không phải là yêu nghiệt, ta là tiên.” Tử Phủ Đế Quân phui sạch quan hệ.

Chương 5 . có chút biến chất... (2)

“Ta gọi chung là yêu nghiệt.” Đản Hoàng Tô hươ hươ bàn chân với không khí, tổng kết một câu: “Nói về mấy quái vật đẹp mặt không già mà bất tử đó.”

“Nàng nói ta là quái vật?” Tử Phủ Đế Quân lại bị tổn thương.

“Ơ...” Không ngờ lại nhờ mồm.

Đản Hoàng Tô cũng không phải ngay thẳng thật thà mà an ủi: “Yên tâm, cho dù là quái vật người cũng là quái vật đẹp trai nhất!”

“Nếu vậy...” Mặt mày Tử Phủ Đế Quân giãn ra, rất là hưởng thụ lời khen của Đản Hoàng Tô: “Ta cho nàng uống sữa đi.”

Bao nhiêu muỗng sữa bột, bao nhiêu ml nước, nước phải có độ nóng như thế nào, sau khi được Đản Hoàng Tô máy móc chỉ vẽ, 10 phút sau, rốt cuộc

Tử Phủ Đế Quân cũng đã pha được ly sữa bột đầu tiên trong đời.

Hắn túm lấy gáy Đản Hoàng Tô xách nàng đến cạnh bát ngọc trên chiếc bàn dài màu xanh lam: “Uống.”

Thử dùng lưỡi liếm liếm chút sữa bột trong cái bát ngọc kia, Đản Hoàng Tô rớt nước mắt: Con mẹ nó khó uống muốn chết!

Các baby của Tổ quốc làm sao mà sống qua ngày a a a a a !!!!!

Tử Phủ Đế Quân lại nghĩ đây là nước mắt cảm kích, vẻ mặt hiền lành vuốt đầu Đản Hoàng Tô: “Uống đi uống đi.”

“Người đi mà uống!” Đản Hoàng Tô chun mũi, đẩy cái bát cho Tử Phủ Đế Quân.

“Không cần, ta là tiên, ích cốc (không ăn uống) lâu rồi.” Tử Phủ Đế Quân tưởng Đản Hoàng Tô đang khách sáo.

Đản Hoàng Tô liếm liếm mồm, vô cùng thành khẩn khuyên nhủ: “Ném thử đi, cho dù ích cốc thì lâu lâu cũng có thể thử mỹ vị nhân gian mà.”

Mỹ vị nhân gian...Tử Phủ Đế Quân nhìn thoáng qua cái lưỡi hồng hồng của Đản Hoàng Tô...lúc này cái lưỡi này mới liếm vào bát...đột nhiên Tử Phủ Đế Quân cảm thấy rất khát nước, nghe lời cầm cái bát ngọc lên uống một ngụm.

“Sao sao?” Đản Hoàng Tô không có hảo ý hỏi.

“Rất thơm.” Tử Phủ Đế Quân có ý khác mà đặt bát xuống.

“Rất thơm?” Chẳng lẽ vừa rồi hắn bỏ thêm đồ gia vị gì đó vô mà thần không biết quỷ không hay? Đản Hoàng Tô nghi ngờ lại liếm liếm sữa trong bát.

Huê! Vẫn dở ẹc như vậy, chẳng lẽ vị giác của thần tiên và người phàm khác đến như thế sao? Nàng khổ sở thè lưỡi ra ngoài.

Tử Phủ Đế Quân lại cảm thấy mình khát nước, hắn xoay người sang chỗ khác: “Để ta làm bát khác cho nàng.”

“Không cần đâu!” Đản Hoàng Tô vội vàng từ chối: “Thật ra trong siêu thị còn có sữa không cần pha đó!”

Vì thế trong Gia Nhạc Phúc không hiểu sao vừa mất một hộp sữa bột xong lại mất thêm một hộp sữa tươi nữa.

Cùng là sữa, nhưng sữa tươi với sữa bột hoàn toàn khác nhau đó!

Đản Hoàng Tô uống sữa tươi no nê, ưỡn bụng thỏa mãn nằm trên cái thảm nhung tuyết kia.

“Ta đặt cho nàng một cái tên đi.” Tử Phủ Đế Quân kéo nàng vào lòng, lúc có lúc không vuốt vuốt lông nàng: “Không thể lúc nào cũng gọi nàng là cục lông, đúng không?”

Đản Hoàng Tô không hề nghĩ ngợi gì từ chối luôn: “Không cần, ta có tên rồi.”

“Đó là tên kiếp trước của nàng.” Tử Phủ Đế Quân tìm lý do, hẳn rất rất rất muốn đích thân mình đặt cho nàng một cái tên, tuyên bố quyền sở hữu của hẳn.

Nhưng Đản Hoàng Tô lại chống đối: “Ta còn chưa chết sao tính là kiếp trước chứ.”

“Rõ ràng nàng vừa mới sinh ra, cuộc sống lúc trước thì sao không thể gọi là kiếp trước được?” Tử Phủ Đế Quân tiếp tục cố gắng.

Được rồi, nàng thừa nhận hẳn nói rất đúng, nhưng nàng không muốn được gọi bằng tên nào khác ngoài Đản Hoàng Tô.

Nghĩ nghĩ, Đản Hoàng Tô nói: “Nếu người đặt cho ta tên Đản Hoàng Tô thì ta chấp nhận.”

“Trên đời này có họ Đản à?” Tử Phủ Đế Quân thấy lạ.

Đản Hoàng Tô 囧: “Đản không phải là họ.”

“Vậy là họ kếp là Đản Hoàng?” Tử Phủ Đế Quân sờ cằm: “Cũng chưa từng nghe lần nào.”

Đản Hoàng Tô 囧 đến 囧 đi, giải thích: “Đây là cách gọi thân mật, như người kêu con phượng hoàng nhiều màu kia là A Thái đó.”

“Đúng vậy, A Thái là tên do ta đặt.” Mặt mày Tử Phủ Đế Quân mềm ra: “Nàng đừng lấy tên Đản Hoàng Tô, lấy A Hoàng đi, đơn giản dễ nhớ.”

A Hoàng là con chó nhà nàng!

Đản Hoàng Tô kiên định: “Nếu nhất định phải có cái tên ta chỉ chấp nhận tên Đản Hoàng Tô!”

“Được rồi...” Tử Phủ Đế Quân nhượng bộ: “Vậy ta đặt cho nàng một cái tên khoa học đi.”

Đã hiểu được trình độ đặt tên của Tử Phủ Đế Quân, Đản Hoàng Tô quyết định không thỏa hiệp: “Gọi tên thân mật là đủ rồi.”

“Ta đặt tên khoa học rất dễ nghe.” Tử Phủ Đế Quân dụ hoặc: “Ví dụ như tên khoa học của A Thái là Thượng Quan Vũ Như.”

“Thượng Quan Vũ Như?” Đản Hoàng Tô đọc từng chữ một.

“Như thế nào?” Tử Phủ Đế Quân nheo mắt chờ khen.

Khóe mồm Đản Hoàng Tô giựt giựt, thẳng thắn thành khẩn: “Đừng có bày đặt trường giả học làm sang à nha.”

(Nguyên văn câu này là: 介于装 A 和装 C 之间, câu lóng của các bạn Trung Quốc, ý chỉ ‘show off’ – phô trương khoe khoang này nọ, ý không tốt lắm.

Cô bạn Trung Quốc của mình giải thích nghĩa câu này là ai đó giả vờ giữa A và C (là B). Mà các bạn Trung Quốc gọi ai đó là ngu ngốc thì dùng từ SB, SB là pinyin của “sha”B (彘) – 装B đó, chữ B có cùng cách phát âm với từ 彘 trong tiếng Trung =_=)

Tử Phủ Đế Quân không hiểu, hoang mang nhìn nhìn.

Hàng lông mi dài rậm tựa như một cọng lông chim, vừa đen vừa sáng, thuần khiết vô tội, hai thứ hợp lại với nhau như phất nhẹ vào tim, đột nhiên Đản Hoàng Tô cảm thấy mình thiệt quá tồi tệ xấu xa, không khỏi mềm lòng sửa mồm: “Được rồi, người đặt một cái đi.”

“Đông Phương...” Tử Phủ Đế Quân mở miệng.

“Đừng! Kiên quyết không lấy họ kếp!” Đản Hoàng Tô cảnh giác nhắc nhở.

Tử Phủ Đế Quân mếu: “Đó là họ của lão Vô Thượng kia.”

Mắt Đản Hoàng Tô giật giật: “Ta có thể theo họ mẹ.”

Tử Phủ Đế Quân hơi trầm ngâm: “Thượng Quan...”

“Ta đã nói không thích họ kếp mà!” Đản Hoàng Tô ảo não.

Tử Phủ Đế Quân âm ức: “Họ của Vô Thượng Đế phi là Thượng Quan.”
Đúng rồi, nàng nhớ ra rồi, lần trước lúc trong cái lồng của A Thái hân đã nói Vô Thượng Đế phi cũng là phượng hoàng, thì ra tất cả phượng hoàng đều mang họ Thượng Quan.

Đản Hoàng Tô đố lý, nhưng vẫn cứ khẳng khẳng nói: “Dù sao ta cũng không thích họ kếp.”

“Vậy thì họ Bạch? Họ Hồ? Họ...Vu?” Ba họ của tộc hồ là Bạch, Hồ, Phong, vừa nói đến cái họ thứ ba, Tử Phủ Đế Quân rất đúng lúc sửa miệng. Tuy Đản Hoàng Tô là song vĩ hồ ly, hân nên theo họ Phong, nhưng Tử Phủ Đế Quân cho rằng họ Phong này mang theo điềm xấu, theo trực giác không muốn đặt cho Đản Hoàng Tô.

Đản Hoàng Tô có vẻ dễ chịu, miễn miễn cưỡng cưỡng nói: “Họ Vu là được rồi.”

“Vu...” Tử Phủ Đế Quân trầm ngâm, đột nhiên mắt sáng lên: “Ảnh Tịch, được không?”

“Ảnh Tịch?” Khóe mồm Đản Hoàng Tô giựt giựt: “Có hàm nghĩa gì đặc biệt không?”

“Không, chỉ là hai chữ này đặt cạnh nhau nghe rất đẹp.” Tử Phủ Đế Quân thẳng thắn, tha thiết hỏi: “Sao?”

“Vẫn theo kiểu trường giả học làm sang à nha.” Mặt Đản Hoàng Tô không có bất cứ biểu cảm nào.

Phong chừng không ai có thể nhìn ra biểu cảm trên mặt một con hồ ly, Tử Phủ Đế Quân cũng không thể.

Tử Phủ Đế Quân chỉ nghĩ Đản Hoàng Tô đang khen hân.

“Nhưng mà ta vẫn thích người gọi ta là Đản Hoàng Tô hơn.” Đản Hoàng Tô nhấn mạnh.

“Đản Hoàng Tô...Vu Ảnh Tịch...” Tử Phủ Đế Quân lăm lăm hai cái tên kia cũng tự hiểu được tên Đản Hoàng Tô dễ gọi hơn, vì thế gật đầu: “Được rồi, ta gọi nàng là Đản Hoàng Tô vậy.”

Tử Phủ Đế Quân gọi: “Đản Hoàng Tô.”

Đản Hoàng Tô hỏi: “Chuyện gì?”

Tử Phủ Đế Quân đáp: “Không có việc gì, ta chỉ muốn làm quen với tên của nàng.”

Đản Hoàng Tô: “...”

Tử Phủ Đế Quân lại gọi: “Đản Hoàng Tô.”

Đản Hoàng Tô lại hỏi: “Lại làm sao?”

Tử Phủ Đế Quân lại đáp: “Không có gì, ta chỉ muốn làm quen với tên của nàng.”

Đản Hoàng Tô: “...”

Tử Phủ Đế Quân lại gọi tiếp: “Đản Hoàng Tô.”

Đản Hoàng Tô mất hết kiên nhẫn: “Không có việc gì thì đừng gọi ta được không?”

“Lần này có việc.” Tử Phủ Đế Quân ngẩng đầu nhìn trời: “Ta nghĩ, đám Tử Thập Nhất vẫn còn đang trần truồng ở phòng học, nếu ta không đi thì bọn họ cũng sẽ cời một ngày một đêm.”

Tử Thập Nhất đứng chờ trong phòng học, vô cùng đau khổ: T-T sư phụ, thì ra người cũng đã nhớ tới chúng con!!!

Tử Phủ Đế Quân hoa hoa lệ lệ thuận di, biến mất.

Đản Hoàng Tô rảnh rỗi lẩn lẩn trên thảm, bắt đầu hồi hận —— trước khi Tử Phủ Đế Quân thuận di nàng nên bảo hẳn lấy laptop từ không gian giới tử kia ra nữa, như vậy thì ít nhất bây giờ cũng có thể chơi game Mines score rồi.

Dùng bàn chân thịt như vậy mà chơi game...Đản Hoàng Tô chun chun mũi, hình như không thực tế lắm.

Nhưng điều này nhắc nhở nàng, nàng vẫn còn chưa soi gương, không biết bây giờ mình trông như thế nào nữa.

Tâm động không bằng hành động, Đản Hoàng Tô lẩn lẩn, bắt đầu lục tìm gương trong phòng Tử Phủ Đế Quân.

Mười phút sau, Đản Hoàng Tô thất bại phát hiện, trong phòng này không có cả cái gương soi mặt bằng lòng bàn tay nữa cơ!

Không biết muốn mặc đồ thì phải làm sao!

Cho dù không cần coi mình trông như thế nào nhưng tóc tai có gọn gàng hay không, quần áo có chỉnh tề hay không chớ?

Rất chi là lôi thôi lếch thếch!

Đản Hoàng Tô phê phán Tử Phủ Đế Quân một hồi.

Nhưng nhớ lại mấy bộ đồ Tử Phủ Đế Quân mặc hai ngày hôm nay, tựa hồ không chỉ dùng mỗi từ ‘sạch sẽ’ mà hình dung, quả thực phải nói là xa hoa.

Phải, xa hoa, từng chi tiết đều xa hoa!

Cho dù là màu sắc hay chất vải hay mấy thứ linh tinh khác rõ ràng đều được phối cẩn thận, hòa hợp vô cùng.

Hay là có người khác giúp hẳn chuẩn bị?

Tỷ như tiên thị, tỷ như đệ tử...

Đột nhiên Đản Hoàng Tô cảm thấy mình thiệt mắc cười.

Thật sự là rảnh đến điên, không có việc gì tự nhiên đi nghĩ coi quần áo người ta mặc, tiên thị đệ tử gì đó làm chi!

Thật ra có rất nhiều thứ có thể thay thế gương, nhỏ thì là một cục bạc, lớn thì mặt nước.

Trước mắt nàng không có bạc, nhưng nàng nhớ rất rõ ở đây có hồ nước, hôm qua nàng còn uống nước tắm nữa kia!

Đản Hoàng Tô lập tức đi thẳng đến bể tắm của người nào đó!

Lạc đường ư...Không bao giờ có chuyện đó xảy ra!

Đản Hoàng Tô vô cùng kiêu ngạo về chuyện này, chỉ cần đi một lần nàng sẽ nhớ kỹ, chỉ một lát sau Đản Hoàng Tô đã đến đích, thấy được ánh sáng lấp lánh trên mặt hồ.

Ảnh phản chiếu trên mặt nàng là một cục lông màu vàng óng ánh tròn tròn, mặc dù Đản Hoàng Tô cũng biết kha khá về hồ ly, nhưng cũng đoán không được rốt cuộc trong đám hồ ly thì mình đẹp hay xấu.

Nhưng màu lông óng ánh này cũng không thể gọi là khó coi, Đản Hoàng Tô không xác định lắc lắc cái đuôi.

Sau đó nàng phát hiện một vấn đề —— cái đuôi của nàng bị chẻ làm đôi! Tha thứ cho Đản Hoàng Tô, nàng chỉ biết trong mấy chuyện thần tiên ma quái gì đó có hồ ly chín đuôi chứ chưa bao giờ nghe đến hồ ly hai đuôi bao giờ, cho nên vừa thấy hai cái đuôi thì phản ứng đầu tiên là đuôi của nàng bị chẻ làm đôi mà thôi.

Đản Hoàng Tô đau đớn dùng chân trước khều khều cái đuôi của mình, nói chứ lúc làm người nàng cũng đâu có tàn tật, sau làm hồ ly lại trở nên như thế này?

“Ồ, ở đâu ra con hồ ly đây?”

Đột nhiên Đản Hoàng Tô nghe được một giọng nói rất êm tai.

Vừa quay đầu nhìn, nàng thấy một người con trai đang mặc âu phục nhe răng cười với mình.

Sao ở cái địa phương huyên huyên như Tử Thần Phủ lại thò ra một người mặc đồ tây?

Đản Hoàng Tô không thể tin được xoa xoa mắt.

Đúng vậy, xác thực là một anh chàng mặc đồ tây, tóc rẽ ngôi lệch, mắt hoa đào, làn da màu lúa mạch, nụ cười khá khả nghi, vừa như ánh mặt trời vừa đầy tà khí.

Chương 6 . có chút biến chất... (3)

+ Đản Đản đến từ hiện đại, thế nên Đản Đản xài rất nhiều từ lóng hiện đại, thế nên nhiều sự không giải thích được mình sẽ lựa từ khác cho hợp lý...

“Người cũng xuyên không?” Đản Hoàng Tô nghiêng đầu hỏi.

Khả năng hiểu ý của bạn giai mặc đồ tây rất tốt, hần nhe răng ra cười tiếp:

“Không phải, ta ở đây, ta là Tử Tam.”

“Xin chào.” Đản Hoàng Tô gật đầu chào.

“Mi cũng là đồ đệ của sư phụ ta?” Tử Tam như vô cùng thân thiết gần gũi ngồi xuống bên cạnh Đản Hoàng Tô.

Khoảng cách này không phải dành cho người ngoài như người à nha!

Đản Hoàng Tô nhăn mặt nhíu mày, im im tự dịch sang một bên: “Sự phụ của người là...”

“Mi không biết sao? Tử Tam nhường người tới áp sát Đản Hoàng Tô: “Chính là Tử Phủ Đế Quân, người đứng đầu trong tiên giới, chủ nhân Tử Thần Phủ, cũng là người khoe mẽ phô trương màu mè lòe loẹt nhất Tử Thần Phủ.”

Khoe mẽ lòe loẹt... Đản Hoàng Tô nhớ đến cái tường vân bảy màu kia, không được tự nhiên mà nhích tiếp: “Nếu như chúng ta đang nói tới cùng một người thì ta là nghĩa nữ của hã.”

“Nghĩa nữ?!” Tử Tam giật mình.

“Hã nhận nghĩa nữ kỳ lắm sao?” Đản Hoàng Tô hỏi.

Tử Tam khôi phục lại thái độ bình thường: “Không hã là vậy, chỉ là ta không nghĩ tới việc mi là con cái.

“Cái...” Khóe mồm Đản Hoàng Tô giật giật, không ngờ cũng có một ngày nàng sẽ dùng tới cái từ ‘cá tính’ như vậy.

“Trước kia Tử Thần Phủ không có phụ nữ.” Tử Tam giải thích: “Thậm chí không có cả một loại động vật nào không phải giống đực.”

“Theo ta được biết thì A Thái là phái nữ.” Đản Hoàng Tô đáp.

Không thể nào, cái tên chảnh chọe như Thượng Quan Vũ Như kia sao lại là nam được chứ.

“A Thái thì khác.” Nói xong Tử Tam lại dịch mông sang ngồi sát rạt Đản Hoàng Tô: “A Thái là tộc muội của Vô Thượng Đế phi, coi như điều động nội bộ cho Đế Quân đó mà.”

Đầu Đản Hoàng Tô chảy mấy vạch đen sì, tiếp tục dời người sang cạnh: “Ý người là A Thái là vợ chưa...”

Đản Hoàng Tô chưa nói xong, Đản Hoàng Tô hụt chân rơi thẳng xuống bể nước.

Lông cáo mềm mại vừa dính nước liền ướt đẫm, trong nháy mắt, Đản Hoàng Tô chìm xuống, uống ực mấy ngụm nước tắm.

Đản Hoàng Tô hận, suy nghĩ xuất hiện đầu tiên sau khi được Tử Tam xách lên đó chính là —— chả nhẽ bát tự của nàng với cái bể tắm này không hợp? Hai lần đều chết dưới tay nó là sao!

Tử Tam lắc lắc Đản Hoàng Tô: “Sao mi lại rớt vô đó?”

Tại người chứ tại ai! Đản Hoàng Tô hung hang trừng mắt nhìn Tử Tam, cả người run lên.

“Ồ, lạnh?” Tử Tam không tiếc bộ âu phục, ôm Đản Hoàng Tô vào lòng.

Đản Hoàng Tô giãy dụa, nàng không thích tiếp xúc với người khác phái, cơ thể cứ thế mà tự nhiên kháng cự.

“Buông nàng ra!” Giọng Tử Phủ Đế Quân đột ngột vang lên, u ám thô bạo chưa từng có.

Tử Tam thả lỏng tay theo bản năng, Đản Hoàng Tô rơi tự do.

Ôi cuộc sống đau thương đến thế! Đản Hoàng Tô nhắm mắt.

Nhưng không hề có cảm giác đau đớn như Đản Hoàng Tô dự liệu, nàng được một bàn tay ấm áp mạnh mẽ đỡ lấy.

Rồi sau đó nàng được nâng lên, nằm gọn trong tay người nào đó.

Đản Hoàng Tô ti hí mắt nhòm nhòm, vừa lúc nhìn thẳng vào đôi người sâu thẳm của Tử Phủ Đế Quân.

Đột nhiên tim Đản Hoàng Tô đập ‘thịch’ một cái, vội vàng dời tầm mắt sang chỗ khác.

“Sao ta vừa đi có một lúc mà nàng lại để mình thành như vậy.” Tử Phủ Đế Quân thở dài, cũng giống như Tử Tam, không hề xót bộ quần áo xa hoa sang trọng của mình, cứ thế mà ôm Đản Hoàng Tô vào lòng ủ ấm.

Bởi vì cảm giác kỳ lạ đột ngột trong lòng vừa phát sinh kia, Đản Hoàng Tô hơi chờ người ra, đợi đến lúc nàng giật mình phản ứng lại thì đã được Tử Phủ Đế Quân ôm gọn vào lòng.

Sau đó, Đản Hoàng Tô phát hiện mình không hề có bất kỳ kháng cự sinh lý nào với Tử Phủ Đế Quân.

Đản Hoàng Tô nhớ ra, kỳ thật hai ngày nay nàng vô cùng gần gũi thân thiết với Tử Phủ Đế Quân, thậm chí nàng còn chủ động nhảy lên người Tử Phủ

Đế Quân, giấu cái đuôi vào ngực hăn.

Chẳng lẽ đây là trường hợp của mấy chú gà con? Dù sao thì kể từ lúc nàng xuyên qua (hoặc trùng sinh) thì người đầu tiên nàng thấy chính là Tử Phủ Đế Quân.

Mà không phải Tử Phủ Đế Quân nói hăn là nghĩa phụ của nàng hay sao, đó là ba, hăn không ai có kháng cự sinh lý với ba mình cả.

Đản Hoàng Tô bình tĩnh, yên tâm thoải mái cọ cọ trong lòng Tử Phủ Đế Quân để lau khô nước trên người.

Tử Phủ Đế Quân được cọ cọ lại bắt đầu cảm thấy khát nước, vôi vàng vượt vượt lông Đản Hoàng Tô cách một lớp quần áo, ý bảo nàng im lặng một lúc.

Đản Hoàng Tô được Tử Phủ Đế Quân vượt đến dễ chịu, ngoan ngoãn co mình trong lòng Tử Phủ Đế Quân nghe tim hăn đập.

Tử Phủ Đế Quân tĩnh tâm, bấy giờ mới nhớ tới Tử Tam, liếc nhìn: “Sao người còn ở đây?”

“A...” Tử Tam nhìn nhìn Tử Phủ Đế Quân đang vượt lông Đản Hoàng Tô, thức thời khom người chào: “Đệ tử cáo lui.”

Tử Phủ Đế Quân vừa lòng gật đầu, cúi người hỏi Đản Hoàng Tô: “Cục lông...”

“Là Đản Hoàng Tô.” Đản Hoàng Tô sửa cho đúng.

“Đúng vậy, là ta quên.” Tử Phủ Đế Quân gõ đầu, sửa lời: “Đản Hoàng Tô, nàng muốn tắm hay sao?”

Nàng nên giải thích thật ra nàng bị đệ tử của hăn hất xuống hồ bằng cách nào bây giờ?

Đản Hoàng Tô quyết định đổi đề tài: “Tại sao cái bạn Tử Tam kia lại ăn mặc khác với các người vậy?”

“Sao, nàng có hứng thú với nó?” Tử Phủ Đế Quân nhú mày, chỉ cần Đản Hoàng Tô đáp lời là hăn lập tức sẽ quăng Tử Tam đến không gian dị thứ nguyên.

“Không phải.” Đản Hoàng Tô lắc đầu: “Chỉ là tò mò mà thôi, ta còn tưởng thần tiên đều ăn mặc rắc rối như người.”

Thì ra là như vậy, Tử Tam an toàn.

Tử Phủ Đế Quân giải thích: “Bởi Tử Tam làm ‘giam thế’ một trăm năm nay.”

“Giám thị?” Đản Hoàng Tô nghe không thủng.

Tử Phủ Đế Quân giải thích tường tận hơn: “Thiên Tiên quản lý nhân gian khó khăn, thế sự thay đổi khó lường, Địa Tiên phụ trách giám sát hành vi của Thiên Tiên để họ không làm gì bậy bạ gây tai họa cho nhân gian, chức vị này được gọi là ‘Giam thế’.”

“Hiểu rồi, thì ra là ngành Tư pháp.” Đản Hoàng Tô giật mình.

Lần này đến phiên Tử Phủ Đế Quân nghe không thủng: “Ngành Tư pháp?”
Mấy chuyện này giải thích tới giải thích lui thiệt quá rắc rối, cần phổ cập kiến thức khoa học đời sống lập tức!

Chuyện nhà không quyết được hỏi vợ, chuyện xã hội không quyết được hỏi Baidu, chuyện phòng the không quyết được hỏi TianYa, còn chuyện phổ cập kiến thức khoa học đời sống tất nhiên sử dụng internet là nhanh và tiện nhất, kéo mạng đến Tử Thần Phủ khó mà thực hiện được, nhưng còn tivi này nọ thì sao? Không biết tivi internet có thể kéo đến Tử Thần Phủ hay không.

Hay là Tử Tam kia biết cách, không phải hẳn là ‘Giám thế’ gì gì đó sao, ít nhất bộ đồ tây hần mặc cũng rất hiện đại.

Đản Hoàng Tô nheo nheo mắt, hỏi Tử Phủ Đế Quân: “Tử Tam kia đi đâu vậy?”

Tử Phủ Đế Quân lại tính quăng Tử Tam đến không gian dị thứ nguyên, bất mãn nói: “Sao lại hỏi nó?”

Bởi vì nàng muốn làm mấy thiết bị truyền thông dạy học trong Tử Thần Phủ đó.

Nhưng mà nàng không thể nói vậy với Tử Phủ Đế Quân, chắc chắn Tử Phủ Đế Quân sẽ hỏi thiết bị truyền thông dạy học là gì, mà giải thích cho được thiết bị truyền thông thì sẽ xuất hiện thêm một loạt từ ngữ hiện đại khác, cứ thế tiếp tục không dứt, tha cho nàng đi!

Đản Hoàng Tô trả lời ngắn gọn: “Tìm hẳn thỉnh giáo mấy chuyện.”

“Nàng có thể thỉnh giáo ta.” Tử Phủ Đế Quân nhú mày: “Ta không chấp nhận được việc trong Tử Thần Phủ này còn có ai thần thông quảng đại hơn ta.”

Đản Hoàng Tô không muốn đả kích Tử Phủ Đế Quân, nhưng nàng không rõ nếu mình không đả kích Tử Phủ Đế Quân thì có tính là nói dối hay không.

Đản Hoàng Tô nghĩ nghĩ, khéo léo trả lời: “Có việc cần đệ tử là đủ rồi.”

“Ta không muốn ai nhúng tay vào chuyện của nàng, trừ ta.” Ánh mắt Tử Phủ Đế Quân lóe lên.

Đản Hoàng Tô nghe vậy hơi giật mình, ngượng ngùng cười cười, “Thôi không cần đâu, mấy chuyện nhỏ như vậy sao có thể làm phiền người như cụ được.”

“Nàng cho rằng ta rất già?” Tử Phủ Đế Quân nguy nguy hiểm hiểm nheo mắt lại.

“Ít nhất thì người cũng mấy ngàn tuổi rồi đi.” Đản Hoàng Tô hàm súc ngắn gọn.

Nếu nói cho nàng biết còn hơn cả thế thì nàng sẽ nghĩ gì? Mắt Tử Phủ Đế Quân giật giật mấy cái, nói cho xong: “Ta quên rồi.”

Đúng là lão yêu nghiệt không nhớ rõ tuổi của mình luôn, Đản Hoàng Tô nhìn xa xăm.

Hiển nhiên Tử Phủ Đế Quân cũng ý thức được vấn đề này, hăn đặng hăng, nói sang chuyện khác: “Nàng tìm Tử Tam thỉnh giáo chuyện gì?”

Đản Hoàng Tô dùng chân cào cào lỗ tai: “Khó mà nói được.”

Ấp a ắp úng, muốn nói lại thôi, không thể cho ai biết!

Có gian tình!!!

Tử Phủ Đế Quân cảm thấy có nguy cơ! Nhưng Tử Phủ Đế Quân là ai chứ, hăn ra vẻ bình tĩnh nói: “Nói đi, có phải nàng thích Tử Tam hay không?”

“Nani?!”

Đản Hoàng Tô sững sốt đến mức suýt chút nữa té xuống: “Sao người nghĩ được hay vậy?”

Thế mà không phủ nhận. Tử Phủ Đế Quân tức giận, hăn nhíu mày, không vui nói: “Nàng thật sự để ý nó?”

Đản Hoàng Tô 蘇: “Ý ta là làm sao người nghĩ được chuyện thái quá đến như vậy, ta với hăn mới gặp nhau, huống chi hăn cũng không phải kiểu người ta thích.”

Tử Phủ Đế Quân thích ý, tuy hăn không thể chắc chắn “kiểu” kia là kiểu nào, nhưng theo giọng điệu của nàng, hăn biết Tử Tam không thể lọt vào được.

“Vậy nàng thích ‘kiểu’ nào?” Tử Phủ Đế Quân cúi đầu hỏi.

“Nhất định phải đẹp trai, ta thuộc hội thích cái đẹp à nha.” Đản Hoàng Tô híp mắt, nói xong nàng quay đầu nhòm Tử Phủ Đế Quân, ngang nhiên chọt chọt mặt hăn: “Nhưng mà nhìn tên yêu nghiệt như người xong ta cũng tự nghi ngờ không biết mình còn để ý được người khác không nữa.”

“Tốt lắm!” Tử Phủ Đế Quân vừa lòng nheo mắt, hàng mi dài đậm như cọ cọ tìm Đản Hoàng Tô: “Còn gì nữa?”

“Vớ lại phải có lông mi thiệt đẹp, ta bị mê lông mi.” Đản Hoàng Tô thốt ra. “Là vậy sao?” Mặt mày Tử Phủ Đế Quân vô cùng ôn hòa: “Đi, ta đưa nàng đi ăn gì đi.”

Hình như mỗi lần tâm trạng người này tốt thì thích mời người khác đi ăn, Đản Hoàng Tô cũng không từ chối, nàng cũng đang đói bụng, sửa tiêu hóa rất nhanh.

Địa điểm đến không phải là phòng riêng của Tử Phủ Đế Quân, mà khuê phòng của ai đó.

Đản Hoàng Tô tò mò, từ trong lòng Tử Phủ Đế Quân thò đầu ra ngăm ngía. Ồ, mọi thứ được trang hoàng bằng tông màu lạnh, rèm mỏng màu lục nhạt, bên cạnh cửa sổ là chiếc bàn ngọc thạch màu ngọc bích thanh nhã, cạnh đó nữa là tủ sách tiếp màu, xoay lưng là có thể nhìn thấy một cái giá để đồ cổ, trên giá đặt vài bộ đồ sứ, đồ bằng ngọc hay đồ rửa bút linh tinh gì đó. Phòng sạch sẽ đơn giản, vừa nhìn qua khó mà biết là khuê phòng, nhưng nhìn cái giỏ thêu đặt trên cái bàn tròn kia có cái yếm màu xanh biếc

đang làm dở, rõ ràng đang thông báo cho người ta biết đây tất nhiên là phòng của con gái!

Đản Hoàng Tô liếc liếc cái yếm kia, ác ý cười: “Chiêu này của người làm hái hoa tặc cũng tiện quá à nha.”

“Ta không cần làm hái hoa tặc.” Tử Phủ Đế Quân thanh minh: “Có rất nhiều nữ tiên yêu thương nhưng nhớ ta.”

“Người nổ chứ gì!” Đản Hoàng Tô không tin: “Hai ngày nay ta còn không tìm được con ruồi cái cạnh người.”

Thật ra Đản Hoàng Tô nhầm rồi, hai ngày nay tìm được con ruồi đực bên cạnh Tử Phủ Đế Quân còn khó chứ đừng nói gì tới ruồi cái.

—— trên cơ bản, hai ngày nay Tử Phủ Đế Quân đều ở cùng nàng.

Tử Phủ Đế Quân bĩu môi: “Ta không thích bị làm phiền, nên làm phép để nữ tiên không thể xuất hiện ở Tử Thần Phủ được.”

“Thế thì A Thái kia là sao?” Đản Hoàng Tô liếc nhìn.

“Sao nàng không nói là nàng đi,” Tử Phủ Đế Quân nhay cảm nhướn mày: “Hay là nàng đang ghen?”

Hắn mơ mộng hảo huyền!

Đản Hoàng Tô xem thường: “Không phải ta là khuê nữ của người hay sao?”

Tử Phủ Đế Quân nghĩ tới nghĩ lui, Tử Phủ Đế Quân buồn bực, Tử Phủ Đế Quân không nói gì.

Chương 7 . có một ý tưởng... (1)

Có tiếng đing đang của ngọc bội vang lên từ xa, Đản Hoàng Tô nhắc Tử Phủ Đế Quân: “Đi mau đi mau, có người đến kìa.”

“Sao phải đi, ta đến tìm nó.” Tử Phủ Đế Quân ngạc nhiên nói.

Đản Hoàng Tô nghĩ nghĩ, hắn nói là mang nàng đi ăn cái gì đó.

Nhưng sao nàng cứ cảm thấy hắn đang hái hoa? Chẳng lẽ nàng bị cái yếm kia đánh lạc hướng?

“Chỗ này có gì ăn thế?” Đản Hoàng Tô tò mò hỏi.

“Long Diên Hương.” Tử Phủ Đế Quân hí mắt cười.

“Nước miếng rỗng?” Đản Hoàng Tô trông mặt mà bắt hình dong.

(Chữ 涎 (diên) trong Long Diên Hương có nghĩa là nước bọt.)

“Sao, nàng không thích?” Tử Phủ Đế Quân đưa tay vỗ vỗ đầu Đản Hoàng Tô: “Đây là thứ ngàn vàng khó có được!”

Ngàn vàng khó có được thì cũng đừng ép người ta chịu đựng chứ!

Đản Hoàng Tô nhớ đến món cà phê chồn kia, ờ thì cũng rất hiếm đó, nghe nói là 50 gam một ly, nhưng mà nàng cũng không uống nổi.

Chuyện này chứng tỏ một điều, không phải thứ nào tốt đẹp đắt giá cũng được người khác tiếp nhận.

“Thôi người cứ mời ta uống sữa đi.” Đản Hoàng Tô thành khẩn nói.

“Đừng phụ lòng ta.” Tử Phủ Đế Quân cười.

Giọng cười của Tử Phủ Đế Quân hòa lẫn với âm thanh leng keng của ngọc bội đột nhiên búi tai vô cùng. Trong âm thanh dễ chịu của ngọc bội cùng tiếng cười kia, rốt cuộc Đản Hoàng Tô cũng trông thấy Ngao Ngưng Vận.

Phong thái của Ngao Ngưng Vận cũng không khác gì căn phòng này lắm, là một mỹ nhân cổ điển sắc lạnh, mái tóc đen óng, váy áo màu xanh nhạt, tóc cũng không buộc lên mà buông xõa lên vai, chỉ có hai sợi tơ màu xanh lục rũ xuống trước người, gương mặt trái xoan nhỏ càng trắng ngần dưới mái tóc đen, mày liễu mắt hạnh, môi anh đào má hồng, gương mặt vương nét lo lắng, cũng chưa cảm giác được sự tồn tại của Tử Phủ Đế Quân và Đản Hoàng Tô.

“Tiểu Bạch.” Tử Phủ Đế Quân lên tiếng gọi.

“Đế Quân!” Đột nhiên ánh mắt Ngao Ngưng Vận sáng trưng, nét lo lắng nháy mắt trở thành hư không, sắc mặt thay đổi như vận tốc ánh sáng, trở nên tươi tắn như ánh mặt trời.

“Nàng ấy cũng là fan của người?” Đản Hoàng Tô nhỏ giọng hỏi Tử Phủ Đế Quân, bằng không nàng không hiểu vì sao cô gái kia lại thay đổi nhanh đến vậy à.

Tử Phủ Đế Quân cũng nhỏ giọng trả lời: “Long cung không có miễn, Tiểu Bạch chỉ làm vậy cá thôi.”

(Từ 粉丝 có nghĩa là fan, cũng có nghĩa là miến, phở.)

Ông nói gà bà nói vịt!

Đản Hoàng Tô im miệng.

Ngao Ngưng Vận không hề để ý Đản Hoàng Tô với Tử Phủ Đế Quân đang to nhỏ cái gì, cơn kích động cơ hồ khiến hai mắt nàng ngấn lệ, nước mắt ràn rụa chụp hai tay Tử Phủ Đế Quân: “Đế Quân, rốt cuộc ngài cũng đã đến!”

Tử Phủ Đế Quân cười: “Ta mang Đản Hoàng Tô đến uống Long Diên Hương của người.”

(Câu này lọt vào tai Đản Đản sẽ là: “Ta mang Đản Hoàng Tô đến uống nước miếng (rồng) của người.”)))

“Vậy chuyện lần trước nói với người...” Ánh mắt Ngao Ngưng Vận nóng bỏng nhìn Tử Phủ Đế Quân.

Tử Phủ Đế Quân chớp chớp mắt: “Ta quên rồi.”

“Xì!” Tâm trạng Ngao Ngưng Vận đột nhiên chuyển sang trời nhiều mây, bỏ tay Tử Phủ Đế Quân ra: “Queo trái là ra đến đại môn Long cung, không tiền.”

Tử Phủ Đế Quân vô liêm sỉ nói: “Ta mang Đản Hoàng Tô đến uống Long Diên Hương của người.”

“Vật giá tăng, dân chúng lầm than, tạm thời thiếu hàng.” Ngao Ngưng Vận ngồi xuống cái ghế ngọc cạnh cửa sổ, lấy cái giỏ thêu tiếp cái yếm của nàng.

Có cá tính! Ta thích!

Đản Hoàng Tô tò mò hỏi Ngao Ngưng Vận: “Chuyện lần trước người nói với hã là chuyện gì thế?”

Nàng luôn cho rằng cách trang trí một căn phòng cũng có thể nhìn ra tính cách chủ nhân của căn phòng đó, mà chuyện có thể khiến một mỹ nhân lạnh lùng phải lo lắng như vậy chắc chắn không phải bình thường.

“Nói với người thì được gì?” Ngao Ngưng Vận cũng không ngần đầu, lạnh lùng nói.

“Có đôi khi chia sẻ cũng là một cách giảm sức ép.”

— đây là quan điểm thứ nhất của nàng.

Ngao Ngưng Vận bỏ kim chỉ xuống, cẩn thận đánh giá Đản Hoàng Tô một hồi.

Tiếc là Tử Phủ Đế Quân đang ôm Đản Hoàng Tô trong ngực, nàng chỉ có thể đánh giá được cái đầu Đản Hoàng Tô.

Một cái đầu hồ ly với lớp lông bông xù vàng óng ánh.

Ngao Ngưng Vận kinh ngạc nói: “Người có bí quyết tị thủy?”

(Tị thủy: Tránh nước.)

Tử Phủ Đế Quân nghe vậy cũng kinh ngạc nhìn Đản Hoàng Tô.

Đản Hoàng Tô không hiểu, cũng không biết vì sao Ngao Ngưng Vận lại bất thành linh nói ra câu này, chỉ thành thực trả lời: “Ta không dùng phép thuật gì hết.”

“Vậy người trời sinh đã tị thủy?” Ngao Ngưng Vận càng kinh ngạc hơn.

“Khoảng một tiếng trước ta mới vừa rớt xuống nước.” Đản Hoàng Tô tỏ thái độ ‘không thể nào.’

Tay áo Ngao Ngưng Vận dài ra, cuốn lấy Đản Hoàng Tô đang yên ổn nằm trong lòng Tử Phủ Đế Quân, lăn qua lộn lại xem xét: “Ồ, là song vĩ hồ ly.”

“Không phải bị chẻ đôi?” Tai Đản Hoàng Tô động lên.

Ngao Ngưng Vận lại vờ vò Đản Hoàng Tô thêm một hồi nữa, đột nhiên hưng phấn nói: “Có!”

Đột nhiên Đản Hoàng Tô cảm thấy có gì đó rất tồi tệ sắp xảy ra, lông nàng dựng lên: “Có cái gì?”

Ngao Ngưng Vận mặc kệ Đản Hoàng Tô, ngẩng đầu nói với Tử Phủ Đế Quân: “Lần này người nhất định phải giúp ta! Ta nhớ người có viên Định nhan đan (thay đổi hình dạng, cục lông này lại không sợ nước...)”

“Không được!” Tử Phủ Đế Quân quả quyết cự tuyệt.

Đản Hoàng Tô rơi lệ, nàng luôn luôn tự hào IQ 120 của mình, nhưng mà bây giờ nàng phát hiện mình nghe hai người kia nói chuyện mà nàng không hiểu mô tê gì cả.

“Khụ khụ, ta nghĩ có lẽ ta là đương sự.” Đản Hoàng Tô nhắc nhở hai người kia về sự tồn tại của mình: “Các người không biết là nên nói chuyện đó với ta hay sao?”

Cánh tay Tử Phủ Đế Quân đột nhiên dài ra, vươn tới đoạt lại Đản Hoàng Tô trong tay Ngao Ngưng Vận, nhẹ nhàng vuốt đầu nàng: “Đừng sợ.”

Biểu cảm của nàng giống sợ hãi ở chỗ nào!

Ngao Ngưng Vận nhú mày: “Từ khi nào mà Đế Quân lại yêu thương cục lông kia thế?”

“Chỉ mới hai ngày nay.” Tử Phủ Đế Quân thẳng thắn nói.

“Vậ thì người cứ tiếp tục mà thương yêu đi.” Ngao Ngưng Vận bĩu môi, lại cầm kim chỉ lên.

“Tiểu Bạch, ta mang Đản Hoàng Tô đến uống Long Diên Hương của người.” Tử Phủ Đế Quân chậm rãi nói câu kia lần thứ ba.

“Chờ ta lên long đài rồi đi uống long huyết của ta đi!” Ngao Ngưng Vận hoàn toàn cự tuyệt.

“Tiểu Bạch, cho tới bây giờ ta chưa phải cầu xin ai.” Tử Phủ Đế Quân vuốt lông Đản Hoàng Tô.

Ngao Ngưng Vận cười lạnh: “Còn ta đã cầu xin một lần, nhưng mà mắt ta mù, cầu làm người!”

“Người!” Gân xanh trên thái dương Tử Phủ Đế Quân giật giật, sau một lúc mới ngừng lại được: “Chuyện của người ta không thể nói rõ được.”

Ngao Ngưng Vận im lặng, lạnh nhạt nói: “Quên đi, cũng không phải ép người giúp ta rồi đi ngược lại đạo lý của mình.”

Nói xong nàng đứng lên đi ra ngoài: “Người chờ một lát, ta đi xem long diên hương quý một đã chín hay chưa.”

Nhìn Ngao Ngưng Vận rời đi, Tử Phủ Đế Quân khá tự giác mà ngồi xuống chiếc ghế ngọc duy nhất trong phòng, bắt đầu tám chuyện.

“Tiểu Bạch là Long tam công chúa.” Tử Phủ Đế Quân nói cho Đản Hoàng Tô: “Ta nhìn nó lớn lên, tên cũng là do ta đặt.”

“Là Tiểu Bạch Long đi.” Đản Hoàng Tô lớn mật đưa ra giả thiết, cẩn thận chứng minh, tiền lệ “A Thái” cùng “A Hoàng” trước đó đã khiến nàng hiểu quy luật đặt tên của Tử Phủ Đế Quân một cách sâu sắc.

“Ừ.” Tử Phủ Đế Quân gật đầu: “Tên khoa học là Ngao Ngưng Vận.”

Khóe mồm Đản Hoàng Tô giật giật: vẫn quá màu mè sang chảnh à nha!

“Long quân muốn gả Tiểu Bạch cho Long Ngũ.” Tử Phủ Đế Quân chợt làm động tác nhú mày khó nhận ra: “Nhưng Tiểu Bạch thích Diêm quân.”

Vì thế đây là câu chuyện chàng yêu nàng nhưng nàng lại yêu một chàng khác.

Máu chó, quả là máu chó! Đản Hoàng Tô ngửa mặt lên trời thở dài.

Tử Phủ Đế Quân cũng thở dài theo: “Tiểu Bạch nhờ ta nói với Long quân một tiếng, nhưng việc hôn nhân của con gái ta không tiện xen mồm — cũng không thể để Long quân khó xử. Huống chi ta cũng nhìn thẳng bé Long Ngũ kia lớn lên, cũng không có gì không tốt.”

“Chuyện tình cảm rất khó nói, không thể chỉ nhìn người kia tốt hay không tốt.” Đản Hoàng Tô nghiêm túc đáp lời.

“Nàng nói cũng phải.” Tử Phủ Đế Quân ngẫm nghĩ nhìn Đản Hoàng Tô, tiếp tục nói: “Lúc này Tiểu Bạch tóm nàng qua xem, muốn dùng Định nhan đan biến nàng thành Tiểu Bạch rồi để nàng gả cho Long Ngũ.”

Vì thế nàng làm cô dâu lấy chồng dùm người ta!

Máu chó, càng lúc càng máu chó!

Đản Hoàng Tô lẫn lộn trong lòng bàn tay Tử Phủ Đế Quân.

“Bởi vì nàng không sợ nước.” Tử Phủ Đế Quân cũng có phần không hiểu: “Rõ ràng nàng không phải Thủy tộc, sao có thể không sợ nước?”

Vấn đề này thì làm sao nàng biết, rõ ràng mới này nàng còn ngã tùm vào bể nước tắm kia kìa!

Mà chuyện khiến Đản Hoàng Tô khó hiểu hơn là: “Bởi vì ta tị thủy nên mới để ta lấy chồng dùm, nhưng mà trên thế giới này đâu chỉ có mình ta tị thủy!”

“Trong giới thần tiên chỉ có mỗi mình nàng.” Tử Phủ Đế Quân giải thích: “Thủy tộc, tiên, thiên tiên đều có số tiên đại diện cho mình, chỉ có nàng vì mới sinh ra lên chưa kịp có số.”

Thì ra thần tiên cũng cần có chứng minh thư!

Đản Hoàng Tô giật mình, vội vàng nhấn mạnh lập trường: “Ta không lấy chồng dùm đâu đó!”

“Ta đã cự tuyệt cho nàng.” Về mặt Tử Phủ Đế Quân tranh công xin thưởng: “Nàng tính cảm ơn ta như thế nào.”

“Ân tình không lời nào cảm tạ hết được, huống chi người còn là nghĩa phụ của ta.” Đản Hoàng Tô chối phăng một cách đúng lý hợp tình.

“Các người cũng may lắm đấy, còn thừa đúng một gốc cây.” Ngao Ngưng Vận đúng lúc bê ra một đĩa trà, trên đĩa trà có một ấm trà ngọc màu lục cùng hai chiếc tách nho nhỏ bằng thủy tinh.

“Ồ, cảm ơn.” Mặt mày Tử Phủ Đế Quân giãn ra, nhanh tay rót một tách nhỏ đưa đến trước mặt Đản Hoàng Tô.

Chất lỏng trong cái tách thủy tinh màu xanh ngọc bích kia trong suốt rất đáng yêu, nhưng nghĩ đến chuyện đây là nước miếng của người nào đó, Đản Hoàng Tô thật sự không uống nổi.

“Có thể không uống không?” Đản Hoàng Tô yếu ớt hỏi.

“Không uống?” Ngao Ngưng Vận nhú mày: “Chẳng lẽ người không biết một ly long diên hương có thể tăng thêm ít nhất năm trăm năm công lực.”

“Có phải có được năm trăm năm công lực rồi ta có thể biến thành người đúng không?” Đản Hoàng Tô có phần xiêu lòng.

Nhưng sao lại là nước miếng chớ! Đản Hoàng Tô căm hận.

Tử Phủ Đế Quân cười tươi như hoa: “Cho dù không thể cũng không xa.”

Được rồi, bằng bất cứ giá nào!

Đản Hoàng Tô nhắm tịt mắt, há mồm uống ực ly nước miếng kia xuống bụng.

Nước Long Diên Hương man mát ngon lành, ngon đến mức không có thứ đồ uống nào có thể sánh được.

Nhưng ngon thì ngon, đây vẫn là nước miếng, dù là đồ uống thì cũng là nước miếng! Đản Hoàng Tô cảm thấy ghê ghê, nhịn không được há mồm ra, phun toàn bộ nước lên mặt Ngao Ngưng Vận, không thừa một giọt.

...Ly nước miếng quý giá kia chỉ ở trong cổ họng nàng rồi quay ngược lại mồm, Đản Hoàng Tô đau lòng đến mức suýt chút nữa nôn luôn cả lòng mề ra ngoài.

Ngao Ngưng Vận càng đau lòng hơn, bởi vì đau lòng cho nên mặt đen thui. “Nước Long Diên Hương của ta khó nuốt đến mức vậy sao?” Ngao Ngưng Vận cố hết sức giữ bình tĩnh, dùng khăn lau nước Long Diên Hương trên mặt.

Đản Hoàng Tô hối lỗi: “Ừm, thật ra không thể trách ta, chỉ cần nghĩ đó là nước miếng, ta nhịn không được mà...”

“Nước miếng?” Hàng mày thanh mảnh của Ngao Ngưng Vận nhú chặt.

Tại Đản Hoàng Tô gãi gãi tai: “Nước miếng rồng không phải là nước miếng của nó hả?”

“Ai nói cho người?” Ngao Ngưng Vận nhịn không được quăng một ánh mắt xem thường: “Nước Long Diên Hương là nước ép từ cây Long Diên Hương.”

Hiểu lầm lớn!

“Hồi nãy ai kêu nước miếng chính là nước miếng hả!” Đản Hoàng Tô trợn mắt ngó qua Tử Phủ Đế Quân.

Tử Phủ Đế Quân vô tội nói: “Cỏ Long diên hương cũng sinh trưởng từ đó, nước ép của cây Long diên hương có khác gì với Long diên hương đâu?”

“Lương thực hoa màu vẫn sinh trưởng từ phân người đó, người có thể nói lương thực cũng giống như phân người đi!” Đản Hoàng Tô không nhịn được thốt lên.

Chương 8 . có một ý tưởng... (2)

Lời này vừa nói ra ngay cả Đản Hoàng Tô cũng bị sét đánh, chỉ một thoáng trong ngoài đảo lộn, như ma như ảo, từ nay về sau nàng cảm thấy mình

không thể chấp nhận được ngũ cốc hoa màu gì đó nữa.

Đúng là có một số việc đừng bao giờ liên tưởng, vừa liên tưởng xong liền vô vọng.

Tuy Ngao Ngưng Vận cùng Tử Phủ Đế Quân cũng bị sét đánh, nhưng may mắn một người vừa sinh ra đã là Long công chúa, người còn lại thì ích cốc lâu đến mức bản thân hẳn cũng đã quên, nhanh chóng khôi phục.

Tử Phủ Đế Quân nhắc ấm trà lên châm thêm một ly, kề sát mồm Đản Hoàng Tô dõ: “Ngoan, há mồm ra.”

Đản Hoàng Tô tự động viên tinh thần một hồi, từ từ há mồm ra.

Tử Phủ Đế Quân vừa dứt vừa nói: “Đừng nôn ra nữa, một cây Long Diên Hương chỉ có thể làm ra hai ly nước Long Diên Hương, cái mặt già nua này của ta có lớn đến thế nào đi nữa cũng không có cách bắt Tiểu Bạch làm một lần hai cây cho nàng uống.”

“Phụt!”

Lần này Đản Hoàng Tô không ói, Đản Hoàng Tô phụt nước.

Ngao Ngưng Vận không thoát khỏi may mắn, bị nước văng đầy lên mặt.

“Lý do, cho ta một lý do!” Mặt Ngao Ngưng Vận không thay đổi nói.

Đản Hoàng Tô quê độ giơ chân cọ cọ: “Thật ra lần này không thể trách ta được, chỉ có thể trách hẳn, câu hẳn mới nói lúc nãy khiến ta rất muốn làm.”

“Muốn làm?” Tử Phủ Đế Quân không hiểu.

Đản Hoàng Tô tức mình chọt chọt mặt Tử Phủ Đế Quân: “Nếu người không nói cái mặt đẹp giai như vậy mà già nua thì làm sao ta có thể sặc! Làm sao có thể lãng phí ly nước Long Diên Hương cuối cùng kia chứ!”

Đản Hoàng Tô đau lòng tột đỉnh!

Mặt mày Tử Phủ Đế Quân cong cong: “Nàng đang khen ta?”

Đây là trọng điểm sao?

Đản Hoàng Tô không nói gì nhìn bầu trời.

Tâm trạng Tử Phủ Đế Quân vui sướng, hẳn lau nước còn dính bên khóe mồm nàng: “Đừng sợ, ta còn có cách khác giúp nàng biến thân.”

“Còn có cách khác?” Đản Hoàng Tô hỏi.

“Tất nhiên có.” Tử Phủ Đế Quân nói: “Tỷ như tu hành, chỉ là chậm một chút.”

“Vậy hai người cứ từ từ mà tu hành đi, tạm biệt, không tiễn!” Ngao Ngưng Vận không thể nhịn được nữa, mở miệng đuổi khách.

“Ừm, Tiểu Bạch, ta đi đây.” Tử Phủ Đế Quân chào, thuận di.

Vì thế nàng đi Long cung chỉ để nghe một câu chuyện vô cùng máu chó, tất cả lại trở về như ban đầu. Đản Hoàng Tô phiền muộn vô hạn nhìn cái giường đầy phong cách của Tử Phủ Đế Quân —— hai người đã về tới phòng Tử Phủ Đế Quân rồi.

“Tu hành, làm sao mà tu hành?” Đản Hoàng Tô tự vực dậy tinh thần hỏi Tử Phủ Đế Quân.

Tuy nàng vốn tưởng Ba Nhĩ chỉ đưa nàng đến đây để du lịch, nhưng mà cũng phải đề phòng, lỡ như Ba Nhĩ cùng Vương Tiểu Minh kia hạnh phúc thăm thiết bên nhau mà quên bég mất đã từng quăng một người là Đản Hoàng Tô nàng đây đến chỗ này thì còn cách mà đối phó.

Cho dù việc làm hồ ly rất mới mẻ, nhưng nàng vẫn còn cuộc sống ở trần gian. Làn nộ đề tài thì nhờ Internet cũng coi như xong, nhưng lúc bảo vệ luận văn thì nàng không thể lên tận nơi được, huống chi nàng còn ba mẹ ở nhà, mà thường thường mỗi tuần nàng đều gọi về nhà, chỉ cần muện hai ngày là ba mẹ nàng sẽ gọi ngược lại ngay.

Đản Hoàng Tô hơi hối hận, nàng nên cầm luôn di động đến đây...Nhưng mà dù mang di động lên đây thì hai ngày cũng sẽ hết pin, nàng cũng không nghĩ Tử Thần Phủ còn có chỗ sạc pin.

Phải nói vấn đề này vô cùng cấp bách, nàng cần tìm Tử Tam để bàn bạc một phen, chuyện Tử Phủ Đế Quân mang đi ăn đã khiến nàng suýt chút nữa quên bég việc xây dựng thiết bị truyền thông dạy học này kia nọ!

“Tử Tam đâu rồi?” Đản Hoàng Tô hỏi Tử Phủ Đế Quân.

Tử Phủ Đế Quân bị tổn thương nặng nề, lúc Đản Hoàng Tô gửi hồn đi đâu đó hẳn đã nói một tràng về chuyện tu hành, kết quả chỉ chờ được câu trả lời

như vậy!

Tử Phủ Đế Quân nhíu mày: “Sao, chẳng lẽ nàng cho rằng theo Tử Tam tu hành còn nhanh hơn so với theo ta? Ta là sư phụ của Tử Tam!”

“Ấy...” Đản Hoàng Tô giải thích: “Ta tìm hãn không phải vì chuyện tu hành mà.”

“Nàng hỏi ta làm sao để tu hành, sau đó nàng nói nàng tìm Tử Tam không phải vì chuyện tu hành.”

“Chuyện này...” Đản Hoàng Tô đỏ mặt, cảm giác sâu sắc rằng mình có tội: “Ta xin lỗi.”

—— lúc đang nói chuyện với người khác mà để hồn treo ngược cành cây là chuyện rất không lịch sự. Đản Hoàng Tô là một đứa bé ngoan, luôn dũng cảm thừa nhận sai lầm! Chỉ là lời xin lỗi của nàng bị Tử Phủ Đế Quân lý giải thành một ý khác. Tử Phủ Đế Quân im lặng rồi lên tiếng: “Quả nhiên nàng để ý đến Tử Tam!”

Đản Hoàng Tô đỏ mặt rùng rùng, Đản Hoàng Tô không hiểu: “Sao hết lần này đến lần khác người cứ bảo ta thích Tử Tam vậy?”

“Bởi vì nàng hỏi Tử Tam hết lần này đến lần khác.” Tử Phủ Đế Quân ức chế.

“Cái đó...” Đản Hoàng Tô thành khẩn nói: “Ta tìm Tử Tam có việc thật mà.”

“Có chuyện gì mà nàng không thể tìm ta?” Chuyện nàng không tin tưởng cũng khiến Tử Phủ Đế Quân khó chịu.

“Người thiếu một ngàn năm kiến thức trần gian đó.” Đản Hoàng Tô nói qua loa.

Ngụ ý: người lỗi thời!

Tử Phủ Đế Quân bị ghen, nhưng chỉ trong nháy mắt đã tự tin trở lại: “Thế thì sao chứ, không phải hôm nay ta mang nàng đi siêu thị cùng thương xá máy tính vô cùng thuận lợi hay sao?”

Hãn còn mặt mũi nói chuyện!

Đản Hoàng Tô khinh bỉ nhìn thoáng qua Tử Phủ Đế Quân: “Lúc mua đồ người có trả tiền không?”

Hại nàng đi theo làm kẻ cướp luôn, cảm giác thiệt tội lỗi tội lỗi.

“Không có.” Tử Phủ Đế Quân bình tĩnh như thường: “Nhưng ta để lại phúc tinh, có thể giúp người kia kiếm về gấp bội.”

“Phúc tinh?” Đản Hoàng Tô không hiểu: “Sao ta không thấy người để lại phúc tinh gì vậy?”

“Ta chính là phúc tinh.” Tử Phủ Đế Quân nghiêm túc nói: “Ta là người đứng đầu trong giới tiên, lúc đến nơi nào ở nhân gian tất nhiên sẽ để lại phúc tinh, những gì ta lấy nhất định sẽ được hồi báo gấp hai lần —— đây là chú mà ba vị tiên Phúc Lộc Thọ thêm vào pháp lực trên người ta.”

Rất duy tâm!

Nhưng cũng không thể phủ nhận có phải hay không.

“Được rồi, bỏ qua chuyện này vậy, nhưng mà ta đề nghị người lần sau mua gì đó ở nhân gian thì vẫn cứ trực tiếp trả tiền, tiền trao cháo múc, không ai thiếu nợ ai.” Đản Hoàng Tô miễn cưỡng gật gật đầu, nói tiếp: “Tiếp, vậy người có biết cái gì gọi là điện, cái gì gọi là Internet, cái gì gọi là tương tác thông tin, cái gì gọi là tín hiệu di động không?”

“Ta...” Mắt Tử Phủ Đế Quân giật giật: “Nàng nói cho ta ta sẽ biết.”

Tử Phủ Đế Quân cảm thấy thực kiêu ngạo, cái gì gọi là lửa gần rơm, cái gì gọi là lâu ngày sinh tình, cái gì gọi là tương lai tươi sáng!

Tử Phủ Đế Quân nheo mắt.

Đột nhiên Đản Hoàng Tô có cảm giác bị lọt vào bẫy, lông cáo đều dựng đứng cả lên.

Nàng cảnh giác nhìn khuôn mặt đang có ý tứ hàm xúc khác của Tử Phủ Đế Quân, nói: “Ta tìm Tử Tam đến hỗ trợ dạy người đó.”

“Muốn Tử Tam giúp thì nàng làm là được rồi!” Tử Phủ Đế Quân nhú mày, tuy hẳn không biết bóng đèn hay kỳ đà linh tinh gì đó, nhưng lại nhạy cảm phát hiện công suất của bóng đèn Tử Tam này rất lớn, tuyệt đối hơn 3000, đã phiền nay càng phiền hơn!

“Thật ra có vài phương diện thiết bị máy móc cần phải thỉnh giáo hẳn.” Đản Hoàng Tô không hiểu, sao Tử Phủ Đế Quân lại không muốn gặp Tử Tam, chẳng nhẽ Tử Tam đã từng đắc tội với hẳn?

Nghĩ tới nghĩ lui một hồi Đản Hoàng Tô cam đoan nói: “Ta hứa, chỉ là thỉnh giáo vài chuyện thôi, tuyệt đối không để hẳn chướng mắt người.”

Nếu vậy...

Tử Phủ Đế Quân miễn cưỡng trả lời: “Thôi được, nhưng ta muốn ở lại đây.”

Ừa, chẳng phải hẳn không muốn gặp Tử Tam hay sao, sao lại muốn ở đây?!

Đản Hoàng Tô chờ thuận di theo thói quen.

Nhưng lần này người thuận di không phải là hai người họ, mà là Tử Tam.

Tử Tam đang trốn trong phòng riêng của mình ôm một hộp cánh gà thơm giòn cay ngon của KFC ăn khí thế, đột nhiên cảnh tượng trước mặt thay đổi, trở thành phòng riêng của Tử Phủ Đế Quân.

Tử Tam run bần bật, hộp cánh gà đang ăn được một nửa trong tay cũng run theo mà văng ra, hạ cánh xuống chiếc thảm nhung tuyết. Màu vàng óng ánh của cánh gà vô cùng nổi bật trên lớp lông trắng, chỉ trong một thoáng, lớp dầu mỡ từ từ ngấm ra.

“Á, nhưng tuyết của ta.” Đản Hoàng Tô đau lòng xông lên.

Bị hư! Hư hết cả rồi!!

Sau đó Đản Hoàng Tô mới sực nhớ thảm nhung tuyết này không thuộc về mình.

Tử Phủ Đế Quân nguy nguy hiểm hiểm nhìn Tử Tam: “Ồ, khai trai ở Tử Thần Phủ?”

(Tín đồ Phật giáo hoặc tín đồ của các tôn giáo khác bắt đầu ăn mặn, sau khi hết kỳ ăn chay.)

“Sư phụ...” Hai chân Tử Tam nhũn ra, run rẩy quỳ xuống.

Thật ra khai trai ở Tử Thần Phủ không phải là chuyện gì quá to tát, nhưng mà biểu cảm bây giờ của Tử Phủ Đế Quân hiện giờ thì nó rất to tát!

Vì sao? Tử Tam không xác định được, đưa mắt nhìn Đản Hoàng Tô.

Dám nhìn lên người của hắn! Tử Phủ Đế Quân càng giận, vung tay áo lên:
“Ta cho ngươi ăn!”

Lập tức, hộp cánh gà yêu thương nhưng nhớ bay thẳng về phía Tử Tam.
Tử Tam thộn mặt ra không kịp đề phòng, cũng không dám trốn đi đâu, tất nhiên là bị quất cho tơi bời tan tác, mấy cái cánh gà như trang sức rớt đầy lên đầu, lên người hắn, còn cái hộp giấy thì ụp lên như một cái mũ, dầu mỡ bắt đầu dây dính khắp quần áo.

Thảm nhưng tuyết lại khôi phục được trạng thái sạch sẽ ban đầu, Đản Hoàng Tô kinh ngạc nhìn: “Công nghệ nano?!”

(Công nghệ nano đại ý nói về các nguyên tử, cụ thể:

http://vi.wikipedia.org/wiki/C%C3%B4ng_ngh%E1%BB%87_nano)

“Là thuật pháp đảo lưu thời gian.” Tử Phủ Đế Quân lấy lòng nhìn Đản Hoàng Tô: “Như thế nào?”

“Rất thực dụng, rất kinh tế!” Đản Hoàng Tô ôm chặt tấm thảm nhưng tuyết rơi nước mắt.

Tử Tam không nói gì, chỉ im lặng giật giật khóe miệng không dám hé răng — nếu đây là thuật pháp đảo lưu thời gian thì làm sao mấy cái cánh gà kia lại đảo lưu lên người của hắn!

Nhưng giờ Tử Tam có thể xác định được một việc: Tử Phủ Đế Quân tức giận là vì con cáo con kia!

Bởi vì con cáo con kia có vẻ thích mê cái thảm nhưng tuyết mà suýt chút nữa hắn đã phá hư.

Vì thế, sau này hắn nhất định phải nịnh bợ con cáo con này cho tốt!

“Sư phụ, con hồ ly này thật xinh đẹp!” Mặt Tử Tam không đổi sắc lên tiếng.

Nhưng sắc mặt Tử Phủ Đế Quân lại thay đổi, Tử Phủ Đế Quân u ám, âm tình bất định nói: “Sao, ngươi thích?”

Chẳng lẽ nịnh lộn rồi?!

Tử Tam chảy mồ hôi lạnh, không biết nên khẳng định hay phủ định, trong một thoáng, đầu óc nhanh chóng vận động, phân tích, phân tích...

“Con đang khẳng định thẩm mỹ của sư phụ ạ.” Rốt cuộc Tử Tam cũng nghĩ ra được một câu trả lời an toàn.

Quả nhiên sắc mặt Tử Phủ Đế Quân đẹp lên được một chút.

Tử Tam thở phào một hơi, ước chừng đã xác định được phương hướng, đó là —— con cáo con kia là bảo bối của Tử Phủ Đế Quân, bảo bối không cho phép kẻ nào mơ tưởng!

Lần đầu tiên biết sư phụ mình có ham muốn chiếm hữu mạnh đến vậy, trước kia chưa bao giờ thấy người yêu thương động vật nào cả, chẳng lẽ người càng già thì càng cổ quái? Tử Tam không hiểu được, nhưng bây giờ lựa chọn tốt nhất là rời xa chốn thị phi này.

Tử Tam lên tiếng: “Nếu không có chuyện gì, đệ tử...”

“Không có việc gì ta gọi con tới làm chi?” Tử Phủ Đế Quân nhíu mày.

Tử Tam lại im re.

Tử Phủ Đế Quân khom người ôm Đản Hoàng Tô vào lòng: “Tử Tam đến rồi, nàng có chuyện gì thì hỏi đi.”

Tử Tam run run —— rốt cuộc hăn cũng đã biết tại sao lại có sự tai bay vạ gió này, con cáo kia hại hăn!

Chẳng lẽ nó trả thù chuyện bị rơi xuống nước? Nhưng không phải là hăn ném nó xuống nước.

Tử Tam cảm thấy mình oan khuất vô bờ.

Chương 9 . có tiếng sấm rền... (1)

Đản Hoàng Tô càng oan uổng hơn!

Trời đất chứng giám, nàng chỉ muốn hỏi hăn vài vấn đề phần cứng của Tử Thần Phủ mà thôi.

“Người khỏe không?” Đản Hoàng Tô ngồi trong lòng Tử Phủ Đế Quân vấn an.

Tử Tam lắc đầu theo bản năng: “Ta không khỏe!”

Đản Hoàng Tô giật mình, bạn này cũng thật thà quá trời, nàng chỉ khách sáo hỏi theo phép lịch sự mà thôi.

Nhưng mà nhìn người Tử Tam đầy gà đầy dầu mỡ như thế kia, Đản Hoàng Tô hiểu ra: “Đúng là người nhìn hơi tệ, có muốn quay về tắm rửa cho sạch sẽ rồi đến không?”

Quá chi là tình cảm. Tử Tam vui vẻ, đang muốn chuồn thì Tử Phủ Đế Quân lại nhìn Đản Hoàng Tô lên tiếng, giọng không lấy gì là vui vẻ: “Nàng đang đau lòng nó hay là ghét bỏ nó?”

Tử Tam rùng mình, âm thầm cầu nguyện Đản Hoàng Tô lựa chọn đáp án thứ hai.

Nhưng sao Đản Hoàng Tô có thể bất lịch sự như vậy!

Đản Hoàng Tô vội vàng nói: “Đương nhiên không phải ghét bỏ gì.”

Thì phải là đau lòng... Tử Phủ Đế Quân nheo mắt, Tử Tam hoảng sợ cắn cắn ngón tay.

“Đương nhiên cũng không phải đau lòng.” Đản Hoàng Tô tuyệt đối không tự đẩy mình vào tình huống mờ ám không rõ ràng như vậy —— cái từ đau lòng kia quả thật là đen tối mà!

“Vậy thì tại sao?” Tử Phủ Đế Quân không hiểu.

“Chỉ đơn giản là bàn chuyện thôi.” Đản Hoàng Tô nói chuyện thực tế.

Đáp án này...cũng có thể chấp nhận được.

Tử Phủ Đế Quân khai ân, giơ ngón tay một cái, rốt cuộc Tử Tam cũng sạch sẽ thoải mái.

Tử Tam cẩn thận lui ra phía sau từng bước, giữ khoảng cách thích hợp với Đản Hoàng Tô, mắt nhìn mũi, mũi nhìn ngực, hỏi: “Không biết ngài có vấn đề gì?”

Đản Hoàng Tô nhìn hằm, Đản Hoàng Tô thực sự không thích cách gọi ‘ngài’ này chút nào.

Đản Hoàng Tô nhăn cái mặt nhăn cái mũi: “Không nên không nên, người cứ gọi ta như bình thường đi, hoặc trực tiếp gọi Đản Hoàng Tô là được.”

Tử Tam tiếp tục cúi đầu: “Không dám, ngài là người của sư phụ, sao Tử Tam có thể bất kính gọi thẳng tên ngài được.”

Câu ‘ngài là người của sư phụ’ vừa vắn vỏi trúng mông ngựa của Tử Phủ Đế Quân, Tử Phủ Đế Quân thích, hần ôn hòa vuốt vuốt lông Đản Hoàng Tô: “Khách sáo với nó làm gì, nàng hỏi đi.”

Cũng phải, xem ra Tử Phủ Đế Quân thật sự không muốn gặp Tử Tam, tốc chiến tốc thắng cho xong.

Đản Hoàng Tô hỏi: “Người sống ở trần gian rồi đúng không?”

“Vâng.” Tử Tam đáp ngắn gọn.

Đản Hoàng Tô gật gật đầu: “Vậy điện, internet, tín hiệu di động gì đó người đều biết hết đúng không?”

“Có biết một hai.” Tử Tam khiêm tốn.

Đản Hoàng Tô nhú mày: “Một hai là bao nhiêu?”

Đản Hoàng Tô không rõ hần đang khiêm tốn hay là thật sự không biết nhiều lắm, dù sao cũng là thần tiên mà, tuy mặc đồ tây vầy đó nhưng chỉ biết tên mấy cái kia chứ chắc không rành cách sử dụng. Nói vậy xem ra kế hoạch của nàng vẫn còn khó khăn lắm.

“Chỉ là biết sử dụng thiết bị đầu cuối, phần cứng phần mềm linh tinh thôi ạ.” Tử Tam tiếp tục khiêm tốn.

Thì ra là khiêm tốn!

Đản Hoàng Tô cảm thấy thắng chắc, rốt cuộc hỏi tới trọng điểm: “Thế chuyện điện đóm, tín hiệu internet của Tử thần Phủ người có biết hay không?”

Hóa ra là vấn đề công việc, Tử tam thả lỏng cảnh giác, từ từ nói: “Vị trí Tử Thần Phủ cũng giống như nhà thuộc dãy núi Côn Lôn dưới trần gian, hẻo lánh, dân cư thưa thớt, giống như vùng sâu vùng xa, không có khả năng bắt tín hiệu di động, bởi vậy internet hay truyền hình cũng không nổi tới được, mà trên căn bản dây internet có liên quan tới dây điện thoại, mà muốn kéo đường dây điện thoại đến Tử Thần Phủ thì coi như mơ tưởng hảo huyền. Cũng bởi Tử Thần Phủ là nơi thần tiên ở, không có vấn đề về ánh sáng, cũng không có đồ điện, cho nên dù điện rất thông dụng ở trần gian nhưng đối với Tử Thần Phủ lại chẳng quan trọng gì.”

“Thế có nghĩa là cái gì cũng không có?” Đản Hoàng Tô nhíu mày: “Nếu ta muốn kéo hệ thống điện đến Tử Thần Phủ thì được không?”

Nói xong Đản Hoàng Tô giải thích: “Ta thấy Tử Thần Phủ quá xa cách với phàm trần, thiếu sót ngàn năm lịch sử cùng tri thức khoa học kỹ thuật, ta nghĩ cần phải điện hóa các thiết bị dạy học để phổ cập kiến thức rộng rãi hơn.”

“Người nói phải.” Tử Tam sờ cằm cảm thán: “Nhìn Tử Thần Phủ ta cứ nghĩ đến nước Mãn Thanh bế quan tỏa cảng, bảo thủ bao năm, cuối cùng lọt vào hang hùm miệng cọp của các cường quốc khác.”

Chuyện này...cũng quá hơi quá đi!

Khóe mồm Đản Hoàng Tô giật giật: “Ta chỉ cảm thấy sống như vậy không tiện lắm, ít nhất cũng có thể loại bỏ vài trở ngại là được.”

“Tri kỷ! Bây giờ ta không có bao nhiêu tiếng nói chung với sư huynh sư đệ ở đây, may là còn có người, nhưng người đến từ đâu, sao người lại...”

Giọng Tử Tam càng lúc càng nhỏ, rốt cuộc tắc nghẹn ở cổ họng không thốt thành lời.

Mấy chữ ‘tri kỷ’, ‘may còn có người’ hẳn nhất thời nói ra hiển nhiên đã chạm phải vảy ngược của Tử Phủ Đế Quân. Giờ phút này ánh mắt Tử Phủ Đế Quân nguy hiểm đến đáng sợ, nếu không phải Đản Hoàng Tô còn có vấn đề muốn hỏi thì hẳn đã bị Tử Phủ Đế Quân ném đến không gian dị thứ nguyên mất rồi!

“Ngài còn vấn đề gì nữa cứ hỏi ạ.” Tử Tam khôi phục lại trạng thái mắt nhìn mũi, mũi nhìn ngực.

Đản Hoàng Tô thở dài: “Nếu không thể kéo hệ thống điện thì cũng có thể mở lưới điện cũng được.”

“Ta đây đi...” Tử Tam vừa định chuồn, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt Tử Phủ Đế Quân lập tức nuốt mấy chữ còn lại xuống.

Trong mắt Tử Phủ Đế Quân viết mấy chữ vô cùng rõ ràng: Ta mong đáp án của người không khiến Đản Hoàng Tô thất vọng!

PC trong não Tử Tam lại khởi động, nhanh chóng giải toán giải toán, phân tích phân tích, rốt cuộc đã tìm được đáp án: “Thật ra cũng không phải không có cách.”

“Cách nào?” Mắt Đản Hoàng Tô sáng lên.

“Có vài thứ có thể thay thế được, tỷ như, ở Tử Thần Phủ không thể kéo điện từ nhân gian lên đây nhưng chúng ta có thể nhờ Điện mẫu giúp.” Tử Tam đáp.

“Thiên Lô điện mẫu!” Đản Hoàng Tô giật mình, hưng phấn cào cào chân: “Đúng là có cách mà!”

Không có điện thì có thể nhờ Điện mẫu thêm pháp lực vào!

Không có dây điện hay dây điện thoại thì có thể nhờ các Chức Nữ dệt sợi thay thế!

Không có thiết bị đầu cuối thì có thể để đệ tử Tử Thần Phủ xuống nhân gian sao chép là xong!

Không có tín hiệu —— có thiết bị đầu cuối hết rồi thì làm sao không có tín hiệu được!

Đương nhiên đây chỉ là cách Tử Tam đưa ra, còn chưa thực hiện được.

Nhưng chỉ cần có cách là có hy vọng!

Đột nhiên Đản Hoàng Tô nhận ra sự tồn tại của Tử Tam thiệt tuyệt vời biết bao, tuy rằng ngay từ đầu nàng không muốn ngồi gần hay kề cận hẳn, nhưng không có hẳn nàng sẽ không thấy hy vọng ngày hôm nay!

“Tử Tam...” Nước mắt ngấn mi, Đản Hoàng Tô nhào người ra khỏi lòng Tử Phủ Đế Quân: “Người chính là cầu nối giữa cổ đại và hiện đại đó!”

Tử Phủ Đế Quân rất vui mừng khi Đản Hoàng Tô vui mừng, nhưng Tử Phủ Đế Quân cũng rất ghen tị việc Đản Hoàng Tô coi trọng Tử Tam.

“Khụ khụ...” Tử Phủ Đế Quân đặng hắng.

Nhưng mà Đản Hoàng Tô rất kích động, Đản Hoàng Tô không hề nghe ám chỉ của Tử Phủ Đế Quân, Đản Hoàng Tô tiếp tục rơi nước mắt mà nói: “Tử Tam, không có người thì ta biết làm sao bây giờ!”

Tử Tam giật mình một cái... bị quăng vào không gian dị thứ nguyên...

Đản Hoàng Tô nghi hoặc xoa xoa mắt: “Tử Tam đâu rồi?”

“Về ngủ.” Tử Phủ Đế Quân làm như không có việc gì trả lời.

Đản Hoàng Tô quay đầu nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, tiếc nuối nói: “Đã trễ thế này rồi à, ta còn tưởng hôm nay có thể làm xong.”

“Nàng có ta là có thể.” Tử Phủ Đế Quân xoay đầu Đản Hoàng Tô về phía mình.

“Tự túc là hạnh phúc đó,” Đản Hoàng Tô khó hiểu hỏi: “Đây xem như là lạc thú nuôi vật cưng hay sao?”

Đản Hoàng Tô nhớ rất rõ ràng, lúc trước Tử Phủ Đế Quân thấy nàng thú vị nên mới nuôi nàng.

Nhưng ước nguyện ban đầu đã chệch sang con đường khác, càng lúc càng xa. Tử Phủ Đế Quân nhướng mày, nhấn mạnh: “Nàng là của ta!”

...Được rồi, Đản Hoàng Tô gật đầu, phấn khởi đề nghị: “Vậy chúng ta đi luôn chứ?”

“Uống sữa trước đã.” Tử Phủ Đế Quân tỉ mỉ săn sóc, lấy sữa tươi cùng một cái bát ngọc lưu ly trong giới tử ra rót cho Đản Hoàng Tô một bát.

Tiếp theo, Tử Phủ Đế Quân lấy ra một đồng quần áo, giày, kim quan, đồ linh tinh, còn có...một cái gương lớn.

Thì ra hãn giấu gương ở chỗ này!

Đản Hoàng Tô vừa uống sữa vừa trở mắt nhìn Tử Phủ Đế Quân chọn chọn lựa lựa một đồng lớn quần áo kia rồi đi đến trước gương ngắm nghía.

Phô trương, thật sự quá phô trương!

Ngoại bào mạ vàng với hoa văn màu tím đậm, áo khoác màu xanh nhạt, đai lưng bạch ngọc viền vàng, sợi kim tuyến bằng chỉ bạc đeo ngọc bội Cửu Long, cộng thêm kim quan đính ngọc trai, dưới chân mang giày đế vàng — một tiếng đồng hồ sau rốt cuộc Tử Phủ Đế Quân cũng cảm thấy hài lòng mang Đản Hoàng Tô đăng vân giá vũ.

“Sao lại không thuận di?” Đang ngược gió nhưng Đản Hoàng Tô vẫn cố hỏi.

Lần này chọt đúng vết thương lòng của Tử Phủ Đế Quân.

“Kết giới.” Tử Phủ Đế Quân hừ một cái: “Lão Vô Thượng bất hòa với ta, bày kết giới trên thiên đình, nên ta chỉ có thể đăng vân hoặc dùng giá thú.”

Thì ra quan hệ giữa ba mình và hãn căng thẳng như vậy!

Đản Hoàng Tô im lặng, cuối cùng cũng thành khẩn đề nghị: “Hay là thêm một cái kính chắn gió đi!”

Tử Phủ Đế Quân mím môi, nhét Đản Hoàng Tô vào lòng.

Vì thế...Tử Phủ Đế Quân thành kính chắn gió của nàng? Đản Hoàng Tô thấy là lạ.

Chương 10 . có tiếng sấm rền... (2)

Lúc Đản Hoàng Tô đến phủ Điện Mẫu đã thấy Thiên Lô Điện Mẫu và các tiên thị trong phủ xếp thành hai hàng đứng chờ sẵn.

—— không có cách nào khác, tường vân của Tử Phủ Đế Quân không khác gì một ngọn cờ, bọn họ muốn giả đồ không thấy cũng không được.

Thiên Lô Điện Mẫu bước tới vái chào: “Không biết Tử Phủ Đế Quân hạ cố đến...”

“Ta tới mượn các người chút điện.” Tử Phủ Đế Quân không chờ bọn hãn nói xong đã trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Thiên Lô là người ngay thẳng, lại vái chào thêm một cái nữa: “Như Đế Quân đã biết, tuy sấm sét là nhiệm vụ của tiểu tiên, nhưng phải có ý chỉ của Vô Thượng Đế Quân mới có thể sử dụng được, tự phóng sấm sét là vi phạm luật thiên đình, dù tiểu tiên có một vạn lá gan cũng không dám lấy thân thử nghiệm.”

“Ta không hung ác như vậy.” Tử Phủ Đế Quân bĩu môi: “Ta giống như người sẽ làm khó dễ tiểu bối các người sao?”

“Quả thật Tử Phủ Đế Quân không phải là người như thế.” Điện Mẫu bước lên trước cười làm lành: “Ai cũng biết Tử Phủ Đế Quân pháp thuật cao thâm, trái tim bác ái rộng rãi, quang minh lỗi lạc, yêu thương hạ tiên, cho dù Tử Phủ Đế Quân có muốn đấu pháp với Vô Thượng Đế Quân thì làm sao có thể làm khó các tiểu tiên được.”

Khóe mồm Đản Hoàng Tô giật giật, Điện Mẫu thiệt to gan à nha, rõ ràng là đang tâng bốc Tử Phủ Đế Quân, nhưng cũng ngầm nhắc đến Vô Thượng Đế Quân, lại chặn miệng Tử Phủ Đế Quân lại, khiến cho hắn không thể yêu cầu họ làm gì. Dựa theo tính cách bình thường của Tử Phủ Đế Quân chỉ sợ họ cũng bị ném tới không gian dị thứ nguyên mất rồi.

Thế nhưng lúc Tử Phủ Đế Quân vừa nghe đến mấy chữ “pháp thuật cao thâm, trái tim bác ái rộng rãi, quang minh lỗi lạc, yêu thương hạ thiên” đã lâng lâng không biết nguyên do, cho nên còn không trách tội, mặt mày hớn hở trả lời: “Ồ, thật ngạc nhiên, không ngờ một tiểu tiên như người cũng hiểu về ta như thế. Rất đúng rất đúng.”

Thiên Lô Điện Mẫu cảm thấy yên lòng.

Nhưng rồi Tử Phủ Đế Quân lại tiếp tục lên tiếng: “Tất nhiên ta sẽ không làm khó dễ các người, chỉ là bàn bạc một việc nhỏ, không cần phải làm mây làm mưa, càng không cần dùng đến điện thiểm lôi minh, chỉ cần vài tia sét để làm chút điện mà thôi.”

Thì ra hắn còn chưa được nịnh bợ đến mức quên mất mục đích đến đây, lần này đến lượt Đản Hoàng Tô cảm thấy yên lòng.

Tuy rằng không thể thiếu điện, nhưng việc bố trí nguồn dẫn mới là điều kiện tiên quyết.

Đản Hoàng Tô đề nghị: “Chúng ta có nên đi tìm Chức Nữ để làm dây điện trước hay không?”

Tử Phủ Đế Quân mỉm cười vuốt vuốt lông Đản Hoàng Tô: “Một khách không làm phiền hai chủ, Thiên Lô Điện Mẫu đồng ý tất nhiên sẽ thay chúng ta đến hỏi Chức Nữ việc này.”

Đột nhiên Đản Hoàng Tô cảm thấy những lời này thiệt quen tai, hình như lúc Tôn Ngộ Không cưỡng ép Đông Hải Long Vương cũng nói mấy câu tựa tựa vậy.

Đúng là kẻ cướp thì đều giống nhau...Đản Hoàng Tô nhìn xa xăm.

Thiên Lô Điện Mẫu to nhỏ thương lượng một hồi rồi Điện Mẫu mới đại diện lên tiếng.

Điện Mẫu tươi cười nói: “Không biết Tử Phủ Đế Quân dùng điện làm gì ạ?”

“Ở Tử Thần Phủ dựng lưới điện, kéo điện đến đó mà thôi.” Tử Phủ Đế Quân nói nhẹ nhàng băng quơ.

“Chuyện này...” Điện Mẫu không hiểu: “Tử Thần Phủ cần điện chiếu sáng ạ?”

“Không phải.” Đản Hoàng Tô nói: “Chúng ta muốn kéo dây điện đến để hiện đại hóa Tử Thần Phủ.”

Thiên Lô Điện Mẫu coi như cũng là người hiểu biết, lập tức giật mình: “Tử Phủ Đế Quân thánh minh, đúng là các phương tiện hiện đại của nhân gian không thua kém bản lĩnh của thần tiên ta, nhưng mà...”

Điện Mẫu uyển chuyển: “Tất cả tiểu tiên đều biết Tử Phủ Đế Quân vô cùng am hiểu thuật pháp lôi điện, có lẽ làm một chút điện cũng không cần phải nhờ đến các tiểu tiên.”

“Thuật pháp của ta chỉ dùng lúc chiến trận, đấu tranh anh dũng, hành quân đánh giặc, há có thể dùng vào việc này.” Tử Phủ Đế Quân khinh thường.

“Thần tiên cũng có đấu tranh anh dũng, hành quân đánh giặc à?” Đản Hoàng Tô thấy kỳ cục.

“Sao không cần.” Sắc mặt Tử Phủ Đế Quân đột nhiên thay đổi, giấu không nổi vẻ tự đắc: “Không cần nói xa làm gì, gần nhất là một ngàn năm về trước, ma giới xâm lăng, lão Vô Thượng kia nuôi một đám bọ cạp, bại binh như núi đổ, may là còn có ta giúp hấn đánh Ma Vương trọng thương mới rút ma binh về.”

“Phải phải,” Điện Mẫu nắm chặt thời gian vượt mộng ngựa một cái thiệt chuẩn xác: “Ngày đó Tử Phủ Đế Quân thần uy, uy hiếp tứ giới, đến ngày hôm nay tiểu tiên vẫn còn nhớ rõ tư thái dũng mãnh phi thường của Đế Quân, vạn năm không dám quên!”

Không ngờ Tử Phủ Đế Quân lại khùng đến thế, Đản Hoàng Tô phải nhìn Tử Phủ Đế Quân với cặp mắt khác xưa.

Xem ra trông mặt mà bắt hình dong quả thật không đúng, ai biết một kẻ lòn loẹt thế kia lại có thực lực như vậy!

Nhưng mà dựa theo thần thoại Trung Quốc mà nàng biết thì hình như không có Tử Phủ Đế Quân, Vô Thượng Đế Quân hay ma giới, hay là nàng nhân cơ hội này tìm hiểu về xã hội thần tiên siêu tưởng một chút?

Nghĩ nghĩ, Đản Hoàng Tô cào cào tai nói: “Không phải trong trời đất chỉ có tam giới là người, quỷ, thần tiên thôi sao, sao lại có tứ giới?”

“Không phải tứ giới, là ngũ giới.” Tử Phủ Đế Quân từng bước dạy kèm cho Đản Hoàng Tô: “Vạn vật tương sinh tương khắc, có người tất nhiên có quỷ, có thần tất nhiên sẽ có ma, bởi vì nên mới xuất hiện tứ giới là Nhân giới, Minh giới, Tiên giới, Ma giới, trong đó có Thủy tộc long cung cùng Tử Thần Phủ dù ở nhân gian nhưng vẫn lệ thuộc tiên giới, mà ngoài tứ giới còn có một giới kém văn minh hơn là Phật giới, những gì gọi là lập địa thành phật chính là chỉ Phật giới này.”

“Ồ.” Đản Hoàng Tô suy luận: “Ta nhớ rõ người hỏi ta có phải là đệ tử của Như Lai hay không, Phật tổ Như Lai chính là người đứng đầu Phật giới à?” Tử Phủ Đế Quân gật đầu.

“Thật sự tôn giáo là vô địch.” Đản Hoàng Tô cảm thán, trong xã hội thần tiên siêu tưởng như thế này, Phật giới cũng có thể tồn tại như trong truyền thuyết.

“Vây, nói lại chuyện chính.” Đản Hoàng Tô hơi hiểu một chút đã nhanh chóng kéo đề tài trở về: “Điện thì...”

Thiên Lô Điện Mẫu lại túm sang một bên to nhỏ một hồi, Điện Mẫu vẫn là đại biểu, cười nói: “Tiểu tiên vốn không nên cự tuyệt yêu cầu của Tử Phủ Đế Quân, nhưng bình thường lôi chùy điện chử (cọc) đều nằm trong khố ở phủ, lúc trở về tiểu tiên mới có thể hỗ trợ Tử Phủ Đế Quân một tay. Dù sao Tử Phủ Đế Quân vẫn còn cần đến Chức Nữ dệt dây dẫn, không bằng đợi tiểu tiên quay về nói với Vô Thượng Đế Quân một tiếng. Không chừng tiểu tiên cũng hưởng lây phúc phần của Tử Phủ Đế Quân, để thiết bị này thông dụng hơn trên thiên đình. Tóm lại, nếu như Vô Thượng Đế Quân cho phép,

tiểu tiên nhất định sẽ bày chú điện, sắp xếp mọi chuyện thỏa đáng, tuyệt đối không dám để Tử Phủ Đế Quân phải phiền muộn.”

Như vậy tuy phải kéo dài thời gian một chút, nhưng lại chu toàn, rất có quy củ, huống chi còn kéo cả Vô Thượng Đế Quân vào, nếu lão không đồng ý thì hẳn có lý do gây sự!

Mặt rờng của Tử Phủ Đế Quân vui vẻ: “Ta cho phép các người.”

Đản Hoàng Tô quào quào cái tai: “Vậy là giải quyết xong?”

“Giải quyết xong.” Tử Phủ Đế Quân cười đáp.

“Không ngờ lại đơn giản đến vậy.” Đản Hoàng có cảm giác không nữa...

Tử Phủ Đế Quân nhìn thoáng qua Thiên Lô Điện Mẫu: “Yên tâm, chuyện ta nhờ không ai dám phạm sai lầm.”

...Dựa vào thần uy hiển hách, uy hiếp tứ giới một thời của hắn, Đản Hoàng Tô quyết định tin tưởng.

“Vậy thì...” Đản Hoàng Tô muốn đề nghị về nhà ngủ.

Sắc trời đã không còn sớm nữa, chung quanh tối om, nếu ở nhân gian thì về đêm mới là khoảnh khắc cuộc sống trở nên điên cuồng nhất, nhưng trên thiên đình thì khác, không về nhà ngủ thì có thể làm gì giờ?

Tử Phủ Đế Quân cười: “Ta đưa nàng đến chỗ này.”

“Chỗ nào?” Tinh thần Đản Hoàng Tô phấn chấn. Ngày hôm nay Tử Phủ Đế Quân đưa nàng đến Long cung uống nước cỏ Long Diên Hương, suýt chút nữa nàng có thể biến thành người, không lẽ bây giờ hắn có kế hoạch khác?

Đản Hoàng Tô thực chờ mong.

Tuy rằng làm hồ ly không có gì không tốt, làm cục lông cũng vui vui, nhưng vấn đề là hai bàn chân tròn tròn mập mập xù xù lông này có thể gõ bàn phím như bay sao, Tử Thần Phủ sắp hiện đại hóa Internet rồi đó!

“Đi với ta.” Tử Phủ Đế Quân thần thần bí bí nhét trọn Đản Hoàng Tô vào lòng, trước mắt Đản Hoàng Tô lập tức đen thui.

Kính chắn gió thẳng cấp thành thùng đựng hàng!

Đản Hoàng Tô rầu rĩ nằm trong lòng Tử Phủ Đế Quân, không biết hẳn định làm gì.

Ước chừng khoảng một khắc sau, rốt cuộc Tử Phủ Đế Quân cũng lôi Đản Hoàng Tô ra.

Đản Hoàng Tô hít một hơi thật sâu: “Suýt chút nữa khiến ta ngạt chết!”

Tử Phủ Đế Quân ủy khuất: “Câu đầu tiên nàng nên nói không phải là ‘thật đẹp’ sao? Vậy mà ta còn muốn làm nàng bất ngờ.”

“Thật đẹp?” Đản Hoàng Tô nheo mắt, qua một lúc nữa mới có thể nhìn rõ phong cảnh chung quanh.

Tử Phủ Đế Quân nói không sai, thật đẹp!

Bây giờ hai người đang ở trong một nơi tối như mực, những quả cầu trắng nhỏ nhỏ to to lơ lửng trong không trung, phát ra ánh sáng trắng lạnh như ngọc, không quá gần không quá xa, vừa đủ để gìn giữ sự tĩnh lặng của không gian, khiến người ta có cảm giác như đang quay về ngàn năm xa xưa trước, như đang đứng giữa vụ trụ mông mênh không một điểm cuối.

“Đây là...” Đản Hoàng Tô đoán: “Ngân hà?”

Trong thần thoại hẳn là nói như vậy, tuy rằng theo chủ nghĩa duy vật biện chứng thì ngân hà không hề đẹp mê hồn thế này.

“Là tiểu ngân hà.” Tử Phủ Đế Quân làm như hiển vật quý, lấy lòng nhìn Đản Hoàng Tô: “Sao?”

Không phải chỉ có một cái ngân hà sao, còn phân biệt lớn nhỏ gì!

Đản Hoàng Tô 囧: “Thật là ngân hà?”

“Ta sao có thể lừa nàng được, nàng nên nhận xét nó như thế nào đi!” Tử Phủ Đế Quân ấm ức.

Tất nhiên là ngân hà này tuyệt đẹp, nhưng sao chuyện này rất giống truyện ngôn tình, rất máu chó à nha!

Nhưng mà tình tiết máu chó trong ngôn tình thường thường xảy ra giữa nam chính và nữ chính neh?!

Đản Hoàng Tô thành thực nói: “Người khiến ta có cảm giác đột nhiên mình trở thành nữ chính đó.”

“Nếu nàng chịu làm chủ nhân của nơi này, ta cầu còn không được.” Tử Phủ Đế Quân mỉm cười thẳng thắn.

Hiển nhiên, hẳn hiểu nhầm nữ chính thành nữ chủ nhân.

Nhưng mà làm chủ nhân ngân hà...rất cuộc phải biến thái đến mức nào mới có thể làm nữ chủ nhân của cả một ngân hà!

Đản Hoàng Tô nhớ tới game Metroid, Cửu Thiên Huyền Nữ này nọ, không thể tin được: “Người xác định?”

“Sao ta không xác định, bây giờ ta chỉ muốn biết là nàng xác định hay không mà thôi.” Tử Phủ Đế Quân rất vui vẻ, hình như Đản Hoàng Tô đang động lòng với việc làm chủ nhân của tiểu ngân hà, quả nhiên đồ đẹp rất dễ khiến cho con người ta mở lòng!

“Nhưng không phải sau khi phong thần mới có thể đứng hàng tinh tú à? Không phải hai mươi tám tinh tú gì đó đều thuộc về hệ định tinh của ngân hà sao? Quản lý những người này không cần dùng cả pháp lực?” Đản Hoàng Tô nói năng có phần lộn xộn, thật ra nàng không nghiên cứu nhiều thần thoại cho lắm, chỉ là chấp vá từ “Bảng Phong Thần”, “Tây Du Ký”, mỗi nơi một ít mà thôi.

“Trong lúc cao hứng ta dùng màn đêm cùng lưu sa của thiên hà để tạo nên tiểu ngân hà này thôi, không hề dính dáng gì tới phong thần tinh tú nào đó, tất nhiên không cần pháp lực, chỉ cần ta đồng ý là xong.” Tử Phủ Đế Quân nhẹ giọng dỗ: “Cho nên chỉ cần nàng muốn, lúc nào cũng có thể trở thành nữ chủ nhân của nó. Cho dù...”

Tử Phủ Đế Quân mỉm cười: “Cho dù nàng muốn làm nữ chủ nhân của Tử Thần Phủ ta cũng hết sức vui vẻ.”

“...” Rốt cuộc Đản Hoàng Tô cũng xác định được cảm giác trở thành nữ chính cũng không phải ảo giác gì.

ORZ, nàng trở thành nhân vật trong truyện ngôn tình máu chó rồi.

Nhưng mà, nàng cùng Tử Phủ Đế Quân...không phải là cha với con gái hay sao?

Chương 11 . có một tình địch... (1)

Con vịt vừa bỏ vào nồi nước sôi nhất định sẽ bay mất, chí ít thì Tử Phủ Đế Quân còn cảm giác được chuyện này.

Bởi vì khuôn mặt Đản Hoàng Tô rất phức tạp, từ từ nói ra một chữ:

“Không!”

Tử Phủ Đế Quân không biết nên sùng bái chính mình có thể nhìn ra ‘nét phức tạp’ trên mặt một con hồ ly xù lông kia, hay là phải đau lòng vì con vẹt đến miệng lại bay đi mất.

Tử Phủ Đế Quân không hiểu, rõ ràng mới vừa nãy Đản Hoàng Tô vô cùng chờ mong việc được làm nữ chủ nhân của tiểu ngân hà, nhưng sao chỉ mới chớp mắt một cái đã quyết liệt từ chối, rốt cuộc là giai đoạn chiếm đóng tiến công đã xảy ra sai sót nào?

Tử Phủ Đế Quân nghĩ kiểu gì cũng không nghĩ ra kỳ thực nữ chính và nữ chủ nhân là hai khái niệm khác nhau.

Tử Phủ Đế Quân không biết làm sao cào cào đầu: “Ta về thôi.”

“Cứ về thôi à?” Đản Hoàng Tô ngạc nhiên.

“Vậy thì nên thế nào?” Tử Phủ Đế Quân không hiểu, hỏi lại.

Đản Hoàng Tô im lặng.

Nàng không thể nhắc nhở hăn giờ phút này hăn hăn nên buồn bã u sầu, thẹn quá thành giận, hoặc mọi chuyện còn có thể tệ hơn.

—— thường thì khi tỏ tình thất bại ai cũng có loại phản ứng này, không đúng sao?

Tử Phủ Đế Quân không nói lời nào, ôm lấy Đản Hoàng Tô, đập tường vân bảy màu từ từ đi về Tử Thần Phủ.

Nói đi cũng phải nói lại, đây là lần đầu tiên hăn làm mấy loại chuyện như theo đuổi con người ta, đưa nàng đến đây, chia sẻ những gì khiến mình tự hào nhất cũng là vì nhất thời vui vẻ, vốn tưởng rằng sẽ có thu hoạch, không ngờ chỉ được hít khói bụi.

Chẳng lẽ hăn quá nóng vội?

Tử Phủ Đế Quân tuyệt không tin tưởng, người độc nhất vô nhị trên trời dưới đất như hăn cũng có kẻ chướng mắt, chỉ là hăn không am hiểu lĩnh vực ‘phong hoa tuyết nguyệt’ này mà thôi.

Hoặc là chuyện này không giống với việc đánh giặc, đấu tranh anh dũng kia, phải quanh co vòng vèo một chút?

Đúng là Tử Phủ Đế Quân không quanh co vòng vèo, Tử Phủ Đế Quân rồi rằm.

Đản Hoàng Tô cũng rồi rằm, sống hơn hai mươi năm, lần đầu tiên được người ta theo đuổi, đối tượng lại là một đại thần như vậy...Đản Hoàng Tô cảm thấy chuyện này máu chó đến mức nàng không thể chấp nhận được. Cho đến lúc này Đản Hoàng Tô vẫn nghĩ mình đang đi du lịch, cho nên nàng cố được ngày nào hay ngày đó. Internet hay hiện đại hóa chẳng qua chỉ là vì muốn cuộc sống mình thoải mái một chút, muốn mối quan hệ giữa mình cùng Tử Phủ Đế Quân, người thời cổ đại xưa thiệt xưa đã nhận nuôi mình kia thuận lợi hơn mà thôi.

Nếu nhất định đã là khách qua đường, nàng tuyệt đối không để tình tiết máu chó như vậy xảy ra. Bởi vì cái đẹp có thể điều khiển nàng, lông mi có thể điều khiển nàng, thì rùa cũng có thể điều khiển nàng.

Rùa rất ngốc nghếch. Rùa sợ bị thương.

Vậy nên cứ để nàng tiếp tục rứt cổ giả đò làm rùa đi!

Nghĩ như vậy, rốt cuộc Đản Hoàng Tô cũng bình tĩnh.

Hai người ôm nỗi lòng riêng, yên lặng về tới Tử Thần Phủ. Tử Phủ Đế Quân đặt Đản Hoàng Tô lên giường, cởi áo tháo thắt lưng chuẩn bị đi ngủ. Đản Hoàng Tô tự giác nhảy xuống, đi ra ngoài cửa.

Mục tiêu: Ổ chó.

“Giường ta rất lớn, nàng có lên ngủ thì cũng rất vừa.” Tử Phủ Đế Quân lên tiếng giữ lại.

Bình tĩnh của Đản Hoàng Tô lập tức không cánh mà bay, lão đảo thiếu chút nữa là té xuống. Đây là đang mời nàng lên giường a a a a!!! Rất mờ ám, rất kiêu diễm, rất dễ nảy sinh suy nghĩ đồi bại đó!!!

—— tuy rằng bây giờ nàng chỉ là một con hồ ly.

“Ta không quen ngủ chung với người khác à.” Đản Hoàng Tô ngửa đầu bốn mươi lăm độ nhìn bầu trời —— nàng sợ chất lỏng đen tối trong mũi không

nhìn được mà chảy ra.

“Ta cũng không quen để ý trung nhân của mình lẻ loi màn trời chiếu đất.”
Tử Phủ Đế Quân thẳng thắn tự nhiên.

Đản Hoàng Tô nghĩ không thông, rõ ràng hôm qua nàng còn lẻ loi màn trời chiếu đất, là nguyên nhân gì mà mới chỉ trong một ngày ngắn ngủi đã trở thành ý trung nhân của hắn rồi?

Không phải là vì nàng bất cẩn thường thức hắn khóa thân lúc tắm nên phải chịu trách nhiệm đi!

Nếu như vậy thì nàng phải chịu trách nhiệm với tất cả đệ tử Tử Thần Phủ? Bởi vì Đản Hoàng Tô im lặng rất lâu, cho nên Tử Phủ Đế Quân tưởng nàng đồng ý, vươn tay bắt nàng lên giường.

Đản Hoàng Tô như chạm phải củ khoai nóng, té lăn xuống.

“Giường của người rất cứng, ta ngủ không quen.” Đản Hoàng Tô nghĩ được một lý do vô cùng hợp lý.

“Vậy thì sao?” Tử Phủ Đế Quân vung tay áo, trên giường lại xuất hiện một cái gì đó mềm mềm êm êm như cây kẹo bông.

Đản Hoàng Tô túm chặt tấm chăn: “Ta thích cái này.”

Nghĩ nghĩ, Đản Hoàng Tô lại bổ sung: “Người biết đó, ngay từ đầu ta đã thích cái này.”

“...Được rồi.” Tử Phủ Đế Quân không tìm ra sơ hở của Đản Hoàng Tô.

Bởi vậy, ngay khi vừa tỉnh lại Tử Phủ Đế Quân đã nhìn thấy một con vật óng ánh vàng cuộn tròn giữa tấm chăn trắng ngần như tuyết.

Cảnh tượng này khiến hắn cảm giác như gặp lại một người nào đó rất lâu đã xa cách, tựa hồ một ngàn năm trước, thậm chí còn hơn cả thế, hắn đã nhìn thấy hình ảnh tương tự. Nhưng Tử Phủ Đế Quân cũng không nghĩ nhiều lắm, sửa sang cho mình xong, hắn rót một bát sữa cho Đản Hoàng Tô xong mới đi giảng bài cho các đệ tử như thường.

Đản Hoàng Tô chờ Tử Phủ Đế Quân đi thật lâu mới từ từ mở to mắt.

Giấc ngủ Đản Hoàng rất nông, Tử Phủ Đế Quân rời giường nàng cũng tỉnh giấc, nhưng không biết phải đối mặt với hắn ra sao nên đành phải giả bộ

ngủ. Nàng nhảy lên chiếc án, liếm sữa trong bát.

Thật ra ngoại trừ phương thức chăn nuôi ngày đầu tiên của hẳn có hơi quá đáng, nhưng Tử Phủ Đế Quân vẫn chăm sóc nàng chu đáo, ví dụ như đi rồi còn không quên rót sữa cho nàng uống, giống như mẹ nàng.

Nhưng Tử Phủ Đế Quân không phải mẹ nàng, bản chất hai chuyện này lại khác nhau. Trái tim Đản Hoàng Tô như được sữa đun lên, ấm áp vui vẻ. Uống sữa xong, Đản Hoàng Tô rảnh rỗi lăn n vòng trên tấm thảm nhưng tuyết kia, quyết định ra ngoài thám hiểm.

Tử Thần Phủ này to khủng khiếp, hôm đi dạo lúc nửa đêm kia nàng chỉ đi được một nửa, còn một nửa đang chờ nàng khám phá!

Đình đài, lầu các tinh mịch, kiến trúc trong Tử Thần Phủ rất cổ xưa, màu xanh của cây cối ngút ngàn tầm mắt, êm ái không nói nên lời. Trong lúc không để ý, Đản Hoàng Tô thơ thẩn tới một cây đại thụ che khuất bầu trời. Cái cây này có vẻ quen quen, Đản Hoàng Tô ngửa đầu dòm một hồi lâu cũng không thấy ngọn cây đâu, đột nhiên nhớ tới câu ‘phượng phi bất tê.’ (đại ý không có chỗ đậu, cò bay thẳng cánh ấy mà.)

Vừa nhắc Tào Tháo Tào Tháo tới, một con phượng hoàng đủ màu sắc từ trên trời giáng xuống, như hổ rình mồi nhìn nàng: “Người là ai?”

“Hình như chúng ta đã từng gặp nhau, ta còn nhớ tên của người là A Thái.” Đản Hoàng Tô im lặng lui ra phía sau một bước, chột dạ như thế tình nhân gặp vợ người ta, tuy rằng trên thực tế Thượng Quan Vũ Như có là vợ người ta thì nàng tuyệt đối sẽ không làm tình nhân.

Phượng Hoàng lạnh lùng trả lời: “Ta tên Thượng Quan Vũ Như, không phải A Thái.”

Không biết Đản Hoàng Tô có bị ảo giác hay không, hình như nàng thấy ‘khóe’ mỏ con phượng hoàng kia giật giật.

Đản Hoàng Tô có thể hiểu được, đúng là cái tên A Thái rất 囧. Thật ra Thượng Quan Vũ Như cũng không dễ gần lắm, nhưng nhập gia tùy tục, nàng cũng không đánh giá người ta làm gì, thế là đành gật bừa: “Thượng Quan Vũ Như, xin chào.”

“Người là ai?” Thượng Quan Vũ Như lại hỏi.

“Nếu người đang hỏi tên...” Đản Hoàng Tô lại im lặng lui từng bước: “Ta tên Đản Hoàng Tô.”

“Người rất sợ ta?” Thượng Quan Vũ Như nheo mắt.

Đản Hoàng Tô gật đầu: “Người thiệt sắc bén.”

“Ta có gì phải sợ?” Thượng Quan Vũ Như dùng mỏ chải chải lông chim của mình.

“Nếu ta nói người là con phượng hoàng cao quý lạnh lùng tuyệt đẹp không thể tả được thì người thích không?” Đản Hoàng Tô run run run, lui lui lui.

“Người cho ta là Tử Phủ Đế Quân sao, vừa được tâng bốc thì quên hết mấy chuyện khác.” Thượng Quan Vũ Như rất khinh thường.

Đản Hoàng Tô không thể không thừa nhận nàng nói rất đúng, nàng cũng cảm thấy Tử Phủ Đế Quân rất giống loài phượng hoàng cao ngạo này, hoặc hẳn không phải là phượng hoàng, mà là...khổng tước?

“Nói đi,” Thượng Quan Vũ Như không kiên nhẫn thúc: “Vì sao lại sợ ta?”

Đản Hoàng Tô lại lui thêm một bước: “Thật ra nguyên nhân rất đơn giản, trước đây có lần ta bị gà mổ.”

“Ta rất giống con gà sao?” Thượng Quan Vũ Như bị tổn thương.

Thần tiên đều dễ bị tổn thương như vậy à? Đản Hoàng Tô an ủi: “Chỉ là móng vuốt với mỏ hơi giống một chút xíu.”

“Được rồi.” Thượng Quan Vũ Như nghiêng đầu, chấp nhận cách giải thích này: “Vậy như thế này thì người sẽ không sợ.”

Nói xong nàng biến hóa, một mỹ nhân cổ điển xuất hiện trước mắt Đản Hoàng Tô, quả nhiên là cao quý lạnh lùng không tả được.

Đản Hoàng Tô bất ngờ, nàng không hiểu hỏi: “Người có thể biến thành người thì sao lại xuất hiện dưới hình thái phượng hoàng?”

“Người không biết phượng hoàng rất xinh đẹp sao?” Thượng Quan Vũ Như hếch cằm.

Đản Hoàng Tô im lặng, nàng không hiểu được mắt thâm mỹ của chim chóc đâu à.

Thượng Quan Vũ Như híp mắt nhìn Đản Hoàng Tô: “Trừ ta ra, người là nữ nhân đầu tiên ở Tử Thần Phủ.”

Đản Hoàng Tô ‘thể hồ quán đỉnh’: “Thì ra là người nhiều chuyện à nha.”

(Thể hồ quán đỉnh(醍醐灌顶): dịch nghĩa tưới sữa tươi lên đầu, trong phật giáo Phật giáo có nghĩa là: truyền thụ trí tuệ; giúp người triệt để giác ngộ hay chợt có giác ngộ)

Thượng Quan Vũ Như ù ù cạc cạc: “Nhiều chuyện là cái gì? Ta chỉ tò mò.”

Giải thích ‘nhiều chuyện’ với người cổ đại...Đản Hoàng Tô quyết định bỏ qua vấn đề này: “Người nói trừ người ra, ta là người có giới tính nữ duy nhất à?”

“Ừ!” Thượng Quan Vũ Như khẳng định.

“Người cảm thấy ta giống con gái sao?” Đản Hoàng Tô cào cào đầu: “Ta nghĩ bây giờ ta giống một cục lông hơn.”

Nói tới đây Đản Hoàng Tô mới giật thót, hôm qua đối tượng thổ lộ của Tử Phủ Đế Quân là một cục lông, là một con hồ ly!!!

Bởi vì quá khứ là người cho nên nàng quên mất bây giờ mình là một con hồ ly thì có thể hiểu được đi, mà Tử Phủ Đế Quân lại tỏ tình với một con hồ ly...Rốt cuộc là nàng rất ‘phong tình vạn chủng’ hay mắt nhìn của Tử Phủ Đế Quân rất khác biệt?

Đản Hoàng Tô bắt đầu hỗn độn.

“Chỉ cần không phải tọa kỵ, không phải trang sức, các sinh vật thuộc tiên giới đều có thể biến thành người.” Thượng Quan Vũ Như không sao cả nhún vai: “Cho nên người không phải giống nữ nhân, mà căn bản người chính là nữ nhân.”

Thì ra là thế...Đản Hoàng Tô không hỗn độn nữa, nhưng mà: “Thế thì sao cơ chứ, dù sao ta không phải là người nội nội điều động cho Tử Phủ Đế Quân à.”

Đản Hoàng Tô không được tự nhiên cào cào lỗ tai, cảm thấy câu này có cái gì đó rất là ai oán nha.

“Người không phải?” Thượng Quan Vũ Như có vẻ rất thất vọng.

Đản Hoàng Tô thấy kỳ: “Chẳng lẽ người hy vọng là ta?”

“Đúng vậy.” Khuôn mặt Thượng Quan Vũ Như buồn bã ỉu xiu.

“Vì sao?” Đản Hoàng Tô nhìn bầu trời, chẳng lẽ đây lại là một câu chuyện máu chó khác?

“Hắn có vợ rồi thì ta không cần làm công cụ hòa thân!” Tâm trạng Thượng Quan Vũ Như không được tốt lắm, chỉ chỉ mình.

“Hòa thân?” Đản Hoàng Tô nhìn xa xăm, nàng tưởng đây chỉ là chuyện xuất hiện trong các gia tộc thời Hán hay vài nhà danh gia vọng tộc khác thôi chứ.

Thượng Quan Vũ Như bĩu môi: “Tử Phủ Đế Quân với anh rể ta bất hòa, tỳ của ta nghĩ gả ta cho Tử Phủ Đế Quân thì hai nhà thành thân thích, sau này dễ nói chuyện hơn.”

Chuyện này...đúng là rất giống hòa thân.

Đản Hoàng Tô thông cảm nhìn Thượng Quan Vũ Như: “Người không thể từ chối sao?”

“Ta ăn mềm không ăn cứng, tỳ của ta cầu xin ta...trong lúc u mê đầu óc ta...ta đồng ý luôn.” Thượng Quan Vũ Như chép miệng.

“Ta còn tưởng người bị sắc đẹp của hắn mê hoặc.” Đột nhiên Đản Hoàng Tô nhớ tới lông mi của Tử Phủ Đế Quân, lông mi dài như cây quạt vậy.

“Xì, ta ghét nhất là nam nhân giống như tiểu bạch kiếm à.” Thượng Quan Vũ Như lại khinh thường.

Cho tới bây giờ Đản Hoàng Tô chưa bao giờ nghĩ cái từ ‘tiểu bạch kiếm’ lại treo lên đầu Tử Phủ Đế Quân, tuy rằng gương mặt hắn đẹp thì đẹp, vừa thích lòe loẹt vừa ăn diện, nhưng tuyệt đối không yếu đuối, mà ngược lại còn có khí khái nam tử hán không ai bì được.

Nhưng Tử Đế Quân rất trắng, chẳng lẽ da trắng thì là tiểu bạch kiếm?

Đản Hoàng Tô cảm thấy cần phải hiểu được định nghĩa tiểu bạch kiếm của Thượng Quan Vũ Như: “Người cho rằng người như thế nào mới không phải là tiểu bạch kiếm?”

Chương 12 . có một tình địch... (2)

“Râu quai nón, tử đường kiếm, giọng sang sảng, tính tình hào phóng, trường thương mãnh mẽ áp đảo, áo giáp uy nghiêm!” Thượng Quan Vũ Như khao khát nói.

(tử đường kiếm: mặt mang màu đen với màu đỏ.)

Đản Hoàng Tô tự tưởng tượng một chút rồi cào cào tai: “Người đang miêu tả hộ pháp Kim Cang hay môn thần?”

“Là Huyền Vũ chân thần!” Hai mắt Thượng Quan Vũ Như tỏa sáng.

“Huyền Vũ chân thần là?” Đản Hoàng Tô thật sự không biết nhiều về nhân sự chốn tiên giới lắm.

“Là Huyền Vũ chân thần trấn thủ Song Ngục Sơn nơi tiên ma giao giới!”

Thượng Quan Vũ Như khinh bỉ: “Cái này mà người cũng không biết!”

“Bởi vì ta mới sinh ra được ba ngày.” Đản Hoàng Tô đáp đúng lý hợp tình.

Đến lúc này thì nàng đã hỏi thăm thân phận bối cảnh của nam nữ chính rõ ràng, cũng có thể đoán đại khái tình tiết câu chuyện, không gì ngoài tiểu thư yêu người hầu, hoặc công chúa yêu thị vệ, mà nàng không thể không gả cho một người môn đăng hộ đối khác vì lợi ích gia tộc.

Thực máu chó, quả thực là máu chó, thiên đình cũng không khác gì trần gian!

Đản Hoàng Tô quyết định phải để mình thuận theo thời thế, đáp trả thiên mệnh máu chó một phen.

“Thật ra người thân của chúng ta luôn quan tâm đến hạnh phúc của chúng ta, tử tử của người sẽ hiểu được,” Đản Hoàng Tô động viên: “Cho nên cứ dũng cảm theo đuổi hạnh phúc của mình, theo ý trung nhân của người cùng nhau tiểu ngạo giang hồ đi!”

“Người bị ngốc hả?” Thượng Quan Vũ Như nghiêng đầu nhìn Đản Hoàng Tô.

Đản Hoàng Tô đờ người ra, biểu hiện mới nãy của nàng không phải thực gần gũi thực chân thành hay sao, sao lại thành bị ngốc?

“Ta chỉ thuần túy thưởng thức Huyền Vũ chân thần mà thôi.” Thượng Quan Vũ Như hếch cằm.

“À, thì ra là fan.” Đản Hoàng Tô có phần [囧], mình tượng tượng thái quá rồi.

“Fan là cái gì?” Thượng Quan Vũ Như tò mò.

“À...” Đản Hoàng Tô chớp chớp mắt: “Khoảng mấy ngày nữa Tử Thần Phủ bắt mạng, người có thể tự lên mạng tra.”

Đản Hoàng Tô bắt đầu lo nghĩ đến chuyện có nên mở mạng ở Tử Thần Phủ không, có vẻ người dùng sẽ rất phong phú.

“Mạng? Tử Phủ Đế Quân đã biến thái đến mức không có việc gì nuôi nhện chơi?” Thượng Quan Vũ Như không hiểu gì hết.

Đản Hoàng Tô chây mò hôi, bạn đang bôi tro trát trấu Tử Phủ Đế Quân đó sao?

Nhưng làm thầy thiên hạ không phải là phong cách của Đản Hoàng Tô, chuyện dạy dỗ không quản công nòng cũng làm không được, Đản Hoàng Tô nghĩ nghĩ, giải thích ứng phó: “Mấy ngày nữa người sẽ hiểu được.”

“A? Vì sao lại phải ‘mấy ngày nữa’?” Thượng Quan Vũ Như mê mang.

“Bởi vì mấy ngày nữa Tử Thần Phủ mới bắt mạng, sau đó người xem thì sẽ hiểu được à nha.” Đản Hoàng Tô cố gắng giải thích chi tiết hơn.

Nhưng mấy ngày sau Thượng Quan Vũ Như vẫn không hiểu được.

Không thể không nói hiệu suất làm việc của Thiên Lô Điện Mẫu rất tốt, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, Tử Thần Phủ đã hoàn toàn thay đổi. Dây điện dây mạng đều được kéo, các thiết bị đầu cuối cũng đã hoàn thành, vượt qua một ngàn năm lịch sử trở nên điện hóa, Internet hóa cùng với người trần gian, một cái laptop đã nối xong mạng, đoan đoan chính chính đặt trên chiếc án thanh ngọc của Tử Phủ Đế Quân.

“Đây là cái mạng mà người nói?” Thượng Quan Vũ Như ghé vào trước máy tính, tò mò nhòm nhòm một hồi lại hỏi: “Có con nhện trốn bên trong sao? Khi nào thì mới có mạng nhện?”

Tử Phủ Đế Quân thì vẻ mặt buồn bực: “Tại sao nàng ta lại ở trong này?”

“Ta...” Đản Hoàng Tô khó xử hỏi: “Trả lời ai trước đây?”

“Ta!” Thượng Quan Vũ Như cướp lời.

Tử Phủ Đế Quán nhú mày: “Tất nhiên là ta!”

“Thế...” Đản Hoàng Tô nhìn nhìn Tử Phủ Đế Quân, cẩn thận nói: “Ưu tiên phụ nữ?”

“Hừ!” Tử Phủ Đế Quân tỏ vẻ bất mãn, nhưng hình như cũng không phản đối.

“Đây không phải là mạng, là laptop, máy tính ấy, là công cụ học tập vô cùng tiện lợi. Còn Internet là một danh từ hơi trừu tượng một chút, đại diện các số biểu phức tạp hơn, có thể dùng chung nguồn. Người xem này, ta dùng con chuột này là có thể lên mạng ngay.” Đản Hoàng Tô khó khăn lấy bàn chân đập đập bàn phím mới mở được trình duyệt ra, lại gõ vài chữ đơn giản: “Các người học trước mấy cái này đi, sau đó ta sẽ chỉ các người cách dùng Wubi với tìm kiếm.”

“Ai, đây là cái gì, thiên thư (sách trời) sao?”

“Đây là bảng chữ được đơn giản hóa, đối chiếu với bảng này có thể chuyển từ phồn thể sang chữ giản thể, như vậy các người sẽ hiểu được.” Đản Hoàng Tô kiên nhẫn nói.

“Như vậy?” Tử Phủ Đế Quân đặt tay lên con chuột, chỉ thấy một tia điện màu xanh trên ngón tay hắt phóng ra, từ dây chuột chạy thẳng tới máy tính, sau đó “bùm” một tiếng...máy tính chập mạch, bể tanh bành!

Tử Phủ Đế Quân vội vàng tỏ vẻ vô tội: “Ta chỉ muốn dùng thuận pháp để nhớ hết mấy thứ này vào đầu.”

Mặt mày Đản Hoàng Tô xám ngoét, chột chột ầy ầy mấy mảnh máy tính còn sót lại không nói gì, giờ phút này nàng có nên cảm thấy may mắn vì chính mình không bị nổ chết luôn không?!

Thượng Quan Vũ Như cũng sờ một mảnh vỡ của máy tính, vui sướng khi người khác gặp họa, cười nhạo Tử Phủ Đế Quân: “Cho dù muốn nhớ nhanh thì cũng phải kiềm chế chút, công lực người đưa vào quá mức á nha!”

Không có một xu quan hệ với thuật pháp công lực gì đó!!!

Nhưng làm sao để trình bày phương thức học tập của chủ nghĩa duy vật cho thần tiên thuộc chủ nghĩa duy tâm???

“Tử Tam!” Đản Hoàng Tô chảy nước mắt, nhảy đến trên người Tử Phủ Đế Quân, ôm ngón tay cái của hắn tha thiết nói: “Ta cần Tử Tam!”

Vì thế, rốt cuộc Tử Tam cũng được mò ra từ không gian dị thứ nguyên.

Bị lôi ra còn có chiếc xe tải ngày nào, nhưng chỉ trong nháy mắt xe tải lại bị Tử Phủ Đế Quân biến trở về, một lần nữa quay lại đoạn đường đông đúc tấp nập kia. Tài xế của chiếc xe tải đột nhiên biến mất ba ngày không rõ nguyên do bất ngờ trở thành nhân vật phong vân. Trong một thời gian ngắn, chủ nghĩa duy tâm trở thành đề tài bàn tán xôn xao của không biết bao người — đương nhiên, đây là lời nói với độc giả mà thôi.

Đản Hoàng Tô biết Tử Phủ Đế Quân không muốn gặp Tử Tam, nhưng mà trước mắt ngoại trừ Tử Tam nàng không biết còn ai có thể giúp hắn.

“Tử Tam...” Đản Hoàng Tô có chút xin lỗi nhìn Tử Tam.

Tử Tam lập tức cảnh giác nhảy lùi về phía sau.

Phụ nữ là họa thủy, nhất định phải giữ khoảng cách thích hợp, bao gồm cả cục lông cái này — đây là kết luận sau ba ngày Tử Tam ở không gian dị thứ nguyên.

Đản Hoàng Tô ngạc nhiên, không biết vì sao hắn lại phản ứng mạnh vậy. Tử Phủ Đế Quân vượt vượt lông Đản Hoàng Tô xoa dịu nàng, thuận tiện giúp nàng quét sạch sẽ mấy thứ linh tinh dính lên người, sau đó mới tà tà nhìn Tử Tam: “Biết nên làm thế nào?”

“Đệ tử đã biết.” Tử Tam cung kính trả lời.

Nếu nghĩ ba ngày mà còn không biết nữa thì hắn không phải là Tử Tam, hắn là heo!

Tử Phủ Đế Quân không tin tưởng lắm, gật gật đầu.

Thượng Quan Vũ Như không nhìn ra bọn họ đang tung hứng gì, hỏi Đản Hoàng Tô: “Hai người kia nói chuyện gì thế?”

“Trên cơ bản ta cũng rất muốn biết.” Đản Hoàng Tô hơi buồn bực, IQ 120 của nàng lại bị khảo nghiệm, mà đôi khi cách đối thoại của thần tiên rất

phức tạp.

Thượng Quan Vũ Như cũng không mấy mặn mà: “Thôi kệ, ta về đây, dù sao cái mạng kia cũng bị hư rồi.”

“Được, tạm biệt.” Đản Hoàng Tô không có ý giữ lại.

Bắt đầu từ lúc Thượng Quan Vũ Như đi, tâm trạng của Tử Phủ Đế Quân vô cùng tốt.

Tử Phủ Đế Quân nói với Đản Hoàng Tô: “Có cái gì nàg cứ bảo Tử Tam là được.”

“Dạ, xin chỉ thị.” Tử Tam có nề có nếp đáp.

Nếu hai người này đã trực tiếp như vậy...Đản Hoàng Tô không mắc công lòng vòng, Đản Hoàng Tô ôm quyền (hoặc là ôm bàn chân?) với Tử Tam: “Cầu xin người dạy hãh cách dùng máy tính đi.”

Dừng một chút, Đản Hoàng Tô lại bổ sung: “Điều kiện tiên quyết là chúng ta lại mua thêm một cái máy tính, ta có thể trả tiền —— đương nhiên tốt nhất là người trả đi!”

Không phải là do Đản Hoàng Tô keo kiệt, chỉ là Đản Hoàng Tô không biết Tử Phủ Đế Quân phải phá nát bao nhiêu cái mới có thể học được thao tác chính xác.

Tử Tam nhìn nhìn hài cốt tứ tung của máy tính, nhất thời không thốt nên lời.

Tử Phủ Đế Quân nhíu mày: “Sao, không muốn?”

“Con không dám.” Tử Tam mếu máo, cuối cùng vẫn không cam lòng nói ra suy nghĩ của mình: “Đệ tử chỉ cảm thấy hơi khó khăn một chút.”

“Chớ kiêu căng nóng nảy, không ngại khó khăn đừng yếu lòng, tiến hành theo chất lượng, từ từ dạy dỗ.” Đản Hoàng Tô an ủi không mấy thành ý.

“Vâng, cần tôn dạy bảo.” Tử Tam bất đắc dĩ cúi đầu nghe lệnh.

“Vậy hai người học trước đi.” Đản Hoàng Tô như trút được gánh nặng, muốn chuồn.

“Nàng cũng học.” Tử Phủ Đế Quân túm đuôi Đản Hoàng Tô.

Hả, không phải có Tử Tam sao, muốn nàng làm gì? Đản Hoàng Tô dùng ánh mắt hỏi.

Tử Phủ Đế Quân chớp chớp mắt, nhẹ nhàng nói: “Nàng nên bắt đầu tu hành.”

Tu hành à...Đản Hoàng Tô cào cào lỗ tai, hình như cũng không phải chuyện gì xấu, chỉ là không biết có tác dụng gì trong cuộc sống dưới lốt hồ ly ngăn ngúi này của nàng.

Trong khao khát được học hỏi bồi dưỡng kiến thức, mấy ngày tiếp theo cứ chậm rãi trôi qua.

Đản Hoàng Tô tính toán, tính điểm của đề tài chắc đã có rồi, tính tiền thuê nhà tiền điện nước đã đến hạn, tính đến chuyện không thể gọi điện cho ba mẹ ở nhà...mất tích lâu như vậy, không biết nàng đã lên bảng dân cư mất tích ở cục công an chưa.

Đản Hoàng Tô hơi lo lắng nghĩ, ngày đó sắp nàng đập điện thoại hẳn là lập tức đến nhà nàng, không biết không thấy nàng thì sẽ thế nào, chỉ mong hẳn không tìm nhà ba mẹ nàng!

Mặc kệ thế nào, ít nhất phải gọi điện cho nhà báo bình an một phen.

Đản Hoàng Tô không yên lòng ngồi xuống, tâm trạng bất ổn nhìn nhìn Tử Phủ Đế Quân bên cạnh.

Đúng là Tử Phủ Đế Quân học rất nhanh, Tử Tam đã thành công lui về, hôm nay cái gì gọi là chữ giản thể, Wubi này nọ Tử Phủ Đế Quân đã thông thạo, mà bây giờ hình như hẳn đang...trò chuyện trên QQ?

Chương 13 . có một loại theo đuổi... (1)

Đúng là Tử Phủ Đế Quân đang nói chuyện, nói chuyện QQ với một người có tên gọi là Chuyên gia Tình yêu.

Tử Phủ Đế Quân: người là Chuyên gia Tình yêu?

Chuyên gia Tình yêu: phải đó *\^o^*//

Tử Phủ Đế Quân: ta có chuyện thỉnh giáo.

Chuyên gia Tình yêu: 0_0 thần mã, dùng chữ thỉnh giáo nghiêm túc vậy

Tử Phủ Đế Quân nhanh chóng mở baidu, tìm “thần mã.”

Từ điển Baidu.

Thần mã: 5, từ dùng Internet, biến thể của từ “cái gì.”

(“thần mã” (神马 / shénmǎ) tương tự với “cái gì” (shénme).)

Tử Phủ Đế Quân quay trở lại khung trò chuyện QQ.

Tử Phủ Đế Quân: ta muốn hỏi người cái theo đuổi người khác.

Chuyên gia Tình yêu: = =

Chuyên gia Tình yêu: người tìm theo tên của ta đi

Tử Phủ Đế Quân: phải

Chuyên gia Tình yêu: ⊙___⊙|||° thật ra tên này là nickname đó

Tử Phủ Đế Quân: rốt cuộc người có phải là chuyên gia tình yêu hay không

Chuyên gia Tình yêu: ...

Chuyên gia Tình yêu: nói đi, người người muốn tán là nam hay nữ

Tử Phủ Đế Quân: tất nhiên là nữ.

Chuyên gia Tình yêu: loli hay là ngự tỳ

Tử Phủ Đế Quân lại Baidu.

Từ điển Baidu.

Loli (ロリ), là viết tắt của Lolita (ロリータ, Lolita). Lolita vốn chỉ cuốn tiểu thuyết “Lolita” của nhà văn Mỹ, nhân vật nữ chính mười lăm tuổi, sau này phát triển thành một loại văn hóa ở Nhật Bản. Nghĩa từ thay đổi, chỉ cần nữ nhân vật chính có tính chất đặc biệt thì sẽ được gọi là “Lolita” hoặc “Loli.”

Ngự tỳ (おねえ), đại ý là cách xưng hô cung kính tôn trọng với tỳ tỳ, trưởng thành và mạnh mẽ. Bình thường nói về người con gái lớn tuổi hơn mình, gọi cảm chín chắn.

Tử Phủ Đế Quân lại quay trở về khung trò chuyện QQ.

Tử Phủ Đế Quân: cũng không phải.

Chuyên gia Tình yêu: ...

Chuyên gia Tình yêu: hai nhỏ vô tư (hai đứa con trai và con gái thuở nhỏ chơi với nhau hồn nhiên), thanh mai trúc mã ngồi cùng bàn

Tử Phủ Đế Quân: cũng không phải.

Chuyên gia Tình yêu: ..@_@||||.

Chuyên gia Tình yêu: nói vậy đi, lớn hơn người hay nhỏ hơn người

Tử Phủ Đế Quân: nhỏ hơn ta

Chuyên gia Tình yêu: vậy thì đó là loli

Tử Phủ Đế Quân: làm sao để theo đuổi loli?

Chuyên gia Tình yêu: ~w_w~

Chuyên gia Tình yêu: nghe đồn loli có tam bảo, cơ thể đáng yêu mềm mẫn, dễ dàng vấp ngã, ngực phẳng người ngọc rất dễ lừa. Khen nhiều chút, cho ăn ngon nhiều chút là được

Tử Phủ Đế Quân quay đầu nhìn về phía Đản Hoàng Tô: “Đi, ta mang nàng đi ăn cái gì đi.”

Đản Hoàng Tô đã có kinh nghiệm, mỗi khi Tử Phủ Đế Quân mời người ta đi ăn cái gì thì tâm trạng hẳn có vẻ tốt, nhưng Đản Hoàng Tô vẫn muốn xác định: “Bây giờ tâm trạng người đang tốt hả?”

Tử Phủ Đế Quân thừa nhận: “Không sai.”

“Vậy nhờ người một việc nhỏ xíu.” Đản Hoàng Tô quào quào chân: “Mang ta về nhà một lần được không?”

Sợ Tử Phủ Đế Quân ngại phiền, Đản Hoàng Tô vội bồi thêm: “Nếu không có tiện thì người giúp ta lấy điện thoại cùng chi phiếu là được rồi, cái mà lần trước người kê truyền âm ngàn dặm đó, chi phiếu nằm ở trong ví tiền đặt ở ngăn kéo tủ đầu giường ấy.”

Tử Phủ Đế Quân suy nghĩ một chút: “Ăn cái gì trước?”

Đản Hoàng Tô: “...”

Đản Hoàng Tô: “Được rồi.”

Tử Phủ Đế Quân đứng dậy, theo thói quen xốc Đản Hoàng Tô lên ôm vào lòng, dùng tường vân bảy màu bay thẳng tới phủ đệ Ông táo.

Laptop không tắt, trong khung nói chuyện QQ vẫn còn nhảy lên tin nhắn mới.

Chuyên gia Tình yêu: đừng từ chối thỉnh cầu nào của bé í, tìm cơ hội tặng vài món quà đáng yêu, rồi đưa đi chơi vài lần

Chuyên gia Tình yêu: như thế đổ chắc à nha

Chuyên gia Tình yêu: rồi đó, còn vấn đề gì nữa không

Chuyên gia Tình yêu: 0_0 ủa đâu

Chuyên gia Tình yêu: o_O??? võ mông bỏ đi

Chuyên gia Tình yêu: ...

Chuyên gia Tình yêu: >_<# qua sông đoạn cầu

Chờ cho đến khi Chuyên gia Tình yêu gửi ‘qua sông đoạn cầu’, Tử Phủ Đế Quân đã đến phủ đệ của Ông táo.

Ông táo vô cùng sợ hãi, những kẻ quản lý chuyện ăn uống của nhân gian cũng như nha môn, không bao giờ có cơ hội kề cận với những nhân vật lớn như Tử Phủ Đế Quân, bởi vậy hẳn thật sự đoán không ra Tử Phủ Đế Quân đến đây vì chuyện gì.

Mặc kệ như thế nào, phải làm đúng theo cấp bậc lễ nghĩa.

Ông táo quy củ mang theo các tiêu đệ đứng chờ ở cửa, vừa thấy Tử Phủ Đế Quân đã vái chào: “Không biết Tử Phủ Đế Quân hạ cố đến có chuyện gì, tiểu thần không đón tiếp từ xa, mong Tử Phủ Đế Quân khoan thứ.”

“Gần đây nhân gian có gì mới mẻ tiến cung?” Tử Phủ Đế Quân đi thẳng vào vấn đề.

Ông táo nghĩ trăm mối cũng không ngờ hẳn đến vì chuyện này, vừa giật thót xong đã lập tức ủy ủy khuất khuất oán giận: “Không đối gạt Đế Quân, không biết tại sao gần sáu mươi năm nay người trần không cúng đồ cho tiểu thần, hiệu ăn khách sạn gì cũng cúng cho Võ Thánh Quan Đế Quân cả.”

“Võ Thánh Quan Đế Quân?” Tử Phủ Đế Quân khó hiểu: “Từ lúc thần mã nào mà võ tướng cũng đi quản mấy việc vặt đó?”

Vì thế thật ra mình đang bị khách sáo.

Ông táo rơi nước mắt đầy mặt: “Tiểu thần không biết, lòng người sớm nắng chiều mưa, biến ảo không ngừng, năng lực tiểu thần hữu hạn, thực sự không nắm được trong tay.”

“Ồ.” Tử Phủ Đế Quân hơi thất vọng: “Thì ra là thế, được rồi, ta đi đây.”

“Tiểu thần chiêu đãi không chu toàn, xin Tử Phủ Đế Quân thứ tội.” Ông táo lại vái chào thêm cái nữa.

Tường vân của Tử Phủ Đế Quân lơ lửng giữa không trung, không biết còn có thể đưa Đản Hoàng Tô đến chỗ nào ăn chùa một phen.

Đản Hoàng Tô vừa mới thấy màn kia, cảm thấy hơi hiểu sự tình, hảo tâm đề nghị: “Thật ra chúng ta có thể trực tiếp xuống nhân gian ăn.”

Nghĩ nghĩ, Đản Hoàng Tô nhú mày: “Nếu vậy không bằng người đưa ta về nhà trước, lấy ví tiền di động xong ta mời người.”

“Nàng mời ta?” Tử Phủ Đế Quân suy nghĩ: “Đây không phải làm ngược lại sao?”

Ngược? Chủ nghĩa gia trưởng của nam tử cổ đại?

Đản Hoàng Tô phê bình hàm súc: “Thật ra xã hội nam tôn nữ ti đã trôi qua rồi, bây giờ nam nữ ngang hàng, cho nên nữ mời nam cũng không có gì đâu.”

Tóm lại tổng thể ăn cũng không thay đổi, Tử Phủ Đế Quân máy mắt mấy cái: “Được.”

Một khắc sau, hai người đã tới phòng ở của Đản Hoàng Tô.

Đản Hoàng Tô ngựa quen đường cũ lấy đồ, ví tiền, di động, dây sạc.

Sau đó Đản Hoàng Tô mới thấu hiểu được cái gì gọi là “kiểm liểu chi ma, du liểu tây qua” —— cáo thì không có tay, cáo chỉ có thể dùng mõm ngoạm cái nọ cái kia, mà quá lắm thì chỉ dùng chân ôm một cái, thế nên không lấy được dây sạc điện thoại.

(nhặt một vật nhỏ như vừng nhưng lại vứt bỏ thứ to như quả dưa hấu – tham bát bỏ mâm.)

Hay là dùng đuôi?

Đản Hoàng Tô chớp mắt mấy cái, lóng ngóng vươn cái đuôi ra, cuốn lại...

Tử Phủ Đế Quân cười: “Để ta.”

Nói xong hẳn rất tự giác bỏ hết tất cả vào giới tử của mình.

Nếu như vậy...Đản Hoàng Tô lôi ra một đồng sách chuyên ngành, lại cố rút hết dây cảm máy tính, nói với Tử Phủ Đế Quân: “Giúp ta mang nốt mấy cái này đi.”

Như vậy nàng có thể dùng máy tính liên lạc với sếp, sau đó viết luận văn.

Nhưng mà dùng bàn chân này gõ luận văn dài như vậy...Đản Hoàng Tô hơi hối hận, biết vậy nàng không nên làm nghiên cứu sinh ngành tin học cho xong.

Tử Phủ Đế Quân ‘hữu cầu tất ứng’, bỏ máy tính vào trong không gian giới tử xong, hỏi tiếp: “Nàng còn muốn mang thần mã nữa không?”

Đây là lần thứ hai Tử Phủ Đế Quân nói từ “thần mã” kia, Đản Hoàng Tô khen: “Người tiến bộ nhanh lắm.”

Tử Phủ Đế Quân đặc ý: “Tất nhiên.”

“Hay là ta giúp nàng chuyển phòng này đến Tử Thần Phủ được không?” Tử Phủ Đế Quân đề nghị.

Vậy bà chủ cho thuê nhà sẽ bị dọa đến chết! Đản Hoàng Tô vội vàng lắc đầu: “Người giúp ta mang theo con Pikachu kia là được.”

Như vậy thì tối nàng có thể ôm Pikachu ngủ, càng ấm áp càng thoải mái càng an toàn!

“Pikachu?” Tử Phủ Đế Quân không ngại học hỏi người dưới: “Là thần mã?”

Thật ra cái từ “thần mã” này nói nhiều cũng nghe rất kỳ, hơn nữa là trong lúc nói chuyện bình thường

Đản Hoàng Tô im lặng, giơ chân ra chỉ: “Đây nè.”

“Giống chị em của nàng.” Tử Phủ Đế Quân cầm lên quan sát một hồi rồi bỏ vào không gian giới tử.

Khóe miệng Đản Hoàng Tô giật giật: “Nếu người đang nói về màu sắc.”

“Còn gì nữa không?” Tử Phủ Đế Quân hỏi.

Đản Hoàng Tô nhìn một vòng: “Hết rồi.”

“Ăn cái gì đi.” Tử Phủ Đế Quân chờ mong việc này thật lâu.

“Người thích ăn gì?” Đản Hoàng Tô hỏi Tử Phủ Đế Quân.

Nghĩ đến chuyện người này đã ích cốc n ngày, Đản Hoàng Tô bổ sung thêm: “Chỗ này có đồ ăn Thượng Hải, Chiết Giang, Hàng Châu, món cay Tứ Xuyên, đặc sản trong vùng, còn có đồ Nhật, đồ Hàn, đồ Tây như pizza hamburger gì đó, người có kiêng cử gì không, thích đồ ngon hơn hay thích thưởng thức nhà hàng lúc ăn hơn?”

“Còn nàg? Nàg thích ăn cái gì?” Tử Phủ Đế Quân hỏi Đản Hoàng Tô.

Ta thích ăn vặt, thích ăn hàng quán lề đường à, nhưng mà dẫn theo một người như vậy mà đi ăn lề đường...Đản Hoàng Tô nghĩ kiểu gì cũng không thể tưởng tượng được hình ảnh kia. Nghĩ nghĩ, nàg nói: “Chúng ta đi ăn đồ Tây đi.”

Đồ Tây ít người, tìm một góc ngồi có vẻ không khiến người ta chú ý nhiều lắm.

Tử Phủ Đế Quân gật đầu: “Được.”

Tử Phủ Đế Quân nghĩ xong, nói địa chỉ, chờ thuận di.

Tử Phủ đế quân gật đầu: “Hào.”

Phố MM nhà hàng Tây MM, nhân viên đón khách ở cửa cảm thấy mình bị hoa mắt, xong phát hiện có một người đứng lù lù trước mắt, khuôn mặt anh tuấn, dáng người cao ráo, tóc dài phiêu dật, hán phục xa hoa, trong lòng còn ôm một cục lông.

Người nọ muốn bước vào nhà hàng.

Nhân viên đón khách vội vàng ngăn lại: “Thật xin lỗi, thưa ngài, nhà hàng của chúng tôi không cho phép thú nuôi vào, ngài có thể tạm gửi nó ở ngoài, hoặc là...”

Hoặc là đi luôn đi.

Đản Hoàng Tô hiểu được, Đản Hoàng Tô , thật ra Đản Hoàng Tô vẫn biết phần lớn nhà hàng không hề cho phép mang theo thú vật gì đó vào, nhất là nhà hàng Tây cao cấp như thế này, nhưng mà nàg

không thể nghĩ bản thân mình có liên quan gì đến thú cưng vật nuôi nào đó.

“Bỏ đi.” Đản Hoàng Tô nhỏ giọng nói với Tử Phủ Đế Quân.

“Có ta.” Tử Phủ Đế Quân bình tĩnh nói.

Nhân viên phục vụ lại hoa mắt, cục lông kia không thấy đâu, trước mắt lại xuất hiện một mỹ nhân mặc một chiếc áo lông thú màu vàng.

Mùa này mặc áo lông thú...Nhân viên phục vụ nghi hoặc nhìn bầu trời...

Cuối thu mát mẻ, cây cỏ thơm mát, thời tiết này mặc áo ngắn tay rất hợp đó...

Nhưng mà quy định của nhà hàng không nói đến chuyện người mặc áo lông thú thì không được vào.

Nhân viên đón khách máy móc khom người: “Mời vào.”

“Sao hử không cản?” Đản Hoàng Tô nghi hoặc.

“Ta dùng một thủ thuật che mắt nho nhỏ.” Tử Phủ Đế Quân nhíu mày.

Đản Hoàng Tô hiểu, chủ nghĩa duy tâm thần mã, gần đây nàng thấy nhiều lắm rồi.

Một bồi bàn ân cần đi tới, bồi bàn này hình như thấy khách như vậy hoài cũng quen, ít nhất thì hử không lộ ra biểu cảm bất thường nào khi thấy Đản Hoàng Tô mặc áo lông thú.

“Mời hai vị sang bên này.” Bồi bàn dẫn Đản Hoàng Tô cùng Tử Phủ Đế Quân đến một cái bàn nằm trong góc, đồng thời âm thầm hạ quyết tâm phải lập tức viết báo cáo đề nghị không cho phép người cosplay quá đáng vào nhà hàng ăn.

Bởi vì sẽ hủy hình ảnh nhà hàng mất!

Nhưng đây rất hợp ý Đản Hoàng Tô, nàng vốn theo đuổi sự khiêm tốn đó.

Bồi bàn mang hai ly nước chanh lên, lại đặt hai quyển thực đơn Trung Anh rõ ràng, sau đó mới quy củ đứng ở một bên gọi món.

Đản Hoàng Tô sẵn sàng giải thích thực đơn cho Tử Phủ Đế Quân một hồi rồi hỏi: “Người muốn ăn gì?”

Chương 14 . có một loại theo đuôi... (2)

“Nàng!”

...Đương nhiên Tử Phủ Đế Quân không hề trả lời như vậy, cho dù hẳn muốn nuốt trọn Đản Hoàng Tô cũng sẽ không công khai trước mặt bàn dân thiên hạ.

Tử Phủ Đế Quân không hề để ý, quét mắt qua thực đơn: “Hm, rượu Ưng Minh năm 1994.”

(rượu Ưng Minh – Screaming Eagle. Cụ Úc làm gì biết tiếng Anh nên mình để phiên âm)

Nghe tên hình như rất mắc, khóe miệng Đản Hoàng Tô bắt đầu giật giật.

Khóe miệng của bồi bàn cũng giật theo: “Thật xin lỗi ngài, đây là rượu không bán ạ.”

“Không bán để trên thực đơn làm gì?” Tử Phủ Đế Quân nhíu mày.

Bồi bàn nghĩ nghĩ, đáp: “Để thưởng thức.”

“Khoe của đó nha.” Đản Hoàng Tô yên tâm, bắt đầu có tâm trạng nói đùa.

Mặt bồi bàn đỏ rần, đúng là đặt loại rượu quý có giới hạn số lượng này trên thực đơn chẳng qua chỉ để khoe khoang mà thôi.

“Thật ra,” Bồi bàn đề nghị: “Nhà hàng chúng tôi còn có một loại rượu vang đỏ rất tuyệt, giá cũng vừa phải.”

“Vậy lấy nó.” Kỳ thật Tử Phủ Đế Quân cũng không biết thế nào là rượu vang đỏ, hẳn chỉ cảm thấy Đản Hoàng Tô uống loại chất lỏng có màu sắc kia hẳn sẽ rất...gợi cảm.

Vừa nghĩ đến từ gợi cảm kia Tử Phủ Đế Quân lập tức cảm thấy khát nước, hẳn cảm thấy mình càng lúc càng nóng lòng muốn Đản Hoàng Tô biến thân.

“Nàng tu hành thế nào rồi?” Tử Phủ Đế Quân uống miếng nước chanh, ngón tay vô thức gõ gõ bàn.

Đản Hoàng Tô vội vàng chọn món ăn, để bồi bàn đi rồi mới thành thành thật thật đáp: “Không rõ ràng lắm.”

Tử Phủ Đế Quân dạy nàng tĩnh tọa, hít vào thở ra, tiếp nhận linh khí trời đất. Vấn đề là lúc nàng tu hành chưa bao giờ yên lòng, vả lại, nàng không hề có bất kỳ cảm giác gì để tĩnh với chả tọa, cũng không thấy có luồng khí nóng từ đan điền lắng đọng lại như trong tiểu thuyết tu chân miêu tả.

Nàng nghĩ căn bản mình chỉ đang ngồi chơi, điều duy nhất khiến cho nàng cảm thấy bất bình thường chỉ là cho tới bây giờ cũng chưa cảm thấy mệt.

Tử Phủ Đế Quân thấy nàng cứ mơ mơ hồ hồ, vươn tay ấn lên đầu nàng, tự mình xem xét cho xong.

Cơ hồ tử khí đã không còn trở ngại nào, hần lần xuống tới đan điền Đản Hoàng Tô, trong đan điền trống rỗng, chỉ có một chút khí tức mỏng manh như tơ nhện lúc có lúc không phiêu đảng. Tử Phủ Đế Quân nhíu mi: “Quá chậm quá chậm.”

“Chậm bao nhiêu?” Đản Hoàng Tô tò mò.

Tử Phủ Đế Quân hơi buồn rầu: “Cứ theo tốc độ này thì ít nhất nàng cần ba trăm năm nữa mới có thể biến thành người.”

Trong lúc nhất thời Đản Hoàng Tô hóa thành tro bụi —— ba trăm năm, đủ cho nàng sống mấy kiếp.

Khi nào thì Ba Nhĩ mới đưa nàng trở về, hay nàng cứ phải như vậy suốt đời?

Đản Hoàng Tô buồn bực.

Một người buồn rầu một người buồn bực, tự ôm nỗi lòng riêng im lặng không nói gì, khung cảnh tao nhã của nhà hàng cao cấp cùng bầu không khí cứ thế mà bị phí phạm.

Cuối cùng rượu cũng được đem lên, một ly rượu vang một cốc nước chanh, Tử Phủ Đế Quân nhìn nhìn ly rượu rồi đưa tới trước mặt Đản Hoàng Tô dụ dỗ: “Nàng uống thử xem.”

Đản Hoàng Tô luôn tự xưng mình ngàn chén không say, uống rượu cũng như uống nước, không hề chối từ, dùng hai chân trước giữ ly rượu, ừng ực ba miếng đã uống cạn.

Toàn bộ quá trình không có gì đẹp đẽ.

Tử Phủ Đế Quân hơi thất vọng, nhưng ngay lập tức Tử Phủ Đế Quân không thất vọng.

Bởi vì Tử Phủ Đế Quân thấy được một đôi mắt, một đôi mắt như khói như sương, phong tình vô hạn.

—— Đản Hoàng Tô say!

Đản Hoàng Tô ngàn chén không say là Đản Hoàng Tô cao 1m65 nặng 48kg 23 tuổi mà không phải là một con cáo con chưa đầy tháng và nặng không đủ 1 kí đây.

Một ly rượu vang nho nhỏ như vậy cũng đủ để khiến con cáo con bé xiu kia say bét nhè.

Thật ra Đản Hoàng Tô say rồi cũng rất ngoan, uống vào không khóc lóc không ầm ĩ cũng không huệ huệ gì, chỉ biết ôm mặt người khác nhìn đắm đuối, một đôi mắt to như khói như sương không ngừng truyền điện, dụ dỗ người ta phạm tội!

Người đầu tiên biết trạng thái khi xin của Đản Hoàng Tô là ba Đản Hoàng Tô. Nhớ ngày ấy Đản Hoàng Tô còn chưa biết nói, suốt ngày bi ba bi bô, lúc ba Đản đang ngồi uống rượu một mình thì chợt tâm huyết dâng trào, chấm một chút xiu rượu vào đầu ngón tay cho Đản Hoàng Tô liếm, sau đó Đản Hoàng Tô say, bàn tay be bé giữ khuôn mặt của ba Đản, đôi mắt to ngây thơ phóng điện xẹt xẹt, còn cả làn da mềm mịn kia suýt chút nữa khiến ba Đản trúng chiêu, cuối cùng trời cao còn soi xét tính tình ba Đản thiện lương, tâm hồn bất diệt mới tránh được một thảm kịch nhân gian.

Nếu như suy xét ngọn ngành sự việc thì có lẽ đây là mị thuật của tộc hồ ly, là bản năng đã ăn sâu vào máu, nhưng lúc đó sao Đản Hoàng Tô có thể biết kiếp trước kiếp này của mình dính chùm tới hồ ly, mà tất nhiên ba Đản càng không biết. Ba Đản nghĩ đây chỉ là chuyện ngẫu nhiên, nhưng cứ thử thêm một lần, cũng y như vậy, rồi thử lần thứ hai, cũng y như cũ. Từ đó về sau ba Đản bồi dưỡng Đản Hoàng Tô trở thành Rượu Vương siêu cấp quen đường về —— ba Đản thật sự không tin có người đàn ông nào cao thượng như ba, năng lực tự chủ mạnh mẽ như ba, cho nên quyết định không thể để thằng

nào nhìn thấy dáng vẻ lúc Đản Hoàng Tô say rượu, mà biện pháp bảo hiểm bảo đảm nhất chính là khiến Đản Hoàng Tô ngàn chén không say.

Đáng thương tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ!

Càng đáng thương hơn là, ba Đản đầu có biết Đản Hoàng Tô đã trùng sinh thành một chú cáo con, cho nên không còn ai bồi dưỡng, nâng cao tửu lượng Đản Hoàng Tô, cho nên Đản Hoàng Tô say là việc không tránh khỏi. Đản Hoàng Tô say dùng bàn chân ôm lấy mặt Tử Phủ Đế Quân, bắt đầu phóng điện mãnh liệt, mà tính điện từ mắt hồ ly vượt xa điện khi phóng từ mắt người, có khi còn gấp đôi.

Vấn đề là Tử Phủ Đế Quân không biết Đản Hoàng Tô say, Tử Phủ Đế Quân chỉ nghĩ khung cảnh đẹp mắt như vậy, hân diện dàng ấm áp như vậy, cho nên Đản Hoàng Tô không nhịn được mà bày tỏ tình cảm.

Bởi vậy Tử Phủ Đế Quân vui mừng vô hạn!

Nói chung Tử Phủ Đế Quân là Đế Quân, không thể chỉ vì trúng mị thuật nường ấy mà mất đi lý trí, trở thành thú tính.

Tử Phủ Đế Quân cùng Đản Hoàng Tô chỉ thâm tình nhìn nhau, nhìn nhau đến mức khiến bồi bàn bê thức ăn phải ngưng ngưng.

Nhưng không thể không dọn thức ăn lên, bồi bàn nhẹ tay nhẹ nhàng đặt bát tốt, salad xuống, nhỏ giọng nói: “Xin mời hai vị.”

Tử Phủ Đế Quân chậm chậm vuốt ve lông Đản Hoàng Tô: “Nàng muốn ăn gì không?”

Ý của Tử Phủ Đế Quân là không muốn để cho Đản Hoàng Tô nhai miếng thịt to như thế kia, hoặc dây dính nước sốt salad lên mặt, ý của Tử Phủ Đế Quân chẳng qua chỉ chăm sóc Đản Hoàng Tô ăn cơm mà thôi.

Ai ngờ Đản Hoàng Tô vươn cái lưỡi hồng hồng ra, nhẹ nhàng liếm môi, nói đúng một chữ: “Ngươi.”

Tử Phủ Đế Quân chợt cảm thấy trong đầu mình ầm một tiếng lớn, hình như có sợi dây nào đã bị chặt đứt.

Tử Phủ Đế Quân không thể dẫn lòng nổi gọi bồi bàn tới: “Tiểu nhị, tính tiền.”

Tử Phủ Đế Quân nhớ rõ Đản Hoàng Tô nói xuống trần gian tiêu xài thì phải trả tiền.

“Tiểu nhị...” Khóe miệng bồi bàn giật giật, chẳng lẽ người này chơi cosplay đến tẩu hỏa nhập ma luôn?

Bồi bàn bình tĩnh bước lên: “××× tề, xin hỏi trả thẻ hay trả tiền mặt ạ?”

Tử Phủ Đế Quân lấy ví tiền của Đản Hoàng Tô từ giới tử ra, vừa nghe đến lời này động tác khựng lại, hần chứng thực: “Vàng được không?”

Bồi bàn còn tưởng Tử Phủ Đế Quân còn chơi cosplay, đành gật bừa: “Vàng cũng được ạ.”

Trong tay hần lập tức xuất hiện một cục vàng óng ánh nặng trĩu.

Sau đó Tử Phủ Đế Quân khoát tay: “Không cần thối lại.”

Sau đó mỹ nhân mặc áo lông thú biến thành một cục lông.

Sau đó cục lông kia được Tử Phủ Đế Quân ôm vào lòng.

Sau đó Tử Phủ Đế Quân thuận di, trước mặt bồi bàn chỉ còn không khí.

Nhưng rõ ràng trên bàn vẫn còn đủ các món ăn lúc nãy bọn họ yêu cầu, thậm chí bát tể trên đĩa sắt vẫn còn xèo xèo.

Việc đầu tiên bồi bàn làm là căn cục vàng, sau đó lại căn miệng mình tự xác định: “Không phải năm mơ...”

Lời còn chưa dứt, trước mắt tự nhiên đen thui, một người mặc áo sơ mi đen quần đen đeo gọng kính viền vàng, trông rất tiểu bạch kiếm xuất hiện.

Người nọ lạnh lùng nhìn thoáng qua miếng bát tể còn kêu xèo xèo kia:

“Người mới này ngồi đây đâu?”

“Không thấy ạ.” Bồi bàn thành thực trả lời.

Người nọ lại nhìn lướt qua cục vàng trong tay bồi bàn, hừ lạnh một tiếng, cũng đột ngột biến mất như lúc xuất hiện.

Bồi bàn lại căn cục vàng, xong rồi tự căn mình, hai mắt sáng lòe lòe: “Phát tài!”

Về phần mấy chuyện quý quái kia...Giờ này lo phát tài đi, lo lắng làm cái gì!

Tử Phủ Đế Quân không biết một cục vàng tùy tay cho đã mang đến hạnh phúc vô bờ cho bồi bàn kia thế nào, Tử Phủ Đế quân cũng không biết vừa rồi có người tìm họ, đương nhiên, Tử Phủ Đế Quân càng không thể thú tính mà OOXX một chú hồ ly con chưa đầy tháng.

Tử Phủ Đế Quân chỉ hăng hái ôm Đản Hoàng Tô lên QQ nói chuyện.

Tử Phủ Đế Quân cần tìm một người để khoe.

Tử Phủ Đế Quân: xong!

Chuyên gia Tình yêu: ...

Chuyên gia Tình yêu: ta còn tưởng người võ mông bỏ đi mất tiêu rồi

Tâm trạng Tử Phủ Đế Quân đang tốt, không để ý bạn Chuyên gia Tình yêu bất kính.

Tử Phủ Đế Quân thành tâm nói lời cảm ơn.

Tử Phủ Đế Quân: cảm ơn.

Chuyên gia Tình yêu: *^o^*// có thể giúp người là tốt rồi

Chuyên gia Tình yêu: nói đề nói đề, làm sao چرا được nàng

Tử Phủ Đế Quân: mời nàng đi ăn

Tuy rằng nên nói Đản Hoàng Tô mời đi ăn, nhưng cuối cùng hẳn trả tiền đó.

Chuyên gia Tình yêu: 0_0 người mời bé í ăn cái gì mà tán đổ nhanh vậy

Tử Phủ Đế Quân: một ly rượu vang đỏ

Chuyên gia Tình yêu: ...@_@||||

Chuyên gia Tình yêu: say rượu mất lý trí o_O???

Tử Phủ Đế Quân mở baidu, tìm ‘say rượu mất lý trí.’

Sau đó Tử Phủ Đế Quân không chịu được.

Tử Phủ Đế Quân: ta không phải là người như vậy.

Chuyên gia Tình yêu: ^_^!

Chuyên gia Tình yêu: coi như ta nói lộn

Chuyên gia Tình yêu: tình hình lúc đó sao sao...

Tử Phủ Đế Quân: ở một chỗ nghe gọi là nhà hàng Tây, bố trí rất được, tiểu nhị mang một ly rượu vang lên, ta cho nàng uống, sau đó nàng nhìn ta,

chúng ta ngồi đối diện nhau.

Chuyên gia Tình yêu: hết rồi á o_O???

Tử Phủ Đế Quân: hết rồi.

Chuyên gia Tình yêu: ...

Chuyên gia Tình yêu: \(\ / thật ra bé í đã thương thầm trộm nhớ người lâu rồi à

Tử Phủ Đế Quân: mấy ngày hôm trước nàng vừa từ chối một lần.

Chuyên gia Tình yêu: như vậy

Chuyên gia Tình yêu: chân tướng chỉ có một

Chuyên gia Tình yêu: bé í uống rượu

Chuyên gia Tình yêu: tưởng người là ý trung nhân của bé í!!!

Chân tướng sự việc khiến cho Tử Phủ Đế Quân rất khó chịu. Đúng vậy, có thể Đản Hoàng Tô đã có ý trung nhân.

Tử Phủ Đế Quân không nói chuyện QQ, Tử Phủ Đế Quân kéo Đản Hoàng Tô lên muốn hỏi nàng đúng là đã có ý trung nhân rồi hay không, nhưng mà Đản Hoàng Tô...đang ngủ vùi dưới tác dụng của cồn, đôi mắt nhắm nghiền an ổn, dưới mắt còn có màu hồng hồng, vô cùng động lòng.

Tử Phủ Đế Quân cẩn thận vuốt vuốt lông nàng, ôm nàng đi ngủ.

Trong khung nói chuyện QQ lại nhảy ra vài tin nhắn mới.

Chuyên gia Tình yêu: biến mất o_O???

Chuyên gia Tình yêu: ...

Chuyên gia Tình yêu: bị đá kích o_O???

Chuyên gia Tình yêu: vẫn là vô mộng bỏ đi

Chuyên gia Tình yêu: nói chuyện!!!!

Chuyên gia Tình yêu:>_<# qua sông đoạn cầu!!!!

Chuyên gia Tình yêu: ta còn nói chuyện với người thì ta là heo!

Chương 15 . có một loại theo đuổi... (3)

Đối với vấn đề Đản Hoàng Tô có ý trung nhân hay không, Tử Phủ Đế Quân vô cùng rối rắm, cho nên tuy em lông kia đang cuộn tròn trong ngực, Tử Phủ Đế Quân cũng không ngủ được, đôi mắt đầy tinh táo mãi cho đến hừng đông, chờ Đản Hoàng Tô vừa thức dậy liền vội vàng hỏi: “Nàng có ý trung nhân phải không?”

Đản Hoàng Tô vừa mới mở mắt, đang chuẩn bị lăn lăn đuổi lưng ngáp một phát đã bị câu nói của Tử Phủ Đế Quân dọa, ngáp không nổi.

Mới sáng sớm đã hỏi chuyện này, Đản Hoàng Tô không thể không lo nghĩ, sự tình có vẻ nghiêm trọng.

“Sao đột nhiên người lại hỏi chuyện này à?” Đản Hoàng Tô cẩn thận.

“Nàng chỉ cần nói cho ta biết có hay không là được.” Tử Phủ Đế Quân hơi bất an, Đản Hoàng Tô không lập tức phủ nhận.

Nếu nói cho hẳn liệu hẳn sẽ từ bỏ mối tương tư này với nàng, hay là sẵn sàng tiêu diệt ý trung nhân của nàng luôn?

Đản Hoàng Tô không xác định được, cho nên Đản Hoàng Tô quyết định không hại người, Đản Hoàng Tô thành thực đáp: “Không có.”

Nếu không có, thì tất nhiên không thấy hẳn mà nghĩ thành người khác.

Tử Phủ Đế Quân rất vừa lòng, nhất thời mặt mày hớn hờ: “Đi, ta mang nàng đi ăn cái gì đi.”

Đản Hoàng Tô hơi hối hận, nếu vậy nàng nói có rồi xong, sau đó chỉ cần cắn chết cũng không chịu khai ra người kia là ai thì cũng không làm hại đến người khác.

Đản Hoàng Tô không muốn cho Tử Phủ Đế Quân hy vọng, bởi vì nàng sợ Tử Phủ Đế Quân thất vọng.

Tử Phủ Đế Quân ôm Đản Hoàng Tô đang rồi bời tơ lòng lên tường vân, nhanh như điện giật bay thẳng lên trên những cụm mây tạo giông bão.

Đản Hoàng Tô chột ngực hẳn nhắc nhở: “Chúng ta còn chưa đánh răng.”

Nghĩ nghĩ, Đản Hoàng Tô sửa lại: “Người còn chưa đánh răng.”

Bởi vì hồ ly không cần đánh răng, huống chi nàng chỉ là con hồ ly con vẫn đang bú sữa.

“Đúng rồi.” Tử Phủ Đế Quân phất ống tay áo, một luồng gió mát mẽ mang theo mùi chanh bạc hà thổi tới, đột nhiên Đản Hoàng Tô cảm thấy thật sáng khoái.

“Bây giờ thì sao?” Tử Phủ Đế Quân nghe răng với Đản Hoàng Tô.

Đản Hoàng Tô thành thật khen: “Thật ra họ nên mời người đi làm quảng cáo kem đánh răng Colgate.”

Tử Phủ Đế Quân không hỏi quảng cáo kem đánh răng Colgate là gì, bây giờ hẳn đã ngộ ra, chuyện trong nhà không quyết được hỏi bà xã, chuyện xã hội không quyết được hỏi baidu, chuyện phòng the không quyết được hỏi thiên nhai (trang tiayan), còn những vấn đề khác hỏi QQ.

Hiển nhiên quảng cáo kem đánh răng Colgate không phải là chuyện trong nhà.

Nhưng phải về nhà mới có thể lên máy tính, dùng baidu này nọ rất tốn thời gian, Tử Phủ Đế Quân bắt đầu suy nghĩ cách làm một cái baidu lúc nào cũng có thể mang theo bên mình.

Tử Phủ Đế Quân vừa tập trung suy nghĩ thì rất im lặng, Đản Hoàng Tô còn tưởng câu khen của mình hơi kỳ cục một chút.

Đản Hoàng Tô quyết định khen bình thường: “À, ý của ta là răng người rất trắng rất sáng.”

“Ừm.” Tử Phủ Đế Quân không để ý lắm lên tiếng trả lời, vuốt vuốt lông nàng, tiếp tục cân nhắc làm sao để kết hợp chủ nghĩa duy tâm và chủ nghĩa duy vật với nhau.

Đột nhiên Đản Hoàng Tô cảm thấy quạnh quẽ, Tử Phủ Đế Quân chưa bao giờ xa cách nàng như vậy một lần nào. Chuyện này chợt khiến Đản Hoàng Tô cảm thấy có gì đó mất mát.

Một cảm giác buồn bã khó hiểu bất ngờ đập thẳng vào lòng Tử Phủ Đế Quân, Tử Phủ Đế Quân vừa xuất thần xong lại định thần, kinh ngạc phát hiện xung quanh màu lông vàng óng ánh của Đản Hoàng Tô lơ lửng một lớp sương mù màu tím, mà hình như chính lớp sương mù màu tím này khiến hẳn cảm nhận được sự khổ sở buồn bã kia.

“Nàng...” Tử Phủ Đế Quân ngạc nhiên vươn tay, tay hần vừa chạm vào, lớp sương mù màu tím nháy mắt biến mất, sau đó cái sự khổ sở buồn bã quẩn quanh trong lòng Tử Phủ Đế Quân cũng không cánh mà bay.

“Nàng...” Tử Phủ Đế Quân nghĩ nghĩ: “Đang buồn?”

“Không có.” Đản Hoàng Tô rầu rĩ trả lời.

Sao nàng có thể nói cho Tử Phủ Đế Quân biết vì hần lạnh nhạt với nàng mà nàng cảm thấy mất mát —— thế này có khác gì cổ vũ Tử Phủ Đế Quân đâu!

Nếu Đản Hoàng Tô không muốn nói, Tử Phủ Đế Quân cũng không thể ép buộc.

Thấy mục đích ngay tại trước mắt, Tử Phủ Đế Quân làm như hiển dưng vật quý nói: “Nàng đoán xem hôm nay ta mang nàng đến đây ăn gì?”

“Bàn đào?” Lúc này nàng đã nhìn thấy từng cụm mây đỏ rực, Đản Hoàng Tô chắc chắn trả lời.

“Cũng không thua kém bao nhiêu.” Tử Phủ Đế Quân thần bí cười: “Là quả đào, nhưng không phải là bàn đào.”

“Rốt cuộc là đào gì, tốt hơn cả bàn đào sao?” Lòng hiếu kỳ của Đản Hoàng Tô bị kích thích.

“Hm ——” Tử Phủ Đế Quân khinh thường: “Nếu tính ra, ăn một quả bàn đào thì chỉ có thể sống lâu thêm năm trăm năm, còn quả đào này ăn vào có thể áp đảo tạo hóa trời đất.”

“Có thể làm cho ta biến thành người?” Đản Hoàng Tô phấn chấn tinh thần.

“Tất nhiên. Chỉ có điều,” Tử Phủ Đế Quân bĩu môi: “Lão đào tinh này không dễ nói chuyện như Tiểu Bạch.”

“Vậy thì...hay thôi đi...” Dù Đản Hoàng Tô không muốn bỏ qua thứ đồ tốt như vậy, nhưng không thể khiến Tử Phủ Đế Quân khó xử à nha.

“Đừng sợ.” Tử Phủ Đế Quân an ủi nói: “Cùng lắm thì ta động thủ đoạt là được, ta cũng chẳng lấy nhiều, chỉ một quả.”

Cũng phải, nhìn những cụm mây đỏ kia cũng khoảng mười tám dặm, lấy một hai quả cũng không tính là chuyện gì lớn, không giống như nước long

long diên diên gì đó, phải ép từ cây Long Diên Hương, vô cùng vô cùng ít — dùng ngón chân nghĩ cũng biết cần bao nhiêu Long Diên Hương mới đúc được một gốc cây Long Diên Hương.

Đản Hoàng Tô nghĩ như vậy liên yên tâm thoải mái: “Chúng ta xuống đi.”

Đào phủ đã ở ngay dưới chân.

Ngoài dự kiến, không có bất kỳ ai đứng ở cửa nghênh đón, đại môn Đào phủ đóng kín, bên trong có tiếng một người đang chửi mắng, thanh âm mườì phần đang tức giận: “Đồ ăn cướp, ngàn đao chém chết người đi, cả đời này đừng hòng bước vào đại môn nhà ta!”

Đản Hoàng Tô đã quen nhìn nhiều người xếp thành hàng hoan nghênh, lúc này thấy là lạ, chẳng lẽ lão đào tinh biết hai người tới tống tiền? Đản Hoàng Tô ngượng ngùng nhìn Tử Phủ Đế Quân, nhỏ giọng nói: “Thôi thì chúng ta cứ về đi.”

Tử Phủ Đế Quân nhú mày, âm lượng vẫn bình thường không thay đổi: “Xem ra có người không chào đón ta.”

“A, là Tử Phủ Đế Quân!” Người bên trong chột nói vọng ra, một ông lão râu tóc bạc phơ, mặt mày lại trẻ trung như con nít hoang mang rối loạn mở rộng đại môn, hồn nhiên không biết là đang cõng rắn cắn gà nhà.

Ông cụ vái chào: “Tử Phủ Đế Quân thứ tội bất kính, vừa mới nãy tiểu lão nhân đang tức giận với một con tặc hầu tử, nhất thời không phát hiện Tử Phủ Đế Quân đến đây, còn tưởng tặc hầu tử gây chuyện.”

“Con khi ăn trộm?” Đản Hoàng Tô tò mò, chẳng lẽ là Tề thiên Đại thánh trong truyền thuyết?”

“Ôi bạn nhỏ không biết rồi.” Ông cụ bắt đầu căn nhắc với Đản Hoàng Tô: “Đào phủ của tiểu lão nhân là nơi hẻo lánh nhất trên tiên giới, tiếp giáp cùng nhân gian, vốn là để né mấy tiên thần lốt thú tham lam dòm ngó, nhưng không biết tại sao mấy ngày gần đây một con tặc hầu đến từ trần gian vào được cửa, suýt chút nữa tộm đi đào mật của tiểu lão nhân.”

“Đào mật?” Đản Hoàng Tô bĩu môi, âm thầm oán hận ông cụ kia quả thực keo kiệt quá đáng: “Thứ này có gì hiếm không, trần gian có rất nhiều à, nó

muốn thì người cho một quả là được!”

Ông lão lại giải thích: “Đại khái là bạn nhỏ không biết, đào mật của tiểu lão nhân không phải là quả đào bình thường như hạ giới, mà là tiểu lão nhân dùng mật hoa đào mười dặm, điều hoa cùng cánh thiên thiên (ve) và sương, lại thêm tiên đạo, mài ra bột rồi mới nặn được quả đào này. Mật đào mười dặm trăm năm mới nở một lần, thiên thiên vô cùng hiếm, ba ngàn năm tiên đạo mới đủ độ chín. Tính ra một sáu trăm năm tiểu lão nhân chỉ có thể nặn nhiều nhất là hai ba quả đào mà thôi. Năm nay đào mật mất mùa, tiểu lão nhân chỉ có thể nặn ra được hai quả, hôm nay vừa mới nặn xong, thế mà con tặc hầu kia lại trộm mất!”

...

Phỏng chừng Tử Phủ Đế Quân muốn mời nàng ăn quả đào mật này, đột nhiên Đản Hoàng Tô thực chợt dạ.

Quả nhiên Tử Phủ Đế Quân nhàn nhàn lên tiếng: “Ồ, lần này có hai quả, thu hoạch không sai, để cho ta một quả đi.”

Ông cụ không kịp đề phòng, trợn mắt há hốc mồm nói không nên lời, đứng đực ra ở cửa, không biết rốt cuộc còn muốn mời Tử Phủ Đế Quân vào phủ ngồi chơi hay không.

“Ta rất ít khi mở lời với người khác.” Tử Phủ Đế Quân nhàn nhàn phá vỡ bầu không khí im lặng đáng xấu hổ này.

Ông cụ ảm ức: “Tiểu lão nhân chỉ có hai quả, trong đó một quả theo quy chế phải dâng cho Vô Thượng Đế Quân.”

“Hay là người cũng muốn ta định ra một quy chế cho người, cứ sáu trăm năm nộp cho ta một quả?” Tử Phủ Đế Quân nguy nguy hiểm hiểm nói.

“Ấy...” Khuôn mặt bóng loáng căng mịn của ông cụ lại nhăn thành hột đào.

Trái tim Đản Hoàng không đành: “Thôi...”

Chưa nói hết câu, đột nhiên có thứ gì đó lướt qua qua khóe mắt, hình như một cái bóng mờ màu xám xẹt ngang qua họ, trong bầu không khí còn thoang thoang mùi thơm lừng của mật hoa, rót đầy trong cánh mũi không tan.

“Chết rồi!” Ông lão bẻ lái sang chuyện khác: “Chỉ mới lơ là một chút đã để con tặc hầu tử kia vào phủ trộm đào.”

Nói xong hăn vội vàng chạy theo con khỉ kia: “Tặc hầu! Chọn đào hay chọn tánh mạng của người!”

Tử Phủ Đế Quân cười cười, nhanh chóng theo sát con khỉ kia: “Lão đào tinh, nếu ta lấy được quả đào trong tay con khỉ kia thì không tính là lấy của người.”

“Ờ...” Lão đào tinh đột nhiên ngừng lại, hoàn thành một động tác phanh yêu cầu kỹ thuật cao, yên lặng đứng tại chỗ, chán nản nhìn Tử Phủ Đế Quân như một trận gió cuốn qua, dễ dàng túm cổ con khỉ kia lại.

Con khỉ bị bắt, thông minh không dám nhúc nhích, tròn mắt đảo đảo không ngừng, hòng tìm một chỗ giấu quả đào đi.

“Còn chưa ăn, xem ra con khỉ này là được người khác nuôi.” Nói xong Tử Phủ Đế Quân không hề khách khí đoạt quả đào căng mọng hồng nhạt kia, xong bỏ vào không gian giới tử.

Con khỉ cuống lên, tay đấm chân đá lung tung muốn đoạt lại.

Nhưng Tử Phủ Đế Quân là ai, con khỉ kia làm sao có thể cào được hăn, nhưng cho tới bây giờ Tử Phủ Đế Quân chưa lần nào vừa ôm cục lông kia mà động thủ với người ta, cho nên chỉ không để ý một khắc, nó đã cào được Đản Hoàng Tô.

“Ui da.” Đản Hoàng Tô đau, nhịn không được rên lên.

Tử Phủ Đế Quân cuống, ném văng con khỉ ra ngoài, lật lật xoay xoay Đản Hoàng Tô kiểm tra: “Chỗ nào, nang bị thương chỗ nào?”

“Vai.” Đản Hoàng Tô đau đến nhe răng trợn mắt, nang nghiêng cười dựa vào lòng Tử Phủ Đế Quân, mấy cái móng của con khỉ đó cào ngay trên xương bả vai của nang.

Tử Phủ Đế Quân cẩn thận đẩy ra lớp lông cáo dày, quả nhiên, trên xương bả vai của Đản Hoàng Tô có một vết cắt rất sâu, dòng máu trong suốt của song vĩ hồ ly đang chậm chậm ngấm ra, làm ướt một mảng lông cáo.

“Đáng chết!” Tử Phủ Đế Quân rửa thềm, hấn nổi giận nhìn con khi đang sợ run nhưng không né, tính xem là bầm thây vụn đoạn hay là nghiền xương thành tro tốt hơn.

Không đợi hấn cân nhắc xong, một quả cầu quý mị đột nhiên bung ra, cuốn lấy con khi kia biến mất không dấu vết.

“Ma vật...” Tử Phủ Đế Quân nhú mày nhìn lão đào tinh: “Sao chỗ của người lại xuất hiện ma vật?”

Chương 16 . có một loại theo đuổi... (4)

Là ma vật có tu vi không hề thấp!

Lão đào tinh chấp nhận số phận, sụp mắt, đau khổ u sầu nói: “Người ta nói ‘Thất phu vô tội, có báu vật là có tội’, có chuyện gì khó hiểu?”

Tử Phủ Đế Quân im im, sờ sờ mũi: “Ta nợ người một ân tình.”

“Nợ tiểu lão nhân một ân tình thì được gì, không bằng tặng con tiểu hồ ly kia cho ta đi.” Lão đào tinh lẩm bẫm, vô cùng hâm mộ nhìn Đản Hoàng Tô mấy lần.

Đản Hoàng Tô vốn được Tử Phủ Đế Quân ôm vào lòng nên không ai phát hiện là song vĩ hồ ly, lúc này Đản Hoàng Tô bị thương, dòng máu trong suốt kia đã hoàn toàn tiết lộ thân thể của nàng.

Có được một song vĩ hồ ly chẳng khác nào có được một lá bùa cứu mạng, sao lão có thể không để mắt dòm ngó được.

Nếu bình thường Tử Phủ Đế Quân nghe được câu này nhất định sẽ mất hứng, nhưng lần này tâm trạng Tử Phủ Đế Quân không yên, căn bản mấy chữ kia không lọt nổi vào tai.

Hấn bước lên tường vôi, vội vàng cáo từ: “Ta đi đây, sau này có việc cứ đến Tử Thần Phủ tìm ta là được.”

“Tử Phủ Đế Quân đi thong thả.” Lão đào tinh ỉu xìu lên tiếng, quay vào nhà đóng kín đại môn Đào phủ.

Cửa vừa đóng lại đã có tiếng gõ, lão đào tinh vừa mở cửa vừa than thở: “Sao, Tử Phủ Đế Quân lại có chuyện gì ạ?”

“Thật có lỗi, bốn vương không phải Tử Phủ Đế Quân.” Một người đàn ông mặc cẩm bào màu đen tựa vào khung cửa, cười như không cười nói.

Lão đào tinh giật mình: “Người chính là ma vật lúc này.”

“Một khi đã nhận ra thì càng đơn giản.” Hắn từ từ vươn một bàn tay ra, túm lấy vạt áo trước của lão đào tinh xốc lên: “Người nên biết lý do bốn vương tới đây.”

Lão đào tinh bị hắn trấn áp không thể động đậy được, chỉ mở miệng kháng nghị: “Biết thì sao, đừng nói là thần ma khác nhau, thề không lưỡng lập, cho dù người là thần tiên, không có quan hệ nhất định nào với tiểu lão nhân thì đừng mơ tiểu lão nhân đưa nó cho người.”

“Vậy thì ta chỉ có thể tự động thủ.” Hắn bình thản búng tay một cái, con khi mới biến mất lúc này đột ngột xuất hiện, quen đường xông thẳng đến quả đào mật.

Trong một ngày vô duyên vô cớ mất bay hai quả đào, ngay cả phần đào hăng năm dăng lên cho Vô Thượng Đế Quân cũng phải lấy đào để dành từ năm trước, lão đào tinh lòng đau như cắt, mắng chửi rửa xả nào là tặc hầu nào là ác ma không ngừng.

Người kia có được đào mật, cũng không khiến lão đào tinh khó xử, dẫn theo con khi kia đi luôn.

Lúc này Tử Phủ Đế Quân đã về tới Tử Thần Phủ, hắn bế Đản Hoàng Tô vào thẳng đan phòng, lục tung các loại hồ lô tìm kiếm linh đan diệu dược. Song vĩ hồ ly không giống các loài hồ ly khác, bởi cơ thể là thuốc, cho nên mọi loại thuốc trị thương đều không hề có tác dụng, lần này Tử Phủ Đế Quân thực sự phải hao tâm tổn trí.

Càng nhanh càng loạn, càng loạn càng nhanh, Đản Hoàng Tô nhịn không được nhắc: “Có phải nên cầm máu trước hay không?”

Miệng vết thương đau rát vừa dập dính khiến nàng không dễ chịu chút nào.

“Đúng rồi.” Tử Phủ Đế Quân được nhắc, đặt Đản Hoàng Tô xuống, kéo ngoại bào của mình lên tính xé một miếng.

Khóe miệng Đản Hoàng Tô giật giật: “Khử trùng chưa, rất mất vệ sinh à!”

“Vậy thì dùng cái gì?” Cho tới bây giờ Tử Phủ Đế Quân chưa làm y tá lần nào.

“Đương nhiên là dùng băng gạc đó.” Đản Hoàng Tô bất lực.

Lo lắng đến năng lực lý giải băng gạc của Tử Phủ Đế Quân, Đản Hoàng Tô không thể không bổ sung: “Vải mềm màu trắng.”

“Cái này?” Tử Phủ Đế Quân lôi ra một khúc vải...nhìn rất giống Tử Phủ Đế Quân vừa xé ra từ cái chăn nào đó.

Khóe miệng Đản Hoàng Tô lại giật giật.

Khó khăn lắm Tử Phủ Đế Quân mới thôi không dùng mấy cách kỳ kỳ quái quái nuôi nấng nàng, bây giờ nàng gặp phải chuyện này, chẳng lẽ hẳn định dùng cách bất bình thường nào đó chữa cho nàng?

—— đúng là số kiếp nàng thật gian truân!

“Như vậy đi.” Đản Hoàng Tô tự động viên tinh thần, bày mưu tính kế:

“Người cho ta ăn quả đào mật kia xong, đợi ta biến thành người thì người đưa ta đi khám ngoại khoa.”

Ngoại khoa là cái thần mã gì thì đương nhiên Tử Phủ Đế Quân không biết, nhưng chuyện ăn quả đào mật vào rồi sẽ biến thành người thì Tử Phủ Đế Quân nghe hiểu, hẳn lập tức lấy quả đào từ không gian giới tử ra, nhân tiện còn lấy cả con dao, cắt thành từng miếng nhỏ đút cho Đản Hoàng Tô ăn.

Quả đào này giống làm từ bột mì, còn có vị mật ong lẫn với thiên thảo, hoàn toàn không giống như mùi hoa quả bình thường, hao hao bánh ngọt, mềm xốp ngon miệng, hương vị ngọt ngào vô cùng. Đản Hoàng Tô ăn sạch quả đào mật, cái bụng nhỏ cũng căng cả lên.

“Rồi sao nữa?” Đản Hoàng Tô chưa đã thèm liếm liếm môi: “Cần niệm chú ngữ mới có thể biến thành người đúng không?”

“Phải chờ tiêu hóa xong.” Tử Phủ Đế Quân dùng ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa bụng Đản Hoàng Tô.

Lúc này Đản Hoàng Tô mới cảm thấy no, nàng thè lưỡi: “Vậy thì ngủ một giấc trước nha.”

Nàng chỉ cảm thấy toàn thân ấm áp, tựa như phơi nắng dưới ánh mặt trời, thoải mái dễ chịu, ngay cả vết thương ở vai cũng không còn quá đau đớn, muốn đánh một giấc thật no.

“Được.” Tử Phủ Đế Quân biết nghe lời ôm nàng thuận di đến phòng ngủ. Đến lúc hai người vào phòng Đản Hoàng Tô đã gật gù, đôi mắt hí hí thỏa mãn, cái bụng căng tròn, vết thương trên vai cũng như buồn ngủ theo, không chảy máu nữa.

Tử Phủ Đế Quân hơi yên lòng, cuốn chăn thành một cái ổ, nhẹ tay nhẹ chân thả Đản Hoàng Tô vào trong, sau đó thay quần áo đi giảng bài cho đệ tử. Có lẽ hẳn nên suy nghĩ đến chuyện dùng Chương trình giảng dạy điện tử từ xa, lúc lên mạng hẳn đã từng thấy một lần, hình như không cần đến tận nơi, như vậy hẳn luôn luôn bên cạnh Đản Hoàng Tô không rời —— lúc giảng bài Tử Phủ Đế Quân đã nghĩ như thế.

Lúc Tử Phủ Đế Quân đang giảng bài thì Đản Hoàng Tô đang nằm mơ, nàng mơ thấy nàng đang đứng ở nơi một nơi mềm mềm êm êm, nàng trở nên nhỏ bé vô cùng, xung quanh có rất nhiều thứ to to. Nàng đang bước đi trên bụng của nó, đi tới đi tới mãi nàng phát hiện ra đó là một con hồ ly đang cuộn mình, một con hồ ly tròn tròn với lớp lông màu vàng mềm mại.

Chẳng lẽ đây chính là mình?

Đản Hoàng Tô chợt nhớ lại chuyện kết đan trước đây, trong tiểu thuyết tu chân từng có giải thích, trong cơ thể người tu hành lâu ngày sẽ kết xuất một viên đan ngay trong đan điền của mình, sau khi tu hành viên đan kia sẽ từ từ thay đổi hình dạng, cho đến khi biến thành hình dạng của chính mình là mọi việc đã thành công.

Chẳng lẽ nàng đã thành công, bởi vì quả đào mật kia?

Rồi sao biến thành người giờ, phải niệm méo méo meo meo gì đó?

Nghĩ như vậy, chợt Đản Hoàng Tô nhìn thấy chú hồ ly kia từ từ trở thành hư ảo, hư ảo đến mức trong suốt lại chậm rãi có hình, biến thành một thiếu nữ lỏa thể. Thiếu nữ ấy năm nghiêng, đang ngủ say, nhìn mặt mày hình như đúng là mình lúc trước, da dẻ đẹp lên rất nhiều, tóc cũng dài, trước đây vốn

chỉ dài đến vai, bây giờ đã chạm tới đầu gối, đen mượt trùm lên người, che khuất những chỗ cần che khuất, chỉ để lộ làn da trắng ngần cùng với đôi chân mảnh khảnh xinh đẹp.

Đản Hoàng Tô nuốt nước miếng, hèn gì ai cũng bảo muốn biến thành mỹ nữ thì cứ xuyên không hay trùng sinh, quả nhiên nàng đã trùng sinh thành một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành.

Tử Phủ Đế Quân dạy học xong quay về phòng thì đã thấy đúng phong cảnh Đản Hoàng Tô nhìn thấy trong mơ, chỉ là so với Đản Hoàng Tô là khoe miệng của mỹ nhân này còn chảy nước miếng mà thôi.

Tử Phủ Đế Quân chợt thấy dưới bụng căng thẳng, cái gì đó ngắc đầu.

Nhưng vấn đề là hắn chưa mở lời hỏi Đản Hoàng Tô xem nàng có nguyện lòng hay không, huống chi bây giờ Đản Hoàng Tô còn đang bị thương.

Tử Phủ Đế Quân hết nhịn lại nhẫn, lấy từ không gian giới tử một cái chăn khác, nhẹ nhàng đắp cho Đản Hoàng Tô, sau đó khẽ vén tóc trên vai Đản Hoàng Tô xem vết thương cho nàng.

Miệng vết thương đã khép lại, màu hồng nhạt như trăng non.

Tử Phủ Đế Quân nhẹ nhàng sờ vết thương kia, hắn không hiểu được. Bình thường song vĩ hồ ly không có năng lực tự lành, nếu có giúp đỡ từ bên ngoài, thì dù mạnh bao nhiêu cũng chỉ có thể cầm máu, một khi bị thương thì là vết thươngng cả đời, mà miệng vết thương của Đản Hoàng Tô lại khép rất nhanh, chẳng lẽ là công hiệu từ quả đào mật?

Tử Phủ Đế Quân lại nhớ tới lúc ở Long cung cũng phát hiện Đản Hoàng Tô có thể tị thủy, sao hồ ly lại có thể tị thủy được, cho dù là cửu vĩ hồ ly cũng chưa từng có thiên phú này.

Tử Phủ Đế Quân bắt đầu suy nghĩ.

Hắn biết tiên loại mượn bụng Vô Thượng Đế phi sinh ra nhất định không hề đơn giản, nhưng cũng không ngờ lại đặc biệt như vậy, giống như...giống như chỉ vì hắn mà sinh ra!

Suy nghĩ này khiến Tử Phủ Đế Quân nhịn không được mà nhếch môi, nở một nụ cười vừa lòng, mà nụ cười này trong mắt Đản Hoàng Tô thì rất đậm

đang.

Vừa cảm giác được chính mình trần như nhộng, mà ngồi sát cạnh lại là một tên đàn ông cười dâm dăng...

“Bốp!”

Đàn Hoàng Tô không nghĩ ngợi gì mà ngồi bật dậy, tát một cái thật mạnh. Tử Phủ Đế Quân đang bận mơ mộng, một cái tát này đã tàn nhẫn đẩy hẳn quay về hiện thực tàn khốc.

Tử Phủ Đế Quân sững sốt, Đàn Hoàng Tô cũng ngây người.

Đàn Hoàng Tô biết mình phản ứng quá khích.

Đàn Hoàng Tô vội vàng lên tiếng: “Ta không cố ý à nha.”

“Ta biết.” Tử Phủ Đế Quân giơ tay xoa xoa má, khóe miệng giật giật:

“Nhưng thật đau.”

Cái tát kia của nàng thật sự không nhẹ, trên mặt còn có dấu tay rõ ràng, vừa đỏ hồng vừa sưng tấy, nổi bần bật trên gương mặt như bạch ngọc kia trông rất ghê người. Đàn Hoàng Tô á náy vô hạn, nội tâm tha thứ, cẩn thận hỏi: “Không thì ta xoa xoa cho người nha?”

Tử Phủ Đế Quân vừa định dùng thuật pháp áp chế vết thương nhỏ xíu trên mặt đi, vừa nghe Đàn Hoàng Tô nói vậy hẳn là nàng rất dễ bụng, hẳn lập tức hợp tác bỏ tay xuống, nhanh chóng trả lời: “Được!”

Xoa mặt cho người khác xem như là thể nghiệm mới mẻ trong cuộc đời Đàn Hoàng Tô. Nàng cẩn thận dùng ngón tay xoa xoa vết hồng ửng trên mặt, sau đó hơi dùng sức thêm một chút, xoa theo chiều kim đồng hồ.

Tử Phủ Đế Quân nheo mắt cảm thụ hơi ấm của mỹ nhân, tầm mắt không cẩn thận mà trượt xuống đầu vai mảnh mai đang cử động của mỹ nhân, sau đó hợp lẽ hợp tình mà dời về phía xương quai xanh, dời về phía sân bay (ghi chú), dời về phía...

Bụng dưới Tử Phủ Đế Quân không thể né tránh mà căng thẳng, đồng thời đầu óc âm một tiếng, cái mũi nóng lên trào dâng một chất lỏng âm ẩm.

*__*__*

Ghi chú, diễn cổ về sân bay có một truyện cười như sau ——

Bữa tiệc tối, một cô nương xinh đẹp có đeo một sợi dây chuyền hình máy bay. Có một anh sĩ quan không quân rất thích thú, nhìn không chuyển mắt, nhìn đến mức khiến cô nương ngượng ngùng mới lên tiếng hỏi: “Có phải anh thấy máy bay này của tôi rất đẹp đúng không?” “Đúng là máy bay rất đẹp, nhưng sân bay kia còn đẹp hơn!”

Chương 17 . có một loại theo đuổi... (5)

Đản Hoàng Tô vô tội dữ dội, bị máu mũi Tử Phủ Đế Quân văng lên, mặt mày nở hoa.

Nàng ngây cả người, theo tầm mắt của Tử Phủ Đế Quân rốt cuộc đã phát hiện... mình không quán chẵn kỹ!

“Bốp!”

Đản Hoàng Tô bình tĩnh lau máu bắn tung tóe lên mặt, tát thêm một cái nữa.

Lúc này đây Tử Phủ Đế Quân không ai không oán, cho nên hẳn cũng không nói cái gì, chỉ là chột dạ dời mắt, im lặng lấy một bộ quần áo từ không gian giới tử.

Đản Hoàng Tô rút vào trong chăn, nhanh chóng mặc quần áo vào, để chân không nháy xuống giường: “Ta nấu trứng gà cho người.”

Câu này giống như ‘thần lai chi bút’, Tử Phủ Đế Quân hoàn toàn không hiểu.

“Ta không đói bụng.” Tử Phủ Đế Quân lúng túng nói.

“Để cho người tiêu sưng.” Đản Hoàng Tô trầm giọng giải thích.

Vết thương cũ chùng lên vết thương mới, khuôn mặt Tử Phủ Đế Quân sưng lên thấy rõ, mà kiểu nóng rát như thế này tất nhiên không chỉ đơn giản lấy tay xoa xoa là hết, mà Đản Hoàng Tô đã đọc vô số tiểu thuyết, mấy loại vết thương như thế này thì hình như dùng trứng gà là được.

Nhưng trên thực tế Đản Hoàng Tô căn bản không biết làm sao Tử Thần Phủ có trứng gà, cũng không biết có thể đi chỗ nào nấu trứng gà.

Kỳ thật Đản Hoàng Tô chỉ muốn chạy trốn.

Đản Hoàng Tô chạy trốn một hơi tới bể tắm của Tử Phủ Đế Quân —— chắc là vì nàng rất quen thuộc chỗ này, cho nên bất giác mà bỏ chạy đến đây.

Đản Hoàng Tô ngồi thụp xuống mép bể tắm của Tử Phủ Đế Quân, vốc vốc nước trong bể, mặt nóng miệng khô, tâm loạn như ma.

Trên cơ bản, chuyện này không thể trách Tử Phủ Đế Quân, mà tình huống như thế này còn có thể khống chế tầm mắt của mình ‘phi lễ’ không nhìn thì hoặc là do vẻ ngoài nàng rất có lỗi hoặc do đối phương không phải đàn ông. Nàng tự nhận cho dù mình không phải chim sa cá lặn thì còn có thể hoa hường nguyệt thẹn, mà đương nhiên Tử Phủ Đế Quân là đàn ông, mà còn là một người đàn ông có lòng với nàng.

Muốn trách thì chỉ có thể trách chính mình không tự biết bảo vệ bản thân mà thôi.

Nhưng mà làm sao mình có thể không biết tự bảo vệ bản thân như vậy chứ? Thật ra Đản Hoàng Tô cảm thấy hình như mình cũng có ý với hắn, thậm chí tất cả những người xung quanh nàng (ngoại trừ ba mẹ ra), nàng đều có gì đó kháng cự không muốn tới gần, cho nên nàng không bao giờ ở ký túc xá trường mà thuê một căn phòng nhỏ bên ngoài, tính tình vừa lạnh nhạt vừa khiêm tốn, bởi vậy tuy bề ngoài cũng xinh xắn, nhưng sống hơn hai mươi năm còn chưa có ai theo đuổi.

Tóm lại một câu, Đản Hoàng Tô luôn đề phòng người khác là chuyện thực, nhưng vì sao lại không đề phòng độc mỗi Tử Phủ Đế Quân?

Đản Hoàng Tô không muốn tiếp tục lừa mình dối người bởi vì Tử Phủ Đế Quân là vú em của nàng, Tử Phủ Đế Quân đã bộc lộ rất rõ ràng rằng hắn muốn theo đuổi nàng rồi.

Chẳng lẽ vì mình vẫn luôn dưới lốt hồ ly? Hồ ly vẫn luôn có một khoảng cách nhất định với người, chuyện nhân thú tuy có đó, nhưng không hề phổ biến à nha!

Hay là nàng không cần biết thành người, tiếp tục làm hồ ly đi... Bản chất rùa của Đản Hoàng Tô một trăm năm cũng không lay chuyển được!

“Nàng ở đây luộc trứng gà cho ta?”

Tử Phủ Đế Quân thấy Đản Hoàng Tô đi không về nên hơi lo lắng, huống chi hẳn nghĩ không ra Đản Hoàng Tô có thể đi đâu mà móc được quả trứng gà để luộc, cho nên Tử Phủ Đế Quân đi tìm.

Đản Hoàng Tô nghe giọng Tử Phủ Đế Quân, không tự chủ được mà người cứng ngắc. Một hồi lâu sau nàng mới chầm chậm xoay người sang chỗ khác: “Ta đang chuẩn bị nước luộc trứng gà thôi.”

Dùng cái gì để lấy? Tử Phủ Đế Quân không thấy bất cứ công cụ gì có thể múc nước.

Cho dù nàng không cần thứ gì để múc nước, nhưng mà...

Tử Phủ Đế Quân mếu máo: “Nàng đang muốn dùng nước tắm luộc trứng gà cho ta?”

“Thế thì sao chứ, lúc trước ta còn uống đó thôi.” Nhắc tới chuyện này Đản Hoàng Tô liền nôn, liền đặc biệt...Mặt không chút thay đổi.

“Nàng...đang giận?” Tử Phủ Đế Quân thật cẩn thận hỏi: “Ta xin lỗi.”

Thật ra nàng không hẳn tức giận chuyện kia, nhưng hẳn có thể hiểu được như vậy cũng tốt.

Đản Hoàng Tô gật gật đầu: “Lần sau đừng như thế là được.”

“Là không được nhìn lén nàng hay là không được chảy máu mũi?” Tử Phủ Đế Quân nghiêm túc hỏi: “Nếu là nàng nói ý thứ hai, ta phải xin lỗi trước, bởi vì ta không tự khống chế được.”

Đản Hoàng Tô chịu không thấu —— người đang xin lỗi ta sao, người đang cố ý ghẹo ta đi!

“A, thì ra là người ở đây, để ta tìm mãi.” Một con phượng hoàng nhiều màu từ trên trời giáng xuống.

Tử Phủ Đế Quân không mong đợi thấy nàng, lạnh lẽo nói: “Người tới làm chi?”

“Dù sao cũng không phải đến quyến rũ người.” Thượng Quan Vũ Như quăng cho một ánh mắt xem thường: “Ta đến tìm Đản Hoàng Tô, nàng đi đâu mất rồi.”

Sau đó Thượng Quan Vũ Như mới phát hiện Đản Hoàng Tô bởi vì nàng mà đang lạnh run trốn sau lưng Tử Phủ Đế Quân: “Nàng là ai?”

“Bà xã người hả?” Thượng Quan Vũ Như vừa nghĩ đến chuyện đó đã vô cùng phấn khởi.

“Người...” Đản Hoàng Tô run run run: “Có thể biến thành người trước hay không?”

“Ồ, người sợ ta?” Thượng Quan Vũ Như nghiêng đầu: “Chẳng lẽ... người là Đản Hoàng Tô?”

Đối mặt với một con phượng hoàng xinh đẹp như nàng mà không ngưỡng mộ lại còn sợ hãi thì chỉ có duy Đản Hoàng Tô.

Đản Hoàng Tô nuốt nước miếng, gật gật đầu: “Phải.”

“Thì ra là người ở đây!” Thượng Quan Vũ Như xếp cánh lại rồi biến thành người xông đến, quăng Tử Phủ Đế Quân qua một bên: “Nghe Tử Thập Nhất nói cái mạng của người đã làm xong rồi, còn chơi vui lắm, người dẫn ta đi chơi đi!”

“À...” Đản Hoàng Tô hơi khó xử, hình như Tử Tam có vẻ am hiểu mấy chuyện truyền đạo thụ nghiệp này hơn.

Đản Hoàng Tô thành thực nói ra suy nghĩ của mình: “Ta cảm thấy người tìm Tử Tam dạy người thì được hơn đó à.”

Tử Phủ Đế Quân thực chấp nhận, giữa hãn và Đản Hoàng Tô không chấp nhận người thứ ba, Tử Tam không được, Thượng Quan Vũ Như cũng không được!

Nhưng Thượng Quan Vũ Như vẫn phải đi theo vào phòng Tử Phủ Đế Quân, kèm đó là Tử Tam, cái này không chỉ có bên thứ ba mà là bên thứ bốn, bởi vì trước mắt Tử Thần Phủ chỉ có duy nhất cái máy tính này thôi.

Thật ra còn có một cái máy khác, nhưng vẫn còn nằm im trong không gian giới tử của Tử Phủ Đế Quân.

Nhìn Thượng Quan Vũ Như chụm đầu với Tử Tam trước laptop thì thà thì thăm, rốt cuộc Đản Hoàng Tô cũng nghĩ tới chuyện gọi điện thoại cho ba mẹ ở nhà.

Đản Hoàng Tô hỏi Tử Phủ Đế Quân: “Đồ của ta trong không gian giới tử của ngươi...”

Tử Phủ Đế Quân hiểu luôn: “Nàng nói mấy thứ này?”

Tử Phủ Đế Quân lấy những thứ gom ở phòng của Đản Hoàng Tô ngày hôm qua ra từng cái một.

Đản Hoàng Tô nhấn di động...đương nhiên hết pin.

“Tử Tam...” Đản Hoàng Tô gọi.

“Lại tìm Tử Tam làm chi?” Tử Phủ Đế Quân ghen theo thói quen.

Trên lưng Tử Tam đột nhiên nổi hết cả da gà, mồ hôi lạnh rịn ra, giật thót xoay người lại. Xem như hấn sợ hai người này, hấn không muốn đi không gian dị thứ nguyên kia một lần nào nữa.

Thật ra cũng không thể trách Tử Phủ Đế Quân lúc nào cũng ghen ghét Tử Tam, ai kêu hấn cứ về Tử Thần Phủ, không lo giải quyết chuyện một trăm năm ở trần gian cho Tử Phủ Đế Quân rồi xong đi, thế mà cứ mơ mơ tưởng tưởng, suốt ngày quần quanh Tử Thần Phủ, ấy vậy mà còn không biết dài mắt, dám dụ dỗ quyến rũ Đản Hoàng Tô!

Nhưng Đản Hoàng Tô không nghĩ tới chuyện này.

Nàng không chịu nổi, quăng cho ánh mắt xem thường, giơ giơ sạc pin trong tay: “Ta chỉ muốn hấn lắp mấy cái ổ điện thôi, ta muốn sạc điện thoại.”

Tử Phủ Đế Quân âm ức, hấn chịu thiệt, chịu thiệt ở khoảng cách một ngàn năm với người trần gian.

Tử Phủ Đế Quân âm thầm hạ quyết tâm, nhất định hấn phải san bằng khoảng cách một ngàn năm kia trong thời gian ngắn nhất, đồng thời Tử Phủ Đế Quân quyết định làm thêm mấy cái máy tính ở Tử Thần Phủ, đầu tiên là để đuổi sạch hai kẻ chướng mắt trước mặt ra chỗ khác!

Tử Tam kinh ngạc, còn chưa chờ Tử Phủ Đế Quân lên tiếng, Đản Hoàng Tô nghĩ lại có vấn đề khác nảy sinh.

“Chẳng lẽ lại phải tìm Thiên Lô Điện Mẫu?” Đản Hoàng Tô nhíu mày.

Chuyện dây điện dây mạng ở Tử Thần Phủ là do Thiên Lô Điện Mẫu dẫn người thu phục, nhưng người ta làm theo chủ nghĩa duy tâm, duy tâm đến

mức nàg không nhìn thấy dây điện đâu chứ đừng nói gì đến tìm ổ điện.

Tử Phủ Đế Quân liếc Tử Tam: “Còn thất thần làm chi.”

Tử Tam hiểu ý, vội vàng đi chỉnh một ổ điện thực thể cho nàg. Bởi vì thấy máy tính của Đản Hoàng Tô, hẳn còn làm thêm n ổ điện nối cùng các mạch điện khác. Tạm thời Đản Hoàng Tô còn chưa xài đến, nàg vừa cắm dây sạc xong đã mở di động lên gọi về nhà (nghe nói vừa sạc điện thoại vừa nói chuyện sẽ rất nguy hiểm, cho nên đang viết truyện thôi, mọi người đừng vừa sạc vừa gọi điện thoại nha).

Người tiếp điện thoại là mẹ.

Mẹ Đản là người tính tình nóng nảy thẳng thắn, vừa nhận được điện thoại đã như mấy hạt đậu nổ, bùm bùm mắg: “Con nhóc chết tiệt kia, con chết ở đường nào?! Còn biết gọi điện thoại về nhà hả! Còn không mở di động, hả, chơi trò mất tích hả!!!”

Mẫu thân đại nhân chơi chiêu sư tử Hà Đông rống một hồi lâu, Đản Hoàng Tô thốn thức không thôi, chỉ vừa thốt lên một tiếng “mẹ” đã im thin thít.

Mà mẹ Đản lý giải cái sự im thin thít kia thành một hàm nghĩa khác.

“Có chuyện gì vậy?” Mẹ Đản cẩn thận hỏi: “Thất tình?”

“Mẹ...” Khóe miệng Đản Hoàng Tô giật giật: “Sao mẹ tưởng tượng thế được!”

“Thế là vì sao?” Mẹ Đản hồ nghi.

“Bởi vì...” Đản Hoàng Tô chỉ có thể lấy một lý do khác: “Con bị trộm di động, mới mua lại cái mới, rồi làm lại số cũ.”

“Bị trộm điện thoại thì sao lâu vậy mới mua số mới! Con là người chết hả! Người chết hay người mù, sờ không tới chỗ bán điện thoại đúng không?”

Mẹ Đản nhẹ nhàng thở phào một hơi xong lại bùm bùm mắg tiếp, mắg được một nửa mới sức nhớ: “Chẳng lẽ còn không có tiền? Con chờ đó, mẹ đi chuyển khoản cho con lập tức!”

Vừa dứt lời, trong di động chỉ có âm thanh gì đó vang lên.

Khóe miệng Đản Hoàng Tô giật giật, mẫu thân đại nhân nhà nàg nói gió chính là mưa!

Nhưng rốt cuộc cũng đã có thể liên lạc với người nhà sau nửa tháng trời, mọi người sẽ không còn lo lắng nữa.

Đản Hoàng Tô nhẹ nhõm thở một hơi, ngắt điện thoại.

“Khụ khụ.” Tử Phủ Đế Quân dang hắng cổ họng cho Đản Hoàng Tô chú ý: “Mẫu thân đại nhân của nàng (từ này hẳn mới thấy trên màn hình điện thoại của Đản Hoàng Tô)...thực có tinh thần.”

Tử Phủ Đế Quân khéo léo chọn từ.

Đản Hoàng Tô lĩnh hội, nhin không được mím cười: “Đúng vậy.”

Mẹ nàng lúc nào cũng to tiếng như thế này, nhưng không thể phủ nhận rằng mẹ nàng thực sự quan tâm đến nàng, chỉ riêng chuyện hấp tấp đi chuyển khoản cho nàng là đã thấy được.

Đương nhiên chưa bao giờ mẹ nàng để nàng thiếu thốn, từ chuyện lớn như học hành công việc, chuyện nhỏ như cơm ăn quần áo mặc, nếu không thì cũng chẳng la mắng như vừa rồi.

Ba cũng vậy, nhưng cách của ba lúc nào cũng gián tiếp hơn.

Cho dù như thế nào đi chăng nữa, ba mẹ nàng là người tốt với nàng nhất trên đời! Đản Hoàng Tô cười, vừa thỏa mãn, vừa đắc ý.

Chương 18 . có một loại theo đuổi... (6)

Đản Hoàng Tô mím cười, mắt môi cong cong, ấm áp như ánh trăng giữa trời đêm quang đãng, tỏa sáng nhưng không rực rỡ đến chói mắt. Tử Phủ Đế Quân nhìn đến...thoải mái, hẳn quen tay vuốt lông Đản Hoàng Tô.

Nhưng mà lúc không làm hồ ly mà bị người ta vuốt lông thì rất quái lạ!

Đản Hoàng Tô đến đi, ngượng ngùng nói: “Không thì ta biến thành hồ ly nha.”

“Không cần.” Tử Phủ Đế Quân rất vừa lòng cảm giác mềm mượt dưới lòng bàn tay, tuy không mịn giống như lông hồ ly, nhưng: “Vuốt cũng rất thoải mái.”

“Chủ yếu là ta không tự nhiên lắm.” Đản Hoàng Tô thành khẩn trả lời.

Nói đi nói lại, mấy loại chuyện vuốt ve này thực thoải mái thực thuần khiết thực gần gũi, nhưng thực sự cũng không tự nhiên như bình thường được a a a!!!

Tử Phủ Đế Quân nghe vậy ngạc nhiên, tiếc nuối rút tay về.

“Tiếp tục tiếp tục,” Thượng Quan Vũ Như chân thành tha thiết thúc giục:

“Cứ coi như chúng ta không tồn tại.”

“Ta nghĩ người đang đặc biệt nhắc ta về sự tồn tại của mình.” Tử Phủ Đế Quân nhú mày, nguy nguy hiểm hiểm nhìn Tử Tam.

Còn nể Vô Thượng Đế phi, hẳn không tiện bóp tròn nắn dẹp Thượng Quan Vũ Như, nhưng Tử Tam là đệ tử của hẳn, hẳn muốn sao thì phải như thế ấy.

Tử Tam oan uổng: “Sư phụ, con không liên quan gì hết.”

“Đúng vậy.” Tử Phủ Đế Quân thừa nhận: “Nhưng ta vẫn thấy người cực kỳ chướng mắt.”

Đã từng, hẳn đã từng là đệ tử Tử Phủ Đế Quân tự hào nhất!!!!

Cho dù là Chopin cũng không đàn được nỗi bi thương của Tử Tam!

“Sư phụ,” Tử Tam gạt lệ: “Người cứ phái con đi nhân gian giam thể đi.”

Gian đoạn này gần Tử Thần Phủ rất nguy hiểm!

Tử Phủ Đế Quân sờ cằm: “Ta nghĩ một nơi khác cũng rất tốt.”

“Nơi nào ạ?” Tử Tam có cảm giác bất an.

Tử Phủ Đế Quân mỉm cười: “Song Ngục Sơn.”

“Song Ngục Sơn!” Tử Tam kêu thảm thiết.

“Song Ngục Sơn?” Thượng Quan Vũ Như ngạc nhiên.

Thượng Quan Vũ Như hưng phấn hỏi: “Là Song Ngục Sơn có Huyền Vũ chân thần trấn thủ?!”

Tử Phủ Đế Quân nhú mày: “Trên đời này còn có Song Ngục Sơn khác?”

“Thật là Song Ngục Sơn kia!” Thượng Quan Vũ Như sửa lại vẻ khinh thường mọi ngày với Tử Phủ Đế Quân, lấy lòng cầm tay Tử Phủ Đế Quân lắc lắc: “Phái ta đi luôn đi!”

Đản Hoàng Tô có thể hiểu được, gần gũi với thần tượng là mơ ước của mọi fan trên đời này.

Đản Hoàng Tô chêm thêm: “Để cho nàng ấy đi đi, nàng rất hâm mộ Huyền Vũ chân thần kia.”

Đản Hoàng Tô thề nàng không có ý loại trừ tình địch.

Vốn Tử Phủ Đế Quân cầu còn không được, nhưng Tử Phủ Đế Quân lại bĩu môi, giải thích với Đản Hoàng Tô: “Nàng ta không thuộc quyền quản lý của ta, nhưng ta vì mặt mũi Vô Thượng Đế phi mới để cho nàng ta tạm cư ở Tử Thần Phủ mà thôi.”

“Ồ.” Đản Hoàng Tô hiểu, quay đầu cố vũ Thượng Quan Vũ Như: “Vậy nếu người muốn đi thì cứ đi đi.”

“Nhưng nếu ta một mình chuồn ra Tử Thần Phủ tử của ta nhất định sẽ không buông tha ta.” Thượng Quan Vũ Như đau khổ nói.

Thực sự là rất đáng thương!

Đản Hoàng Tô chọt chọt Tử Phủ Đế Quân: “Người giúp nàng chịu trách nhiệm lần này đi.”

“Thật ra nếu muốn làm họ hàng thì gả khuê nữ cũng được.” Tử Phủ Đế Quân nhìn Đản Hoàng Tô xong lại quay sang nói với Thượng Quan Vũ Như: “Người có thể nói với Vô Thượng Đế phi, ta không ngại làm con rể của nàng.”

“Hả?!” Thượng Quan Vũ Như còn chưa phản ứng được thì Đản Hoàng Tô đã phản ứng ngay, không nói nên lời, mặt mày đỏ chót.

“Người nói nàng...” Thượng Quan Vũ Như chỉ chỉ Đản Hoàng Tô: “Nàng là tử ta sinh?”

Trên thực tế đúng là như vậy, tuy rằng nàng chưa bao giờ thấy Vô Thượng Đế phi là người như thế nào.

Đản Hoàng Tô 囧囧, gật đầu cho có.

“Nhưng mà làm sao tử của ta lại có thể sinh ra một con hồ ly?” Thượng Quan Vũ Như rối rắm.

Nàng có rồi rắm như thế nào cũng không thể rồi rắm bằng Vô Thượng Đế Quân!

Tử Phủ Đế Quân như cười trên nỗi đau của người khác: “Chuyện này không tiện giải thích, nhưng Đản Hoàng Tô là tiên loại mượn phúc.”

Đản Hoàng Tô nghe xong choáng váng, nàng đột nhiên phát hiện, nếu Tử Phủ Đế Quân thiếu sót lịch sử ngàn năm của nhân gian thì nàng đã thiếu sót lịch sử của toàn bộ tiên giới, không biết là mấy ngàn năm, hay là đã vạn năm, hoặc càng lâu hơn...

Mà lần này Thượng Quan Vũ Như vừa nghe đã lập tức hiểu được, cho dù như thế nào đi chăng nữa, chuyện Đản Hoàng Tô là cháu gái của nàng thì không thể nghi ngờ được. Tiên giới có một luật bất thành văn rằng tiên loại mượn phúc cũng giống như đầu thai ở trần gian, cái gì đi qua thì đã đi qua, cha mẹ bây giờ mới là cha mẹ chân chính của nàng.

Thượng Quan Vũ Như an lòng, hiền lành sờ sờ đầu Đản Hoàng Tô: “Cháu gái ngoan ngoan, trọng trách hòa thân cứ giao cho con!”

Đản Hoàng Tô các loại 囧——cho tới bây giờ đúng là nàng đã xem nhẹ chuyện này, con chim phượng hoàng trước mắt là dì của nàng!

Thượng Quan Vũ Như lại cười tươi với Tử Phủ Đế Quân: “Ta giao cháu gái của ta cho người, người phải đối xử tốt với nó.”

Đản Hoàng Tô 囧đến tốt đỉnh.

Rốt cuộc Thượng Quan Vũ Như cũng đúng lý hợp tình, không còn vương bận rời khỏi Tử Thần Phủ, bay về phía Song Ngục Sơn, bạn đồng hành còn có Tử Tam. Cuối cùng thì những kẻ không liên quan cũng đã biến khỏi nhà Tử Phủ Đế Quân.

“Đản Hoàng Tô...” Tử Phủ Đế Quân thâm tình nhìn Đản Hoàng Tô, muốn nói rằng rốt cuộc cũng không còn ai quấy rầy chúng ta, nhưng là Đản Hoàng Tô mỉm cười đến mắt mày cong cong đã không thấy đâu nữa, thay vào đó một con hồ ly tròn tròn lông vàng óng ánh từ từ chui đầu ra khỏi bộ quần áo rộng thùng.

Đột nhiên Tử Phủ Đế Quân cảm thấy thất vọng.

“Ta mệt mà.” Đản Hoàng Tô ngáp một cái đi về phía Pikachu của nàng.

“Giường của ta rất lớn, hai người ngủ vẫn đủ.” Tử Phủ Đế Quân ầm ức nói.

Đản Hoàng Tô tìm một vị trí trên chiếc thảm nhung tuyết, dựa vào Pikachu cuộn người lại: “Ta chỉ quen ngủ cùng với nó thôi.”

Trên tấm thảm trắng như bông, hai cái bóng màu vàng thân mật dựa sát vào nhau, hòa hợp mà ấm áp. Tử Phủ Đế Quân bắt đầu hồi hận —— hẳn thực sự không nên đem cái Pikachu kia về, hẳn vốn tưởng đây là chị em nhà Đản Hoàng Tô, hóa ra là tình địch của hắn!

Tử Phủ Đế Quân buồn bực, Tử Phủ Đế Quân lại tán gẫu QQ.

Tử Phủ Đế Quân: mọi chuyện hình như đã chệch hướng.

Chuyên gia Tình yêu: //(T o T)// ta là heo

Tử Phủ Đế Quân: cái gì?

Tử Phủ Đế Quân không phải ngạc nhiên vì người đang nói chuyện với hắn là heo, những người theo chủ nghĩa duy tâm như hắn thì đừng nói kẻ đang ngồi đó là heo, cho dù là cọng rau xanh hắn cũng chẳng thấy gì quái dị.

Tử Phủ Đế Quân chỉ không hiểu rõ rằng câu “ta là heo” và câu “mọi chuyện hình như đã chệch hướng” có quan hệ nhân quả nào không.

Cũng may Chuyên gia tình yêu lập tức giải thích.

Chuyên gia Tình yêu: hôm qua ta mới nói ta mà nói chuyện với người thì ta chính là heo

Chuyên gia Tình yêu: > ___ < nhưng mà câu người nói lúc này khiến ta tò mò à nha, không tự chủ được muốn nói chuyện với người

Chuyên gia Tình yêu: ⊙ ___ ⊙ || | ° cho nên ta nói ta là heo

Tử Phủ Đế Quân: vì sao nói chuyện với ta thì người là heo?

Chuyên gia Tình yêu: ...

Chuyên gia Tình yêu: > _ < # người không coi mấy tin nhắn cũ hả

Tử Phủ Đế Quân: tin nhắn cũ gì?

Chuyên gia Tình yêu: ...

Chuyên gia Tình yêu: o _ O ??? Người đến từ sao Hỏa hả

Tử Phủ Đế Quân mở baidu, tìm “sao Hỏa.”

Từ điển Baidu.

Sao Hỏa.

Danh từ Khoa học kỹ thuật.

Tên Trung Quốc: Sao Hỏa.

Tên Tiếng Anh: Mars.

Định nghĩa: Hành tinh thứ chín trong thái dương hệ. Từ góc nhìn ở Trái đất, nó có màu hồng đậm.

Nghành học tương ứng: Thiên văn học (ngành học bậc một); Thái dương hệ (ngành học bậc hai)

Tử Phủ Đế Quân: không phải, ta đến từ Tử Thần Phủ.

Chuyên gia Tình yêu: ...

Chương 19 . có một loại theo đuổi... (7)

Chuyên gia Tình yêu: (*+___+*)~ quả nhiên người đến từ sao Hỏa mà

Tử Phủ Đế Quân: ta nói không phải, ta đến từ Tử Thần Phủ.

Chuyên gia Tình yêu: ...

Chuyên gia Tình yêu: ㄟ ___ ㄝ coi như ta chưa nói gì hết

Chuyên gia Tình yêu: *^o^*// nói coi, chuyện gì mà không giống như người tưởng tượng

Tử Phủ Đế Quân: ta nghĩ nàng đã chấp nhận ta, nhưng hình như nàng còn kháng cự

Tử Phủ Đế Quân: mới vừa nãy nàng biến thành hồ ly trước mặt ta, nhưng rõ ràng nàng đã có thể biến thành người.

Tử Phủ Đế Quân: người nói xem có phải nàng không muốn ngủ chung với ta nên mới cố ý biến trở thành hồ ly?

Chuyên gia Tình yêu: (⊙o⊙)

Chuyên gia Tình yêu: người đợi chút

Chuyên gia Tình yêu: người để ta tiêu hóa

Chuyên gia Tình yêu: ☺___☺|||° người nói nàng không phải là người

Chuyên gia Tình yêu: là hồ ly tinh ???

Tử Phủ Đế Quân: kiếp trước nàng hẳn là người.

Chuyên gia Tình yêu: O_o còn có kiếp trước kiếp này !!!!

Tử Phủ Đế Quân: đúng vậy.

Chuyên gia Tình yêu: (+_+)? Là người đang nói dối hay ta đang mộng du

Tử Phủ Đế Quân: ta chưa bao giờ nói dối.

Chuyên gia Tình yêu: \ (-_-) / không phải ta cố ý hoài nghi nhân phẩm của người, thật sự là cách người nói khó có thể khiến người ta tin tưởng à nha

Tử Phủ Đế Quân: sau lưng người có một cái giường, chăn màu vàng nhạt, đầu giường có Pikachu.

Chuyên gia Tình yêu: (☺o☺)

Chuyên gia Tình yêu: đại ca!!!!!!

Chuyên gia Tình yêu: người có khả năng đặc biệt đúng không!!!!!!

Tử Phủ Đế Quân: đã tin ta?

Chuyên gia Tình yêu: ta tin!!!!!!

Chuyên gia Tình yêu: vì thế...

Chuyên gia Tình yêu: vậy đây là Liêu trai hiện đại, ORZ...

Chuyên gia Tình yêu: nhân hồ tình cảm chưa dứt + kiếp trước kiếp này + ngược luyến tình thâm

Chuyên gia Tình yêu: rất kinh dị!!!!

Tử Phủ Đế Quân: ta nghĩ người là chuyên gia tình yêu nên muốn thỉnh giáo người làm sao để theo đuổi nàng.

Chuyên gia Tình yêu: ...

Chuyên gia Tình yêu: được rồi, chúng ta trở lại chuyện chính

Chuyên gia Tình yêu: mới vừa rồi chúng ta nói đến đoạn ý trung nhân của người là hồ ly tinh

Tử Phủ Đế Quân: ừ.

Chuyên gia Tình yêu: người phải biết rằng chiêu thức cửa cấm bình thường với hồ ly tinh là vô dụng, bởi vì hồ ly tinh trời sinh đã là chuyên gia tình yêu!!!

Tử Phủ Đế Quân: tại sao?

Chuyên gia Tình yêu: *^o^*// người quá sốt ruột, từ từ nghe cho thủng

Chuyên gia Tình yêu: đối với hồ ly tinh thì phải nhắm trực tiếp vào nhược điểm của nàng, nhất châm kiến huyết!

Tử Phủ Đế Quân: ta không muốn làm nàng chảy máu.

Chuyên gia Tình yêu: >_<||| cái này là ta dùng cách khác để nói, rốt cuộc là người có muốn nghe không

Tử Phủ Đế Quân: người nói.

Chuyên gia Tình yêu: nhược điểm của hồ ly tinh là mạnh mẽ tự tin, người biết rồi đó, cáo mà, trời sinh họa thủy, mê hoặc thiên hạ này nọ, ở trong mắt mấy cô í căn bản không có người nào mê không được, cho nên tuyệt đối người không thể nói thích trước, vừa nói ra người liền thua, nàng sẽ không có hứng thú với người nữa! Nhất định người phải như gần như xa, không xa không gần, để cho nàng không nắm được tâm tư của người, nên vẫn còn hứng thú, khơi dậy dục vọng chinh phục của nàng. Cứ như vậy người còn có tám phần thắng đó.

Tử Phủ Đế Quân: nhưng mà ta đại khái đã bày tỏ một lần.

Tuy rằng không nói ra chữ thích, nhưng hần hần đã biểu đạt tâm ý rất rõ ràng.

Chuyên gia Tình yêu: ...

Chuyên gia Tình yêu: ta nghĩ người yêu thăm cô yêu tinh kia rồi ˘ (-_-) ˘

Tử Phủ Đế Quân: thế thì sao.

Chuyên gia Tình yêu: >_<# nói chuyện với người đúng là không có nghĩa lý gì mà. Người không có cảm giác chấn động, cảm giác mất hồn vô hạn gì hết

Tử Phủ Đế Quân: đừng vô nghĩa.

Chuyên gia Tình yêu: ʘ ____ ʘ

Chuyên gia Tình yêu: được rồi, ý của ta là từ giờ trở đi người đừng có tốt với cô í quá, phải như gần như xa, màu đỏ tím

Chuyên gia Tình yêu: màu đỏ tím = cứ như vậy

Tử Phủ Đế Quân: như vậy là có thể?

Chuyên gia Tình yêu: trước cứ vậy đi, sau tính tiếp

Bởi vậy sáng hôm sau khi vừa thức dậy Đản Hoàng Tô không thấy bữa sáng đâu.

Nhìn cái chỗ vốn mỗi sáng luôn đặt một cái bát ngọc con con đầy sữa tươi, nhất thời Đản Hoàng Tô có chút không quen, lập tức nghĩ tới chuyện có lẽ bây giờ nàng đã có thể biến thành người, sau đó...chuyện chăm sóc chăn nuôi cứ như vậy mà kết thúc, từ nay về sau nàng phải tự lực cách sinh mà sống?

Sờ sờ cái bụng, Đản Hoàng Tô hơi buồn, bởi vì theo như nàng thăm dò gần đây thì Tử Thần Phủ không có nhà bếp, nguyên nhân cụ thể có thể là vì tất cả mọi người ở Tử Thần Phủ đều là thần tiên, ích cốc hết cả rồi. Đản Hoàng Tô không biết chính mình có tính là thần tiên hay không, nhưng mà chuyện nàng không ích cốc thì rất rõ ràng, so với cái gì thì bụng vẫn trung thực hơn cả.

Nàng nên đi đâu mà tìm đồ ăn bây giờ, hay tự đi mua?

Nhưng mà cứ vác cái thân này đi mua?

Đản Hoàng Tô không biết mình có thể bị người ta bắt tới vườn bách thú hay không.

Vì sao Tử Phủ Đế Quân đều cất quần áo trong không gian giới tử chứ, bằng không nàng có thể mượn đỡ một bộ mà mặc. Đản Hoàng Tô cào tường.

Đúng rồi, hôm qua hẳn còn cho nàng mượn một bộ, hình như còn chưa lấy về!

Đản Hoàng Tô phấn chấn tinh thần tìm khắp mọi nơi, khóe mắt liếc qua đầu giường Tử Phủ Đế Quân mới phát hiện một bộ quần áo được xếp gọn gàng,

trên cùng có màu vàng nhạt, hình như không phải là phong cách xa hoa của Tử Phủ Đế Quân, chẳng lẽ chuẩn bị riêng cho mình?

Đản Hoàng Tô leo lên giường, dùng chân cào cào.

Từ yếm đến trung y đến váy đến áo khoác ngoài đều đầy đủ cả, trên cùng còn để một cái trâm bằng bạch ngọc, Đản Hoàng Tô nhìn không được mỉm cười. Thấy bốn bề vắng lặng, nàng nghĩ như ngày hôm qua lúc biến trở về thành hồ ly, meo meo méo méo, nếu bây giờ thành người thì tốt rồi.

Vài giây tiếp theo, quả nhiên nàng biến thành một mỹ nhân trần truồng.

—— có đôi khi pháp thuật chỉ như vậy, dùng ý niệm đơn thuần nhất không chế mà thôi.

Đản Hoàng Tô chưa bao giờ mặc đồ thời Hán thời Đường gì đó, nhưng mà Tử Phủ Đế Quân chọn quần áo cho nàng rất đơn giản, không hề khó mặc, chỉ cần vài ba động tác Đản Hoàng Tô đã mặc xong, nhưng cũng giống như hôm qua, nàng không có giày.

Đản Hoàng Tô nhìn nhìn bàn chân không của mình thật kỹ, tự an ủi: “Cuộc sống không thể quá hoàn mỹ, hoàn mỹ quá dễ bị trời ghen tị à.”

Nói xong nàng nhảy xuống giường, lấy di động cùng ví tiền đặt ở máy tính, đi ra sơn môn.

Sơn môn cách phòng riêng của Tử Phủ Đế Quân không xa, cỡ hai mươi phút đã tới.

Lần này vẫn là Tử Thập Nhất trông coi sơn môn, Tử Thập Nhất thấy Đản Hoàng Tô thì kinh ngạc không thôi: “Người là...”

“Ngày đó Tử Phủ Đế Quân mang về ‘một cục lông xấu như vậy’.” Đản Hoàng Tô hí mắt trả lời, nghiêng răng nghiêng lợi vào mấy chữ ‘một cục lông xấu như vậy’.

Không phải nàng bụng dạ hẹp hòi, nhưng mà nói xấu với một cô gái thì thất lễ quá đi!

Tử Thập Nhất há mồm sững sốt một hồi, khó khăn lắm mới lên tiếng:

“Người biến thành như vậy...”

Tử Thập Nhất chưa bao giờ thấy mỹ nhân lần nào đỏ mặt chà chà tay:
“Tuyệt đối không xấu, vô cùng xinh đẹp.”

Quá muộn, không thể xóa mờ vết thương đã thành sẹo, Đản Hoàng Tô nhìn xa xăm, bỏ qua đề tài này: “Ta ra ngoài mua đồ ăn.”

“À.” Tử Thập Nhất ngu ngơ gật đầu, một khắc sau mới sực nhớ tới chuyện Tử Thần Phủ nằm ở núi Côn Luân, xa rời nhân gian, nàng đi mua thức ăn ở đâu chứ!

Tử Thập Nhất cong chân đuổi theo, nhưng núi Côn Luân mờ mịt sương khói, làm sao thấy bóng dáng Đản Hoàng Tô nữa.

Tử Thập Nhất ủ rũ đi tìm sư phụ Tử Phủ Đế Quân bẩm báo, Tử Thập Nhất có cảm giác sư phụ sẽ không bỏ qua cho hắn!

Tuy rằng giờ phút này hắn không biết đối với Tử Phủ Đế Quân, Đản Hoàng Tô là gì.

Chương 20 . có một anh sếp...

Đản Hoàng Tô vừa bước ra khỏi sơn môn Tử Thần Phủ đã thấy có cái gì lạ lạ, dưới chân đúng là vách núi đen, mà trước mắt lại là biển mây mênh mông mờ mịt, ngọn núi màu xanh nhạt như ẩn như hiện trong những đụn mây trắng như bông.

Cho dù ở chỗ thần tiên này có tiệm cơm thì nàng cũng không đi qua được! Đản Hoàng Tô thở dài, chán nản xoay người định về, vừa quay người xong nước mắt đầy mặt —— sơn môn đâu không thấy, Tử Thập Nhất đâu không thấy, trước mắt vẫn là biển mây mờ mịt mà thôi.

Trong lòng Đản Hoàng Tô cũng hiểu được, có lẽ Tử Thần Phủ được giấu bằng ảo thuật hoặc trận pháp nào đó, dù sao Tử Thần Phủ tồn tại theo chủ nghĩa duy tâm, nếu bị người phạm nào đó xông vào lộn chỗ thì làm sao bây giờ.

Nhưng mà sao nàng không nghĩ ra được chuyện này, chẳng lẽ chuyện Tử Thần Phủ bắt mạng internet đã khiến nàng cảm giác như đang ở nhà, vừa ra khỏi cửa là thấy đường cái?

Đản Hoàng Tô đứng cô độc ở trên cao, đứng trên cả vạn vạn người, nhìn ống tay áo phần phật như muốn tung mình lên trời xanh, không biết sao nàng chợt cảm thấy u sầu thâm trầm!

Nàng nên làm gì bây giờ?

Chẳng lẽ cứ như trong chuyện cổ tích hay kể, chờ hoàng tử tới cứu?

Hay cần tự nỗ lực phấn đấu, quên mình nhảy xuống luôn?

Hay vừa nhảy xuống nàng có thể về nhà, tỉnh giấc thì phát hiện tất cả mọi chuyện trôi qua chỉ là một cơn mơ.

Nhưng mà...nàng sợ chết, thật sự nàng không dám nhảy đâu a a a a a!!!!

Đang lúc bi thương, trước mắt Đản Hoàng Tô chợt xuất hiện một người, theo tầm mắt nhìn thẳng của nàng có thể thấy vạt áo màu đen thêu chỉ vàng, mà trong ấn tượng của Đản Hoàng Tô, kể mặc đồ thời Hán xa hoa như vậy chỉ có một người...

“Tử Phủ Đế Quân!” Đản Hoàng Tô kích động chui thẳng vào lòng người nọ.

Chuyện cổ tích kể đâu có sai, làm công chúa thì sẽ có hoàng tử đến cứu! Đản Hoàng Tô vui vẻ mà khóc, nước mắt nước mũi bồi đầy lên người Tử Phủ Đế Quân: “Lúc này người làm cho ta có cảm giác mình làm công chúa đó.”

“Tô Tô.” Người nọ nhẹ nhàng ôm Đản Hoàng Tô, cẩn thận như sợ chạm vào là nát.

Toàn bộ thế giới này chỉ có một người gọi nàng như vậy!

Đản Hoàng Tô rùng mình, lập tức rút đầu ra khỏi lòng người nọ: “Sếp!!!!” Người đến không phải là Tử Phủ Đế Quân mà là thầy giáo từ thời nhà trẻ cho đến nghiên cứu sinh quấy nhiễu nàng.

Mà thầy của nàng đột nhiên lại mặc đồ như vậy mà xuất hiện trong này... quả nhiên hẳn là yêu nghiệt mà, Đản Hoàng Tô run run run, bất giác tránh khỏi vòng ôm của hắn, lùi về phía sau từng bước.

“Tô Tô...” Thầy giáo nhíu mày: “Em sợ tôi?”

Cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, bây giờ người mới phát hiện sao?

Đản Hoàng Tô oán thăm.

“Ngay cả Tử Phủ Đế Quân em còn không sợ, sợ tôi làm cái gì?” Thầy giáo bất mãn siết chặt năm đấm.

“Bởi vì thầy không giống Tử Phủ Đế Quân à nha.” Đản Hoàng Tô không cần nghĩ ngợi nói luôn.

“Ồ,” Thầy giáo nheo mắt: “Không giống chỗ nào?”

Rốt cuộc không giống chỗ nào, cả hai đều là yêu nghiệt hết mà?

Đản Hoàng Tô bị hỏi cứng họng.

Đản Hoàng Tô khó xử mở miệng, nếu nàng trả lời là trực giác thì có thể đủ thành ý hay không?

Đản Hoàng Tô nghĩ nghĩ, vẫn quyết định nói sang chuyện khác: “Sao thầy biết Tử Phủ Đế Quân?”

“Em vừa mới gọi tên hần, còn nghĩ tôi là hần.” Thầy giáo cố hết sức bình thản mà trả lời.

Bị thầy nhắc Đản Hoàng Tô mới tỉnh ra, nhớ lại lúc nãy chính mình vừa chủ động... yêu thương nhưng nhớ người ta.

Đản Hoàng Tô hơi 囧.

囧囧 một lúc Đản Hoàng Tô mới ngượng ngùng hỏi: “Thầy đến chỗ này...hai người quen nhau lắm hả?”

Nhất thời mắt thầy giáo nheo lại thành một đường chỉ: “Quen, sao lại không quen được!”

Tử Phủ Đế Quân nổi danh tứ hải, đại hiển thần uy, náo động giữa đại chiến tiên ma thượng giới, còn khiến phụ vương hần bị thương nặng, bởi vậy Đản Hoàng Tô mới nấp mạng, có thể nào hần lại không quen!

Đản Hoàng Tô nhìn sắc mặt thầy không tốt, cảnh giác hỏi: “Quen có hai loại, một là đối với bạn bè, hai là đối với đối thủ, không phải hai người chính là đối thủ của nhau đi!”

“Làm sao có thể là đối thủ.” Thầy giáo thân nhiên trả lời, che giấu nửa câu sau.

Nửa câu sau là: bọn họ rõ ràng là kẻ thù không đội trời chung!

Đản Hoàng Tô đáng thương không biết thuật đọc tâm, cũng không nghe được ngoại âm nên không biết nửa câu còn lại kia, biết được rồi nàng sẽ không giả dò ngó ngần nữa.

Đản Hoàng Tô giả dò ngó ngần vui sướng trả lời: “Nếu vậy thì thầy có thể đưa em về Tử Thần Phủ được không?”

“Em thấy thế nào?” Thầy giáo không cho ý kiến.

Đản Hoàng Tô cân nhắc, cảm thấy gì đó bất bình thường.

Nhưng Đản Hoàng Tô vẫn thành khẩn nhìn thầy giáo, giả dạng thành dáng vẻ vô cùng tin tưởng đối phương: “Em cảm thấy có thể đó.”

Nhưng vấn đề là thầy giáo lại cô phụ tấm lòng tin tưởng kia, chỉ là bí bí hiểm hiểm đánh giá nàng từ trên xuống dưới.

Đản Hoàng Tô đành thôi.

Đản Hoàng Tô sờ sờ mũi hỏi: “Làm sao thầy biết em đang ở đây?”

Cho dù hẳn là yêu nghiệt, thì không có lý nào gần trong gang tấc vậy Tử Phủ Đế Quân còn chưa tìm được nàng hẳn đã mò tới.

“Đây.” Hai ngón tay thầy giáo duỗi ra, ví tiền của Đản Hoàng Tô liền bay đến tay hẳn, sao đó hẳn lấy một vật màu đen giống cúc áo từ chỗ để tiền lẻ.

“Cái này?” Đản Hoàng Tô nhìn không ra, chủ nghĩa duy tâm rất là huyền ảo!

“Thiết bị định vị toàn cầu, bằng vệ tinh.” Thầy giáo làm hết phận sự giải thích câu hỏi của nàng.

Đản Hoàng Tô giật mình: “Hiện đại à...”

“Em cho nó là cái gì?” Thầy giáo nhíu mày.

Dù sao cũng không thuộc vệ chủ nghĩa duy vật, Đản Hoàng Tô mở miệng. Hình như thầy giáo biết nàng nghĩ cái gì, chán nản nói: “Nếu là thuật pháp thì hẳn đã phát hiện từ lâu.”

Đản Hoàng Tô ngộ ra: “Thầy nói Tử Phủ Đế Quân.”

“Phải.” Thầy giáo bình tĩnh nói: “Trong nhà em, còn có nhà hàng Tây ở MM đều có hơi thở hắt để lại.”

“Nói vậy thì thầy đã biết em ở cùng Tử Phủ Đế Quân từ trước?” Đản Hoàng Tô không hiểu: “Sao bây giờ thầy mới tìm đến em?”

Đương nhiên Đản Hoàng Tô không phải chờ đợi ông sếp này đến tìm nàng, chỉ đơn giản là không dám tin hẳn có thể kiên nhẫn như vậy mà thôi.

“Hôm gọi điện thoại cho em xong tôi mới đến nhà em bỏ thiết bị định vị này vào ví tiền em.” Thầy giáo siết chặt vật kia trong lòng bàn tay: “Cho đến khi tôi phát hiện ví tiền của em đột nhiên biết mất, theo đó xuất hiện ở nhà hàng Tây kia, tiếp tục lần theo thì hai người đã biến mất, hôm nay là lần đầu tiên kể từ ngày đó thiết bị này mới phát tín hiệu.”

Đản Hoàng Tô nghe xong coi như hiểu đại khái, có thể bởi vì ví tiền không ở không gian giới tử của Tử Phủ Đế Quân thì ở Tử Thần Phủ, cho nên thiết bị định vị toàn cầu của chủ nghĩa duy vật kia không thể thu phát tín hiệu cho đến lúc nàng không cẩn thận bước ra khỏi địa giới Tử Thần Phủ, vì thế nàng thực bất hạnh, nàng bị tóm cổ.

Nếu biết vậy nàng chỉ nên rút mấy tờ tiền mặt, Đản Hoàng Tô buồn bực nghĩ.

Sau đó nàng lại phủ định —— nếu biết trước vậy căn bản nàng đừng có thò đầu ra khỏi đây!!!

Thầy giáo xem xem xét xét Đản Hoàng Tô, đột nhiên nói xong chuyện khác: “Tôi đã chấm xong đề tài của em.”

“Cảm ơn sếp, em sẽ tập trung viết luận văn.” Đản Hoàng Tô máy mớ trả lời.

“Về với tôi.” Thầy giáo lừa gạt.

“À, không cần đâu ạ.” Đản Hoàng Tô không nghĩ ngợi gì từ chối, nàng biết chắc hẳn đây không chỉ hảo tâm mang nàng trở về nhà dưới nhân gian đâu à.

“VẬY em muốn viết ở đâu, viết ở Tử Thần Phủ sao?” Thầy giáo nguy nguy hiểm hiểm hỏi dồn.

Dù sao cũng không thể đi theo người!

Đản Hoàng Tô kiên trì tìm lý do: “Đúng vậy, thực ra Tử Thần Phủ cũng đã hiện đại có, có điện, có internet.”

“Nếu nói về điện hay Internet...” Thầy giáo khoanh tay: “Chỗ của tôi cũng rất tốt, em có thể theo tôi về nhà viết.”

VẬY thì khác gì đưa dê vào miệng cọp!

Đản Hoàng Tô vội vàng từ chối: “Sao em lại không biết xấu hổ như vậy.”

Thầy giáo nhíu mày: “Đi Tử Thần Phủ thì em biết xấu hổ!”

Đúng vậy, đi Tử Thần Phủ sao nàng không biết xấu hổ được?

Đản Hoàng Tô ngẩn người, trả lời theo bản năng: “Không giống.”

“Lại là không giống!” Năm đấm của thầy giáo càng siết chặt, vô cùng đau đớn: “Không nói kiếp trước, cho dù là kiếp này, Tô Tô, tình cảm suốt hai mươi năm giữa tôi với em còn không bằng Tử Phủ Đế Quân mới quen biết được vài ngày?”

“Chúng ta không có tình cảm gì.” Đản Hoàng Tô nhanh chóng trả lời:

“Thầy là sếp em, em là sinh viên của thầy, không hơn, cho nên vẫn khách sáo với nhau là được rồi ạ.”

“Tôi khiến em tổn thương đến mức này?” Thầy giáo lạnh lùng nhìn Đản Hoàng Tô: “Cho nên em phòng bị tôi như vậy!”

Kiếp trước kiếp này thần mã, thiệt đáng ghét!

Đản Hoàng Tô nhìn xa xăm: “Em không biết thầy đang nói về chuyện gì, nếu thầy không muốn đưa em về Tử Thần Phủ thì thầy cứ về nhà trước, em nghĩ Tử Phủ Đế Quân sẽ đến đón em về.”

“Không có bất cứ kẻ nào đến đón em được.” Thầy giáo hừ lạnh, giây tiếp theo cảnh vật trước mắt Đản Hoàng Tô thay đổi.

Cái này thì Đản Hoàng Tô biết —— thuận di.

Chương 21 . có cái lồng giam... (1)

Đây là một đại sảnh cách điệu hai màu đen trắng, giấy dán tường trắng, gạch men trắng, sô pha bằng da thật màu đen, bộ bàn trà bằng gỗ cao cấp, kệ tủ tivi bằng thủy tinh, bên trong đặt chai vang đỏ cùng mấy chiếc ly cao cổ bên trong, tivi màn hình phẳng nguyên một màu đen im ắng. Hết thảy đều khiến cho căn phòng có cảm giác lạnh lẽo.

Nhưng rất hiện đại, Đản Hoàng Tô len lén ngó di động, không tín hiệu.

Nhưng rõ ràng chỗ này có một cái tivi, di động không tín hiệu mà tivi lại có tín hiệu, chẳng lẽ là bởi vì tivi này có tín hiệu từ vệ tinh?

Thầy giáo thấy hết cái vẻ len lén lút lút của Đản Hoàng Tô, thân nhiên nói: “Nơi này chỉ có tín hiệu Ma giới, điện thoại của em không nhận được.”

Vì vậy bây giờ nàng đang ở Ma giới?

Nhất thời Đản Hoàng Tô không chấp nhận được sự thật này, mới một khắc trước còn ở trên trời cao xanh xanh trong vắt, thoắt cái đã xuống thẳng hoàng tuyền, chênh lệch quá lớn!

“Em đang sợ?” Thầy giáo hỏi.

“Không có.” Đản Hoàng Tô không thừa nhận: “Chỉ là không chấp nhận được sự thật này thôi ạ.”

Thầy giáo nhíu mày: “Tôi nghĩ nơi này còn giống nhân gian hơn cả Tử Thần Phủ, em hẳn phải thấy quen thuộc mới đúng.”

Đản Hoàng Tô muốn nói, thật ra ta không thể chấp nhận được người mà thôi.

Nhưng mấy lời này quá sát thương người ta.

Đản Hoàng Tô không phải sợ thầy giáo bị tổn thương, chỉ là nàng không biết mình đủ sức gánh vác hậu quả khi nói ra câu kia hay không —— mới mở mồm nói đúng một câu bậy bạ xong kết quả đã tự hại mình đến nơi này.

Đản Hoàng Tô nghĩ nghĩ, trả lời một câu không đầu: “Thật không ngờ Ma giới cũng rất tân tiến.”

“Đó là bởi vì tôi luôn ở nhân gian tìm em, nhân tiện hiện đại hóa Ma giới.”

Thầy giáo đáp.

Những lời này rất chi là máu chó, rất chi là kiếp trước kiếp này, rất chi sát thương! Đản Hoàng Tô chịu không nổi chiêu này, sửa miệng: “Đây là nhà thầy ạ? Nhìn quần áo thiệt hợp.”

Nhà cửa hiện đại cùng đồ thời Hán thiệt hợp...Suýt chút nữa Đản Hoàng Tô cắn đứt luôn lưỡi mình, ngượng ngùng giải thích: “Em đang nói đến màu sắc chứ không phải kiểu dáng.”

“Như vậy thì kiểu dáng cũng sẽ hợp.” Thầy giáo búng tay một cái, tóc dài thành tóc ngắn, hán phục thành âu phục, ngay cả gọng kính viền vàng cũng xuất hiện trên mũi, là người Đản Hoàng Tô nhìn quen ở nhân gian, hoàn toàn hiện đại.

“Quả nhiên.” Đản Hoàng Tô thất vọng nhìn nhìn mấy ngón tay kia, gật đầu. Động tác mở màn này khiến nàng trở nên nhạy cảm, nàng còn tưởng nàng sẽ biến mất, nhưng sự thật cùng hy vọng thật khác nhau.

Đang lúc thất vọng, mấy ngón tay kia lại cử động, tinh thần Đản Hoàng Tô chuẩn bị bùng lên, yên lặng cầu nguyện, bắt đầu đi! Để ta biến về đi!! Để ta biến về đi!!!

Nhưng thầy giáo chỉ giơ tay cời âu phục.

Hắn đang định làm gì?! Đản Hoàng Tô đề phòng.

“Nhìn em thật căng thẳng,” thầy giáo lại chủ động cời cúc áo thứ nhất trên áo sơ mi, sau đó mở cái tủ gỗ cao cấp kia ra lấy một chai rượu vang cùng hai cái ly: “Muốn uống một chút không?”

“Không!” Đản Hoàng Tô kiên định cự tuyệt.

Hôm qua vừa mới say bét nhè xong, bây giờ nàng không hề tin tưởng tử lượng chính mình được nữa.

Nhưng nàng cự tuyệt quá nhanh khiến thầy giáo hiểu nhầm, thầy ngần ra, nhíu mày: “Em đang nghĩ tôi muốn chuốc rượu em sao? Em yên tâm, tôi còn chưa bị ối như vậy.”

Nói xong hắn tự giễu: “Hai mươi năm qua tôi đã kiên nhẫn nhìn xuống thì sao không thể kiên nhẫn qua mất ngày nữa, thậm chí, nếu em không đột nhiên mất tích rồi lại dây dưa với Tử Phủ Đế Quân, tôi còn sẽ im lặng ở

nhân gian, tiếp tục ở bên cạnh em cho đến khi em có thể chấp nhận tôi mới thôi.”

“Chấp nhất một sự việc, hay với một người nào đó cũng là bệnh.” Đản Hoàng Tô yến chuyển khuyển nhủ.

“Tô Tô,” Vẻ mặt thầy giáo ưu thương nhìn Đản Hoàng Tô: “Cho dù là bệnh thì tôi cũng vì em mà bệnh, em có nguyện ý làm thuốc của tôi hay không?”

Đản Hoàng Tô bị sét đánh trúng, trong ngoài hỗn độn, như ma như quỷ.

Đản Hoàng Tô hết im rồi lại im, rốt cuộc nhịn không được nói: “Sếp à, mấy câu này nghe như sấm nổ bên tai, bàng hoàng cả người!”

Phong tình như vậy mà cũng không hiểu được...Khóe miệng thầy giáo giật giật, chuyển sang đề tài khác, giao nhiệm vụ cho nàng: “Tạm thời em cứ ở đây, trong phòng làm việc có máy tính, em có thể viết luận văn, nếu muốn tài liệu gì thì cứ nói với tôi, tôi sẽ tìm giúp.”

Nàng có quyền từ chối không?

Đản Hoàng Tô không nói gì.

Thầy giáo tiếp tục: “Trong tủ lạnh có thức ăn, tất cả đều là món em thích, em có thể tự làm, còn nếu em lười vào bếp thì tôi sẽ nấu cho em.”

“Vậy rất phiền thầy.” Đản Hoàng Tô từ chối theo bản năng.

“Em nhất định phải khách sáo với tôi vậy sao?” Thầy giáo rất tức giận, rất tổn thương.

Đản Hoàng Tô không biết nên trả lời như thế nào, giữ khoảng cách với hãn chẳng qua là hành động trong tiềm thức của nàng, nàng phải mạnh mẽ đến thế nào mới có thể khắc chế tiềm thức từ bản năng mình?

Thầy giáo nhìn nàng im lặng một hồi cũng không muốn khiến mọi chuyện căng thẳng thêm, chỉ tiếp tục nói: “Ở đây có hai phòng ngủ, tôi dùng phòng ngủ chính, còn một phòng trống, em có thể chọn.”

Chẳng lẽ nàng còn có thể chọn phòng ngủ chính của hãn rồi ngủ chung luôn? Đản Hoàng Tô dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc ngớ thầy giáo.

Thầy giáo nhìn đã hiểu ánh mắt của nàng, thất vọng trừng trừng, go on and go on: “Phòng vệ sinh giống ở nhân gian, bên trong có đủ thiết bị, vòi sen

bồn đều dùng được, còn có thể khóa trái, cho nên em cứ yên tâm sử dụng.”
Mấy cái khóa này nọ đối với người theo chủ nghĩa duy tâm như hẳn chỉ để đề phòng quân tử không đề phòng tiểu nhân, ở chỗ này mà nói vậy thì có ý nghĩa gì? Đản Hoàng Tô 囧 các loại.

“Một lát nữa tôi sẽ giúp em đi mua quần áo, em còn cần cái gì khác thì lúc nào cũng có thể nói với tôi. Tóm lại,” thầy giáo tổng kết: “Ở trong này em được tự do, muốn gì có đó, nhưng chỉ giới hạn trong phòng này mà thôi.”
Ý là nàng đang bị nhốt.

“Cần em cảm ơn không ạ?” Đản Hoàng Tô nhin không được châm biếm.
Thầy giáo im lặng nhìn Đản Hoàng Tô, nhìn cho đến khi cả người nàng không được tự nhiên mới nhếch môi, chậm chậm nói: “Nếu em kiên trì muốn cảm ơn thì tôi cũng không phản đối.”

Làm người sao có thể kiêu căng như vậy! Đản Hoàng Tô bi phần.

“Bây giờ...” Bàn tay thầy giáo vươn đến chộp Đản Hoàng Tô, bế nàng lên: “Chúng ta làm chuyện khác.”

“À à, em có thể tự đi được ạ.” Đản Hoàng Tô bối rối muốn né, nàng không biết thầy nàng đang muốn làm cách gì, rõ ràng mới lúc này còn nói sẽ không ép buộc nàng.

Thầy giáo không quan tâm nàng đang giãy dựa thế nào, vẫn bế nàng vào phòng vệ sinh.

Tắm yên ương? Đản Hoàng Tô cảm thấy điềm chẳng lành, càng ra sức giãy giãy dựa dựa.

Thầy giáo chỉ ấn nàng ngồi xuống cạnh bồn tắm, lấy vôi hoa sen, chỉnh nước ấm, sau đó nhắc váy nàng lên, nắm lấy mắt cá chân của nàng, giúp nàng...rửa chân?

Bởi vì không mang giày, lòng bàn chân dính đầy bùn đất, so với bàn chân trắng mịn kia đúng là rất ghê.

“Em tự làm được.” Đản Hoàng Tô đỏ mặt túm lấy vôi hoa sen, đồng thời rút cổ chân, giãy khỏi bàn tay hẳn.

Thầy giáo cười, đưa vôi hoa sen cho nàng, nhưng bàn tay nắm cổ chân nàng lại chặt không buông, tay kia thì vốc nước từ vôi hoa sen giúp nàng chà chà chân.

Động tác chà xát vừa dịu dàng vừa cẩn thận, không hề có ý đen tối mờ ám, như đang nâng niu một loại hàng mỹ nghệ dễ vỡ nào đó, chú ý từng ly từng tý, quý trọng mà gìn giữ. Đản Hoàng Tô nhớ miệng: “Thầy đang xin lỗi sao?”

Thầy giáo ngẩn ra, động tác chà xát chân ngừng lại. Hắn từ từ ngẩng đầu lên: “Tại sao em lại hỏi vậy?”

Đản Hoàng Tô rất buồn vì cái miệng của mình cứ phát ra tiếng mà không kịp suy nghĩ, mà không thể không trả lời người ta.

“Bởi vì,” Đản Hoàng Tô ngượng ngùng cười: “Động tác của thầy thành kính vô cùng.”

“Vậy sao?” Thầy giáo không thềm nhắc lại, tiếp tục chà chân nàng thật kỹ. Tuy rằng thực thành kính, nhưng từ lúc lên tiểu học rồi không ai giúp nàng rửa chân bao giờ, Đản Hoàng Tô đến đi.

“Xong rồi.” Cuối cùng cũng rửa xong, thầy giáo lấy một cái khăn mặt lau khô cho Đản Hoàng Tô, sau đó mang cho nàng một đôi guốc gỗ lê.

Đôi guốc gỗ lê này rất vừa chân, Đản Hoàng Tô hơi bất ngờ, nhưng lần này nhịn xuống, không nói gì thêm, nhảy sang chỗ khác tạo khoảng cách với thầy.

Thầy giáo trầm mặc nhìn nhìn khoảng cách giữa hai người, rút khăn mặt cất lên, nói với Đản Hoàng Tô: “Tôi ra ngoài mua cho em vài bộ quần áo, em có thể đi nấu gì đó mà ăn.”

“Vâng.” Đản Hoàng Tô không biết ngoại trừ ‘vâng’ thì mình còn có thể nói cái gì.

Thấy thầy vừa đi xong, Đản Hoàng Tô chưa từ bỏ ý định giật giật khóa cửa. Quả nhiên cửa bị khóa bên ngoài, không thể mở từ bên trong.

Đản Hoàng Tô lại nhìn cửa sổ, đúng là cửa sổ có thể mở ra, nhưng mà...

Đản Hoàng Tô nhìn nhìn mấy bóng người nhỏ như kiến dưới mặt đất, tuyệt

vọng thờ dài.

Ma giới thiếu đất đai đến như vậy sao, mắc mớ gì phải xây cái lâu cao đến như vậy chứ!

Đản Hoàng Tô cầm giận đi vào bếp nấu cơm.

Trong tủ lạnh rục rờ muôn màu, quả nhiên đủ món nàng thích ăn. Đản Hoàng Tô cảm thán —— không thể nói tên cướp kia không có lòng thành! Nhưng Đản Hoàng Tô chỉ lấy một ít rau xanh với một quả trứng gà, lại lấy một gói mì rau củ chén bát, làm mì trứng ăn. Nàng đang rất đói bụng, nhưng cho dù không đói như vậy nàng cũng không có hứng bày vẽ, nấu nướng nhiều món vào buổi sáng làm gì.

Nhưng mà bây giờ có được tính là buổi sáng hay không? Đản Hoàng Tô nhìn màu nắng mờ mờ bên ngoài, không xác định được.

Mì rau trứng nấu xong, đặt tô lên bàn trà, Đản Hoàng Tô vừa cầm đũa lên, còn chưa kịp thổi nguội thì thầy giáo đã về đến nhà.

Thầy giáo hít một hơi thật sâu: “Rất thơm, trong nồi còn không?”

“À...” Đản Hoàng Tô hơi ngượng ăn một đũa mì: “Em cứ nghĩ thần tiêu yêu ma gì đó đều ích cốc hết chứ.”

“Vậy em nghĩ tôi mua nhiều đồ ăn để tủ lạnh như vậy làm gì?” Thầy giáo nhíu mày.

Lúc này Đản Hoàng Tô mới thấy không đúng, nếu nói chuẩn bị riêng cho nàng, đừng nói hẳn căn bản không biết khi nào nàng sẽ đến, cho dù hẳn nắm được thiên cơ trong tay thì không lý nào chỉ chuẩn bị thức ăn mà không chuẩn bị quần áo cho nàng.

Nhưng mà rõ ràng trong tủ lạnh toàn món nàng thích.

Chẳng lẽ khẩu vị hai người giống nhau? Đản Hoàng Tô nghi ngờ nhìn thầy.

Thầy giáo đi tới, cổ thiết linh hoạt...đoạt luôn bát đũa trong tay nàng: “Có phải em đang nghĩ vì sao trong tủ lạnh đều toàn những món em thích ăn?”

Đản Hoàng Tô phiến muện cuộn cuộn ba ngón tay vừa cầm đũa kia, sờ sờ mũi: “Coi như là trùng hợp đi.”

“Không phải.” Thầy giáo gắp một đũa mì thổi thổi, vừa lòng ăn một miếng: “Bởi vì tôi biết em thích ăn, cho nên thường mua về nấu ăn thử, không biết từ lúc nào cũng thích.”

Cái này gọi là yêu ai yêu cả đường đi, khoe miệng Đản Hoàng Tô giật giật: “Thầy muốn dùng mấy lời này khiến em cảm động à?”

“Có thể tự nhiên cảm động thì tốt nhất.” Thầy giáo lại ăn thêm mấy đũa mì nữa, đột nhiên ngừng đầu nhìn Đản Hoàng Tô hỏi: “Muốn ăn không?”

Vô nghĩa, em vốn tự nấu tự ăn! Đản Hoàng Tô dùng ánh mắt lảng trí thầy. Thầy giáo rộng lượng đẩy bát đũa qua: “Nếu em không chê dính nước miếng của tôi, tôi không ngại ăn chung với em.”

Ta để ý đó! Đản Hoàng Tô rơi lệ, tự giác đi vào bếp nấu bát mì khác.

“Đợi chút.” Thầy giáo gọi Đản Hoàng Tô: “Tôi sắp ăn xong rồi, em giúp tôi rửa chén đi.”

Vì thế trước khi Đản Hoàng Tô nấu bát mì khác thì phải rửa chén, thầy giáo thì cứ dựa người vào cửa phòng bếp nhìn nàng rửa: “Rốt cuộc có thể nhìn thấy em ở trong này giúp tôi nấu cơm rửa chén, tôi đợi ngày này đến mức suýt chút nữa đã tuyệt vọng.”

Đản Hoàng Tô rơi nước mắt đầy mặt: sếp à, sếp có thể đừng đặt bom em mấy giây được không!

Chương 22 . có cái lòng giam... (2)

“Thầy không nên suy nghĩ nhiều, dưới mái hiên nhà người khác sao em không thể cúi đầu được.” Đản Hoàng Tô cảm thấy mình phải nhắc nhở thầy giáo một phen.

“Tôi biết.” Thầy giáo bình tĩnh nói: “Nhưng tôi tin một ngày nào đó em sẽ cam tâm tình nguyện ở cạnh tôi, nấu cơm làm canh chờ tôi trở về.”

Đản Hoàng Tô cảm giác đau trứng phi thường, hẳn không nên tự tin như vậy à!

Tuy rằng thật ra nàng không có trứng.

Rửa chén xong, Đản Hoàng Tô mở tủ lạnh lấy trứng với rau, chuẩn bị nấu thêm tô mì, thầy giáo lại ngăn nàng: “Em ăn cái này trước đi.”

Nói xong, thầy giáo lấy một cái giới tử không ra, tìm một quả đào mật, mùi thơm ngọt ngào, tròn tròn xinh xinh, chính là quả đào mật nàng từng ăn mấy ngày trước.

“Sao thầy cũng có cái này?” Đản Hoàng Tô buồn bực hỏi.

“Cũng?” Thầy giáo nhay cảm túm ngay chữ quan trọng.

“Cũng.” Đản Hoàng Tô khẳng định. Nghĩ nghĩ, nàng hỏi thử: “Thầy có nuôi một con khi ạ?”

Thầy giáo nhíu mày: “Sao em biết tôi nuôi khi?”

“Em còn biết là con khi đó trộm quả đào này à nha.” Đản Hoàng Tô lẩm bẫm.

Trên thực tế không phải con khi kia trộm đào mà là chính thầy giáo đích thân ra trận, cướp ngay trên tay lão đào tinh. Đương nhiên Đản Hoàng Tô không biết câu chuyện phát sinh sau này, nàng chỉ nhìn thấy con khi kia, cho nên đinh ninh rằng con khi kia trộm đào.

Thầy giáo nghe Đản Hoàng Tô nói xong chột cau mày: “Làm sao em biết?”

Ngày đó hăn đứng từ xa nhìn, Đản Hoàng Tô lại được Tử Phủ Đế Quân ôm kỹ trong ngực, hơn nữa căn bản hăn không biết Đản Hoàng Tô đã trùng sinh làm hồ ly, cho nên hăn cũng không biết nàng đã có mặt tại hiện trường. Đản Hoàng Tô vẫn còn sợ hãi, nàng sờ sờ vai. Sao nàng có thể không biết, nàng còn bị con khi kia cào một cái đau thấu người đây!

Nghĩ trăm đường cũng không ngờ trộm về để cho nàng ăn, đúng là không thể oan uổng được chỗ nào!

“Vai em bị gì?” Ánh mắt thầy giáo sắc bén thấy động tác sờ vai của nàng.

“Không bị gì hết.” Đản Hoàng Tô đáp. Nếu nàng nói vai nàng bị thương, không chừng tên trộm người kia còn muốn lột đồ nàng ra xem, nàng dám nói cho hăn biết sao T-T.

Nhưng không nói ra thì hăn cũng có thể muốn lột đồ nàng, Đản Hoàng Tô chột cảnh giác.

Quả nhiên thầy giáo thò tay ra, nhưng vừa thấy Đản Hoàng Tô đề phòng, hẩn chân chờ một chút cũng rút tay về.

Thầy giáo cố hết sức làm ra vẻ không có việc gì, chỉ đưa quả đào mật cho Đản Hoàng Tô: “Ăn đi.”

Ăn liền một lúc hai quả đào dinh dưỡng cao cấp như vậy, Đản Hoàng Tô không biết mình có bị đầy bụng hay không, hoặc là bị công lực từ bên ngoài tấn công dồn dập, tẩu hỏa nhập ma gì gì đó. Đản Hoàng Tô cảm thấy mình nhất thiết phải hiểu được công hiệu của quả đào mật kia.

“Đây là cái gì vậy?” Đản Hoàng Tô hỏi.

“Sao, ngay cả quả đào cũng không biết?” Thầy giáo nhú mày: “Hay là sợ tôi hạ độc?”

“Nếu thầy có một mặt ma ma quỷ quỷ thì nhất định em sẽ nghĩ như vậy.”

Đản Hoàng Tô không luyến tiếc mấy lời ác ý nói.

Không phải nàng cố tình khoe khoang rằng mình là công chúa Bạch Tuyết, nhưng chẳng phải nhân vật đại diện cho loại người hai mặt là bà Hoàng hậu kia cũng tiêm thuốc độc vào hoa quả hay sao?

Nhưng khi suy luận logic ra thì Tử Phủ Đế Quân lại rất thích hợp với nhân vật này, bởi vì Hoàng hậu là mẹ kế công chúa Bạch tuyết, còn Tử Phủ Đế Quân cũng được coi như vú em của nàng, hơn nữa Tử Phủ Đế Quân lại tự kỷ như vậy...

Nghĩ đến đây Đản Hoàng Tô lại , hình như gần đây tiếp xúc với chủ nghĩa duy tâm nhiều quá nên nàng mới dễ liên tưởng tới truyện cổ tích.

—— mà liên tưởng truyện cổ tích còn có vẻ hợp lý, nhưng sao lại nhớ Tử Phủ Đế Quân, trong lòng Đản Hoàng Tô bắt đầu xôn xao.

“Em đang nghĩ cái gì?” Đản Hoàng Tô im lặng khiến cho thầy giáo để ý.

Đản Hoàng Tô thốt ra: “Nghĩ Tử Phủ Đế Quân.”

“Nghĩ bất kỳ ai cũng có thể,” thầy giáo âm trầm giống như sơn vũ đục lai phong mẫn lâu (gió thổi báo giông tố sắp đến): “Ngoại trừ hẩn.”

“...” Đản Hoàng Tô nhìn bầu trời, rốt cuộc giữa hai người đã xảy ra chuyện gì?

“Em ăn đi.” Thầy giáo lại trở về dáng vẻ bình tĩnh như thường, từ từ giải thích: “Ăn quả đào này giúp em tăng tu vi, dần dần có thể đạt đến cảnh giới của tiền kiếp, một khi tu vi đủ cũng có thể phá tan phong ấn, và...”

Thầy giáo chần chờ một chút, tiếp tục nói: “Khôi phục ký ức của kiếp trước.”

Đột nhiên Đản Hoàng Tô không muốn ăn quả đào này chút nào. Đối với cái gọi là kiếp trước, không hiểu sao Đản Hoàng Tô cứ luôn kháng cự.

Huống chi bây giờ nàng đã có thể biến thành người, như vậy đã đủ lắm rồi.

Đản Hoàng Tô nghĩ nghĩ, cầm quả đào kia: “Từ từ rồi em ăn.”

Sau đó Đản Hoàng Tô ôm quả đào trốn vào phòng làm việc dưới ánh nhìn của thầy giáo.

Thầy giáo lại không biết xấu hổ mà theo đuôi vào trong.

“Còn có việc gì không ạ?” Đản Hoàng Tô nhin xuống cơn cáu giận hỏi.

“Dem cái này cho em.” Thầy giáo lấy một cái giới tử rỗng ra: “Tất cả quần áo của em đều ở trong này.”

Đản Hoàng Tô từng rất muốn có một thứ như vậy —— lên núi du lịch rất chi là tiện lợi! Nhưng mà nàng không muốn lấy từ người này một chút nào, Đản Hoàng Tô khéo léo từ chối: “Không cần đâu ạ, em cũng không biết dùng.”

“Như vậy là được.” Thầy giáo dùng tốc độ sét đánh kéo tay Đản Hoàng Tô qua, cắn lên ngón trỏ của nàng, sau đó bỗng nhiên thầy ngấn cả người, vẻ mặt đau khổ bi thương.

Cho dù nàng không cần thì cũng đừng có cắn nàng chớ, Đản Hoàng Tô đau, Đản Hoàng Tô nổi giận: “Rốt cuộc thầy muốn gì?”

“Làm sao em có thể biến về?” Thầy giáo giữ chặt tay nàng, không thể tin vào mắt mình.

“Em không biết thầy đang nói gì hết à.” Đản Hoàng Tô mang vẻ mặt bị tào bôn, dùng sức túm tay mình, túm túm túm, túm mãi cũng không rút về

được.

Thầy giáo tiếp tục tự tình: “Làm người không tốt sao, sao em phải quay trở về lối cũ?”

“Làm người rất vui, làm hồ ly cũng rất tốt. Được rồi, phiền thầy buông tay ra.” Đản Hoàng Tô tiếp tục túm túm túm.

Thầy giáo lại bình tĩnh xuống, hần đưa giới tử tới gần ngón trỏ Đản Hoàng Tô, sau đó giới tử...chui vào trong ngón trỏ Đản Hoàng Tô, không thấy đau nữa.

Rốt cuộc thầy giáo cũng buông lỏng tay, Đản Hoàng Tô thấy quái dị, lắc lắc tay mình, ngập ngừng: “Cái đó...”

“Nó tiếp nhận máu của vật chủ, đã nằm ẩn trong thân thể của em, lúc nào em muốn dùng thì niệm để triệu hồi. Quần áo tôi mua cho em để bên trong, khi cần em cứ lấy mặc.” Thầy giáo nói.

“Ồ.” Đản Hoàng Tô lẳng lặng lên tiếng, nghĩ không ra từ lúc nào mà hần đã lấy máu mình để giới tử tiếp nhận vật chủ gì đó. Đúng là đầu ngón tay bị xước, nhưng mà chỉ chảy ra chút nước, không hề có máu.

“Kế tiếp,” thầy giáo hé miệng: “Tốt nhất là em nên thành thật nói cho tôi biết, rốt cuộc trên người em đã xảy ra chuyện gì.”

“Xuyên không, chỉ vậy thôi ạ.” Đản Hoàng Tô giải thích ngắn gọn, nàng không muốn tranh luận chuyện hai người có quen biết có thân thiết hay không mà việc gì cũng phải báo cáo cho hần —— mà thầy giáo có vẻ không hề chú ý tới chuyện này.

Thầy không hài lòng: “Cụ thể.”

“Xuyên không thành hồ ly, được Tử Phủ Đế Quân nhận nuôi.” Đản Hoàng Tô nghĩ đáp án này đã cụ thể lắm rồi.

“Ngày hôm đó hần đến phủ lão đào tinh là vì em?” Thầy giáo phản ứng rất nhanh.

“Ừm.” Đản Hoàng Tô đáp.

“Thì ra em đã ăn quả đào của hần.” Thầy giáo âm trầm nhìn Đản Hoàng Tô, khiến Đản Hoàng Tô mém chút nữa nghĩ thứ mình ăn không phải là quả

đào của Tử Phủ Đế Quân mà là đậu hủ của hần.

(Ăn đậu hủ – đại ý lợi dụng sờ mó da thịt)

“Vậ thì em cần ăn tiếp không?” Đản Hoàng Tô thừa cơ hỏi.

“Ăn.” Thầy giáo trả lời ngay: “Tuy lần thứ hai ăn vào công hiệu giảm chỉ còn một nửa, nhưng vẫn có thể gia tăng tu vi.”

“Thật sự sẽ không đầy bụng chứ?” Đản Hoàng Tô chứng thực.

Mặt thầy giáo không hề thay đổi nói: “Tôi sẽ mua cho em thuốc tiêu thực Trung Hải.”

Đản Hoàng Tô đành phải ăn.

Đản Hoàng Tô nghi quả đào này chẳng phải là bảo bối gia tăng tu vi mà chính là thuốc ngủ, ăn xong là nàng muốn đi ngủ.

Đản Hoàng Tô mơ mơ màng màng đi tìm giường.

Thầy giáo lay nàng: “Đừng ngủ, nghe tôi nói, bây giờ em tuyệt đối không thể bước ra khỏi căn phòng này.”

“Biết rồi thưa giám ngục đại nhân.” Đản Hoàng Tô di chuyển trong trạng thái bán mộng du.

“Lần này không chỉ vì tôi, mà còn vì chính em!” Thầy giáo nhấn mạnh.

“Được rồi, em nghe hết rồi, thầy để em ngủ đi...” Đản Hoàng Tô vô ý thức rên lên, cũng không biết tìm được giường hay chưa, cứ thế mà gục đầu xuống.

“Dậy dậy, em hứa với tôi trước đã.” Thầy giáo không thương hoa tiếc ngọc kéo Đản Hoàng Tô dậy lay lay.

Meo mèo meo méo, nếu bây giờ mà biến thành hồ ly chắc sẽ được yên thân mà ngủ? Đản Hoàng Tô mơ mơ màng màng nghĩ.

Sau đó thầy giáo không thể nói gì, nhìn cục lông trong tay, rốt cuộc không lay nàng dậy nữa.

Ôm cục lông vào...Thầy giáo do dự một chút, rốt cuộc vẫn ôm cục lông vào phòng ngủ cho khách, sau đó tự thân lao động, bày cấm chế, kết giới để ngăn Đản Hoàng Tô bước chân ra ngoài, lại còn giăng cấm chế ngăn người

khác đi vào —— biết bao nhiêu kẻ trên đời này khao khát song vĩ hồ ly, hẳn không thể không cẩn thận.

Bày xong cấm chế kết giới này nọ, thầy giáo xắn tay áo lên xống bếp nấu cơm. Cần tây đậu phụ khô, nộm, làm đủ ba món, hấp cá Lư, sò chưng trứng, còn có một nồi canh trứng lá cúc, tất cả đều là món ăn nhẹ nhàng. Kiếp trước nếu có thích nàng chỉ thích ăn gà nướng hay vài món mặn, bây giờ khẩu vị lại thay đổi hoàn toàn như vậy, chẳng lẽ nàng muốn phân rõ giới tuyến, kết thúc mọi chuyện như vậy sao?

Nhìn thái độ nàng thì dường như nàng muốn như thế thật, mặc kệ hẳn nghĩ như thế nào, nàng chỉ kháng cự, đẩy hẳn ra thật xa.

Thầy giáo thất thần, mãi cho đến khi nồi canh trứng là cúc (tên gọi tắt là cúc hoa...) mới hồi phục tinh thần, tắt bếp, đi gọi Đản Hoàng Tô ăn cơm.

Đản Hoàng Tô đang nằm mơ, trong mơ nàng là một cục lông nho nhỏ, chạy nhảy tung tăng trên thảm cỏ xanh mượt, chung quanh cũng có rất nhiều cục lông khác, mọi người đều có hai cái đuôi. Cách đó không xa là một cô gái, vẻ ngoài rất hồ ly tinh nhìn nàng mỉm cười, vô cùng xinh đẹp, vô cùng hiền từ, cười đến mức khiến lòng nàng tự nhiên ê ẩm.

“Nương...” Trong cơn mơ, Đản Hoàng Tô nỉ non một tiếng, nước mắt chảy xuống.

Thầy giáo đến gọi nàng dậy ăn cơm, vừa nghe tiếng “nương” kia, không khỏi chấn động.

Xưng hô “nương” này đã rất xưa, thầy giáo cảm giác được hình như nàng đã nhớ ra chuyện gì đó, hoặc là hai quả đào bằng một ngàn năm trăm năm tu hành đủ để phá tan phong ấn luân hồi, để cho nàng nhớ lại mọi chuyện của kiếp trước.

Nhưng ngay lúc này để cho nàng nhớ lại kiếp trước...Thầy giáo chợt cảm thấy mọi chuyện xoay vần, chật vật đến không kịp trở tay. Hẳn cơ hồ là hành động theo bản năng, lập tức thêm phong ấn trên người Đản Hoàng Tô. Rốt cuộc Đản Hoàng Tô cũng ngoan ngoãn ngủ say, thầy giáo nhìn đăm đăm bàn tay vừa mới phong ấn Đản Hoàng Tô, bắt đầu thất thần. Thì ra hẳn

sợ nàng nhớ lại như vậy. Bởi vì sợ nàng nhớ tới kiếp trước rồi ngày càng căm ghét hẳn, sẽ không bao giờ chấp nhận hẳn nữa.

Thầy giáo siết chặt bàn tay, đột nhiên không còn tâm trạng gọi Đản Hoàng Tô dậy ăn cơm, dù không biết bao nhiêu lần hẳn từng ảo tưởng sẽ có một ngày nàng ăn cơm do chính tay hẳn nấu.

Tự tay nấu cơm...từ lúc nào mà một Hoàng tử Ma giới phải lưu lạc đến nhân gian, cải tà quy chính nấu cơm làm canh lấy lòng người ta. Quả nhiên, hẳn chỉ đang xin nàng tha thứ.

Thầy giáo mất mát cười.

Chương 23 . có cái lồng giam... (3)

Lúc Đản Hoàng Tô vừa dậy là...Đản Hoàng Tô cũng không biết bây giờ là mấy giờ, bên ngoài cửa sổ, nắng vẫn ánh lên màu nhạt như những buổi sáng bình thường, không rõ là sớm hay muộn, hoặc Ma giới chính là nơi không bao giờ có thể nhìn thấy mặt trời?

Đản Hoàng Tô nhún nhún vai, thật cẩn thận nhảy xuống giường, dùng đầu gối cửa ra.

Trong phòng im ắng như thể không có ai bên trong, Đản Hoàng Tô hoàn toàn yên tâm, lập tức biến thành người, nhanh tay tìm quần áo trong không gian giới tử, bay vào phòng vệ sinh tắm rửa một phen.

Nửa tiếng sau, Đản Hoàng Tô thoải mái ngồi xuống trước máy tính.

Khởi động máy, lên mạng, lúc con chuột lướt qua biểu tượng chim cánh cụt của QQ, Đản Hoàng Tô chợt giật mình —— hình như có lần nàng đã thấy Tử Phủ Đế Quân chat QQ, hay là nàng cầu cứu Tử Phủ Đế Quân qua QQ?

Nhưng nghe Tử Phủ Đế Quân nói tiên ma quyết không đội trời chung, ngàn năm trước còn đấu đá nhau âm ỉ, hẳn còn đánh đại ca đội nhà người ta trọng thương, để cho hẳn tới đây cứu nàng...Lỡ như hẳn bị người ta hội đồng thì sao? Mà một nhân vật quan trọng như vậy hạ cố xuống Ma giới...nếu đại chiến thần mã gì đó lại xảy ra thì nàng chính là tội đồ!

Nhưng mà cứ thế mà bị nhốt cả đời hay sao?

Đản Hoàng Tô lo lắng, tay mở QQ lên, cho dù không thể tìm Tử Phủ Đế Quân cầu cứu nàng vẫn có thể lên QQ chơi một tí cũng được.

Nhập số QQ, nhập mật mã, mật mã không đúng.

Kiểm tra số QQ, đúng, lại nhập mật mã, mật mã vẫn không đúng.

Lần thứ ba nhập mật mã vào Đản Hoàng Tô chợt nhớ ra, nếu di động ở nhân gian không thể nhận tín hiệu ở đây, thì chỉ sợ máy tính internet cũng hết như vậy, số QQ nàng dùng ở nhân gian tất nhiên sẽ không sử dụng được.

Cho nên thật ra không phải là sai mật mã, mà là không có số QQ này!

Hèn gì hần lại rộng rãi cho phép nàng sử dụng máy tính như vậy, mặt Đản Hoàng Tô không chút thay đổi lên mạng kiểm tra “Đập nát vì tính”, đập nát màn hình tanh bành cho bõ ghét.

(Hần là các bạn nhớ trò đập màn hình máy tính ngày trước bằng búa, khoan, cưa gì đó ~ Đản Đản đang chơi trò này.)

Đúng là nàng nên dùng suy nghĩ độc ác nhất để đoán được con người hần!!!

Vì thế Đản Hoàng Tô hoàn toàn từ bỏ ý định cầu cứu Tử Phủ Đế Quân, chán nản mở đại cái gì đó để xem.

Trên màn hình máy tính chỉ còn có trình duyệt IE và 360, nhớ đại chiến giữa 360 và QQ ngày trước ở nhân gian, Đản Hoàng Tô tò mò lên baidu, chỉ một thoáng, tin tức về đại chiến giữa hai ông lớn 360 và QQ ngập màn hình làm mém chút nữa mắt cún của nàng —— à không, bây giờ là mắt hồ ly nổi hột —— giống hết như mạng Tencent ở nhân gian vậy.

(Tencent là một công ty cung cấp nhiều dịch vụ trực tuyến ở Trung Quốc. Việc sử dụng mạng ở Trung Quốc khá phức tạp, cho nên đoạn này mình lược bỏ một vài chữ, chỉ giữ lại ý chính.)

Đản Hoàng Tô nhìn mà vô cùng sung sướng, không ngờ Ma giới lại hiện đại đến mức này. Nàng nên tố cáo Ma giới ăn cắp bản quyền hay là ăn cắp bản quyền hay là ăn cắp bản quyền đây trời?

Đây không chỉ đơn giản là hàng sơn trại à nha!

Đản Hoàng Tô lại đi gõ “Hoàng Châu Cách Cách”, rồi Phù Dung tỷ tỷ gì đó, nhưng lần này không nhiều tin tức liên quan như lần trước, chỉ có mấy dạng từ điển baidu baike, giải thích đây là phim truyền hình hoặc cái gì đó đặc biệt tồn tại, còn liệt kê các thứ tương tự, tỷ như của “Hoàn Châu Cách Cách” là “Lục công chúa của Ma vương”, của Phù Dung tỷ tỷ là Bỉ Ngạn Hoa muội muội.

Đản Hoàng Tô tò mò lại gõ Tử Phủ Đế Quân, suýt chút nữa thì tin tức kín màn hình lại làm mất cú...mắt hồ ly nàng nổi hột.

Không ngờ hấn nổi tiếng ở Ma giới như vậy à!

Đản Hoàng Tô ngạc nhiên coi từng chủ đề một, cơ bản đều nói về đại chiến giữa tiên và ma, hấn vừa nhúng tay vào đã hủy diệt hy vọng thống nhất giang hồ của bao nhiêu Ma tộc, khí thế ngất trời, người người sùng bái tôn thờ. Mà đối tượng được sùng bái rõ ràng là Tử Phủ Đế Quân, lý do bởi vì chuyện mật mà không nói rõ, nhưng mà Đản Hoàng Tô biết nhất định là vì Tử Phủ Đế Quân đánh bại Ma vương của bọn họ.

Ma giới là nơi xem trọng năng lực cá nhân, Ma tộc không hề che giấu sự sùng bái tôn thờ của mình với kẻ mạnh, chuyện kỳ thị chủng tộc gì đó chưa bao giờ là vấn đề lớn, thậm chí còn có nữ ma tộc nói toạc ra rằng muốn gả cho Tử Phủ Đế Quân, dù không gả được cũng nguyện tình một đêm chia sẻ cô đơn gì gì đó.

Đản Hoàng Tô vừa đọc vừa giật giật khóe miệng. Đúng như lời Tử Phủ Đế Quân nói, quả thực hấn rất được chào đón, thậm chí còn vượt qua chủng tộc dây máu ăn phần đến Ma giới.

Làm người mà màu mè khoa trương đến mức này...không hiểu sao đáy lòng Đản Hoàng Tô chột phùng lên một cuộn lửa không tên, mở trò “Đập nát vi tính” bắn phá một phen xong lại tiếp tục đọc.

Kéo xuống cuối cùng, có một người tên là Tử Lam Cư mở một diễn đàn nhỏ, kể đầy đủ về đại chiến tiên ma. Đản Hoàng Tô ngồi đọc một hồi, người ta kể là Ma tộc chiến thắng liên tiếp như thế nào, sao đó Tử Phủ Đế Quân đột ngột dẫn tất cả đệ tử Tử Thần Phủ tham gia chiến đoàn ra sao. Thực lực của các đệ tử Tử Thần Phủ không thể khinh thường, đánh lui vài

cuộc tiến công của Ma tộc, cuối cùng Tử Phủ Đế Quân chỉ đích danh Ma vương, muốn đổi đầu với gã. Ma vương đâm lao phải theo lao, không thể không chấp nhận khiêu chiến, vì thế một tuyệt thế văn Chương oanh oanh liệt liệt, có một không hai đã ra đời. Trong đó ra sức tô vẽ, thêm mắm dặm muối cho câu chuyện, khen Tử Phủ Đế Quân là thiên thượng nhất đẳng, Ma giới vô song. Cuối cùng còn có một tranh minh họa, hình ảnh tranh minh họa này có vẻ huyền huyền, vạn tia tử lôi trên trời giáng xuống, lửa khói cuộn cuộn thiêu rụi cả bầu trời thành màu rắng đỏ. Hình ảnh không hề giống chiến tranh mà giống một trò chơi 3D nào đó, bóng dáng kêu sấm gọi sét kia quả thực ngông cuồng, nhưng lại có gì đó giống giống Tử Phủ Đế Quân.

“Em lại nhớ hẳn như vậy.” Phía sau lưng đột nhiên vang lên một giọng nói lạnh như băng, lưng Đản Hoàng Tô chột cứng ngắc.

Thầy giáo sai bước đến trước máy tính, ngón tay gõ nhanh trên bàn phím mấy cái, sau đó diễn đàn kia...đen thui.

ORZ, chủ topic, ta thực xin lỗi nhà người...Đản Hoàng Tô yên lặng xin lỗi người mở chủ đề kia.

“Không đi ăn cơm mà còn tìm mấy thứ này để xem, em nhớ hẳn đến vậy?”

Thầy giáo nói Đản Hoàng Tô, không nóng không lạnh hỏi.

“Ăn cơm?” Đản Hoàng Tô ngẩng đầu nhìn thầy giáo.

“Đừng nói với tôi là em không biết tôi nấu cơm cho em.” Ngón tay thầy giáo lúc có lúc không gõ gõ mặt bàn. Đản Hoàng Tô thầm nghĩ, nếu nàng trả lời “đúng vậy, ta không biết” thì giây tiếp theo có bị hắt ném thẳng tới không gian dị thứ nguyên hay không, nhưng mà Đản Hoàng Tô vẫn thành thực nuốt nuốt nước miếng: “Quả thực em không biết ạ.”

“Em...” Thầy giáo túm Đản Hoàng Tô vào bếp, lần lượt bê từng đĩa thức ăn lên: “Bắt đầu từ lúc em ngủ đến giờ là đã 6 tiếng, em không đói hả, không biết tìm đồ ăn hả!”

“Nhưng mà em không có đói bụng.” Đản Hoàng Tô vô tội trả lời.

Trước mắt đúng là toàn món nàg thích, mùi rất thơm, trông ngon lành vô cùng, nhưng đúng là nàg không hề có cảm giác thèm ăn, cũng không hề có cảm giác đói.

“Hay là em...” Đản Hoàng Tô sờ cằm: “Ích cốc?”

Lách tách mấy tiếng, BLX của thầy giáo vỡ nát.

(BLX là từ dùng để chỉ trái tim làm bằng thủy tinh, rất dễ bị đả kích, yếu ớt quá đáng, kiểu bệnh công chúa.)

“Đây là lần đầu tiên tôi nấu cơm cho em ăn.” Thầy giáo trầm giọng nói.

“Nhưng mà hình như em ích cốc thiệt rồi.” Đản Hoàng Tô cố gắng.

“Cho dù ích cốc em vẫn có thể ăn, chỉ là không phải thỏa mãn nhu cầu cơ thể mà thỏa mãn cái miệng mà thôi.” Thầy giáo nói từng chữ một.

“...” Đản Hoàng Tô không tìm được lý do từ chối, đành mặt dày ăn mỗi món một chút.

“Vậy được chưa ạ?” Đản Hoàng Tô cẩn thận hỏi thầy giáo.

Dùng mũi nhìn cũng thấy được đây là làm cho có lệ! Thầy giáo: “...”

Thầy giáo im lặng tu bổ BLX của hã.

“Không có việc gì nữa em về phòng học đây.” Đản Hoàng Tô xin, nghĩ nghĩ lại bổ sung tiếp: “Viết luận văn.”

“Nếu tôi còn phát hiện em tìm Tử Phủ Đế Quân trên mạng nữa thì tôi cắt net cho xem.” Thầy giáo uy hiếp.

Cùng lắm thì không để người phát hiện là được rồi, chuyện này không làm khó được nàg!

Đản Hoàng Tô chớp chớp mắt, vui vẻ nói một tiếng: “Được!”

“Đừng bao giờ lén xem sau lưng tôi. Tôi là thầy hướng dẫn của em, tiêu chuẩn chuyên nghiệp của tôi thì em biết rồi đấy.” Thầy giáo nhắc nhở.

Cho dù người là thầy hướng dẫn của ta thì cũng không rảnh hơi mà khôi phục phần cứng để chơi đi! Đản Hoàng Tô không mấy thành ý trả lời: “Biết rồi thưa sếp.”

“...” Thầy giáo nhìn Đản Hoàng Tô, hình như không tìm được lý do nào để giữ nàng lại, đành phải vẫy tay: “Thôi đi đi.”

Đản Hoàng Tô bay ngay vào phòng, bắt đầu... làm luận văn.

Lúc này mà tìm thông tin về Tử Phủ Đế Quân trên mạng chẳng khác nào tự chui đầu vào dây thong lọng, nàng còn muốn thoát khỏi đây!

Mà nói đến luận văn, lúc chọn đề tài nàng cũng đã xây dựng hệ thống cấu tứ trong đầu, bây giờ chỉ việc gõ nó ra mà thôi. Hai tay Đản Hoàng Tô gõ lách cách trên bàn phím như bay.

“Đừng gọi tôi là sếp, gọi tên.”

Đang gõ đến chỗ cao trào, phía sau lại truyền tới giọng nói ‘âm hồn bất tán’ của thầy giáo, Đản Hoàng Tô mất hứng dừng lại.

Nhưng mà bắt đầu từ lúc ăn cơm cho đến giờ phản ứng của thầy giáo cũng phức tạp quá đi!

“Vậy không lẽ phép lắm ạ.” Đản Hoàng Tô khách sáo từ chối.

“Em cho là hai người chung nhà như chúng ta bây giờ mà cần dùng tới từ ‘lẽ phép’ kia sao.” Thầy giáo nói vô cùng mờ ám.

“Nam tử hán đại trượng phu, học tập văn hóa lễ nghi chi bang của nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa.” Đản Hoàng Tô đồng dạng nói, rất có phong phạm của một nước lớn.

“Khách tùy theo chủ, nhập gia tùy tục.” Thầy giáo âm âm hiểm hiểm cười:

“Em đừng quên, ta là ma tộc, ở đây là Ma giới.”

“Da mặt của người trần gian đúng là không dày bằng ma tộc nhà thầy.” Đản Hoàng Tô cảm thán.

Vì thế coi như đã thỏa hiệp, thầy giáo vừa lòng tiếp lời: “Gọi tôi Lam Dực, hoặc là Dực.”

“Thật ra em muốn gọi thầy là Đại Vô Dực hơn à nha.” Đản Hoàng Tô quăng cho ánh mắt xem thường.”

(Đại Vô Dực – Ozora Tsubasa trong truyện Kyaputen Tsubasa, được xuất bản ở Việt Nam dưới tên “Giấc mơ sân cỏ”. Ở đây tớ dùng từ Hán cho hợp lý.)

“Đại Vô Dực trong “Giấc mơ sân cỏ” đúng không, phim này quá cũ rồi.”
Thầy giáo Lam Dực tỏ vẻ khinh bỉ: “Nhưng tôi nhớ Đại Vô Dực còn có một tên khác, gọi là Tiểu Dực, nếu em muốn gọi tôi như vậy cũng không sao.”
Huệ!

Tiểu Dực, hẳn nghĩ hẳn là ai? Đản Hoàng Tô bị mấy từ ngữ kia tấn công đến xanh mặt, giơ tay đầu hàng: “Được rồi, sếp Lam Dực vậy.”

“Bỏ ‘sếp’ đi.” Lam Dực bất mãn Đản Hoàng Tô vẽ rằn thêm chân.

...Được rồi.

Coi như Đản Hoàng Tô gặp xui, lạnh tanh nói: “Lam Dực.”

“...” Lam Dực lại không còn lý do tới gần, sờ sờ cái mũi, xám xịt ra ngoài. Nhưng chỉ mười phút sau Lam Dực lại đến thăm: “Luận văn có gặp vấn đề gì không?”

Đản Hoàng Tô: “...”

Đản Hoàng Tô khóc òa: “Sếp à, em van xin sếp, sếp buông tha cho em đi, đêm dài yên tĩnh, chẳng lẽ ngài không biết mệt hay sao?”

Da mặt Lam Dực có dày thì cũng không thể dày thêm nữa, chỉ có thể ngượng ngùng rời đi.

Chương 24 . có một bài post... (1)

Chăm chỉ tập trung làm luận văn, một đêm dài trôi qua lúc nào không hay, Đản Hoàng Tô đuổi người, định ngồi nghỉ một chút, và thầy giáo Lam Dực ghen một đêm lại đại giá quang lâm.

“Em đã ích cốc rồi nên cũng không ăn sáng nữa ạ.” Trước khi Lam Dực kịp mở miệng, Đản Hoàng Tô đã nhanh chóng trả lời trước.

“Tôi muốn ăn không được sao?” Mặt Lam Dực vô cùng bình tĩnh.

“Lãng phí lương thực là rất xấu ạ.” Đản Hoàng Tô thành khẩn khuyên nhủ.

Lam Dực: “...”

Lam Dực: “Thật ra tôi chỉ muốn nói cho em biết tôi có chuyện phải ra ngoài, em ngoan ngoãn ở nhà, đừng mơ tưởng việc trốn thoát hay đi tìm Tử Phủ Đế Quân.”

“Chào thầy.” Đản Hoàng Tô nhanh nhẹn nói, thành công chặn Lam Dực đang thao thao bất tuyệt.

Lam Dực mấp máy môi, im lặng biến mất.

Đản Hoàng Tô ngồi xuống, vỗ vỗ mặt kích thích tinh thần, nhanh chóng bật trang Tianya của Ma giới, đăng ký mở một chủ đề.

Nói giỡn chớ ngồi yên chờ cứu thì chỉ còn con đường chết, có áp bức tất phải có đấu tranh, đó chính là vương đạo. Mà căn cứ theo câu nói chuyện trong nhà không quyết được hỏi bà xã, chuyện ngoài nhà không quyết được hỏi baidu, chuyện phòng the không quyết được hỏi Tianya, tất nhiên mấy chuyện kiểu này lên Tianya bày tỏ nỗi lòng thì vô cùng thích hợp, người có khả năng ở đây cũng không ít. Đương nhiên tiêu đề phải thật hấp dẫn kích thích, như vậy mới có người chú ý.

Chủ đề: xin giúp đỡ, bị một sắc ma biến thái nhất, không biết làm sao mới có thể đào tẩu (vào JMS để bàn bạc, ra đường gặp hoa đào)

Cuộc sống không thuận buồm xuôi gió, bị một sắc ma biến thái nhất, muốn chạy trốn nhưng không có cửa (cửa bị khóa trái), từ tầng trệt trở lên khoảng một trăm tầng, cho nên nhảy ra ngoài cửa sổ cũng không thực tế. Biết ở Tianya nhiều người tài ba, cho nên đến tìm giúp đỡ, tìm cách trốn thoát.

Mong mọi người JSM giúp em gái nhỏ một tay, đang onl lại chờ đợi!

(Hệ thống JMS – Java Messenge Service, hay còn gọi là Dịch vụ thông điệp của Java, là dạng Chương trình nhắn tin offline.)

Một lát sau đã có phản hồi đầu tiên.

1L, Anh đẹp giai đối diện nhìn qua, thời gian trả lời ××××

Sắc ma biến thái kia trông thế nào, năng lực sao, một đêm mấy lần, không thì cứng theo luôn đề.

2L, Ta là vua kỹ thuật, thời gian trả lời ××××

Vô đồ vô chân tướng.

(Không có hình thì không rõ chân tướng sự việc, đây là câu nói lưu hành trên mạng internet từ năm 2009 ở Trung Quốc. Khi một người chỉ dùng “từ

ngữ” miêu tả một sự việc nào đó mà không có hình ảnh kèm theo thì người phản hồi topic thường dùng câu này để yêu cầu chủ topic đăng hình.)

LZ cứ PP trước đi, để tớ nghiên cứu nghiên ngẫm xem rốt cuộc là một giai nhưn tuyệt sắc đáng giá đến mức nào mới bày vẽ giam lỏng đăng ấy như rứa.

(LZ = chủ topic.)

Đã biết trước ở Tianya nhiều kẻ tài ba, BT cũng nhiều, Đản Hoàng Tô cũng không tức giận, nhanh tay trả lời:

(BT = biến thái.)

3L, LZ, thời gian trả lời ××××

Rep 1L, diện mạo không phải khoảng cách, năng lực không phải là vấn đề, lòng em gái nhỏ đã có nơi có chốn, thật sự không thể có gì với hần ta, mong JMS đưa ý kiến khuyên giải chứ đừng kéo sự tình phức tạp thêm. Hần chính là một kẻ ác ôn, một kẻ dâm dê cưỡng ép dân nữ, một tên lưu manh chia cắt uyên ương nhà người ta.

Rep 2L, đại ca đang muốn hại em đúng không, em mà đăng hình lên rồi lỡ như bị đê, rồi tên BT kia thấy được thì coi như xong!!

4L, Tri tâm tử tử, thời gian trả lời ××××

Ai, nghe thiệt tội nghiệp quá đi đó mà. Cơ mà một trăm tầng thì cũng chẳng gọi là cao, nếu cứng không muốn dính dáng gì tới nó thì cứ nhảy ra khỏi cửa sổ là xong đó ~~

Đản Hoàng Tô rơi nước mắt đầy mặt.

5L, LZ, thời gian trả lời ××××

Tử tử có sự không biết, pháp lực tiểu muội thấp kém, nhảy xuống một trăm tầng lầu chắc chắn sẽ phải đi ngấm gà khóa thân!!

6L, Ta đang giả đò B, thời gian trả lời ××××

Sinh mệnh thật đáng quý, cái giá tình yêu cũng rất cao, nếu chỉ vì tự do thì hai người đành thôi đi.

Cho nên, LZ, xin cậu đừng khinh khi mà nhảy xuống nha.

Sau đó bên dưới có một đồng người hoặc trách móc 6L, hoặc khinh bỉ LZ.

Tóm lại khuyên giải có, suy loạn tự biên tự diễn có, châm chọc cười nhạo cũng có, đến 109L thì mắt Đản Hoàng Tô sáng trưng.

109L, Lam Sơn thuật luật học viện, thời gian trả lời ××××

Không biết phòng LZ có kết giới hay không?

Nếu phòng không có kết giới, LZ có ba lựa chọn sau:

Thứ nhất, gọi điện thoại báo cảnh sát, nhưng biện pháp này không quá thực tế, bởi vì theo luật hôn nhân không nói chuyện này trái pháp luật hay không, trên cơ bản Ma cảnh không thụ lý mấy chuyện như vậy.

Thứ hai, tìm một cây gậy thiết chắc, đập vỡ cửa sổ thủy tinh, sau đó lấy một cây cột dài hơn chốt xuống cửa sổ nhà bên dưới, nhờ nhà bên dưới tiếp ứng bạn, sau đó dây thừng trèo xuống dưới, như vậy có thể thành công bỏ chạy. (Đây là nói theo lý thuyết, đối với LZ không rành thuật pháp thì rất thích hợp, nhưng nghĩ đến chuyện nhân tình Ma giới thiết bạc bẽo, khả năng thành công cũng không nhiều à.)

Thứ ba, bây giờ học một thuật pháp căn bản không cần dùng nhiều pháp lực, ví dụ như thuật trôi nổi gì đó, như vậy có thể trực tiếp trèo ra cửa sổ trốn luôn. Không biết chân thân LZ là cái chi chi, phỏng chừng không phải Cầm tộc, nếu là Thú tộc, mà trời sanh không có cánh thì có thể thử “Thê vân túng”, đây là thuật pháp mới nhất mà mình nghiên cứu được, không cần pháp lực căn bản, lời chú là !

©#¥%... ※× (phải chắc chắn từng chữ một)

Cuối cùng

Lam Sơn thuật luật học viện, hoan nghênh bạn gia nhập, ở trong này không cần pháp lực căn bản mà vẫn có thể học được vô số thuật pháp thực dụng, sau khi tốt nghiệp Học viện có thể đề cử đào tạo sâu ở Cao đẳng, cũng được giới thiệu việc làm. Bao học bao học, học thử nửa tháng, không hài lòng trả lại tiền.

Muốn biết thông tin cụ thể gọi đến số ×××× hoặc mail đến ××××

Liên hệ với ××××

QQ phục vụ khách hai mươi tư giờ××××

Mặc dù nghi ngờ đây chỉ là quảng cáo ba láp, nhưng đúng là thuật pháp này có thể luyện được. Đản Hoàng Tô dựa theo phương pháp vốn là tuyệt học của phái Võ Đang, nay bị Ma giới biến thành “Thê vân túng” mà người kia chỉ dẫn tập vài lần, cảm thấy vô cùng đơn giản, không hề gặp khó khăn gì. Sau đó nàng đi vào bếp tìm một cái ghế, quăng mạnh vào cửa sổ...Hình ảnh thủy tinh bể nát không hề xuất hiện, cái ghế như một viên bi khổng lồ, bắn ngược trở về.

Chuyện này khiến Đản Hoàng Tô giật mình nhận ra, nàng có thể dùng cách nhẹ nhàng một chút, hôm qua nàng còn dùng cách này, cứ bình thường mà mở cửa sổ ra mà thôi.

109L lừa gạt nàng!

... ..

Mười phút sau, Đản Hoàng Tô khóc. Rõ ràng hôm qua còn có thể mở cửa sổ, bây giờ như thế cửa sổ đã có thêm một lớp tường đá, đập thế nào cũng không vỡ được.

Chẳng lẽ đây chính là kết giới?

Trái tim Đản Hoàng Tô lạnh ngắt, Đản Hoàng Tô lại lên mạng nhắn tin.

113, LZ, thời gian trả lời ××××

Theo biện pháp 109L giới thiệu, thuật pháp học xong rồi, nhưng mà T-T cửa sổ đập không ra, làm sao bây giờ ~~~>_<~~~

114, Lam Sơn thuật luật học viện, thời gian trả lời ××××

Vậy thì phòng LZ đã có kết giới, nếu LZ không có pháp lực thì có thể ngồi chờ cứu viện.

Trên kia LZ nói là bởi vì thâm mến nên không muốn phiền người trong lòng LZ, lại không biết bạn bè nào có năng lực ứng cứu, vậy LZ nên đề nghị “Áo lam xá” giúp đỡ, chỉ cần trả đủ tiền, mình nghĩ nhất định họ sẽ giúp bạn chạy thoát.

Cách liên hệ thì mình đã gửi tin nhắn cho LZ.

Cuối cùng,

Lam Sơn thuật luật học viện, hoan nghênh bạn gia nhập, ở trong này không cần pháp lực căn bản mà vẫn có thể học được vô số thuật pháp thực dụng, sau khi tốt nghiệp Học viện có thể đề cử đào tạo sâu ở Cao đẳng, cũng được giới thiệu việc làm. Bao học bao học, học thử nửa tháng, không hài lòng trả lại tiền.

Muốn biết thông tin cụ thể gọi đến số ×××× hoặc mail đến ××××

Liên hệ với ××××

QQ phục vụ khách hai mươi tư giờ ××××

Đản Hoàng Tô rơi nước mắt đầu mặt, trên người nàng chỉ có mấy đồng nhân dân tệ với mấy thẻ ngân hàng, nửa cọng lông cũng không thấy đâu. Chẳng lẽ nàng dùng mấy tờ tiền lẻ kia đi cầu xin Áo lam xá gì gì đó cứu nàng hay sao!

Đang lúc Đản Hoàng Tô tuyệt vọng, đột nhiên một bình luận khác nhảy ra.

115L, Tử Tam không phải tên thật của ta, thời gian trả lời ××××

Há há, không ngờ bị lừa đến Song Ngục Sơn còn có phúc lợi này, lên được mạng của Ma giới luôn, ơ mà đám Ma giới mấy người cũng thiệt đáng xấu hổ, đây là chuyện nam đạo nữ xướng à nha!!!

(Nam đạo nữ xướng – trai là cướp, gái là điếm.)

Phản hồi này vừa được đăng lên trời đất bỗng chao đảo, hàng loạt phản hồi khác đều mắng chửi xỉ vả, đồng bào ma tộc xưa nay chưa từng đoàn kết, bây giờ lại nhất tề công kích kẻ kia, thậm chí còn có người yêu cầu IDIP hay thậm chí là ICIQ luôn.

(IDIP – có thể đọc topic nhưng không thể đăng.)

Trong lòng Đản Hoàng Tô giật thót, không phải Tử Phủ Đế Quân mới cho Tử Tam sung quân đến Song Ngục Sơn hay sao, người tên ‘Tử Tam không phải tên thật của ta’ chính là Tử Tam đi, bằng không trên đời này tuyệt đối không có chuyện trùng hợp như vậy được. Nhưng Đản Hoàng Tô không biết mình có nên nhờ Tử Tam hay không, giống như lần trước nàng không biết có nên nhờ Tử Phủ Đế Quân giúp đỡ hay không vậy, thật sự là hậu quả

quá lớn, mà nếu Tử Tam biết đến thì hẳn nhất định nói cho Tử Phủ Đế Quân.

Nhưng mà nàng thực sự không có tiếp viện, chẳng lẽ cứ bó tay chịu trận như vậy cả đời.

Nghĩ nghĩ, nàng vẫn gửi một tin nhắn cho Tử Tam, nói cho Tử Tam tình hình tạm thời của nàng, lại ngàn dặn vạn dò Tử Tam tuyệt đối không nói cho Tử Phủ Đế Quân biết, cũng hỏi hẳn xem có cách nào giải quyết hay không.

Nhưng không ngờ tin gửi đi như đá chìm đáy biển, lại nhắn thêm một cái nữa mới biết Tử Tam đã bị IDIP, vì thế, nàng đã bỏ lỡ cơ hội kêu cứu Tử Tam.

Đản Hoàng Tô đau khổ không thôi, im lặng xóa hết dấu vết mình đã lên mạng, luyện tập cái “Thê vân túng” kia mấy lần nữa.

Cho đến khi Lam Dực về nhà thì Đản Hoàng Tô đang ngoan ngoãn ngồi viết luận văn, Lam Dực hài lòng ngắm Đản Hoàng Tô một hồi, lại xắn ống tay áo lên vào bếp nấu cơm nấu canh.

Tiếp tục cũng là hai nguội ba nóng một canh, vô cùng tận tâm đặt vào bát đĩa xinh đẹp, nhìn rất thích mắt.

Nếu đổi người, tỷ như đổi thành Tử Phủ Đế Quân, có lẽ nàng còn muốn động đũa, nhưng nhìn người kia Đản Hoàng Tô không hề có cảm giác gì gọi là muốn ăn, cứ tiếp tục như thế này chỉ sợ nàng bị mắc chứng biến ăn mất thôi.

Đản Hoàng Tô không tình nguyện ngồi thừ ra ở bàn, Đản Hoàng Tô cảm thấy mình nhất định phải nhắc nhở Lam Dực: “Chuyện này, sếp...Lam Dực...”

Đản Hoàng Tô trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc, vô cùng khó khăn chuyển từ “sếp” sang “Lam Dực”: “Em đã ích cốc rồi.”

“Nhưng tôi cảm thấy mỗi ngày nấu cơm như thế này còn có gì đó là hơi thở cuộc sống.” Lam Dực bình tĩnh trả lời.

“Thật ra chuyện nuôi lớn này...” Đản Hoàng Tô hảo tâm khuyên nhủ nói: “Đúng là chỉ thích hợp để chơi trò chơi thôi ạ, làm trong thực tế cuộc sống thì tình cảm không chỉ vài bữa cơm mà có thể thay đổi được.”

“Vài bữa cơm không thay đổi được thì mấy chục bữa cơm, mấy chục không được thì mấy trăm.” Mặt Lam Dực không hề biến sắc, biểu đạt rằng có công mài sắc có ngày nên kim, vô cùng quyết tâm.

Khóe miệng Đản Hoàng Tô giật giật, lại tiếp tục giật giật: “Đã hai mươi năm rồi mà thầy không chán à?”

“Tìm được em rồi một ngàn năm đã trôi qua, hai mươi năm này chỉ là năm một phần mười.” Lam Dực đã tỉnh ngộ sau một ngàn năm.

Trên thực tế không phải là do vấn đề thời gian, mà là không đúng người!

Đản Hoàng Tô phiền não cào đầu, cào luôn cả tai, hai tay ôm đầu cọ cọ: “E không biết kiếp trước đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà người chết đèn tắt, em đã có một cuộc sống khác, vì sao thầy không thể buông tha em chứ!”

“Là em không chịu buông tha tôi.” Lam Dực túm được tay Đản Hoàng Tô in vào ngực mình: “Ở trong này.”

Đản Hoàng Tô chấn động, nhanh chóng rút tay về.

Đản Hoàng Tô ngửa đầu bốn mươi lăm độ rơi lệ: “Sếp à, thật ra sếp rất mạnh đi! Phải đi!! Phải đi!!!”

Chương 25 .có một bài post... (2)

“Rốt cuộc kiếp trước em đã làm ra chuyện gì bi thảm với thầy mà giờ thầy lại đuổi tận giết tuyệt em như vậy?” Đản Hoàng Tô nhịn không được hỏi.

Đột nhiên Lam Dực muốn nói dối, một câu nói dối nào đó thật tốt đẹp, có lẽ sau lời nói dối đó Đản Hoàng Tô sẽ không kháng cự hấn như vậy nữa, còn chuyện sau này thì để sau này tính.

“Kiếp trước chúng ta yêu nhau.” Lam Dực bắt đầu viết chuyện cũ: “Là một đôi tình nhân thề non hẹn biển, bên nhau lâu đến mức đã muốn nói đến chuyện cưới xin, nếu không phải vì đại chiến tiên ma, bây giờ hấn chúng ta đã có con cái thành đàn.”

“Con cái thành đàn...” Đản Hoàng Tô run rẩy, trước mặt một hoàng hoa khuê nữ mà người dám nói gì mà ‘con cái thành đàn’, sao nàng chịu cho thấu a a a a!!!!

Hình như Lam Dực đang say trong chuyện cũ, hẳn có chút xuất thần, có chút khát khao, qua một hồi lâu mới tiếp tục nói: “Nhưng đại chiến tiên ma xảy ra, Tử Phủ Đế Quân đánh phụ vương bị trọng thương.”

“Tài nghệ không bằng người thì có gì để nói.” Đản Hoàng Tô lẩm bẩm: “Hơn nữa theo em được biết, đại chiến tiên ma là do Ma giới đơn phương phát động chiến tranh xâm lược mà thôi, tuy rằng sau này cũng chính Ma giới đầu hàng vô điều kiện rồi chấm dứt chiến tranh.”

“Hay tôi để em nói luôn?” Lam Dực liếc Đản Hoàng Tô, ngay trước mặt hẳn mà dám ủng hộ tiên giới, hướng về Tử Phủ Đế Quân, quả nhiên chán sống!

Đản Hoàng Tô giật mình: “Em nói sai chỗ nào chứ, sao thầy cứ như quý Nhật Bản, dám làm mà không dám nhận!”

Lam Dực mở miệng, quyết định bỏ qua vấn đề này, tiếp tục viết truyện: “Bởi vì xuất thân của em là Lục loan Phong thị, bản thể là song vĩ hồ ly, mà máu huyết song vĩ hồ ly cũng chính là thuốc tiên chữa thương, cho nên triều thần bức ép tôi hiến em, chữa thương cho phụ vương. Em sợ tôi khó xử, sau lưng tôi lên đi tìm phụ vương, dùng máu của mình cứu phụ vương, còn em vì mất quá nhiều máu, bị thương nặng không thể chữa trị, hồn phi phách tán. Một ngàn năm sau hồn phách mới tụ thành, bước chân vào kiếp luân hồi, chính là em bây giờ.”

“Thì ra...” Vẻ mặt Đản Hoàng Tô chấn động: “Kiếp trước em là thánh mẫu!”

Trên thế giới còn có chuyện nào máu chó bằng chuyện này nữa không?

Trên thế giới này còn có ai thánh mẫu hơn nàng nữa không?

Đản Hoàng Tô đỡ trán, kéo cái đuôi lông xù lết về phía phòng ngủ: “Xin thầy đừng quấy rầy em, để em tiêu hóa xong chuyện này đã.”

“Cho nên thật ra Tử Phủ Đế Quân mới là kẻ thù của chúng ta.” Lam Dực còn không quên phỉ báng Tử Phủ Đế Quân: “Nếu không vì hãn, phụ vương sẽ không bị thương, em cũng sẽ không chết.”

“Người giết người, nhân hăng sát chi.” Đản Hoàng Tô mất kiên nhẫn phát phát tay: “Cho dù không có Tử Phủ Đế Quân cũng sẽ có Lục Phủ Đế Quân, Lam Phủ Đế Quân tới giết hãn.”

Đản Hoàng Tô quay về phòng ngủ, biến trở về làm hồ ly, mất hồn nằm trên giường lăn qua lăn lại. Nói gì thì nói, chuyện này khiến nàng bàng hoàng cả người, cho tới bây giờ Đản Hoàng Tô đâu biết mình có thể chết thán mẫu đâu.

Nhưng mà nếu mình là thán mẫu thì sao kiếp này lại kháng cự sếp như vậy, hãn là nên lửa gần rơm chạm vào là cháy, không thể cứu vãn được hay sao?

Nhất định là có ẩn khuất nào đó, hoặc là không phải như lời sếp kể, trên thực tế nàng không phải là người kia, mà là nhân vật vô danh nào đó không cần thận chết oan dưới đao của hãn.

Phải, nhất định là như vậy!

Đản Hoàng Tô vội vàng nhảy xuống giường, đi tới cửa phòng bếp, dùng mũi ẩy cửa ra, ánh mắt tràn ngập hy vọng nhìn về phía Lam Dực: “Sếp à, em cảm thấy sếp nhận sai người rồi, cho nên sếp...”

“Buông tha em đi”, bốn chữ này nghệt cứng nơi cổ họng Đản Hoàng Tô, mặt Lam Dực giống hệt cục than đá, ánh lên một màu đen thật khô ngô tuấn tú!

Kết quả hoàn toàn khác so với hãn dự đoán, quả thực Lam Dực không biết do trình viết truyện quá tệ hay là logic của Đản Hoàng Tô rất bất bình thường.

“Ăn hết đi.” Mặt đen Lam Dực nghiêm nghị nói từng chữ một: “Không được chữa bất cứ thứ gì, cả canh cũng vậy!”

Bằng vóc người nhỏ xíu như thế này?

Vì thế đây là trừng phạt.

Đản Hoàng Tô nhìn xa xăm, bình tĩnh lui ra phía sau từng bước: “Thầy bình tĩnh để em từ từ ăn.”

Dù sao hẳn cũng không nói khi nào phải ăn xong.

Năm đĩa thức ăn một bát canh đặt trên bàn trong phòng bếp đúng hai ngày, cuối cùng Lam Dực chịu thua mà chấm dứt, tiễn chúng vào phần mộ —— cũng chính là thùng rác, nhưng kết cục Đản Hoàng Tô phải đối mặt cũng không lấy gì làm vui vẻ. Ở chung với một người như thế này quả đúng là chuyện có thể khiến người ta lo âu, ba ngày bị nhốt đã nuốt sạch tất cả kiên nhẫn của nàng, Đản Hoàng Tô nghĩ tới một câu đã được hàng trăm người trích dẫn vô số lần —— cuộc sống như thế này bao giờ mới kết thúc!

Ma giới là nơi chú ý năng lực cá nhân, cho nên chuyện chạy trốn hỏi ở Tianya cũng không ra được đáp án nào, nhưng Đản Hoàng Tô vẫn chưa từ bỏ ý định mở Tianya lên, vừa mới đăng nhập vào đã có mấy tiếng “ting ting” báo tin nhắn mới.

Đản Hoàng Tô còn tưởng là tin nhắn quảng cáo hay gì đó, không để ý mở ra coi thử, vừa mở ra không ngờ là từ Tử Tam không phải tên thật của ta gửi tới!

Tay nắm chuột của Đản Hoàng Tô run lên, tập trung tinh thần đọc.

Đây không phải là tin nhắn Tử Tam gửi, mà do một người xưng là Hoắc Niệm Ly, được tiên giới phái đến Ma giới năm vùng. Hôm đó cô nàng lên Tianya vô tình đọc topic này mới thấy phản hồi của Tử Tam, vì thế dùng vài kỹ thuật nhỏ nhỏ đã phá được cách Tianya khóa ID này, sau đó đọc được tin nhắn của Đản Hoàng Tô để lại, cũng hiểu được tình hình của nàng. Cuối cùng cô nàng nói, làm đồng nghiệp trên tiên giới, nhất định mình sẽ không bỏ mặc bạn, rồi lại dặn dò Đản Hoàng Tô kiên nhẫn chờ tin tức, nhất định cô nàng sẽ cứu được Đản Hoàng Tô thoát khỏi khổ ải dày vò!

Thì ra đây chính là “sơn trùng thủy phục nghi vô lộ, liễu ám minh hoa hựu nhất thôn”!

(“Sơn cùng thủy tận nghi vô lộ, Liễu ám hoa minh hựu nhất thôn” – sơn cùng thủy tận ngờ hết lối, liễu rủ hoa cười lại gặp làng, trích từ “Du thôn

Sơn Tây” của nhà thơ Lục Du. Ý hiểu ánh sáng cuối con đường hăm, hy vọng chợt lóe đi :3)

Nước mắt Đản Hoàng Tô rớt xuống, ông trời sắp xếp sẵn cả rồi!

Đản Hoàng Tô nhanh chóng trả lời, cảm ơn vân vân, ai là người nhốt nàng vân vân, vị trí nơi giam giữ nàng bây giờ vân vân, sau đó Đản Hoàng Tô mới 囧囧 phát hiện, nàng chỉ biết Lam Dực là con của Ma vương, còn chuyện khác thì mù tịt.

Chuyện này không thể trách nàng không biết, thực sự là nàng không hề hứng thú với địa chỉ gia đình, thành viên gia đình hay thân phận gia tộc của người này chút nào.

Hoặc là mình tự đi hỏi hẵn một câu, ít nhất cũng phải hỏi cho ra biển số nhà chứ!

Đản Hoàng Tô hạ quyết tâm, tạm thời không trả lời, quen tay tính đi coi topic của mình xem thế nào, có bao nhiêu phản hồi, bình luận ra sao —— cho dù không có đề nghị mang tính kiến thiết thì ít ra cũng có có thứ mua vui.

Vừa mở topic ra, còn chưa kịp kéo đến cuối cùng xem có phản hồi mới hay không, Đản Hoàng Tô đột nhiên có cảm giác lông trên người dựng đứng cả lên, mồ hôi lạnh ròn ròn chảy sau lưng.

Đản Hoàng Tô cứng ngắc người quay đầu nhìn, Lam Dực giống như u linh, không hơi thở không tiếng động đứng sau lưng nàng.

“Sắc ma biến thái, hửm?” Giọng Lam Dực không hề có độ ấm.

Đản Hoàng Tô: “...”

Bị tóm ngay tại hiện trường thì nàng còn gì để nói.

Nhưng người này đi đường cũng không có tiếng động gì sao, vào phòng người khác cũng không biết gõ cửa sao!

Đản Hoàng Tô trợn mắt: “Em nghĩ em cũng có quyền được riêng tư.”

“Tôi đã cho em quá nhiều quyền rồi.” Lam Dực không lạnh không nóng vươn hai tay, gõ gõ trên bàn phím một chút, sau đó Tianya...đen thui.

Tia hy vọng vừa lóe lên khiến nàng mừng rỡ hạnh phúc thì một khắc sau cũng trở nên đen thui.

Ông trời sắp xếp cũng thiệt...sơn cùng thủy tận chim chết tươi!

Đản Hoàng Tô sâu kín khóc ròng tạt đáy lòng, sao anh có thể từ bỏ, khiến nước mắt em chảy thành sông thành biển...

Mà giờ phút này lửa giận của Lam Dực thì đừng nói đến biển nước mắt, chỉ sợ biển thật cũng không thể dập tắt. Hẳn như một con ruồi từ từ bay đến từ từ bay đi, lượn qua lượn lại trong phòng, chầm chậm nói từng câu một:

“Hm, sắc ma biến thái?”

“Hm, một kẻ ác ôn?”

“Hm, dân dê cường ép dân nữ?”

“Hm, lưu manh chia cắt uyên ương?”

“Sếp có trí nhớ thật tốt.” Đản Hoàng Tô không mấy thành ý khen một câu.

“Không những trí nhớ của tôi tốt, mà còn rất mang thù.” Lam Dực nguy nguy hiểm hiểm trừng Đản Hoàng Tô: “Hoặc là tôi thực sự phải làm một chuyện gì đó để khỏi phải mang tiếng không.”

Đản Hoàng Tô meo meo méo mèo, lui từng bước một!

Lam Dực cũng lăm lăm, phấn khởi lấn tới!

Chỉ một thoáng, trong nhà bếp là hình ảnh một con báo đen cánh xanh nhìn một chú hồ ly vàng óng như hổ rình mồi.

Tỉ lệ giữa báo đen và hồ ly...Lam Dực không nói gì nhìn cục lông màu vàng trước mắt, tất cả tà niệm không cánh mà bay, ánh mắt đảo qua cái đuôi chẻ là hai kia lại buồn bã.

—— đúng là những chuyện đã xảy ra trong quá khứ khiến cho hẳn không thể làm gì tổn thương nàng.

“Khỏi phải trốn.” Lam Dực uy hiếp đập cánh.

“Chỉ có ngu mới không chống cự kẻ xâm lược à nha.” Đản Hoàng Tô không đếm xỉa đến, lông cáo dựng đứng cả lên, bất khuất trả lời.

“Thì ra trong mắt em tôi chỉ là một kẻ xâm lược.” Lam Dực lại có vẻ sắp nổi đóa, dựng râu trềng mắt.

Đản Hoàng Tô không đáp, à không, Đản Hoàng Tô dùng ánh mắt trả lời: thầy nghĩ sao?

“Em!” Lam Dực nhe răng, bất lực biến trở về thành người: “Đừng bao giờ khiêu khích giới hạn của tôi!”

Đứng ở trước giới hạn cuối của người khác uy phong lẫm liệt nói không được khiêu khích giới hạn của mình, chẳng lẽ Ma giới không phải dựa vào thực lực nói chuyện mà dựa vào độ dày của da mặt hay sao?

Đản Hoàng Tô dùng móng vuốt quào quào.

Đồng thời Đản Hoàng Tô thầm nghĩ, vì sao hãn tử báo biến thành người thì quần áo vẫn êm đẹp ở trên người, mà mỗi lần nàng từ hồ ly biến thành người thì phải cởi truồng?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: báo trước, Chương sau Tử Phủ Đế Quân ra mặt, bằng một cách trước nay chưa từng có...

Chương 26 . có một hành động... (1)

“Ding ding”!

Tiếng chuông cửa vang lên giữa lúc hai người đang giằng co, Lam Dực nhếch môi, bình tĩnh đi mở cửa.

Người ấn chuông là một cô gái đeo tai thỏ, mặc bộ quần áo màu hồng phấn bó sát, đeo tạp dề màu trắng, ở hông còn có một cái đuôi thỏ tròn tròn xù xù, khuôn mặt loli đáng yêu, dáng người là ngự tử xịt máu.

“Không cần phục vụ đặc biệt.” Lam Dực định đóng sầm cửa lại, một bàn tay mang găng tay màu trắng đã nhanh nhẹn lèn vào, nhất quyết không buông tha: “Em nghĩ anh hiểu lầm rồi nha.”

Một tấm danh thiếp màu hồng xuất hiện, trên danh thiếp có bốn chữ to —— Gia Đình Hoắc thị.

Lam Dực cầm danh thiếp nhìn một cái xong lập tức trả về: “Cô đi nhầm nhà, tôi chưa bao giờ liên hệ giúp việc gia đình gì cả.”

“Em nghĩ anh vẫn hiểu lầm.” Tấm danh thiếp màu hồng búp một cái biến thành tờ rơi cũng màu hồng nốt: “Thật ra em chỉ đến đây để mở rộng khách hàng ạ.”

“Cảm ơn, không cần.” Lam Dực hất tay cô nàng đang dính chặt trên cửa ra, vừa định đóng sập lại, một cái chân thon thả mang giày da mũi nhọn màu trắng lại nhanh nhẹn thò vào giữa chặn lại.

“Anh giai à, nể nang em chút đi, ít nhất cũng chờ em giới thiệu xong đã.” Cơ bản là làm bên mấy bộ phận tiêu thụ gì đó luôn phải có thể chất của một chú gián bé nhỏ, cô nàng trước mắt cũng không ngoại lệ.

Lam Dực liếc đôi giày da kia, mở miệng, nhả ra đúng một chữ: “Nói.”

“Tên em là Hoắc Niệm Ly, thành viên của Gia Đình Hoắc thị.” Hoắc Niệm Ly lập tức giới thiệu.

Lỗ tai Đản Hoàng Tô giật giật, bắt đúng cái tên Hoắc Niệm Ly kia, vội vàng nhón chân len lén vào phòng khách.

Hoắc Niệm Ly đã tìm được tới cửa, dưới điều kiện tiên quyết chỉ có một ID và một IP...

Đây chính là thần tiên đó!!!

Lúc Đản Hoàng Tô đang len lén hướng về phía phòng khách, Lam Dực đã muốn đóng cửa lần thứ ba.

“Giới thiệu xong, không tiễn.” Lam Dực nghĩ lần này Hoắc Niệm Ly không có lý do gì để dây dưa.

Nhưng hiển nhiên hẳn đã xem nhẹ trình độ cù nhây của Hoắc Niệm Ly.

Mũi chân Hoắc Niệm Ly thẳng tiến về phía trước, ngay cả đầu gối cũng chen vào, ngoài miệng lại lải nhải không ngừng: “Em đây chỉ đang tự giới thiệu bản thân thôi anh ơi, còn chưa giới thiệu những hạng mục của Gia Đình Hoắc thị nữa đó. Chúng em kinh doanh các loại phục vụ vệ sinh, phục vụ ẩm thực nhà bếp, mà thật ra đó cũng không phải là công việc chủ yếu của bọn em, chủ yếu bọn em phục vụ việc dạy dỗ, bao gồm dạy dỗ tiểu thụ, dạy cách nuôi loli lớn, bồi dưỡng các vấn đề tình thú, giáo dục lễ nghi đó anh...”

Vừa nói mắt cô nàng vừa đảo đảo hướng về phía bên trong xem xét, mà Đản Hoàng Tô vàng hoe đứng giữa một phòng khách đen trắng như vậy tất nhiên là vô cùng nổi bật. Không mất nhiều thời gian, Hoắc Niệm Ly đã thấy được nàng, lại thuận thế hợp thời nói tiếp: “Đương nhiên, nếu quý khách có yêu cầu thì chúng em cũng phục vụ việc dạy dỗ thú cưng, huấn luyện nghiệp vụ. Anh giai, mèo nhà anh thiệt xinh quá nha!”

Chắc chắn là do cô nàng cố ý, không lý nào mà thần tiên lại không nhận ra hồ ly.

Hoặc cô nàng đang lấy một cái cớ đến gần mình...Đản Hoàng Tô nháy mắt mấy cái: “Xin chào, mình là Đản Hoàng Tô, mình không phải là mèo, mình là hồ...”

“Nàng chính là mèo!” Lam Dực gần như thô bạo quát lên, cắt ngang lời nàng, ngón trỏ búng một cái, không một chút chần chừ gì cánh cửa đã đóng sập.

Bên ngoài, Hoắc Niệm Ly bị thuật pháp của Lam Dực tấn công, ngã nhào một phát xuống đất. Cô nàng đặc ý xoa xoa mông đứng lên, rốt cuộc đã biết được Đản Hoàng Tô đang ở đây, không uổng công hai ngày nay đã đi suốt cao ốc này đẩy mạnh dịch vụ khách hàng —— quả thực thần tiên gì đó cũng không phải là vạn năng, cô nàng chỉ dùng IP tra được Đản Hoàng Tô đang ở trong cao ốc này mà thôi.

Chuyện kế tiếp phải làm, liên hệ Tử Tam!

Trong phòng, Lam Dực đẩy gọng kính viền vàng lên, sắc bén nhìn Đản Hoàng Tô: “Mẹ em không dạy em tuyệt đối không được phép nói chuyện với người lạ sao!”

“Mẹ em dạy em khác, ví dụ như người đàn ông nào tùy tiện đưa phụ nữ về nhà tuyệt đối không phải người tốt.” Đản Hoàng Tô nhún nhún vai, tâm trạng vui vẻ chạy về phòng ngủ.

“Đứng lại!” Lam Dực túm Đản Hoàng Tô.

Được rồi, trước mắt nàng còn ở địa bàn của hắn.

Đản Hoàng Tô quay đầu, thực thành khẩn nói: “Có gì phải làm sao?”

Lam Dực nhắc nhở: “Đừng để tôi nói đi nói lại nhiều lần, nhớ kỹ thân phận của em, song vĩ hồ ly Phong thị, máu huyết song vĩ hồ ly là thuốc tiên chữa bệnh, không biết bao nhiêu yêu ma muốn chiếm được em.”

“Cho nên?” Đản Hoàng Tô nghiêng đầu.

Lam Dực rất muốn bổ đôi cái đầu Đản Hoàng Tô ra xem rốt cuộc trong cái đầu tự xưng IQ120 này có cái gì bên trong, ngay cả logic đơn giản như vậy mà cũng không thủng được.

Lam Dực tức giận nói: “Cho nên em tuyệt đối không được nói chuyện với người lạ, đừng cho bất luận kẻ nào biết bản thể của em là song vĩ hồ ly.”

“Trái qua chuyện ngày hôm nay rồi mà thầy còn cảm thấy...” Đản Hoàng Tô liếc mắt: “Bị thầy nhốt vậy mà em còn có cơ hội nói chuyện được với ai mà để người ta biết mình là song vĩ hồ ly gì đó?”

“...” Lam Dực siết tay nghe răng rắc, rất muốn đập đầu.

Đản Hoàng Tô đóng sầm cửa lại trước mặt Lam Dực, sau đó lẩn qua lẩn lại trên giường.

Cuộc sống thay đổi nhanh như thế này đúng là rất kích thích, mới vừa thấy hy vọng, Lam Dực đã không tình cảm gì mà tiêu diệt, đảo mắt một cái lại có một tia hy vọng khác lóe lên, đó chính là Hoắc Niệm Ly, là trên trời phái tới cứu nàng à nha. Nhưng vì sao không phải là Tử Phủ Đế Quân, lúc này anh hùng xuất hiện cứu mỹ nhân mới đúng bài phải không?

Đản Hoàng Tô kiên quyết không thừa nhận chính mình đang nhớ nhung Tử Phủ Đế Quân, nhiều nhất thì...nàng chỉ nhớ cái thảm nhung tuyết của hắn mà thôi.

Lúc Đản Hoàng Tô đang suy nghĩ về việc nhớ Tử Phủ Đế Quân, Tử Phủ Đế Quân đang bận xù lông, danh phù kỳ thực (xứng với tên thực), đích đích xác xác xù lông, ở Lăng Tiêu bảo điện xù lông, mang theo tất cả đệ tử ở Lăng Tiêu bảo điện xù lông.

Đã một thời gian dài tất cả các đệ tử ở Tử Thần Phủ không được nhìn thấy bản thể của Tử Phủ Đế Quân, bởi vì Tử Phủ Đế Quân thích xiêm y hoa lệ đẹp đẽ, các loại phụ kiện đi kèm phải thật tinh xảo độc đáo, màu sắc đậm

đậm nhạt nhạt... Tử Phủ Đế Quân trước mắt lại đầy lông ngấn, không hề có trang sức gì, hiện tra bản thể khuyển, màu lông trắng toàn thân dựng đứng, hình trăng lưỡi liềm màu tím ngay giữa trán đã bắt đầu chuyển thành một cái động không đáy.

“Lão Vô Thượng, nói, có phải người hồi hận đem khuê nữ cho ta, lại lén lút trộm nàng về nhà giấu diếm rồi?” Chân trước Tử Phủ Đế Quân nhẹ nhàng kéo một cái, cục gạch ở Lăng Tiêu bảo điện được xưng là chắc nhất trên tiên giới lập tức xuất hiện ba vết cào thật dài thật sâu.

Không thể trách Tử Phủ Đế Quân âm ỉ ăn vạ, la lối gây sự ở đây, Đản Hoàng Tô đã mất tích tròn ba ngày, sống không thấy người chết không thấy xác, chín chín tam mươi một đệ tử Tử Thần Phủ, ngoại trừ Tử Tam bị sung quân ở Song Ngục Sơn và Tử Thập Nhất bị lưu đày ở không gian dị thứ nguyên, rỗng rã bóc từng mảnh đất từ trên trời dưới đất vẫn không thể tìm được một cọng lông cáo của Đản Hoàng Tô.

Ngoại trừ Vô Thượng Đế Quân, hẳn không nghĩ ra ai còn có khả năng giấu người của hắn kín không kẽ hở như vậy.

Đương nhiên việc đoán này thực sự không ăn khớp, Vô Thượng Đế Quân vô tội.

Vô Thượng Đế Quân vô tội tức đến xì khói, xì đến mức mém chút nữa mũi cũng bị lệch: “Cho dù ta trộm thì sao, Tử Thần Phủ người đem hết toàn bộ lực lượng đến đây là muốn bức cung phải không!”

“Người đang thừa nhận?” Trên mặt khuyển của Tử Phủ Đế Quân không nhìn thấy động tác nhú mày, nhưng mí mắt của hắn nhăn một chút, cục gạch thấm thương tựa như gỗ mục, nháy mắt bị móng vuốt Tử Phủ Đế Quân cào nát.

“Thừa nhận hay không thừa nhận thì có gì khác nhau, người đã chờ cơ hội này từ lâu đi! Cũng không biết đợi bao nhiêu năm!” Vô Thượng Đế Quân đau lòng cho cục gạch, nổi trận lôi đình!

Hai Đế Quân đối đầu nhau, làm thần tử làm đệ tử không dám nói một lời nào, chỉ có Vô Thượng Đế Phi đi ra hòa giải.

“Mong Tử Phủ Đế Quân bình tĩnh,” Vô Thượng Đế Quân lên tiếng giải thích: “Thật ra đúng là ta nhớ chú hồ ly con ta, chỉ là con ta chưa bao giờ xuất hiện trên thiên đình này lần nào. Đã nhiều ngày nay Đế Quân luôn ở bên cạnh ta, ta dám nói hẳn tuyệt đối không làm loại chuyện như vậy, còn mong Tử Phủ Đế Quân nói cho ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, con ta sinh tại sao lại biến mất?”

Nghe Vô Thượng Đế phi nói xong, mấy sợi lông trên người Tử Phủ Đế Quân hơi hơi xẹp xuống, nào ngờ Vô Thượng Đế Quân nghe Vô Thượng Đế Phi nói không thủng, hừ hừ quát: “Ai biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nói không chừng chính hẳn giết người diệt khẩu, vu có giá họa! Đừng nói ta căn bản chưa nhìn thấy con hồ ly kia lần nào, mà cho dù đã thấy thì sao, là do ta giấu, khuê nữ của ta mang về nhà là chuyện bình thường!”

Ngay lập tức, một trận cuồng phong vụn gạch xuất hiện tại Lăng Tiêu bảo điện.

Trước nay Tử Phủ Đế Quân thích ‘cắt vắn lấy nghĩa’ (lấy một câu trong lời nói của người khác rồi giải thích theo ý mình), tới lúc này đã bốc hỏa nghiêm trọng, đem mấy câu sau Vô Thượng Đế Quân nghe vào tai xong lập tức không muốn giải thích gì, dựng râu tròng mắt, vận sức chờ bùng nổ:

“Quả nhiên là do người giấu, mau trả Đản Hoàng Tô cho ta!”

“À, nếu Tử Phủ Đế Quân muốn ăn trứng thì nhà tiểu thần còn có một chút đó ạ.” Ông Táo không biết xuất hiện từ đâu, bước ra khỏi hàng xen mồm: “Mấy ngày hôm trước, không biết phạm nhân nào dưới hạ giới cúng mấy miếng, tiểu thần vẫn để dành được...”

Vụn gạch lập tức rơi xuống hết trên sàn Lăng Tiêu Bảo Điện.

“Là Đản Hoàng Tô của ta, không phải bánh trứng gì đó.” Tử Phủ Đế Quân chày mấy vạch đen sì.

“Là Đản Hoàng Tô mà không phải trứng...” Ông Táo không hiểu.

(Đản = trứng, hoàng = lòng đỏ, đồng âm khác nghĩa.)

Vô Thượng Đế Quân mất kiên nhẫn phát phát tay: “Người lớn nói chuyện con nít không được xen mồm.”

Con nít mấy ngàn tuổi...chư thần tán tiên nhìn xa xăm.

Được rồi, so với hai lão yêu nghiệt các người thì ta đúng là con nít, ông Táo mếu áo, lui xuống hàng.

Bị ông Táo cắt ngang như vậy, vô hình chung cơn giận của Tử Phủ Đế Quân cũng nguôi nguôi, khẩu khí cũng chột ôn hòa: “Lão Vô Thượng, tốt nhất là người giao Đản Hoàng Tô ra đây, chuyện đâu còn có đó, tở như nếu đại chiến tiên ma xảy ra ta còn đấu tranh anh dũng giúp người.”

“Ý người là tiên ma đại chiến này chỉ dựa vào người đúng không!”

“Ý người là tiên giới mà không có người thì đã biến thành ma giới từ lâu phải không!”

“Ý người là Vô Thượng ta lừa đời lấy tiếng, chỉ bất mưu kỳ vị bất tại kỳ chính phải không!”

(不在其位, 不謀其政, Bất tại kỳ vị, bất mưu kỳ chính là một câu nói của Khổng Tử, đại ý không ở chức vị nào, không mưu tính việc chính trị của chức vị đó. Mỗi người cần làm trọn bổn phận của mình, không nên mưu tính sang công việc của người khác.)

“Ý người là ép ta thoái vị nhường Lăng Tiêu bảo điện này cho người phải không!”

Vô Thượng Đế Quân quát lên, lần này lại đến phiên Vô Thượng Đế Quân xù lông, à không, xù vảy. Vô Thượng Đế Quân cũng hiện ra chân thân, là một con rồng vàng uy nghiêm mạnh mẽ, giương nanh múa vuốt bay trên long tòa.

Không có hấn, Vô Thượng Đế Quân nghe Tử Phủ Đế Quân nói xong đã bị sốc.

Vô Thượng Đế Quân là Đế Vương, rất chú trọng việc chế ngự thế cuộc, điều khiển thần tử, là người đứng đầu toàn bộ thiên đình, bình thường bận rộn đến mức chân không chạm đất, nếu xét về đấu khí tu vi đúng là thua kém một chút. Còn Tử Phủ Đế Quân là người đứng đầu giới tiên, thanh nhàn bình thản, không màng thế sự, việc thu nhận mấy chục đế tử chẳng qua cũng chỉ giết thời gian, được cho là người rảnh rỗi nhất tiên giới, có khi

dùng toàn bộ thời gian để tự thân tu luyện, nâng cao đấu khí. Bởi vậy, xét về sức chiến đấu, hiển nhiên Vô Thượng Đế Quân không chỉ kém một chút. Bình thường cái sự chênh lệch này không rõ ràng lắm, nhưng giữa tiên ma đại chiến, ngoại trừ xét binh pháp còn phải xét thực lực, chuyện đấu khí tu vi vừa lên chiến trường là sẽ hiểu ngay. Lần đại chiến tiên ma kia Vô Thượng Đế Quân tổ chức vài lần ngăn chặn cũng không xơ múi gì, sau này Tử Phủ Đế Quân mang theo đệ tử Tử Thần Phủ tham gia, tình thế mới có thay đổi. Tất nhiên đối với thiên đình đây là chuyện tốt, lại giúp Vô Thượng Đế Quân đứng đầu quản lý toàn bộ tiên giới không mất mặt, mà Tử Phủ Đế Quân cũng không phải là người khiếm tốn gì, vừa được người ta khen ngợi thối phồng lại lằng lằng, vô hình chung quét sạch mặt mũi Vô Thượng Đế Quân không chừa chút gì, quan hệ vốn không mấy hài hòa giữa hai người cứ thế mà càng ngày càng căng thẳng.

Thật ra có thể dùng đúng một câu để miêu tả —— một núi không thể có hai hổ, trừ phi một đực một cái, còn hai con hổ này mỗi người mỗi vẻ, muốn ai phục ai là điều rất khó.

Chương 27 . có một hành động... (2)

Tử Phủ Đế Quân vốn là người trên vạn người, sao thế chấp nhận Vô Thượng Đế Quân khiêu khích trực tiếp như vậy.

“Lòng tốt của ta mà ngươi không không chịu nổi, ngươi đây là đang tự ti hay mất tự tin!” Tử Phủ Đế Quân nhe răng, một trận cuồng phong nuốt chửng Lăng Tiêu bảo điện, sương mù che khuất mắt của đám thần tiên đứng cạnh.

Không khí trên đại điện vô cùng căng thẳng, chỉ cần chạm một cái là nổ. Chợt một con hạc màu tím lão đảo bay thẳng vào Lăng Tiêu bảo điện, đâm vào mặt trăng lưỡi liềm trên mặt Tử Phủ Đế Quân, vỡ thành hàng trăm mảnh nhỏ, vang lên tiếng Tử Tam.

“Sư phụ...Đản Hoàng Tô...Tin tức...Ma giới...Tứ Hoàng tử...”

Trận cuồng phong kia chợt bọc lấy con khuyển khổng lồ, nháy mắt biến mất khỏi Lăng Tiêu bảo điện, để lại các đệ tử đang chờ người ra nhìn, chư thần

tán tiên cùng Vô Thượng Đế Quân đột nhiên mất đối thủ.

Làm sao có thể...mỗi một người đều nghĩ như vậy.

Thiên đình có giảng kết giới, làm sao có thể trong kết giới mạnh như vậy mà thuận di chứ?!

Vô Thượng Đế Quân giận dữ trừng trừng nhìn về phía Quán Nguyên thanh quân, người gánh vác trọng trách bảo vệ kết giới.

Quán Nguyên thanh quân ầm ầm ứ ứ cúi thấp đầu xuống, chuyện này có thể trách hẳn sao, có thể trách hẳn sao! Rõ ràng là Tử Phủ Đế Quân rất biến thái rất biến thái rất biến thái có được hay không!!

Quán Nguyên thanh quân oán niệm mạnh mẽ như vậy cũng không được Tử Phủ Đế Quân biến thái hay biết, bây giờ cả đầu Tử Phủ Đế Quân chỉ có một ý niệm duy nhất —— Đản Hoàng Tô, mà cũng vì giữ ý niệm mãnh liệt như vậy hẳn mới có thể phát huy siêu trình độ của mình, trực tiếp thuận di từ Lăng Tiêu bảo điện nằm trong kết giới đến thẳng cửa Song Ngục Sơn.

Từng từng đợt tuyết nặng nề rơi nhấn chìm Song Ngục Sơn trong không gian hoang vu cô quạnh. Ngàn năm qua, tiên giới ma giới ca múa mừng vui khung cảnh thái bình, bởi vậy biên phòng dần dà cũng bắt đầu lơ lửng, các quân sĩ giữ cửa đều yên tâm thoải mái chui vào tháp lầu ngắm cảnh, không hề đứng ở cửa canh giữ như thường lệ. Tử Phủ Đế Quân lòng như lửa đốt, không hề chú ý tới chi tiết này, đi thẳng vào bên trong. Chưa đi được hai bước, hẳn bắt gặp Huyền Vũ chân thần đang chuẩn bị đưa Thượng Quan Vũ Như ra ngoài. Không nói hai lời, móng vuốt giơ lên đè chặt: “Nói cho ta, Tử Tam ở đâu?”

“Tiên tôn tha mạng!” Huyền Vũ chân thần trấn thủ Song Ngục Sơn không biết đầu đuôi sự việc, bị tiên tôn quào một cái, sợ tới mức hồn phi phách tán, không nghe lọt Tử Phủ Đế Quân hỏi cái gì, theo bản năng mở miệng xin khoan dung tha thứ. Kẻ có khuôn mặt mà Thượng Quan Vũ Như luôn cho rằng không phải tiểu bạch kiểm lập tức trở thành tiểu bạch kiểm thứ thiệt.

Thượng Quan Vũ Như nháy mắt tan nát.

“Ta dẫn người đi tìm Tử Tam.” Thượng Quan Vũ Như dứt khoát, kiên quyết từ bỏ Huyền Vũ chân thần mới một khắc trước còn chuẩn bị sống chết có nhau, lững thững dẫn đường cho Tử Phủ Đế Quân.

Huyền Vũ chân thần yên lặng đứng dậy, nhìn theo bóng hai kẻ đi thẳng không ngoảnh đầu lại kia, chầm chậm hàn gấn trái tim mềm yếu vừa vỡ nát của mình.

Thật ra thần tượng thực sự là một sinh vật rất dễ vỡ.

Đi theo Thượng Quan Vũ Như rẽ trái rẽ phải trong Song Ngục Sơn, một lát sau rốt cuộc Tử Phủ Đế Quân đã nhìn thấy Tử Tam, ấy thế mà Tử Tam đang...lên mạng!

“Sư mẫu người đã như vậy rồi mà người còn dám!”

Tử Phủ Đế Quân giận, một bàn chân định đập xuống. Ba hồn bảy vía của Tử Tam lập tức bay mất một nửa, hãn chưa kịp nghĩ rốt cuộc ‘sư mẫu’ là ở đâu ra, hai đầu gối mềm nhũn quỳ rạp xuống trước mặt Tử Phủ Đế Quân: “Sư phụ dung thứ!”

“Nói.” Bàn chân Tử Phủ Đế Quân khựng ngay giữa không trung, bất cứ lúc nào cũng có thể đập Tử Tam thành thịt bằm.

“Con đang liên lạc nội tuyến cùng ma giới, là người này nói cho con biết tin tức về Đản Hoàng Tô.” Tử Tam nhanh chóng trả lời.

“Như vậy...” Tử Phủ Đế Quân thu chân về.

Tử Tam lau mồ hôi, trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc, cuối cùng hãn cũng tự cứu được mạng mình.

Ai ngờ Tử Phủ Đế Quân vừa thu chân về lại đuổi ra, nhưng thiệt may, Tử Phủ Đế Quân chỉ đang chột hãn. Tử Phủ Đế Quân nói: “Mau trả lời ta, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Cụ thể thế nào con cũng không biết rõ.” Tử Tam vò đầu: “Ba ngày trước sư phụ sung con đến Song Ngục Sơn, rảnh rỗi ngứa tay tìm máy tính chơi, không biết như thế nào lại lọt vào trang Tianya của ma giới, có bình luận một chủ đề, chiến với bọn ma giới ở Tianya một trận xong cũng không lên lại lần nào. Ai ngờ mới nãy con vừa lên mạng đột nhiên có người nhắn tin

cho con, nói rằng hôm trước vào Tianya, thông qua số đăng ký ở ma giới của con cô ấy mới biết được bạn của con là Đản Hoàng Tô gặp nạn, theo điều tra được là do Tứ Hoàng tử ma giới Lam Dực giam lỏng. Nơi giam lỏng Đản Hoàng Tô được giăng rất nhiều cấm chế mạnh, bằng tu vi của cô ấy thì không vào được, cho nên mới nhắn con bàn bạc xem có cách nào khác không.”

Tử Phủ Đế Quân im lặng, Tử Phủ Đế Quân rối rắm, Tử Phủ Đế Quân phát hiện vừa nghe mấy chữ “bạn của con là Đản Hoàng Tô” xong cảm giác Tử Tam không còn đáng ghét nữa.

Tử Tam cẩn thận nhìn Tử Phủ Đế Quân đang im lặng khác thường, không biết mình có nói nhầm câu nào hay không.

Tử Tam cố gắng nói cho hết: “Cô ấy nói ý của Đản Hoàng Tô là không muốn nói cho sư phụ, nhưng con biết sư phụ rất quan tâm tới Đản Hoàng Tô, cho nên đã lập tức thông báo.”

Tử Phủ Đế Quân lại cảm thấy mặt mũi Tử Tam cũng rất dễ thương.

Tử Phủ Đế Quân hỏi Tử Tam: “Người kia là ai?”

Tử Tam lại vò đầu: “...Con vẫn chưa hỏi.”

Nói xong hấn vội vàng bổ sung: “Con lập tức hỏi ngay, cô ấy còn trên mạng.”

“Không cần, để ta.” Tử Phủ Đế Quân xách Tử Tam sang một bên, đích thân ngồi xuống trước máy tính, không ngờ bàn chân khuyển kia lại linh hoạt gõ bàn phím như bay!

Tử Tam không phải tên thật của ta: ta là Tử Phủ Đế Quân.

Hoắc Hương ríu ra ríu rít: hả hả?!

Tử Tam không phải tên thật của ta: người là ai? Bây giờ Đản Hoàng Tô ở đâu?

Hoắc Hương ríu ra ríu rít: Tử Tam, anh đầu heo hả!!!

Tử Tam không phải tên thật của ta: trả lời vấn đề.

Hoắc Hương ríu ra ríu rít: ⊙___⊙|||°

Hoắc Hương ríu ra ríu rít: tiểu tiên Hoắc Niệm Ly

Hoặc Hương ríu ra ríu rít: bây giờ Đản Hoàng Tô đang bị giam lỏng ở ma giới, thành phố Ê đường FF cao gốc GG số NNN

Tử Tam không phải tên thật của ta: rất tốt, đến ma giới làm sao liên lạc được với người?

Hoặc Hương ríu ra ríu rít: đại thần, xin đừng!!!!!!

Hoặc Hương ríu ra ríu rít: người như ngài rất dễ bị người ta chú ý, ma giới mà biết thì phiền to!!!!

Tử Tam không phải tên thật của ta: đừng để ta lặp lại lần thứ hai. Nói, làm sao liên lạc được với người?

Hoặc Hương ríu ra ríu rít: số điện thoại của ta là ××××

Hoặc Hương ríu ra ríu rít: T-T thực sự là ngài không nên tới, để cho Tử Tam đến là được rồi

Tử Tam không phải tên thật của ta: lúc đến ta sẽ liên lạc với người

Hoặc Hương ríu ra ríu rít: ngài bỏ qua cho con đi

Hoặc Hương ríu ra ríu rít: T-T nếu đại chiến tiên ma mà xảy ra thì ta chính là tội nhân thiên cổ đó a a a a!!!!

“Ta đi ma giới.” Tử Phủ Đế Quân nhẹ nhàng nói.

Tử Tam lau mồ hôi: “Sư phụ, chuyện này không giống như đi dạo phố, có phải chúng ta nên bàn bạc thủ tục gì đó hay không...”

Tử Phủ Đế Quân nhíu mày: “Còn có người dám không cho ta đi?”

“Sư phụ à...” Tử Tam chảy đủ các loại mồ hôi: “Bây giờ đản Hoàng Tô là con tin, nếu người cứ như vậy mà tấn công, lỡ như người ta nóng nảy giết con tin...”

Dưới ánh nhìn chăm chăm của Tử Phủ Đế Quân, tiếng Tử Tam càng lúc càng nhỏ. Rốt cuộc thông minh đột xuất, thức thời sửa miệng: “À, ý con là, bây giờ sư mẫu vẫn còn làm khách ở ma giới, nếu người kiêu ngạo mà quá ức thì có khả năng ma giới sẽ thất lễ với sư mẫu, như vậy không tốt lắm ạ.”

“Ý của người là phải khiêm tốn?” Tử Phủ Đế Quân suy nghĩ.

“Được rồi, ta lạng lẽ đi, không để cho họ phát hiện là được.” Tử Phủ Đế Quân lắc lắc cái đuôi biến trở về hình người, phong cách hoàn toàn thay đổi. Quần áo biến từ lông của bản thể thành trường bào màu trắng, mộc mạc thuần khiết đến đơn giản, mái tóc màu bạc cũng chỉ có một sợi dây màu tím buộc lỏng, trên người không một phục sức nào.

Hình tượng này cũng thực khiến người ta ngưỡng mộ, nhưng mà...thực sự con không phải cho ngài nhập cư trái phép đó a a a!!!

Tử Tam rơi nước mắt đầy mặt: “Sư phụ!”

Tử Tam ôm đầu Tử Phủ Đế Quân: “Ý của con là chúng ta cứ nên làm thủ tục bình thường, nhà nước ngoại giao thăm viếng gì gì đó hay du lịch bảy ngày ở ma giới đi.”

“Ta không có nhiều thời gian chờ.” Tử Phủ Đế Quân mất kiên nhẫn phát tay, hóa thành một ngôi sao băng tận chân trời: “Ta đi trước, thủ tục gì đó con làm xong cho ta là được.”

Vì thế trong ngực vắng vẻ, không dư cả một sợi lông khuyến.

Tử Tam phiền muộn bẻ bẻ tay, oán thầm Thượng Quan Vũ Như này giờ chỉ lo xem diễn mà không lên tiếng: “Cô cũng không giúp tôi khuyên nhủ sư phụ gì hết.”

Thượng Quan Vũ Như nhún vai: “Trên thế giới này sẽ có người đi ngăn cản người ta đi cứu cháu gái của mình hay không? Không có.”

Tử Tam á khẩu không trả lời được, chỉ có thể đứng lên, thuận thế biến ra tường vân.

“Người đi đâu vậy?” Thượng Quan Vũ Như túm cái đuôi của tường vân.

“Đi làm thủ tục cho sư phụ.” Tử Tam tức giận trả lời.

“Làm cho ta một cái.” Thượng Quan Vũ Như nhắc chân leo lên tường vân:

“Ta không thích Huyền Vũ chân thần nữa, theo các người đi ma giới chơi.”

Đi ma giới...chơi?

Được rồi, đi chơi thì đi chơi, nhỏ này là em của Vô Thượng Đế phi, cũng là quan to như sư phụ nhà hấn, hấn đặc tội không nổi.

Khóe miệng Tử Tam giật giật, chấp nhận số phận bay về thiên đình.

Ba ngày sau, đoàn đại biểu chúc mừng ma vương ba vạn tuổi từ thiên đình xuất phát đi ma giới.

Thành viên đoàn đại biểu, đứng đầu tiên nhân là Tử Phủ Đế Quân Tử Úc, muội muội ruột của Vô Thượng Đế phi là Thượng thần Thượng Quan Vũ Như, tùy thị đệ tử Tử Tam của Tử Phủ Đế Quân, tùy thị Minh Phượng, Mạc Loan của Thượng Quan Vũ Như, ngoài ra còn có lái xe bung dù cùng các nhân viên nghi thức liên quan khác, cùng long xa phượng giá siêu xa hoa có thể nói là thanh thế hào hùng uy nghiêm, vô cùng màu mè.

Chương 28 . có một hành động... (3)

Ma cung, trong văn phòng ma vương, ma vương Lam Thiên vô cùng đau đầu, lúc vừa mới nhận được tiên thiệp thông báo việc đi sứ của tiên giới hẳn đã đau đầu. Không phải hẳn đau đầu vì việc kia, không phải từ trước tới nay tiên giới chưa phái đoàn đại biểu nào đến đây rắc tâm thực hiện mưu đồ, cũng không phải đau đầu vì sắp sửa thấy được Tử Phủ Đế Quân đả thương mình, hẳn đau đầu là bởi —— mình đúng thật là ba vạn tuổi sao? Ngày sinh của mình là mừng chín tháng chín sao?

Sống lâu lắm rồi, hẳn nghĩ không ra.

Lam Dực cũng nghe thấy chuyện này, cái tên Tử Phủ Đế Quân khiến cho hẳn bồn chồn bất an, tất cả mọi chuyện đều...trùng hợp ư?

Lam Dực chạy tới hỏi phụ thân đại nhân nhà hẳn: “Phụ vương, người ba vạn tuổi thật ư?”

Không phải Lam Dực bất hiểu, phụ thân đại nhân nhà hẳn còn nhớ không được thì hẳn làm sao mà nhớ?

Nhưng nhất định ma vương Lam Thiên cũng tuyệt không để cho kẻ khác (cho dù chính là con của hẳn) biết hẳn đã duỗi đoảng tới mức không nhớ được chính mình bao nhiêu tuổi. Lam Thiên âm trầm sờ sờ cằm: “Năm tháng trôi qua thật nhanh, con người ta dần dần già cõi...”

Khóe miệng Lam Dực giật giật: “Phụ vương, xin tha thứ vì con đã nhắc nhở, phụ vương không phải là người.”

“Đúng vậy!” Lam Thiên vỗ đầu: “Vài thập niên này con cứ liên tục tiến cử những kẻ kia làm ta mém chút nữa nghĩ mình đúng là người.”

“Phụ vương đang chỉ trích?” Lam Dực nhú mày.

“Làm sao có thể.” Lam Thiên vùi mình vào chiến ghế xoay, thích ý xoay xoay mấy vòng: “Cái gọi là hiện đại hóa thực sự rất thoải mái, thoải mái đến mức khiến ta suýt chút cũng quên hùng tâm tráng chí của mình.”

Suýt quên nghĩa là chưa hoàn toàn quên, Lam Dực vừa lòng đẩy gọng kính mắt: “Phụ vương, người xem có phải tiên giới nghe ngóng được gì đó cho nên mới...”

Lam Thiên lơ đãng gõ gõ bàn: “Có lẽ chúng nghe nói ma giới được hiện đại hóa cho nên muốn đến đây coi trộm lấy kinh nghiệm.”

“Phụ vương!” Lam Dực nhú mày: “Con cho rằng chúng ta đang thảo luận chuyện đoàn đại biểu của tiên giới.”

“Ồ?” Lam Thiên ra vẻ ngạc nhiên: “Không phải chúng ta đang thảo luận chuyện cục lông nhà con hay sao?”

Việc này quả thực quá bất ngờ, Lam Dực sửng sốt: “Sao người biết?!”

“Bằng không thì làm sao con có thể từ bỏ trần gian quay về ma giới.” Lam Thiên thản nhiên đáp.

Lam Dực im lặng.

“Phụ vương...” Lam Dực im lặng trong một thoáng rồi thỉnh cầu: “Nàng đã vì người mà từ bỏ sinh mệnh một kiếp, người buông tha cho nàng đi.”

“Xem đi.” Lam Thiên không trả lời, chỉ hất cằm: “Vừa rồi con nói chuyện đoàn đại biểu tiên giới, sao bây giờ lại thấy hứng thú với chuyện này rồi?”

“Phụ vương,” Lam Dực trả lời qua loa: “Quan hệ giữa Tử Phủ Đế Quân và Đản Hoàng Tô rất tốt, con sợ lần này hấn đến vì nàng.”

“Ài ài, đúng là cái thời này người ta yêu mỹ nhân hơn cả giang sơn.” Lam Thiên bó tay hất cằm, ánh mắt cũng lóe lên: “Sao, nếu hấn muốn thì con có cho hay không?”

“Phụ vương, Tô Tô rất quan trọng với con!” Lam Dực thận trọng trả lời.

“Còn quan trọng hơn cả việc thống lĩnh toàn bộ ma giới?” Thiên La liếc nhìn.

Lam Dực chần chờ, cuối cùng vẫn gật đầu.

“Lam Dực!” Đột nhiên Lam Thiên đứng bật dậy, hai tay chống lên bàn, khí thế hoàn toàn thay đổi, sắc bén mạnh mẽ đến áp đảo.

“Phụ vương?” Lam Dực kinh ngạc nhìn Lam Thiên, quả thực không thể nhận ra hẳn.

Sau trận chiến một ngàn năm về trước Lam Thiên chưa bao giờ dùng khẩu khí như vậy nói chuyện với hẳn, hẳn còn tưởng trận quyết chiến với Tử Phủ Đế Quân đã rút sạch nhuệ khí của phụ vương.

Lam Thiên chống tay lên mặt bàn, từ từ nói: “Ta có mười sáu người con trai, con chính là đứa con thứ tư của ta. Xếp từ trên xuống dưới con ở phía sau, xếp từ dưới lên trên con vẫn ở phía sau, nhưng ta luôn cho rằng con chính là đứa có tương lai sáng lạn nhất trong chúng, cho nên vẫn muốn chọn con.”

“Con biết, phụ vương.” Lam Dực kiên định nói.

“Không, con không biết!” Lam Thiên lạnh lùng bức ép Lam Dực: “Ta đây đang nói cho con biết, Lam Dực, con chính là kẻ gánh vác trọng trách lớn lao, cho nên mặc kệ bây giờ là Tô Tô hay là Phong Tiểu Ngũ của kiếp trước, đối với chúng ta mà nói thì chỉ là thuốc, hoặc là...”

“Mồi nhử!” Điên cuồng trong mắt Lam Thiên dần dần cuộn trào: “Bây giờ Tử Úc đã đến ma giới, đây là cơ hội ngàn năm có một. Không phải con nói con vật kia là bạn của hẳn hay sao, chúng ta không ngại phiền thiết kế sẵn sà diễn cho hẳn!”

“Phụ vương!” Lam Dực rùng mình.

“Con yên tâm, ta không để Tử Úc vớ bở, hai tay dâng con vật kia lên cho hẳn. Chẳng qua ta chỉ muốn lợi dụng con vật kia để Tử Úc cắn câu mà thôi.” Lam Thiên bật cười, cực kỳ tàn nhẫn oán độc: “Nhưng phải xem con vật kia có khả năng khiến Tử Úc cắn câu không mà thôi.”

Lam Dực chỉ cảm thấy sống lưng lạnh ngắt, đột nhiên hần bắt đầu hồi hận khi đưa Đản Hoàng Tô đến ma giới. Bất giác hần nghĩ, mọi sự hần đều xếp đặt êm xuôi như vậy, rốt cuộc là vì sao phụ vương biết hần dẫn Đản Hoàng Tô về đây, chỉ vì đạo này hành động của hần ở ma giới rất bất thường?

Trong óc Lam Dực chợt nghĩ đến người đeo tai thỏ mang giày da mũi nhọn màu trắng ngày trước.

Mãi cho đến khi Lam Dực nghe phụ vương đại nhân nhà hần đao to búa lớn hùng hổ bày ra kế hoạch vĩ đại xong, hần mới được thả về nhà. Lúc này Đản Hoàng Tô còn đang lên mạng, vừa nghe được tiếng Lam Dực mở cửa đã ba chân bốn cẳng phi tang mọi dấu vết, nhanh như chớp bắn thẳng về phòng, biến trở thành hồ ly lăn qua lăn lại trên giường.

Mới vừa rồi nàng đã vào được trang Tianya bị Lam Dực đánh sập hôm bữa, nhận tin nhắn Hoắc Niệm Ly gửi tới. Cô nàng nói rằng Tử Phủ Đế Quân vừa nhận được tin của nàng đã đi ma giới luôn... Tử Phủ Đế Quân sắp tới nha, Đản Hoàng Tô dùng chân chặn trái tim đang đập bum bum rộn ràng của mình, ôi ôi, Tử Phủ Đế Quân luôn làm cho nàng có cảm giác mình trở thành nữ nhân vật chính.

Lăn lộn được một lát Đản Hoàng Tô lại bắt đầu lo lắng, lúc này mà Tử Phủ Đế Quân đến sẽ không bị hội đồng đi? Sẽ không xảy ra đại chiến tiên ma đi? Sẽ không nháy ra chuyện gì bất ổn đi? Cho dù làm nữ chính nàng cũng không muốn làm Đắc Kỷ hại nước hại dân, hại người hại luôn cả mình à, cho dù cả hai đều cùng là hồ ly.

Với lại Tianya bị sập hai ngày liền, tin nhắn Hoắc Niệm Ly gửi là mới thông báo qua điện thoại di động, nhưng cô nàng cũng không có nói Tử Phủ Đế Quân vừa biết được hay đã biết trước đó, nếu là biết trước đó thì bây giờ Tử Phủ Đế Quân đang ở ma giới đúng không? Nếu hần đến ma giới rồi thì giờ hần đang ở đâu? Rốt cuộc khi nào hần sẽ tới tìm nàng?

Trên thực tế Tử Phủ Đế Quân đã đến ma giới từ lâu, nhưng bởi vì vấn đề di động cho nên hần vẫn chưa liên lạc được với Hoắc Niệm Ly.

Nhờ phúc của Đản Hoàng Tô, Tử Phủ Đế Quân cũng biết di động là cái thần mã gì, nhưng tầm hiểu biết của Tử Phủ Đế Quân với điện thoại di động

quả thực có hạn, hẳn chủ nghĩ phải có điện thoại mới có thể gọi điện, mà hẳn đã biết số điện thoại của Hoắc Niệm Ly, nhất định hẳn phải tự đi mua một cái di động xong mới có thể liên lạc được với Hoắc Niệm Ly. Mua di động tất nhiên là phải trả tiền, bởi vì ma giới không dễ ăn như ở trần gian, bọn họ cũng quen với việc biến tới biến lui, nếu gặp kẻ nào giữa ban ngày ban mặt mà thó đồ nhà họ thì họ quyết sẽ không như người trần gian rằng là tự tát tự mắng chính mình nằm ở giữa ban ngày, bọn họ sẽ hội đồng bạn một trận, sau đó lôi bạn đi gặp quan trên. Quần áo hành động Tử Phủ Đế Quân đã khiêm tốn vậy, sao có thể làm ra chuyện ngạo mạn ồn ào như vậy được.

Tiền tệ ma giới cũng không giống trần gian, tiền tệ ma giới là ma tệ; đồng tiền có mệnh giá lớn nhất của nhân gian ở trong này cũng chỉ là sắt vụn, bởi vì đồng tiền mệnh giá lớn nhất của ma giới là ma tinh thạch, cho nên bây giờ có thể nói Tử Phủ Đế Quân nghèo rớt mồng tơi, mà cách kiếm tiền nhanh nhất như trộm cướp lừa đảo chiếm đoạt tài sản thì Tử Phủ Đế Quân không thể làm được, Tử Phủ Đế Quân chỉ có thể thành thành thật thật đi kiếm tiền —— đào ma tinh quặng.

Tử Phủ Đế Quân không biết tỉ lệ đổi giữa ma tinh quặng và ma tệ như thế nào, hẳn đào suốt một ngày một đêm, đào cho đến khi nhét đầy vào không gian giới tử một cách đúng lý hợp tình mới vào cửa hàng điện thoại di động lớn nhất, sau đó tiêu một cục ma tinh quặng nho nhỏ mua di động cùng sim số, cuối cùng được chủ tiệm vui mừng hớn hờ đưa ra tận cửa.

Tử Phủ Đế Quân đọc bản hướng dẫn một lượt, sau đó gọi điện thoại cho Hoắc Niệm Ly: “Ta là Tử Phủ Đế Quân.”

“Á?!” Hoắc Niệm Ly giật thót: “Ngài đến rồi!”

“Ừ.” Tử Phủ Đế Quân lên tiếng trả lời: “Nói cho ta biết đến chỗ Đản Hoàng Tô như thế nào?”

Hoắc Niệm Ly không đáp mà hỏi ngược lại: “Chẳng phải nói ngày mai mới đến sao, giờ ngài lại có mặt ở đây rồi?”

“Ngày mai?” Tử Phủ Đế Quân nghe không thủng.

Hoắc Niệm Ly còn khích lệ: “Đoàn đại biểu chúc mừng ma vương ba vạn tuổi, thế mà các người cũng nghĩ ra được hay thiệt, nhưng mà nhờ vậy chúng ta đường đường chính chính, công khai xuất hiện ở ma giới, sau đó chỉ cần mai phục, chờ Tứ hoàng tử Lam Dực không ở nhà thì trộm Đản Hoàng Tô đi là xong.”

Hình như đây là thủ tục Tử Tam làm cho hẳn để ngoại giao gì gì đó, chúc thọ Lam Thiên... Tử Phủ Đế Quân khó chịu một chút, nhưng rồi cũng mặc kệ chuyện này, lại hỏi: “Nói cho ta, đến chỗ Đản Hoàng Tô như thế nào?”

Hệ thống định vị GPS thông dụng ở ma giới nhân gian không thích hợp với ma giới cho lắm, bằng không hẳn căn bản không cần liên lạc với Hoắc Niệm Ly, cứ trực tiếp đến thành phố EE đường FF cao ốc GG số nhà NNN là được.

“Ày...” Ở đầu dây bên kia Hoắc Niệm Ly vã mồ hôi hột: “Căn cứ theo tin tức trinh sát của ta thì giờ Lam Dực mới về đến nhà, bây giờ ngài mà đến thì không tốt lắm, cứ chờ Lam Dực đi rồi tính tiếp.”

“Sao?” Tử Phủ Đế Quân nghi vấn: “Không phải Tử Tam đã làm thủ tục cho ta rồi sao, đoàn đại biểu gì đấy.”

“Nhưng mà theo cái đó thì ngày mai ngài mới đến à nhaaaa!!!” Hoắc Niệm Ly rên lên: “Hôm nay ngài mà xuất hiện thì sẽ xảy ra chuyện gì đâyyyy!!!”

“Đã nói là ta đến trước.” Tử Phủ Đế Quân nhú mày, dời di động cách xa tai mình ra một chút.

“Có hay không giấy chứng minh nhập cảnh à!!!!” Hoắc Niệm Ly càng thê thảm hơn.

“Àn.” Tử Phủ đế quân lên tiếng trả lời: “Nói cho ta, Đản Hoàng Tô nơi đó như thế nào đi?”

“Không quan trọng!” Tử Phủ Đế Quân mất kiên nhẫn: “Người không cần xen vào chuyện này, nói cho ta đi thế nào là được.”

“Vậy bây giờ ngài đang ở đâu?” Hoắc Niệm Ly bất đắc dĩ.

“Đường ×× ngõ ××.” Tử Phủ Đế Quân nhìn xong trả lời.

Ngài hại ta thành tội nhân thiên cô!!!! Hoắc Niệm Ly ấm a ấm ức chỉ đường cho Tử Phủ Đế Quân đến chỗ Đản Hoàng Tô.

Sau đó, chờ cho đến khi Đản Hoàng Tô lăn qua lăn lại, làm bao trò mè mọt rồi ngủ say xong, rốt cuộc tử Phủ Đế Quân đã đến trước cửa nhà Lam Dực.

Nhìn qua cấm chế bên ngoài cửa, Tử Phủ Đế Quân triệu hồi sấm rền, sấm bổ cấm chế nát bét.

Nhưng là cửa phòng còn bị khóa, Tử Phủ Đế Quân lại tiện tay triệu hồi thêm một trận sấm rền khác, sấm...bổ trúng Lam Dực.

Cái cảm giác khó chịu trong người khiến Lam Dực biết cấm chế của mình xảy ra vấn đề, hẳn vốn chỉ định đi ra cửa kiểm tra thế nào, chưa kịp đề phòng gì đã bị bổ cho trong ngoài hỗn độn.

Sắc mặt Lam Dực trong ngoài hỗn độn sa sầm đánh giá cái kẻ bình thản đứng trước mặt như đúng rồi kia: “Tử Phủ Đế Quân?”

Trắng trong thuần khiết đơn giản như vậy quả thực khác xa với ấn tượng ban đầu, nhưng Lam Dực không thể chấp nhận được việc ngoài Tử Phủ Đế Quân thì còn ai vào đây tinh thông thuật pháp hệ sấm đến như vậy, rồi còn dễ dàng phá nát cấm chế kết giới hẳn bày ra, lại còn không tốn nhiều công sức đả kích hẳn...trong ngoài hỗn độn như vậy.

Nghĩ thế, khóe miệng Lam Dực giật giật.

Tử Phủ Đế Quân vô cùng thoải mái, mặc kệ hẳn đánh giá, lạnh nhạt bình thản vươn tay: “Ta đến dẫn Đản Hoàng Tô về.”

Chương 29 . có một cạm bẫy...

Lam Dực mở miệng, giả dò nghe không thủng đối thủ đang nói cái gì, hỏi một câu thiệt ngoại giao: “Không phải ngày mai đoàn đại biểu mới đến sao?”

“Ta tới trước.” Tử Phủ Đế Quân không hề cảm thấy có chuyện gì bất ổn.

Lam Dực...Đối với thể loại mặt dày tự nhiên kiểu này thì Lam Dực có thể nói được gì?

Lam Dực chỉ có thể mấp máy môi, tiếp tục khách sáo làm ngoại giao: “Để ta sai người sắp xếp chỗ ở cho người.”

“Được.” Tử Phủ Đế Quân bất ngờ hợp tác.

Lam Dực không thể tin vào tai mình.

Ngay sau đó Lam Dực hiểu ra —— tất nhiên là không thể tin được!

Tử Phủ Đế Quân nhướng mi: “Người gọi Đản Hoàng Tô ra đây, chúng ta cùng đi.”

“Nàng là đệ tử của ta.” Lam Dực cảm thấy mình phải tỏ rõ lập trường.

Tử Phủ Đế Quân ăn miếng trả miếng: “Nàng là Tử Phủ Đế phi.”

Lam Dực chần động.

Trong thời gian ngắn như vậy...

Lam Dực không tin, nhưng hẳn không thể chỉ thẳng vào mũi Tử Phủ Đế Quân quát hỏi mi đang nói dối có phải không.

“Nàng ngủ rồi, ngày mai người đến đưa nàng đi vậy.” Lam Dực dùng kế hoãn binh, định Tử Phủ Đế Quân vừa đi thì lập tức thực thi kế hoạch thay mặt đổi đào, tấu vi thượng sách.

Nhưng dù sao tính cũng chỉ là tính, căn bản Tử Phủ Đế Quân không cho hẳn cơ hội.

Tử Phủ Đế Quân đích thân đẩy Lam Dực đang đứng chặn ở cửa bước vào: “Không sao, ta bế nàng đi.”

Lam Dực siết chặt năm đấm, miễn cho nó thoát khỏi khống chế mà chạy thẳng đến mặt Tử Phủ Đế Quân.

Lam Dực còn muốn nói vài ba câu ngăn cản, nhưng mở miệng vài lần cũng không nói được gì.

Đối với Tử Phủ Đế Quân, thì cho dù miệng ngon lưỡi ngọt hay cứng rắn gì đó cũng chỉ vô dụng, cách đơn giản nhất là đập hẳn một trận ra trò, mà đập được Tử Phủ Đế Quân thì... Cho dù Lam Dực không muốn, nhưng hẳn cũng phải thừa nhận đây là một ảo tưởng không thực tế.

Nhưng nếu cứ chấp tay dâng Đản Hoàng Tô như vậy...

Lam Dực mấp máy môi, không cam lòng thỏa hiệp với phụ vương, bắt đầu thực thi mưu kế của hãn.

Thực ra mưu kế của ma vương Lam Thiên rất đơn giản, không đơn giản như đào hố làm bẫy bên trên phủ cỏ rồi bỏ xương lên —— hãn còn trực tiếp bỏ xương lên bẫy, còn chỗ hiểm của bẫy như thế nào thì cũng chả thèm che giấu.

Nói trắng ra thì muốn ném Đản Hoàng Tô đến dự vọng chi uyên, sau đó Tử Phủ Đế Quân sẽ đi cứu.

Hãn chắc chắn Tử Phủ Đế Quân sẽ mắc câu. Dựa theo tính tình tự cao tự đại của Tử Phủ Đế Quân, đừng nói là dự vọng chi uyên, cho dù trước mắt là hắc ám chi uyên hãn cũng không do dự gì mà nhảy vào.

Vì thế nếu hãn không đối phó được thì cứ giao cho dự vọng chi uyên giải quyết, Lam Thiên vừa lòng rót một ly sâm panh, chuẩn bị nâng ly cho “tin dữ” sắp đến.

Bởi vì hãn cảm giác được dự vọng chi uyên ngủ say hàng trăm năm qua đang dần thay đổi.

Ngọn lửa màu xanh của dự vọng chi uyên lừng lơ ngay trên đầu ngón tay của Lam Dực, sau đó bắn ra ngoài, mục tiêu: Đản Hoàng Tô vẫn còn đang ngủ như chết.

“Người muốn gì?” Tử Phủ Đế Quân chặn lại.

Ngọn lửa vòng qua ngón tay của hãn, rơi vào trong bức tường.

“Muốn mạng người.” Lam Dực tạo ra một cái động không lồ ngay tại nơi ngọn lửa chui vào, để Tử Phủ Đế Quân thấy rõ tình hình bên trong.

Bên trong, ngọn lửa màu xanh đã phình lên, to như một sân bóng rổ, hình thành một cái động đầy bóng tối. Đản Hoàng Tô nằm đối diện bị hút mạnh vào, chỉ còn lại cái đuôi chẻ làm hai loe ngoe bên ngoài. Tử Phủ Đế Quân vươn tay chụp...nhưng một sợi lông cáo cũng không chụp tới được.

“Đây là cách người hành xử với đệ tử của mình.” Tử Phủ Đế Quân lạnh lùng nhìn Lam Dực.

Lam Dực siết chặt nắm đấm: “Thế thì sao?”

“Loại sư tôn như người xứng đáng tìm chết.” Tử Phủ Đế Quân oai phong lẫm liệt phất tay một cái, vạn tia tử lôi từ trên trời giáng xuống, trong chớp mắt, nguyên tòa cao ốc đã bị phá hủy.

Ra chiêu xong, Tử Phủ Đế Quân cũng không quay đầu lại mà nhảy thẳng vào động, cũng mặc kệ Lam Dực có bị hấn đánh chết hay chưa, lại càng không quan tâm bao nhiêu yêu ma vô tội bị liên lụy, một lòng một dạ đuổi theo Đản Hoàng Tô.

Thời điểm Đản Hoàng Tô bị cái động cuốn vào đã tỉnh lại, nhưng nàng chỉ kịp nhìn thấy vạt áo trắng trong thuần khiết đến tận cùng của Tử Phủ Đế Quân, ngay cả mặt cũng chưa ngắm được chút nào đã bị hút sâu vào bên trong.

Bên trong động, ngọn lửa màu xanh lan rộng như một đám cháy bập bùng. Nó liếm ngọt lên lông cáo của nàng, không nóng cũng chẳng bỏng, ngay cả đốt càng không có, tựa như đang thềm ăn, liếm liếm từng chút một —— đúng là đang đùa giỡn mà!

Vì thế Đản Hoàng Tô không xác định được, chắc mình đang mơ đi! Thật ra mình vẫn chưa tỉnh ngủ đi!

Hay là lửa ma giới nó như vậy?

Đản Hoàng Tô tò mò thò bàn chân ra chạm vào ngọn lửa xanh, nó uốn mình, tự nhường ra một con đường nhỏ, hoan nghênh Tử Phủ Đế Quân vừa mới đuổi tới, là Tử Phủ Đế Quân trắng trong thuần khiết.

“Quả nhiên là mơ!” Đản Hoàng Tô lẩm bẩm.

Nếu không phải mơ thì làm sao Tử Phủ Đế Quân có thể ăn mặc giản dị đến vậy!

Mà nếu là mơ...Đản Hoàng Tô không gặp rào cản tâm lý, nhảy vào lòng Tử Phủ Đế Quân, chọt chọt hai má của hắn rồi lẩm bẩm: “Chẳng lẽ ta thật sự có ý gì với người, sao lâu lâu lại nhớ người, bây giờ còn mơ thấy người nữa!”

Tử Phủ Đế Quân không ngờ lại nghe được câu nói ngọt ngào này, tâm trạng lập tức trở nên tốt đẹp.

Cuộc đời “mất ở góc đông thu lại góc tây”, có lẽ phải đặt mình vào trong hoàn cảnh hiểm ác như vậy mới có thể nghe được những lời thật lòng, vì thế dự vọng chi uyên hiểm ác này cũng chẳng là gì.

(thất chi đông ngu, thu chi tang du 失之東隅, 收之桑榆 mất ở góc đông, thu lại góc tây, ý nói mới ra lầm lỡ sau lại đền bù được vậy.)

Tử Phủ Đế Quân cười híp cả mắt: “Đi, ta mời nàng đi ăn cái gì đi.”

“Chậc chậc!” Đản Hoàng Tô khen: “Đúng là rất thật, tuy quần áo mất tiêu chuẩn hơi bị nhiều nhưng tính cách lại giống nhau như đúc, lúc nào tâm trạng tốt là rủ người ta đi ăn cái gì đó.”

“Cái gì rất thật đây.” Tử Phủ Đế Quân buồn cười giật lông cáo của nàng: “Đau không?”

“Đau.” Đản Hoàng Tô nước mắt đầy mặt.

Nếu đau vậy thì không thể là nằm mơ, nhưng mà sao lại dùng cái cách không dịu dàng không săn sóc thế kia chứ. Đản Hoàng Tô bĩu môi, sau đó Đản Hoàng Tô phát hiện mình thiệt kiêu ngạo.

Nàng cũng có cái ngày kiêu ngạo này ư, chẳng lẽ mỗi một cô gái đều sẽ có cái ngày được quyền kiêu ngạo?

Đơn giản là gặp được bạn đại thần nào đó!

Mắt cười của Đản Hoàng Tô cong cong thành ánh trăng: “Người đến dẫn ta về nhà à?”

Ánh trăng này tỏa sáng là vì hấn...Cơn hư vinh lên đến tột cùng của Tử Phủ Đế Quân hoàn toàn thỏa mãn được hấn, đôi mắt nheo lại thành một đường chỉ: “Tất nhiên.”

Đản Hoàng Tô cọ cọ mặt Tử Phủ Đế Quân: “Thật tốt biết bao, trước người không nghe được câu này nên giờ ta nói lại một lần nữa —— lúc này người khiến ta cảm giác mình thành công chúa à nha.”

Bởi vì câu này mà Tử Phủ Đế Quân hạnh phúc đến không từ nào diễn tả, nhưng Tử Phủ Đế Quân vẫn tính sổ: “Sao ta nhớ rõ nàng căn dặn Tử Tam tuyệt đối không nói cho ta biết nàng đang ở trong này?”

“Thì tại ta sợ người đến rồi bị hội đồng, với lại đại chiến tiên ma mà xảy ra lần nữa thì chết à.” Đản Hoàng Tô lẩm bẩm.

Người “thấp cổ bé họng” như nàng xuất hiện ở ma giới thì không có gì quan trọng, người tôn quý như Tử Phủ Đế Quân xuất hiện ma giới thì là sự kiện tầm cỡ đến nhường nào!!!!

“Người tới nơi này có gặp phiền phức gì không?” Đản Hoàng Tô lo lắng hỏi.

Tử Phủ Đế Quân cười: “Nàng đang quan tâm ta?”

“Tự nhiên quá nha!” Đản Hoàng Tô dùng ánh mắt xem thường giấu nhem chuyện mình đang xấu hổ.

Tử Phủ Đế Quân lại hạnh phúc đến không còn không ngữ nào diễn tả được, ôm công chúa vượt qua mọi chông gai hiểm hóc của lửa xanh đi tới.

Được ôm như vậy thật là tốt.

Nhưng nếu có thể được sóng vai cùng nhau thì có phải tốt hơn hay không?

Nghĩ đến đây, mặt Đản Hoàng Tô hồng lên, nàng nói nhỏ với Tử Phủ Đế Quân: “Người có đem quần áo theo trong giới tử không?”

“Sao, nàng muốn biến thành người?” Tử Phủ Đế Quân hơi khát nước.

“Ừ đó.” Đản Hoàng Tô trả lời một tiếng nhỏ như muỗi kêu, tiếng ừ này có nghĩa nàng đang cho Tử Phủ Đế Quân thấy thật ra nàng không ngại biến thành người trước mặt hắn, mà trong quá trình biến thành người thì sẽ có một khoảng thời gian ngắn nàng trần truồng. Nói cách khác, nàng đã không ngại khỏa thân trước mặt Tử Phủ Đế Quân.

Gào khóc, tự lúc nào mà nàng trở nên mạnh mẽ như vậy!!!

Tuy ngọn lửa màu xanh kia không hề nóng tẹo nào, nhưng mặt Đản Hoàng Tô vẫn phùng phùng thiêu đốt.

Tử Phủ Đế Quân nuốt nuốt nước miếng, thật ra hắn cũng rất muốn xem, nhưng mà... Tử Phủ Đế Quân vuốt vuốt lông cho Đản Hoàng Tô: “Không phải ta không muốn để nàng biến thành người, chỉ là chúng ta đang ở trong đục vọng chi uyên, lửa của đục vọng chi uyên có dị năng ăn tu vi nhanh như tằm ăn dâu vậy. Nếu nàng biến thành người thì tu vi bị mất nhanh hơn.”

Nani?!

Đản Hoàng Tô giật mình, thì ra một chỗ im lặng như thế này lại hung hiểm đến thế?

“VẬY còn người thì sao?” Đản Hoàng Tô hỏi: “Có phải người nên biến về nguyên hình không?”

Nghĩ nghĩ, Đản Hoàng Tô lại bổ sung: “Hay đây chính là nguyên hình của người?”

Nếu không phải là nguyên hình thì làm sao Tử Phủ Đế Quân lại đơn giản đến như vậy.

“Đây không phải là nguyên hình của ta.” Tử Phủ Đế Quân lắc đầu: “Tu vi ta cao, cho nên duy trì hình người không mất sức. Nhưng nếu nàng muốn nhìn thấy nguyên hình của ta thì ta biến cho nàng xem.”

“Muốn, sao lại không muốn được chứ!” Đản Hoàng Tô nuốt nước miếng. Sau đó, giây tiếp theo, Đản Hoàng Tô không thể tin được chợt Tử Phủ Đế Quân: “Người là Sesshoumaru nha?”

“...hay là ba ảnh?”

Tạo hình này quá giống!

“Ta chưa bao giờ sát sinh.” Tử Phủ Đế Quân luôn trông mặt mà bắt hình dong.

(tên tiếng Hán của Sess-sama là “Sát Sinh Hoàn”.)

Đản Hoàng Tô nhìn xa xăm, bây giờ Tử Phủ Đế Quân còn chưa hiện đại hóa xong, nhưng đúng là để một ông chú như thế này đọc truyện tranh con gái thì cũng thật khó xử.

Đản Hoàng Tô cào cào tai: “Như vậy thì không lãng phí tu vi đúng không?”

Tử Phủ Đế Quân gật đầu.

“VẬY thì cứ để nguyên như thế, đừng biến về nữa.” Đản Hoàng Tô giải thích: “Ý của ta là cho dù tu vi người cao tới đâu cũng không nên lãng phí.”

“Biết rồi.” Mặt khuyến của Tử Phủ Đế Quân cong cong vui vẻ, hãnh nhệ nhàng nâng Đản Hoàng Tô đặt lên lưng mình: “Giữ chặt, ta muốn chạy.”

“Ừm!” Đản Hoàng Tô cuốn mấy sợi lông khuyển của Tử Phủ Đế Quân quanh chân mình hai vòng, hăng hái quát một tiếng: “Giá!”

Tử Phủ Đế Quân lão đảo, suýt chút nữa là ngã sấp xuống. Hắn lập tức định thần, bắt đầu nhanh như điện giật chạy thẳng về phía trước.

Lần chạy như điện giật này tròn đúng một tiếng đồng hồ.

Trong tình huống không có kính chắn gió, lông cáo của Đản Hoàng Tô dựng đứng lên, phần phật theo chiều ngược gió, tạo hình vô cùng khác lạ!

Nhưng Đản Hoàng Tô không chú ý tới vấn đề này, Đản Hoàng Tô đang shock.

Đản Hoàng Tô ôm một bụng tâm trạng nói với Tử Phủ Đế Quân: “Ta nghĩ, hình như ta nhớ được tiền kiếp của mình rồi.”

Chương 30 . có một kiếp trước... (1)

Buồn cười là, với tu vi của Đản Hoàng Tô, lọt giữa lửa dục vọng nuốt chửng tu vi như tằm ăn lên, cộng thêm chú ấn Lam Dực phong ấn lên người, Đản Hoàng Tô vẫn có thể nhớ lại ký ức tiền kiếp, như chuyển dữ liệu từ một chiếc USB đến phần cứng, từ từ xuất hiện ở PC não Đản Hoàng Tô.

Kiếp trước, Đản Hoàng Tô cũng là một cục lông, cũng là song vĩ hồ ly, quê quán núi Lục Loan, tên khoa học là Phong Yên Nhi, nữ danh Phong Tiểu Ngũ. Đương nhiên bây giờ Đản Hoàng Tô thà nhận cái tên Phong Tiểu Ngũ đơn giản đến mức có lẽ này còn hơn là nghe Phong Yên Nhi kêu sa kêu kỳ các loại kia, cho nên chúng ta chỉ đề cập đến tên kiếp trước của nàng là Phong Tiểu Ngũ.

Phong Tiểu Ngũ rất ngang bướng, là công chúa nhỏ của Lục loan Phong thị. Thật ra ngoại trừ thiên đình, long cung, Lục loan, Thanh khâu các loại đều tồn tại sinh lão bệnh tử, cho nên tình hình sinh con dưỡng cái vẫn rất khả quan, đương nhiên so với nhân gian thì còn thua xa, mặc dù không phải trăm ngàn năm khó gặp thì cũng phải ngàn năm chờ đợi, cái thai pháp lực cao thâm mà tiên chủ mang lại càng hiếm có, cho nên ba ngàn năm trước, Lục loan Hồ chủ Phong Yên Nương hạnh phúc vô vàn, còn đặt riêng cho con một cái tên trích từ tên của mình, Phong Yên Nhi, chính là Phong Tiểu Ngũ.

Bốn anh chị em trước của Phong Tiểu Ngũ, bởi vì nuôi không sống nổi, hoặc là không sống tại bên người, cho nên Phong Yên Nương rất chiều chuộng Phong Tiểu Ngũ, điều này trực tiếp khiến Phong Tiểu Ngũ không biết trời cao đất dày, không biết thế sự là gì.

Một ngày nào đó, Phong Tiểu Ngũ không biết trời cao đất dày, không rành thế sự kia liền lĩnh chạy ra khỏi kết giới che khuất núi Lục Loan, gặp được Lam Dực.

Đây là một mở đầu vô cùng đơn giản nhưng không kém phần máu chó.

Lúc ấy, con trai thứ tư của Ma vương Lam Dực, xếp từ trên xuống hay xếp từ dưới lên vẫn không được một vị trí nào cho ra hồn vẫn chưa được ai ngó ngang đến, thời gian dư dả không có chỗ xài, vì thế sẵn thú là trò tiêu khiển giết thì giờ tạm thời của hắn.

Hôm nay chính là ngày Phong Tiểu Ngũ không biết sống chết chạy ra khỏi núi Lục Loan, Lam Dực cũng đi săn thú như thường lệ, trùng hợp ở chỗ địa điểm hắn chọn để săn thú là ngay cạnh núi Lục Loan, và Phong Tiểu Ngũ cứ thế mà biến thành con mồi của Lam Dực. Phong Tiểu Ngũ có năm mơ cũng không mơ nổi mình sẽ trở thành con mồi trong mắt người khác, một mũi tên có mục đích bắn tới, một Phong Tiểu Ngũ không hề đề phòng, một Phong Tiểu Ngũ có được hai ngàn năm tu vi cứ như vậy mà bị bắn xuyên vai.

Thật ra Lam Dực muốn bắn tên thẳng vào họng Phong Tiểu Ngũ, bởi vậy mới có thể giữ được tấm da cáo hoàn hảo, nhưng mà lúc tên vừa bắn, Phong Tiểu Ngũ lại né người ra, tên đi trật hướng.

Lam Dực thở dài một hơi, màu lông cáo vàng óng như vậy thật khó gặp, mũi tên trật hướng như vậy khi lột da cũng không đủ đẹp để làm khăn choàng. Cho đến lúc chó săn ngoạm Phong Tiểu Ngũ đưa đến tận tay, hắn mới phát hiện máu Phong Tiểu Ngũ chảy ra trong suốt, cũng phát hiện Phong Tiểu Ngũ có hai cái đuôi, hắn đột ngột thấy mình may mắn —— may mắn bắn trật, nếu không một con hồ ly làm thuốc đã bị lột da!

Thần tiên thông thường hay yêu ma đều biết một điều, máu song vĩ hồ ly là một bảo vật có thể khởi tử hồi sinh, rõ ràng song vĩ hồ ly này là bảo vật trong bảo vật.

Lam Dực cẩn thận đặt Đản Hoàng Tô trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng cầm máu cho nàng. Mà cái cảm giác được nâng niu ấp ủ như thế này khiến Phong Tiểu Ngũ cứ ngỡ Lam Dực là một người dịu dàng chu đáo, ít nhất là một người dịu dàng chu đáo với nàng. Hơn nữa vẻ ngoài của Lam Dực không hề tệ, xuất thân từ Hoàng tộc Ma giới đã rèn dũa cho hắn một khí chất không giống bình thường, thế nên cô thiếu nữ luôn ôm ấp một mối tình lãng mạn thi ca cứ thế mà rơi thẳng vào lưới tình.

Đáng thương Phong Tiểu Ngũ luôn được che chở cẩn thận, cho nên nàng không rõ giá trị dùng thuốc của mình. Nàng nghĩ người ta chú ý nàng, thực ra chỉ chú ý tới máu của nàng mà thôi.

Nhưng Phong Tiểu Ngũ là hồ ly, là Ngũ công chúa của Phong thị, huyết thống vĩ đại như vậy khiến trời sinh nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành, mà mị hoặc của tộc hồ không lúc nào không tỏa ra một loại quyến rũ chết người, huống chi Phong Tiểu Ngũ to gan lớn mật, hoàn toàn trực tiếp.

Phong Tiểu Ngũ nói: “Lam Dực, chàng thật tốt!”

Phong Tiểu Ngũ nói: “Lam Dực, sao chàng có thể đẹp trai như vậy nha!”

Phong Tiểu Ngũ nói: “Lam Dực, ta thích chàng, chàng có thích ta hay không?”

Phong Tiểu Ngũ nói: “Lam Dực, chàng theo ta đến núi Lục Loan, làm phò mã của ta!”

Rốt cuộc Lam Dực cũng thích Phong Tiểu Ngũ, một thời gian dài gần gũi như vậy Lam Dực không muốn thích cũng không được.

Lam Dực nhắm mắt bỏ qua giá trị dùng thuốc của Phong Tiểu Ngũ, bắt đầu nhìn nhận nàng như một cô gái. Hai người bắt đầu dưới ánh trăng hương hoa, bắt đầu biển Bắc trời Nam, bắt đầu sớm sớm chiều chiều như hình với bóng.

Đến lúc này, câu chuyện xa xưa Lam Dực kể ít nhất cũng có một phần sự thật, kiếp trước hai người yêu nhau, hơn nữa câu “đi làm phò mã của ta” Phong Tiểu Ngũ nói cũng đúng là đã tính chuyện cưới xin.

Bước ngoặt của chuyện này chính là đại chiến tiên ma.

Đại chiến tiên ma mây đen mù sương, tổn binh hao tướng, cho dù là đầu hàng vô điều kiện, Ma giới vẫn là kẻ xâm lược, tiên giới bảo vệ chiến tuyến cũng chưa được lợi ích gì. Đương nhiên đây không phải là vấn đề quan trọng, quan trọng là Ma vương Lam Thiên bị Tử Phủ Đế Quân đánh, đánh đến trọng thương, trọng thương đến sắp mất mạng.

Mà chuyện Tứ điện hạ Lam Dực nuôi một con song vĩ hồ ly căn bản cũng chẳng phải bí mật gì, nhưng không ai biết hai người đã phát triển thành

người yêu của nhau. Nhưng song vĩ hồ ly là song vĩ hồ ly, đừng nói là người yêu, cho dù là vợ người ta mẹ người ta đều không thay đổi được giá trị làm thuốc của nàng, Ma vương Lam Thiên lại càng không nghĩ tới chuyện Phong Tiểu Ngũ thành con dâu của hắn mà bỏ qua.

Lam Thiên hỏi Lam Dực về Phong Tiểu Ngũ.

Tuy Lam Dực không ngỗ nghịch, nhưng cũng không hề tình nguyện dâng Phong Tiểu Ngũ lên. Cả hai đang trong thời kỳ ngọt ngào, quyến luyến keo sơn, làm sao có thể nói bỏ là bỏ.

Chính Phong Tiểu Ngũ càng không tình nguyện. Hồ ly có thể mê hoặc thiên hạ, có thể hại nước hại dân, có thể được yêu thương nhưng nhớ, ngàn thơ đáng yêu, nhưng hồ ly chưa bao giờ trách trời thương dân, hiên ngang lắm liệt. Tóm lại, hồ ly không phải bạch xà, không có thể chất cuồng dại dứt khoát, hồ ly cũng không phải Quan Âm, muốn gì cho nấy, hồ ly càng không phải là thánh mẫu. Thiên tính hồ ly vốn ích kỷ nhất gan, Phong Tiểu Ngũ sợ chết, sợ không để đâu cho hết chứ đừng nói đến chuyện bây giờ Phong Tiểu Ngũ đã biết giá trị dùng thuốc của mình, nàng tuyệt đối không vì ông bố chồng tương lai kia mà tự tay đưa mạng ra.

Thậm chí Phong Tiểu Ngũ cũng không chấp nhận việc Lam Dực khó xử, Phong Tiểu Ngũ cho rằng Lam Dực bảo vệ mình là chuyện đương nhiên, nhất định hắn phải bảo vệ nàng, cho dù là thân bại danh liệt, người đời xa lánh —— đây là sự kiêu ngạo của hồ ly, trong mắt người kia có nàng thì không được tồn tại bất cứ kẻ nào khác, dù đó là ruột thịt.

Nhưng Phong Tiểu Ngũ đã đánh giá cao Lam Dực, hoặc Phong Tiểu Ngũ đã đánh giá cao mình. Dù Lam Dực luyện tiếc nàng nhưng cũng không tới mức phản bội chính phụ thân đại nhân nhà mình.

Lam Dực nghĩ ra biện pháp vẹn cả đôi đường.

Lam Dực nói: “Phong Tiểu Ngũ, chúng ta rời khỏi nơi này, bỏ qua chuyện kia. Chúng ta đi núi Lục Loan, đi nhà nàng.”

Lam Dực cười: “Không phải nàng muốn ta làm phò mã của nàng hay sao?”

Sắc đẹp trước mặt, Phong Tiểu Ngũ u mê, hoặc là nói trí tuệ Phong Tiểu Ngũ có hạn, Phong Tiểu Ngũ đồng ý với Lam Dực, Phong Tiểu Ngũ hưng phấn bồng bồng, ngưỡng ngùng dẫn ý trung nhân Lam Dực về núi Lục Loan gặp người lớn, bàn chuyện đính hôn.

Phong Tiểu Ngũ kế thừa rất nhiều đặc tính của hồ ly, chỉ có điều không có đa nghi cùng giao hoạt.

Chương 31 . có một kiếp trước... (2)

Ngày hôm đó bầu trời trong mắt Phong Tiểu Ngũ chợt xanh đến lạ, ngày hôm đó mây trong mắt Phong Tiểu Ngũ chợt trắng đến êm dịu, ngày hôm đó Phong Tiểu Ngũ dẫn Lam Dực đi qua kết giới vững chắc nhất, bước chân vào núi Lục Loan nhà nàng. Nàng vừa bước vào đã thấy mẫu thân đại nhân lâu rồi không gặp.

Trước núi Lục Loan, nương của Phong Tiểu Ngũ, hồ chủ Phong Yên Nương mang theo gia tộc hồ ly bày sẵn trận địa đón địch.

Phong Yên Nương không phải Phong Tiểu Ngũ, là người đứng đầu gia tộc được hồ, từ trước đến nay nàng chưa bao giờ nể nang bất cứ “khách khứa” không mời mà đến nào.

Có lẽ không thể nói Lam Dực không mời mà đến, nhưng Lam Dực đến cũng chẳng mang theo ý tốt gì. Tính cảnh giác trời sinh của loài hồ ly nói cho Phong Yên Nương biết Lam Dực là kẻ nguy hiểm, huống chi đại chiến tiên ma lớn đến vậy, trận chiến giữa Tử Phủ Đế Quân và Ma vương truyền đi, xôn xao khắp chốn, cho dù tộc hồ Lục loan không màng thế sự đến nhường nào đi chăng nữa cũng nghe được tiếng gió. Mà ngay trong thời điểm nhạy cảm này, con trai của Ma vương lại đến thăm núi Lục Loan, quả thực vô cùng “thành tâm”!

“Tiểu Ngũ, đến đây với nương.” Phong Yên Nương dẫn dắt từng bước.

Lam Dực lại khống chế Phong Tiểu Ngũ.

Lam Dực cũng giống như Phong Yên Nương, vừa chạm mắt đã nhìn thấu ý định đối phương như thế nào. Vì thế, ngay từ đầu hẳn đã lợi dụng Phong

Tiểu Ngũ vào núi Lục Loan, tìm một song vĩ hồ ly khác thay Phong Tiểu Ngũ hiến cho phụ vương chữa thương, đã đến lúc kế hoạch phải thay đổi. Phong Tiểu Ngũ vẫn còn trạng thái ‘trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường: “Ai da Lam Dực, chàng túm ta lại làm gì, đi qua nhanh lên, đó là nương của ta, nương của ta tới đón chúng ta!”

Lam Dực mặc kệ Phong Tiểu Ngũ, khiêu khích nhìn Phong Yên Nương: “Hoặc là, chúng ta có thể bàn điều kiện.”

“Điều kiện?” Rốt cuộc Phong Tiểu Ngũ thấy bất an, nàng nhìn cái đang siết chặt cổ tay mình, tuyệt đối không phải loại móng vuốt dịu dàng như xưa, trong nháy mắt như bị hắt một gáo nước lạnh.

Nàng, bị lợi dụng!

Phong Tiểu Ngũ cắn cắn môi, ân hận nhìn Phong Yên Nương: “Nương, con xin lỗi.”

Phong Tiểu Ngũ biết nàng đã gây phiền phức cho nương mình.

“Tiểu Ngũ.” Phong Yên Nương đau lòng nhìn Phong Tiểu Ngũ: “Đây là nghiệp chướng của con, nương không thể giúp con được nữa.”

“Con biết.” Phong Tiểu Ngũ gật đầu, mẫu thân đại nhân của nàng là người đứng đầu gia tộc, nhất cử nhất động đều được con dân tộc hồ nhìn trong mắt, nàng không thể, cũng không có cách giúp Phong Tiểu Ngũ.

Mà chính bản thân Phong Tiểu Ngũ, cho dù nàng không phải là thánh mẫu thì cũng chính là công chúa Phong thị, công chúa Phong thị sao có thể hy sinh chính gia tộc của mình.

Phong Tiểu Ngũ dứt khoát dùng lửa hồ cuốn Lam Dực, thuận di ra khỏi núi Lục Loan.

Vì bảo vệ chính mình, gia tộc Phong thị mượn khí Lục loan tạo kết giới, cho dù là Tử Phủ Đế Quân cũng không đủ tự tin phá vỡ, một khi đã bước chân ra khỏi Lục loan mà muốn bước vào là chuyện không tưởng.

Lam Dực vô cùng đau đớn, trách móc Phong Tiểu Ngũ: “Ta là vì ai!”

“Vì phụ vương của chàng!” Phong Tiểu Ngũ sắc bén.

“Nàng, không biết phải trái!” Lam Dực nghiêng răng nghiêng lợi: “Chẳng lẽ ta không phải vì nàng!”

“Vì ta? Vì ta cái gì?” Phong Tiểu Ngũ bật cười: “Chẳng lẽ ta là người đã thương phụ vương chàng?”

Thiếu nợ thì phải trả tiền, chuyện xưa nay ai cũng biết, nhưng Lục loan Phong thị không hề thiếu nợ gia tộc họ Lam kia, Phong Tiểu Ngũ nàng càng không có nghĩa vị dùng tánh mạng mình cứu người.

Lam Dực nổi giận, Lam Dực cho rằng Phong Tiểu Ngũ không hề thông cảm đến chuyện hãn khó xử như thế nào, mà hãn còn phải lao tâm khổ tứ, trăm phương ngàn kế nghĩ cách bảo vệ nàng.

Phong Tiểu Ngũ cũng nổi giận, đường đường một Hoàng tử Ma giới vậy mà cũng bị lợi dụng nàng mưu sát người nhà của như thế.

Lần đầu tiên hai người chia tay trong tâm trạng mệt mỏi, nhưng cho dù như thế, Phong Tiểu Ngũ vẫn không hề hoài nghi tình cảm Lam Dực dành cho mình là thật hay giả, còn Lam Dực lại bắt đầu tự hỏi chính mình, rằng sao mình lại có thể thích một hồ ly tinh vô tâm vô tình đến như vậy.

Ngay từ đầu đã không bền vững, đến nước này âu cũng là chuyện hiển nhiên.

Sau khi rời núi Lục Loan quay về, ma vương Lam Thiên đã mất hết kiên nhẫn, ép Lam Dực chọn lựa, chủ động dâng Phong Tiểu Ngũ đổi lấy sự trọng dụng sau này, hoặc ma vương đích thân ra lệnh cho sát thủ đoạt Phong Tiểu Ngũ, nhân tiện giết luôn đứa con dư thừa này.

Giữa hai lựa chọn, cái nào có lợi hơn đã quá rõ ràng. Chính hãn tự động thủ, Phong Tiểu Ngũ còn con đường sống, nếu phụ vương hãn động thủ, đừng nói Phong Tiểu Ngũ chạy trời không khỏi nắng, ngay cả hãn cũng vạn kiếp bất phục.

Lam Dực tính toán, Lam Dực chọn cách đầu tiên.

Lam Dực không hề biết chuyện Phong Tiểu Ngũ ăn mặc xinh đẹp đi gặp tộc trưởng trong nhà, một nhát dao găm Thất Tinh nặng nề kia hoàn toàn cắt đứt tình cảm thiếu nữ ôm ấp bấy lâu.

Nhưng đây cũng chưa hẳn là kết cục.

Kết cục của câu chuyện này là, ngay giây phút dao găm Thất Tinh đâm vào ngực, Phong Tiểu Ngũ giả chết. Lúc Lam Dực lấy đủ máu tươi của nàng đổ vào bát dâng lên miệng phụ vương hân, nàng giãy trốn ra ma cung, lao đảo chạy thoát khỏi ma giới.

Làm được hai chuyện này đã không dễ dàng, Phong Tiểu Ngũ cũng chỉ là con hồ tiên tu vi hai ngàn năm, bởi mất máu quá nhiều, đến khi nàng chạy trốn đến biên giới Song Ngục Sơn, rốt cuộc nàng bất lực lết từng bước, ngay cả sức mạnh duy trì hình người cũng không có. Nàng biến trở về thành hồ ly, biến trở về thành một cục lông vàng óng ánh có hai cái đuôi khiến người ta dễ dàng phát hiện được nguyên hình, vô vọng nằm giữa Song Ngục Sơn quanh năm tuyết phủ, từ từ cảm giác nhiệt độ cơ thể đang hạ xuống, chờ đợi khoảnh khắc hồn phi phách tán.

Lúc này Phong Tiểu Ngũ thấy Tử Phủ Đế Quân, làm một con chim sợ cành cong, nàng dồn hết chút sức lực còn con còn lại, hạ một chú thuật nàng am hiểu nhất lên người Tử Phủ Đế Quân, cũng là một chú thuật thần không biết quỷ không hay —— mị thuật.

Tử Phủ Đế Quân tới Song Ngục Sơn để tưởng nhớ các tướng sĩ tử trận trong đại chiến tiên ma, hân nhìn thấy một con hồ ly lông vàng nằm giữa tuyết, cũng chẳng để ý mấy đuôi, chỉ nghĩ đó là con thú nào đó tìm thức ăn. Hân định cho ăn, nhưng trong giới tử lại không có gì ăn được, chỉ đành vuốt vuốt lông con thú, bỏ lại một cây cỏ linh chi rồi đi luôn, như chưa từng xuất hiện.

Phong Tiểu Ngũ sợ bóng sợ gió một hồi cũng ăn cây cỏ linh chi, nhất thời xúc động vô cùng. Có lẽ người kia không biết nàng là song vĩ hồ ly, mà cho dù như vậy, người tùy tiện lấy cỏ linh chi cho nàng ăn cũng đã tốt lắm rồi, còn có hơi ấm từ bàn tay kia, giữa tuyết trắng xuyên thấu da thịt thật quý giá biết bao —— có lẽ đây cũng chính là nguyên nhân kiếp sau Đản Hoàng Tô không giữ khoảng cách với Tử Phủ Đế Quân. Đương nhiên, lúc này nàng vẫn chưa biết gì.

Chỉ là bây giờ, một cây cỏ linh chi với Phong Tiểu Ngũ mà nói như muối bỏ biển, rốt cuộc nàng lâm vào hôn mê, rơi xuống màn đêm vô tận.

Sau đó, rốt cuộc Lam Dực ôm Phong Tiểu Ngũ hôn mê bất tỉnh vào ngực, điên cuồng nhét linh đan diệu dược vào miệng nàng, nhưng linh đan diệu dược nhiều tới đâu cũng không cứu được mệnh Phong Tiểu Ngũ nữa, lúc Lam Dực tới chỉ kịp nghe di ngôn của nàng.

Phong Tiểu Ngũ nói: “Người buông tha ta đi.”

Phong Tiểu Ngũ nói: “Coi như kể chuyện ta đã từng thích người.”

Trái tim Lam Dực, bất chợt thương hải tang điền. Từ nay về sau bắt đầu một ngàn năm tìm kiếm.

Chương 32 . có cuộc lưu vong... (1)

Kiếp trước, Đản Hoàng Tô chỉ biết rằng mình đã từng ôm một mối tình mộng mơ thiếu nữ, Lam Dực đã từng lợi dụng nàng vào núi Lục Loan, Lam Dực đột ngột dùng dao đâm vào ngực nàng, rồi nàng chạy thoát ra khỏi ma giới, nàng nguyên ấn chú lên người Tử Phủ Đế Quân, Tử Phủ Đế Quân cho nàng một cây cỏ linh chi, cuối cùng là di ngôn nàng nói với Lam Dực.

Đến lúc này, Đản Hoàng Tô cũng đã hiểu được vì sao nàng lại sợ hãi và dè chừng Lam Dực như vậy —— có ai đối với một người khắc trước dịu dàng yêu thương, khắc sau lạnh lùng hạ sát mình mà không dè chừng sợ hãi.

Về phần tình cảm của nàng dành cho Lam Dực, ngay thời khắc Lam Dực đâm dao găm vào ngực nàng, tất cả đã cùng máu chảy ra ngoài, hoàn toàn trống rỗng. Phong Tiểu Ngũ không phải thánh mẫu, Đản Hoàng Tô cũng không phải thánh mẫu, cho nên đừng mơ tưởng sau khi bị Lam Dực hãm hại, nàng còn quyết chí thề không thay đổi, thẳng tiến không lùi. Đương nhiên cũng có thể nói tình cảm Phong Tiểu Ngũ dành cho Lam Dực không đủ sâu.

Cho dù như thế nào đi chăng nữa, tất cả mọi chuyện liên quan đến Lam Dực đã là chuyện kiếp trước, Đản Hoàng Tô không muốn tiếp tục dây dưa đến kiếp này.

Nếu nhất định còn lời nào để nói, thì phải nói nàng vẫn còn dè chừng sợ hãi hẳn, giống như không hiểu sao nàng lại có thể dễ dàng chấp nhận Tử Phủ Đế Quân như vậy.

Mà trong kiếp trước, người khiến cho Đản Hoàng Tô bối rối, người khiến tâm trạng Đản Hoàng Tô phức tạp đang ở ngay cạnh, nàng mở miệng nói “ta nghĩ, hình như ta nhớ lại kiếp trước rồi.” Cũng trong cái kiếp trước bé nhỏ và không đáng kể ấy, quả thực nàng có thể bỏ qua chuyện của Tử Phủ Đế Quân, chuyện về mị thuật.

Có thể nói tình cảm Tử Phủ Đế Quân dành cho nàng tới rất đột nhiên, đột nhiên đến quý dị. Đản Hoàng Tô không hề không hoài nghi đó có phải do mị thuật kia hay không.

Mị thuật của hồ ly tuyệt đối vượt qua thời không, còn có kiếp trước kiếp này!

“Anh, sao anh lại thích người ta?” Đản Hoàng Tô thử hỏi Tử Phủ Đế Quân.

“Thích chính là thích, làm gì có vì sao.” Tử Phủ Đế Quân đáp rõ ràng.

Đản Hoàng Tô giải thích: “Ý của em là, anh thích em ở chỗ nào?”

“Chỗ nào cũng thích.” Tử Phủ Đế Quân nghiêm túc.

Đản Hoàng Tô...Đản Hoàng Tô quyết định đổi sang cách trực tiếp hơn!

“Lúc này em có nói là hình như em nhớ được kiếp trước rồi.” Đản Hoàng Tô nuốt nước miếng, lặp lại câu kia một lần nữa. Nàng chần chờ: “Trí nhớ nói cho em biết, kiếp trước chúng ta từng gặp nhau.”

“Ồ?” Tử Phủ Đế Quân nghĩ không ra: “Khi nào? Ở đâu?”

“Một ngàn năm trước, Song Ngục Sơn.” Đản Hoàng Tô miêu tả: “Trên tuyết, em nằm ở chỗ đó, anh cho em một cây cỏ linh chi.”

Tử Phủ Đế Quân mờ mịt suy nghĩ một lát, nghiêm túc nói: “Ta không nhớ rõ.”

Đản Hoàng Tô thở dài, rốt cuộc đành nói thẳng: “Lúc ấy em sợ anh làm gì em, cho nên hạ mị thuật.”

“Ừ?” Tử Phủ Đế Quân trả lời một câu không đâu vào đâu.

“Ý của em là, có thể vì anh trúng mị thuật kia nên mới thích em.” Đản Hoàng Tô bi quan giải thích.

Tử Phủ Đế Quân thản nhiên: “Thế thì sao.”

“Thế thì sao,” Đản Hoàng Tô bắt đầu không hiểu là ngôn ngữ của mình rất lộn xộn, hay là cách lý giải của Tử Phủ Đế Quân có vấn đề: “Ý của em là có khả năng không phải anh muốn thích em, mà là anh trúng mị thuật của em nên không thể không thích em.”

“Ý của ta là,” Tử Phủ Đế Quân từ từ nói: “Cho dù ta trúng mị thuật của nàng mới thích nàng thì sao, thích chính là thích, quan tâm đến chuyện vì sao mới thích làm gì.”

Vì thế, đây chính là logic của Tử Phủ Đế Quân, quan tâm kết quả không quan tâm tới quá trình.

Đản Hoàng Tô không biết chính mình nên cảm thấy may mắn vì hẳn bất kể nguyên do nàng từng hạ mị thuật lên người, hay là rối rắm không biết vì sao hẳn mới thích mình, vì mị thuật hay là thích thật.

Đản Hoàng Tô...Đản Hoàng Tô còn muốn nói thêm, nhưng Tử Phủ Đế Quân không cho nàng cơ hội.

Tử Phủ Đế Quân nói: “Giữ chặt, ta muốn tăng tốc.”

Thế hóa ra tốc độ như điện xẹt kia chỉ mới nóng người, hẳn còn chưa bắt đầu chạy sao?!

Đản Hoàng Tô thót tim, Đản Hoàng Tô cuốn cuốn một túm lông của Tử Phủ Đế Quân cuốn thành hai vòng quanh chân, sau đó nàng như là một con diều bị quăng quật tứ phía, gió lớn đến nỗi nàng không thể mở miệng được. Lăn chạy này kéo dài một ngày một đêm.

Ngay lúc Đản Hoàng Tô bận bay lượn, đoàn đại biểu chúc thọ của tiên giới đã đến ma giới.

Tử Thập Tam giả mạo thành Tử Phủ Đế Quân, vừa xuống ma giới đã “đổ bệnh” không thể gặp mặt. Lam Thiên, Lam Dực biết rõ nhưng cũng không vạch trần, trên thực tế mọi chuyện cứ tiếp diễn như vậy lại tốt, cứ bình tĩnh nhiệt tình đón tiếp năm người còn lại.

Trong phòng khách ma cung, hai bên ngồi xuống, khách sáo nói chuyện, trao quà tặng nguyệt trang có lệ xong, Thượng Quan Vũ Như mới mỉm cười đi thẳng vào vấn đề: “Cháu gái của ta, cũng chính là khuê nữ của tử tử Vô Thượng Đế phi cùng anh rể Vô Thượng Đế Quân ta nhận lời Tứ điện hạ đến ma giới làm khách, hôm nay ta đã đến đây, sao Tứ điện hạ không đưa nàng tới cho ta gặp mặt, về tình về lý cũng khó chấp nhận được.”

Lam Dực giật mình.

Không phải hấn giật mình vì Thượng Quan Vũ Như biết Đản Hoàng Tô đang ở đây, chỉ là hấn không ngờ Đản Hoàng Tô trùng sinh thành khuê nữ của Vô Thượng Đế Quân.

Lam Thiên cũng không đoán trước được, hấn nhìn thoáng qua Lam Dực, Lam Dực bình tĩnh trở lại.

Hừ, ngay cả Tử Phủ Đế Quân họ còn dám ra tay thì khuê nữ của Vô Thượng Đế Quân có là cái thá gì!

Huống chi họ cũng đã có ý định nhúng chàm tiên giới, chỉ chờ Tử Phủ Đế Quân thăng thiên sẽ huy động lực lượng phát động chiến tranh. Nếu tiên giới mượn chuyện Đản Hoàng Tô gây sự, họ càng dễ bề hành động.

Nhưng trước mặt Tử Phủ Đế Quân kia còn sống khỏe ở dục vọng chi uyên, rốt cuộc vẫn phải chai mặt thêm một thời gian ngắn, xác định được Tử Phủ Đế Quân thăng thiên rồi thì lật mặt cũng không muộn.

Nghĩ đến đây, Lam Dực không chần chờ gì, hấn mỉm cười: “Đúng là gần đây có hồ ly đến ma giới làm khách, chỉ là không biết nàng chính là công chúa tiên giới. Thượng thần Thượng Quan muốn gặp, Lam Dực lập tức sai người đưa nàng tới. Nhưng vài ngày trước có một bằng hữu từ tiên giới xuống đã đón nàng trở về.”

Lời giải thích giả giả thật thật kia phải sạch quan hệ giữa hấn và Đản Hoàng Tô, Thượng Quan Vũ Như và Tử Tam liếc nhìn nhau, nửa tin nửa ngờ.

Theo lý thuyết, Tử Phủ Đế Quân đến ma giới từ trước, cũng không phải không có khả năng cứu được Đản Hoàng Tô. Vấn đề là nếu Tử Phủ Đế Quân đã cứu được Đản Hoàng Tô thì cũng nên để lại lời nhắn cho Tử Tam.

Công cụ liên lạc giữa các đệ tử Tử Thần Phủ và Tử Phủ Đế Quân so với di động ngày nay càng bảo vệ môi trường, càng nhanh chóng và tiện lợi hơn gấp trăm lần — chính là con tử hạc mới mấy ngày trước lao vào Lăng Tiêu bảo điện, đâm thẳng vào dấu ấn mặt trăng trên trán Tử Phủ Đế Quân. Năm đó, Tử Phủ Đế Quân dùng con tử hạc này để sai đệ tử cho tiện hơn, cho dù chân trời góc bể cũng có thể sai được. Tử hạc dựa trên kế ước về máu, lực xuyên thấu rất mạnh, không quan tâm gì đến kết giới, thu phát dễ dàng, không cần dựa vào tín hiệu di động, càng không thu phí của hai bên, lúc nào cũng có thể liên hệ được với đối tượng kế ước định sẵn. Chính vì có kế ước này, hôm đó Tử Tam mới có thể truyền tin tức của Đản Hoàng Tô cho Tử Phủ Đế Quân, mà trước khi đi Tử Phủ Đế Quân còn từng sai Tử Tam làm thủ tục thay mình, không lý nào tình hình thay đổi mà không thông báo cho hẳn biết để thay đổi đối sách.

Nhưng dựa vào khả năng của Tử Phủ Đế Quân cùng cái mặt dày biến thái kia thì cũng có thể lắm chứ?

Thượng Quan Vũ Như và Tử Tam lại nhìn nhau, quyết định chờ liên lạc được với Tử Phủ Đế Quân rồi nói sau.

Như vậy bàn bạc đã xong, Thượng Quan Vũ Như mỉm cười: “Nếu vậy thì ta chỉ có thể cảm ơn Tứ điện hạ đã nhiệt tình chiêu đãi.”

Khách vô tâm chủ vô tình, long trọng gặp gỡ cũng chỉ qua loa cho xong việc. Thượng Quan Vũ Như cùng Tử Tam được xếp vào ở khách sạn Thất Tinh của ma giới.

Thượng Quan Vũ Như lén lút chui vào phòng Tử Tam: “Mau lên coi, liên lạc với Tử Phủ Đế Quân hỏi hẳn có phải cứu được Đản Hoàng Tô rồi hay không.”

Tử Tam làm theo, trong lúc làm có chút ghen tị.

Tử Tam hỏi Thượng Quan Vũ Như: “Rốt cuộc là nàng đang quan tâm sự phụ của ta hay là quan tâm Đản Hoàng Tô?”

“Đương nhiên là...” Thượng Quan Vũ Như nói được một nửa thì ngừng lại, nàng soi soi mặt Tử Tam: “Tử Tam, không phải là ngươi đang ghen đó chứ,

người thích ta hả?”

“Làm sao có thể!” Tử Tam đỏ mặt tía tai phủ định.

“Vậy thì người để ý Đản Hoàng Tô?” Thượng Quan Vũ Như sờ cằm:

“Không được không được nha, mà ta lại không có ý gì với Đản Hoàng Tô nha!”

Mặt Tử Tam hết đỏ, mặt Tử Tam trắng bệch!

Tử Tam chấp tay đau khổ cầu xin: “Đại tiểu thư của tôi ơi, chuyện này không thể nói giỡn được đâu, tuyệt đối không thể nói trước mặt sư phụ, nếu sư phụ biết thì Tử Tam chết không toàn thân!”

“Không phải à!” Thượng Quan Vũ Như nghi ngờ: “Chẳng lẽ thật ra người với Tử Phủ Đế Quân mới là...”

“Phụt!”

Tử Tam hiểu rõ diệu ý bên trong, lập tức phụt ra.

Cái này đoán hơi quá rồi!

Tử Tam vẫn quyết định nên thẳng thắn thành khẩn, trải qua một thời gian ngắn gần gũi nhường này, hẳn cũng nảy sinh tình cảm thuần khiết với Thượng Quan Vũ Như.

Tử Tam hít sâu một hơi, mở miệng: “Thật ra...”

“Sư phụ, người ở đâu rồi? Người cứu được Đản Hoàng Tô chưa?”

—— con tử hạc không thể tìm thấy Tử Phủ Đế Quân, quay ngược trở về đâm thẳng vào trán Tử Tam, cắt đứt lời thổ lộ của hắn.

“Tử hạc không tìm được sư phụ!” Tử Tam thất bại.

Thượng Quan Vũ Như an ủi: “Có phải do tín hiệu ma giới không tốt không?”

Trải qua đoạn thời gian cùng với Tử Tam mưa dầm thấm đất, Thượng Quan Vũ Như cũng bắt đầu hiện đại hóa.

Tử Tam lắc đầu: “Không liên quan gì tới tín hiệu, đây là kế ước máu, lấy máu dẫn, dù cách kết giới cũng có thể truyền được, chưa từng xuất hiện tình huống như thế này, trừ phi...”

“Trừ phi cái gì?” Thượng Quan Vũ Như hỏi.

Mặt Tử Tam vàng như nến, nặng nề nói: “Trừ phi người nhận đã chết.”

Thượng Quan Vũ Như cũng hoảng: “Đừng... đừng nói giỡn à nha, người biến thái như Tử Phủ Đế Quân sao chết được?!”

Đáng tiếc, ngay cả khi nói những lời này chính nàng cũng không tin tưởng. Một khi Tử Tam đã nói như vậy nhất định có nguyên do.

Chẳng lẽ, chẳng lẽ Tử Phủ Đế Quân đã chết?!

Chương 33 . có cuộc lưu vong... (2)

Tử Tam chợt nhớ tới một người, Hoắc Niệm Ly, lúc trước cô nàng đã từng đưa số di động mình cho Tử Phủ Đế Quân. Theo lý mà nói lúc Tử Phủ Đế Quân đến đây nhất định sẽ liên lạc với cô nàng mới phải, chắc chắn cô ấy biết chuyện.

Tử Tam giơ tay với Thượng Quan Vũ Như: “Cho tiền à.”

Trước khi đến ma giới bọn họ đã đổi rất nhiều ma tệ để dùng, tất cả đều được cất trong không gian giới tử của Thượng Quan Vũ Như.

Thượng Quan Vũ Như cũng nghiêm túc, rút ra một xấp: “Chùng này đủ chưa?”

Tử Tam không kịp trả lời, nắm lấy xấp tiền chạy thẳng ra ngoài khách sạn tìm chỗ bán di động.

Thượng Quan Vũ Như không biết Tử Tam muốn làm gì, tinh thần hừng hực bám theo.

May thay, di động các loại đều được bán trong các cửa hàng tổng hợp hoặc siêu thị lớn một chút, hơn nữa các nơi buôn bán điện thoại đều liên kết với nhau, Tử Tam không cần phải hỏi ai, vừa lao ra khỏi khách sạn đã chui vào một cửa hàng di động ngay đó, đập mạnh xấp tiền lên quầy thu ngân: “Mau, lấy cho ta một cái di động, thêm một thẻ sim!”

Cô nhân viên bán hàng vừa nhìn xấp ma tệ kia đã giật giật khóe mắt, đột nhiên vô cùng ân cần niềm nở: “Tiên sinh, ngài muốn di động hiệu gì ạ, em

giới thiệu cho ngài Nokia 3610 nha, chiếc này vừa mỏng vừa đẹp, rất dễ mang theo, dung lượng pin lớn, vừa chống nước vừa chống va đập...”

Quản lý cửa hàng là người đã quen sóng gió, cô nàng quyết đoán lấy ra một cái di động đời cũ đang trong dịp khuyến mãi mạnh, nhét đại một thẻ sim, tiện tay bỏ thêm 200 phí ma tẹ vào điện thoại, sau đó thản nhiên lấy tiền trên quầy, đưa di động cho Tử Tam: “Tôi đã bỏ thẻ sim, đăng ký tài khoản bỏ tiền vào luôn rồi. Tạm biệt, không tiễn.”

Tử Tam không muốn mất thời gian, dùng dùng đi tìm một chỗ yên lặng nhấn số di động của Hoắc Niệm Ly: “Ta là Tử Tam, sư phụ của ta có liên lạc gì với cô không?”

Hoắc Niệm Ly khóc: “Tử Tam, tôi thành tội nhân thiên cổ mất thôi, tôi mất liên lạc với Tử Phủ Đế Quân rồi...”

Sau khi Tử Phủ Đế Quân liên lạc với Hoắc Niệm Ly, Hoắc Niệm Ly đã tự chạy đến nơi ở của Lam Dực xem xét tình hình như thế nào. Cô nàng thấy Tử Phủ Đế Quân bước vào cao ốc, Tử Phủ Đế Quân vào thang máy, tiếp theo Tử Phủ Đế Quân ra khỏi thang máy, Tử Phủ Đế Quân đập nát cánh cửa nhà Lam Dực, Tử Phủ Đế Quân đánh Lam Dực một phen lão đảo, Tử Phủ Đế Quân lời qua tiếng lại với Lam Dực, Tử Phủ Đế Quân đẩy Lam Dực ra bước thẳng vào nhà, rồi Lam Dực cũng đi vào, sau đó, ngay lúc nàng đang lo lắng đề phòng nghĩ vì sao Tử Phủ Đế Quân còn chưa ra, vạn tia tử lôi từ trên trời giáng xuống, tòa cao ốc của Lam Dực bị bằm thành bột phấn. Mãi cho đến khi bụi tan hết, một đám người mặt xám mày tro từ từ xuất hiện. Đầu tiên là bảo vệ cao ốc, sau đó là vài người sống ở tầng dưới, còn có cả vài ma tộc thực lực hùng hậu, cuối cùng Lam Dực cũng xuất hiện, hình như bị thương không nhẹ. Tử Phủ Đế Quân cùng Đản Hoàng Tô lại biến mất đâu không thấy.

Vì thế, coi như Hoắc Niệm Ly đã ‘làm mất’ Tử Phủ Đế Quân!

Hoắc Niệm Ly nước mắt nước mũi, khụt khịt kể rõ từng chi tiết một cho Tử Tam nghe, Tử Tam nghe xong chân cứng ngắc, tay cũng đã rê rần, trái tim rét lạnh, muốn nói cũng nói không nên lời, di động rớt xuống.

Thượng Quan Vũ Như không nghe được Hoắc Niệm Ly nói gì với Tử Tam, nàng nhặt di động lên, bảo Hoắc Niệm Ly lập lại một lần nữa.

Trong ba người, Thượng Quan Vũ Như coi như là người ngoài cuộc tình tảo hơn hai người trong cuộc u mê kia, nhưng nàng cũng không tìm được sơ hở nào trong lời nói của Hoắc Niệm Ly mà tin tưởng. Nhưng Thượng Quan Vũ Như có thể chắc chắn một điều, sấm sét kia chính là thuật pháp của Tử Phủ Đế Quân, Tử Phủ Đế Quân sẽ không dần đến mức dùng chiêu của mình đánh chết mình.

“Người xác định người thật sự không nhìn thấy Tử Phủ Đế Quân? Có thể người đã nhìn nhầm hay không, dù sao lúc đó cũng có rất nhiều người.”
Thượng Quan Vũ Như phỏng đoán.

“Tôi cũng đã từng nghĩ như vậy.” Hoắc Niệm Ly gần như rơi vào tuyệt vọng: “Nhưng mà tôi đã xem lại băng ghi hình không biết bao nhiêu lần, bây giờ nhắm mắt cũng có thể thấy cảnh tượng ngày hôm ấy. Không có, chắc chắn là không có!”

Thượng Quan Vũ Như lại nghe ra một ý khác: “Người đang nói người có thể dùng kính luân hồi?”

Kính luân hồi là một loại kính đặc trưng chỉ có ở địa phủ, loại kính này dùng để ghi lại cuộc đời chúng sinh nhân gian, sau khi chết có phải xuống gặp ma quỷ địa ngục hay không thì căn cứ vào kính luân hồi, vật đã lưu lại tất thấy những gì họ đã làm trên trần gian mà tính toán. Bởi vậy, kính luân hồi này cũng có thể xem như băng ghi hình của địa ngục.

Đương nhiên Hoắc Niệm Ly biết loại băng ghi hình này, cô nàng không nghĩ ngợi gì mà trả lời luôn: “Không phải kính luân hồi, nhưng cũng không khác kính luân hồi là bao.”

“Nếu vậy...” Thượng Quan Vũ Như quyết đoán nói: “Bây giờ người đang ở đâu? Giờ chúng ta sẽ qua chỗ của người, xem lại tình hình lúc đó xem có phát hiện gì mới hay không.”

Hoắc Niệm Ly đọc địa chỉ, Thượng Quan Vũ Như lập tức kéo Tử Tam đi.

Nửa tiếng sau, ba người chụm đầu trước một cái màn hình, Thượng Quan Vũ Như tua đi tua lại đoạn sấm sét đánh xuống tòa cao ốc n lần, đột nhiên, nàng chỉ vào một chỗ nhiều màu: “Các người coi, đây là cái gì?!”

Trong cuộn khói màu tím có một chấm màu xanh vô cùng khó phát hiện, Hoắc Niệm Ly phóng to màn hình đến độ phân giải lớn nhất, thấy được một cái động màu xanh.

“Căn cứ theo kiến thức vạn năm của ta mà nói,” Thượng Quan Vũ Như nghiêm túc: “Đây là một loại cửa không gian.”

Tử Tam đã từng bị quăng vào không gian dị thứ nguyên nên có kinh nghiệm, hần dụi dụi mắt, khẳng định: “Nàng nói đúng, đây chính là cửa không gian, nhất định sư phụ đang ở trong một chiều không gian khác, cho nên tử hạc của ta không tìm thấy người.”

Hoắc Niệm Ly run run: “Ý anh là họ không chết, mà là ở không gian khác đúng không?!”

Tử Tam không đáp, Tử Tam nhìn Hoắc Niệm Ly một cái rồi vội vàng nói: “Cô nói sư phụ của ta đã từng gọi điện thoại cho cô đúng không? Cô còn giữ nhật ký liên lạc không? Cô đọc số sư phụ cho ta, ta gọi thử xem thế nào!”

“Cũng như không.” Nói đến đây tinh thần Hoắc Niệm Ly lại như đưa đám: “Tôi gọi cả trăm cuộc rồi, vẫn không liên lạc được.”

“Vậy thì ổn!” Tử Tam phấn khởi vỗ tay một cái: “Nếu lúc đó mà sư phụ chết, thì nhất định cái di động kia cũng bị sấm sét đánh nát, nếu cô gọi mà còn ‘số thuê bao quý khách vừa gọi không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau’ tức là sư phụ đang ngoài vùng phủ sóng!”

Tử Tam vừa nói xong, ba người đều hăng hái trở lại.

“Nếu đúng như người nói, Tử Phủ Đế Quân không chết mà đang ở dị không gian.” Thượng Quan Vũ Như nhíu mày: “Nhưng mà hần đến dị không gian làm gì?”

“Dù sao cũng không có khả năng đánh không lại mà tránh.” Tử Tam vô cùng tin tưởng vào khả năng của sư phụ.

“Hay là đang đuổi theo Đản Hoàng Tô à nha?” Tinh thần tám chuyện máu chó của Hoắc Niệm Ly bùng nổ: “Ác ma không cam lòng hoàng tử tới cứu tình yêu của hắn, cho nên lưu đày công chúa ở không gian khác. Hoàng tử nổi giận, chiêu gọi sấm sét tới đánh ác ma, sau đó quên mình nhảy vào dị không gian, vượt mọi chông gai khó khăn hiểm trở, một lòng cứu công chúa.”

Hoắc Niệm Ly càng nghĩ càng thấy có lý: “Nhất định là như vậy, chúng ta cứ ở yên đây chờ hoàng tử khai hoàn trở về đi, truyện cổ tích lúc nào cũng có kết cục hoàng tử và công chúa sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi!”

Thượng Quan Vũ Như cùng Tử Tam quăng cho ánh mắt xem thường.

Thượng Quan Vũ Như và Tử Tam không đủ máu chó, cho nên họ không biết Hoắc Niệm Ly đang nói gì!

Giờ phút này hoàng tử Tử Phủ Đế Quân đang mang công chúa Đản Hoàng Tô chạy như bay ở dục vọng chi uyên, lửa dục vọng từ từ nuốt lấy tu vi của cả hai. Đản Hoàng Tô dần dần cảm thấy chân mình mất sức, gần như không thể tóm được nhúm lông khuyển của Tử Phủ Đế Quân.

Nhưng nàng tuyệt đối không thể trở thành chướng ngại cho Tử Phủ Đế Quân!

Đản Hoàng Tô nghiêng rặng, cố gắng cuốn nhúm lông khuyển của Tử Phủ Đế Quân thêm một vòng nữa.

“Nàng sao vậy, chịu không nổi?” Tử Phủ Đế Quân nhay cảm hỏi, tốc độ chậm lại.

“Chủ yếu là gió quá lớn.” Đản Hoàng Tô đang tung bay ngược theo chiều gió, cái tiết giải thích.

“Nếu có cái kính chắn gió thì tốt biết bao!” Kết hợp kiếp trước kiếp này, Đản Hoàng Tô càng ngày càng sùng bái hiện đại hóa.

Vừa dứt lời, một luồng sáng lóe lên, một quả cầu màu tím trong suốt vững vàng bọc nàng cùng Tử Phủ Đế Quân lại.

“A, không được không được, rất phí sức!” Đản Hoàng Tô coi như cũng biết hàng, kết giới màu tím này chính là chân nguyên của Tử Phủ Đế Quân,

hắn dùng chân nguyên của mình phóng ra ngoài, mà lửa dục vọng chi uyên đang nuốt lấy tu vi cả hai như vậy, họ sẽ chết mất!

Tử Phủ Đế Quân không để ý, hắn nhếch miệng: “Nàng đừng sợ, như vậy ta cũng không lo vì chạy nhanh quá mà quãng nàng đi mất. Nàng ngồi vững, ta muốn tăng tốc.”

Nói xong, Tử Phủ Đế Quân như sao băng xẹt thẳng về phía trước.

Sao băng!

Kết giới màu tím kín không một kẽ hở, vừa chặn được gió, cũng ngăn cản lửa dục vọng. Sau khi an toàn trong kết giới, Đản Hoàng Tô mới thôi không kéo lông khuyến của Tử Phủ Đế Quân, lấy tinh thần nghĩ ngợi chuyện khác. Nàng đang nghĩ vì sao đang yên đang lành ngủ ngon mà bị quãng đến chỗ này, nghĩ đến cái mình phải đối mặt phía trước.

Lấy chỉ số thông minh 120 trong kiếp này, Đản Hoàng Tô có thể dễ dàng đoán được hẳn là nàng bị Lam Dục đẩy vào cái nơi quỷ quái này, hoặc gián tiếp hoặc trực tiếp, còn mục tiêu chính là Tử Phủ Đế Quân.

Nếu nói như vậy, chỗ này còn nguy hiểm hơn so với những gì nàng tưởng tượng, nếu cứ chạy mãi như vậy...Đản Hoàng Tô rùng mình.

Đản Hoàng Tô hỏi Tử Phủ Đế Quân: “Anh, cái chỗ quỷ quái này có điểm cuối hay không?”

“Không.” Tử Phủ Đế Quân đáp.

May là Tử Phủ Đế Quân đã lập tức bổ sung: “Muốn ra khỏi nơi này thì không cần thiết phải đến điểm cuối.”

“A, vậy thì làm sao mà đi ra ngoài?” Đản Hoàng Tô phẫn chấn.

“Chạy đến trung tâm, diệt ma quỷ vực sâu.” Tử Phủ Đế Quân thoải mái trả lời.

Đản Hoàng Tô hoàn toàn tin tưởng chuyện Tử Phủ Đế Quân có thể diệt ma quỷ vực sâu gì đó, nhưng mà: “Bọn họ không thể để chúng ta rời đi vậy đâu, nhất định có mai phục!”

Tử Phủ Đế Quân không cần nghĩ ngợi: “Diệt tiếp là được.”

Đản Hoàng Tô im lặng, dựa theo tính cách cao ngạo của Tử Phủ Đế Quân thì làm sao hẳn nghĩ được phương án nào khác.

Nhưng nhất định vực sâu chi ma này không phải là một thứ đơn giản, Tử Phủ Đế Quân chạy nhanh như vậy, lửa dục vọng đang nuốt lấy tu vi, cho dù đánh ma quỷ vực sâu xong còn sức lực, bên phía Lam Dực chắc chắn sẽ sắp xếp trận địa khác, hòng rút sức Tử Phủ Đế Quân, cũng có thể cài một bẫy rập nào đó.

Đản Hoàng Tô không tiếc dùng những suy nghĩ ác ý nhất mà phỏng đoán Lam Dực!

Chương 34 . có cuộc lưu vong... (3)

“Tội mình cần tiếp viện.” Đản Hoàng Tô thờ hắt ra, phải có người ở bên ngoài tìm hiểu địa hình, kiểm tra xem còn có nguy hiểm gì không.

“Anh, anh đến một mình hả?” Đản Hoàng Tô hỏi Tử Phủ Đế Quân.

Tử Phủ Đế Quân vừa chạy vừa đáp: “Ta đến trước, hẳn Tử Tam cũng đã đến rồi.”

Hắn tuyệt đối không chấp nhận một đệ tử kém cỏi.

“Tử Tam cũng đến á!” Đản Hoàng Tô vui sướng.

Tử Phủ Đế Quân ghen: “Sao, vừa nghe Tử Tam đến nàng còn vui hơn lúc ta đến?”

“Không phải à nha.” Đản Hoàng Tô vuốt vuốt lông Tử Phủ Đế Quân, xài các loại phương pháp an ủi: “Ý của em là Tử Tam đến thì có người tiếp viện cho chúng ta đó, anh có thể giữ sức. Tất nhiên em không hề nghi ngờ khả năng của anh, nhưng mà có đệ tử để làm gì cơ chứ, chẳng lẽ anh để Tử Tam đến ma giới du lịch một chuyến rồi về à.”

Tử Phủ Đế Quân miễn miễn cưỡng cưỡng chấp nhận câu trả lời.

“Rồi...” Đản Hoàng Tô nói đến trọng điểm: “Sao liên lạc được với Tử Tam?”

“Có lẽ không thể. Tuy không gian dục vọng chi uyên song song với ma giới, nhưng là dị không gian, ta không dùng tử hạc được.” Tử Phủ Đế Quân

nói thẳng.

“Giờ không thể dựa vào mỗi phép thuật nha!” Đản Hoàng Tô cảm thán:
“Có cái di động thì đỡ rồi.”

Trong “Thần Thoại”, tín hiệu di động cũng phổ biến đến thời Tần!

“Ta có di động.” Tử Phủ Đế Quân đưa không gian giới tử cho Đản Hoàng Tô: “Nhưng ta không biết cách liên lạc với Tử Tam, ta chỉ có số điện thoại của Hoắc Niệm Ly.”

“Gọi điện cho Hoắc Niệm Ly cũng rất tốt.” Đản Hoàng Tô dựa theo ký ức tiền kiếp, nhanh chóng biến trở về thành hình người, cũng không cần dùng quần áo, trực tiếp lấy lớp lông màu vàng của mình biến thành bộ đồ hán hoàng kim đơn giản, tự cuốn lấy mình.

Tác dụng lớn nhất của việc biến thành người là...có một đôi tay linh hoạt!

Đản Hoàng Tô thò tay vào giới tử lấy điện thoại di động ra, cũng không hỏi Tử Phủ Đế Quân số của Hoắc Niệm Ly, ngón tay nhấn nhấn nhấn, vào danh sách cuộc gọi, chỉ có duy nhất một dãy số xuất hiện.

“Ta không phải Hoàng Dung, ta không có võ công...”

Di động Hoắc Niệm Ly thành linh đồ chuông khiến ba người ngồi chụm đầu trước màn hình giật thót.

Hoắc Niệm Ly vừa thấy cái tên trên màn hình đã la to: “Tử Phủ Đế Quân kìa!”

“Soạt!”

Di động không cánh mà bay vào tay Tử Tam.

“Sư phụ, người đang ở đâu?!” Tử Tam vội vàng hỏi.

“Ồ, à ta là Đản Hoàng Tô.” Đản Hoàng Tô không ngờ người nhận điện thoại là Tử Tam, nhưng mà là Tử Tam thì càng tốt!

Đản Hoàng Tô nói: “Tử Tam, bây giờ ta với Tử Phủ Đế Quân đang trong đục vọng chi uyên...”

“Đục vọng chi uyên?” Tử Tam không biết gì nhiều về ma giới, hẩn nhìn Hoắc Niệm Ly, tiên nữ xuống ma giới nằm vùng.

Hoắc Niệm Ly hiểu ý, lập tức giải thích: “Trong ma cung có dị không gian, bên trong là lửa đục vọng có thể nuốt lấy tu vi. Đây vốn là ngục giam chung thân của ma giới, bây giờ đã bỏ hoang từ lâu.”

“Không phải bọn họ biến mất ở nhà Lam Dực sao, sao giờ lại thành ma cung rồi?” Tử Tam nhíu mày, nếu ở trong ma cung thì khó mà nghĩ cách cứu viện được.

“VẬY MÀ CŨNG KHÔNG BIẾT.” Thượng Quan Vũ Như bĩu môi: “Có một loại lửa dẫn cửa không gian, dùng bất cứ một vật nào trong không gian làm vật dẫn, như vậy lúc nào cũng có thể mở được không gian đó.”

Tử Tam gật đầu, lập tức trả lời Đản Hoàng Tô: “Đục vọng chi uyên nằm trong ma cung, xâm nhập vào thì hơi phiền phức, hai người hãy kiên nhẫn chờ.”

“Mọi người đừng qua đây.” Đản Hoàng Tô vội vàng từ chối: “Chúng ta ra ngoài thì không có vấn đề gì, ta chỉ lo đối phương còn giăng bẫy, cho nên các người cứ lo sắp xếp chuyện bên ngoài trước.”

“Nếu vậy thì...” Tử Tam truyền lời cho Thượng Quan Vũ Như cùng Hoắc Niệm Ly: “Đản Hoàng Tô nói hai người họ có thể tự ra được, nhưng sợ kẻ thù giăng bẫy bên ngoài.”

“Dựa theo tính cách bỉ ổi của ma vương thì rất có khả năng.” Hoắc Niệm Ly gật đầu: “Nhưng cho dù có cạm bẫy, chúng ta khó có thể xâm nhập vào ma cung.”

“Sao lại không.” Thượng Quan Vũ Như hất cằm: “Chúng ta là đoàn đại biểu từ tiên giới, muốn đi ma cung thì chúng cũng vượt mặt nể mũi, làm sao mà cự tuyệt được.”

“Đúng rồi, mấy người là đoàn đại biểu nha!” Hai ngày nay Hoắc Niệm Ly chỉ rối chuyện Tử Phủ Đế Quân, quên băng tin này.

“VẬY THÌ DỄ RỒI.” Hoắc Niệm Ly nghĩ ngợi: “Chúng ta lấy tư cách là đoàn đại biểu vào ma cung, sau đó cứ theo tình hình mà tính. Nhưng thực không biết khi nào hai người kia đến nơi, nếu có thời gian cụ thể thì tốt hơn. Chúng ta không thể ôm cây đợi thỏ ở ma cung hai bốn trên hai bốn được,

cho dù da mặt dày đến mấy thì đám ma vương kia cũng có đủ lý do từ chối tiếp khách.”

Tử Tam hiểu ý, vội hỏi lại Đản Hoàng Tô: “Khi nào hai người sẽ tới nơi? Cho chúng ta khoảng thời gian để sắp xếp.”

Đản Hoàng Tô hỏi Tử Phủ Đế Quân: “Bao lâu nữa mình mới có thể ra khỏi ngục vọng chi uyên?”

“Vậy thì phải xem ma quỷ vực sâu chịu đựng được bao lâu, ta chưa bao giờ thử sức với hãn.” Tử Phủ Đế Quân vô trách nhiệm trả lời.

Đản Hoàng Tô choáng váng, suýt chút nữa té xuống khỏi lưng hãn. Chưa lần nào đánh với đối phương đã có thể tự tin ngập tràn rằng có thể đánh bại người ta, nàng nên cho rằng Tử Phủ Đế Quân hãn quá tự phụ hay quá tự tin?

Đản Hoàng Tô khụ khụ, nói cho Tử Tam: “Không thì đợi ta xác định được thời gian rồi gọi điện cho các người?”

Tử Tam gật đầu: “Xem ra chỉ còn có cách này, giờ cứ hành động trước.”

Tử Tam lại hỏi tiếp: “Nếu có vấn đề gì thì làm sao ta liên lạc được với người đây?”

“Cứ gọi điện đi, ta gọi được thì tất nhiên người cũng gọi ta được.” Đản Hoàng Tô xem thường.

“Nhưng mà lúc này Hoắc Niệm Ly nói mỗi lần gọi cho hai người là đang ngoài vùng phủ sóng.” Tử Tam ảm ức.

“Lúc này...” Đản Hoàng Tô nghĩ nghĩ: “Chắc là do lúc này di động còn nằm trong không gian giới tử. À, đợi chút...”

Ngọn lửa màu xanh trước mắt chọt bùng lên, sau làn khói mịt mờ là một... con bọ ngựa toàn thân đao kiếm chầm chậm đi ra.

Đản Hoàng Tô nói với Tử Tam: “Có lẽ bây giờ các người có thể hành động rồi, chúng ta đã gặp Boss.”

Tử Tam lo lắng: “Ồi, Boss hả, mạnh không?”

“Người yên tâm.” Đản Hoàng Tô an ủi: “Trong ngũ giới thì không có ai so với Boss của người Boss hơn, một chọi một thì ai có thể làm đối thủ của

hắn chứ.”

Tử Tam à một tiếng: “VẬY thì ta đi chuẩn bị, có tình hình gì mới thì cứ gọi điện!”

“OK!” Đản Hoàng Tô tắt điện thoại hỏi Tử Phủ Đế Quân: “Sao, có thể đồ sát luôn không?”

“Đồ sát?” Tử Phủ Đế Quân hoang mang.

Đản Hoàng Tô gõ đầu, đang nói chuyện với Tử Phủ Đế Quân nên nàng cứ thuận miệng, quên mất tiêu chuyện Tử Phủ Đế Quân là người cổ đại, khó mà hòa hợp.

Đản Hoàng Tô giải thích: “Ý của em là nhìn nó yếu xìu như vậy, anh có thể giải quyết nó nhanh được hay không?”

“Yếu?” Hàng mày khuyến của Tử Phủ Đế Quân nhướng nhướng: “Nàng thấy nó yếu ở chỗ nào?”

“Loài...” Đản Hoàng Tô đổ mồ hôi: “Chẳng lẽ không đúng sao, em nghĩ côn trùng thì không mạnh cho lắm.”

Bởi vì thời thượng cổ, các giống sâu bọ côn trùng như thế này không tồn tại, mà tuổi thọ côn trùng rất ngắn, thời gian tu hành khó mà kéo dài.

Tử Phủ Đế Quân lắc đầu: “Càng khó tu hành thì sau khi thành công càng khó đối phó.”

“Nhưng sẽ không khó đối phó hơn cả anh đi.” Đản Hoàng Tô hoàn toàn tin tưởng trình độ BT (biến thái) của Tử Phủ Đế Quân.

Ma quỷ vực sâu đã phát hiện ra bọn họ từ đâu, nó quăng cho cả hai một cái nhìn bất mãn khó chịu, nó cảm thấy nhất thiết phải nhắc nhở hai người kia rằng nó đang sờ sờ trước mắt, mà cách nhắc nhở của nó là —— chém một đao!

Tử Phủ Đế Quân cũng không thèm nhìn, cứ bình thường mà ngoáy đầu nói chuyện với Đản Hoàng Tô.

“Nàng đang khen ta sao?” Tử Phủ Đế Quân vui vẻ quay đầu nhìn Đản Hoàng Tô, hẳn chưa bao giờ bỏ qua một cơ hội nào hưởng thụ hư vinh.

Đản Hoàng Tô thót tim nhìn cây đao kia chém vào kết giới màu tím đến tóe lửa, nhắc nhở: “Ây ây, đây không phải là trọng điểm!”

Tử Phủ Đế Quân bất mãn quay đầu trừng trừng ma quỷ vực sâu, phát ra một tiếng...chó sủa.

Kinh thiên động địa, đình tài nhức óc!

Đản Hoàng Tô choáng váng: “Anh đang dọa suông phải không!”

“Đây là công kích bằng sóng âm, ta ở trong kết giới, cách tấn công có phần hạn chế.” Tử Phủ Đế Quân giải thích.

“Vậy anh bỏ kết giới ra nha.” Đản Hoàng Tô vội nói: “Dù sao bây giờ cũng đâu chạy nữa, em sẽ không bị thổi ra ngoài đâu.”

Nghĩ nghĩ, Đản Hoàng Tô bổ sung thêm: “Với lại bây giờ em hồi phục ký ức tiền kiếp rồi, cho nên tự bảo vệ mình cũng không có vấn đề gì.”

Tử Phủ Đế Quân lập tức bỏ kết giới.

Tử Phủ Đế Quân cảm thấy Đản Hoàng Tô tin tưởng mình như vậy, hẳn cũng phải tin tưởng nàng mới đúng.

Tiếp theo, Tử Phủ Đế Quân đánh nhau với ma quỷ vực sâu, Đản Hoàng Tô gọi điện cho đám Tử Tam truyền hình trực tiếp.

“Tử Tam, mọi người đến chưa? Tử Phủ Đế Quân đang xử lý ma quỷ vực sâu.” Đản Hoàng Tô lo đám Tử Tam không đuổi kịp.”

Tử Tam đáp: “Chúng ta đã chuẩn bị xong, lập tức đi ma cung.”

“Ừm.” Đản Hoàng Tô yên tâm.

Tử Tam hỏi Đản Hoàng Tô: “Sư phụ xử lý ma quỷ vực sâu gì đó sao rồi, chắc không giống như lần trước xử ma vương, mất khoảng ba ngày ba đêm mới xong.”

Đản Hoàng Tô nhìn vài lần, bày tỏ: “Ta chỉ có thể đánh giá sơ sơ, nhưng rõ ràng ma quỷ vực sâu không phải là đối thủ của Tử Phủ Đế Quân. Bởi vì tuy sức mạnh của thuật pháp cũng giống như PK trong game online, nhưng ta không thấy máu me đâu hết, không thể đánh giá được họ sẽ đánh nhau bao lâu.”

Đản Hoàng Tô tùy tay quăng ra một cái trì dũ thuật (thuật trị thương) lên người Tử Phủ Đế Quân, tiếp tục nói: “Dù sao cũng sẽ không lâu lắm.”

“Được rồi.” Tiếng Tử Tam nhỏ xíu: “Ta đang ở cửa ma cung, A Thái đang nói chuyện với địch.”

“Ta nghĩ A Thái muốn được gọi là Thượng Quan Vũ Như.” Đản Hoàng Tô hảo tâm nhắc nhở Tử Tam.

Tử Tam trộm nhìn Thượng Quan Vũ Như một cái: “Ừ, bây giờ ta lập tức vào liền, nhưng ta cũng không rõ rốt cuộc dự vọng chi uyên kia nằm ở đâu trong ma cung, cho nên sẽ mất chút thời gian.”

“Cố gắng, ta nghĩ bên này không đánh lâu lắm đâu.” Tử Phủ Đế Quân thúc giục.

“Ừ rồi, giờ đi vào đây.” Tử Tam đeo tai nghe điện thoại vào, chuyển qua chế độ rung, dùng mật âm nói với Đản Hoàng Tô: “Thấy ma vương rồi, Thượng Quan Vũ Như...ta nghĩ cái tên A Thái dễ gọi hơn.”

Tử Tam cẩn thận một chút rồi nói tiếp: “Thượng Quan Vũ Như đưa ra đề nghị muốn thăm cung điện ngầm của ma cung, hình như ma vương phát hiện gì đó, này giờ cứ từ chối. Nhưng không sao, so về độ chai mặt thì họ không phải là đối thủ của bọn ta.”

“...” Đản Hoàng Tô im lặng.

Đản Hoàng Tô chân thành nói với Tử Tam: “Ta nghĩ Thượng Quan Vũ Như nghe được câu người nói lúc này sẽ không thích thú lắm đâu.”

“Hê hê.” Tử Tam ngây ngô cười.

Chương 35 . có cuộc lưu vong... (4)

Sự thật chứng minh da mặt Thượng Quan Vũ Như cũng đủ dày, nhưng trước kia dày hay là vì cứu người mà đột ngột dày thì không thể chứng minh được.

Thượng Quan Vũ Như mở thiên nhãn đặc biệt của phượng hoàng, dẫn Tử Tam, Tử Thập Nhất, Hoắc Niệm Ly, Minh Phượng và Mặc Loan hùng hổ đi vào sâu bên trong ma cung.

Thượng Quan Vũ Như nói: “Nghe đồn trong ma cung có cung điện?”

Lam Thiên xấu hổ cười cười: “Ha ha, tất cả chỉ là lời đồn, lời đồn mà thôi...”

Thượng Quan Vũ Như nói: “Nghe đồn cung điện này thật sự là một kiệt tác nghệ thuật.”

Lam Thiên cười cười: “Lời đồn mà thôi...”

Thượng Quan Vũ Như nói: “Ta muốn đi tham quan, ma vương đại nhân không nhỏ nhen đến mức ngăn cấm chứ.”

Lam Thiên cười: “...”

Lam Thiên: “Người đi nhầm, phòng tiếp khách bên kia.”

Thượng Quan Vũ Như: “O? Ta không muốn đi phòng khách, chúng ta muốn đi cung điện.”

Thượng Quan Vũ Như: “Là đường này đúng không.”

Lam Thiên: “...”

Lam Thiên: Người mở mắt phượng hoàng rồi mà còn hỏi ta!

Lam Thiên quyết định thẳng thắn một chút: “Thật ra cung điện này chính là ngục giam của ma giới, không tiện mở cửa tham quan.”

Thượng Quan Vũ Như: “Sao, sợ chúng ta phát hiện các người đối đãi vô nhân đạo với phạm nhân à?”

Thượng Quan Vũ Như: “Yên tâm đi, chúng ta chỉ tham quan thôi, không tiết lộ thông tin ra bên ngoài đâu. Nếu người sợ thì có thể đưa phí bịt miệng đây, ta thề sẽ giữ mồm giữ miệng!”

(Tử Tam: Nhìn ta đi nhìn ta đi, hai câu này là ta nói đó!)

Lam Thiên: “...”

Lam Thiên: “Thực ra chúng ta quản lý phạm nhân rất nhân đạo.”

Thượng Quan Vũ Như: “...quả nhiên.”

Thượng Quan Vũ Như: “Quả nhiên ma giới quá sa đọa, lấy nhân loại làm chuẩn.”

Lam Thiên: “...”

Lam Thiên: T-T rốt cuộc là nhân đạo tốt hay vô nhân đạo tốt!

Lam Thiên: “Ài, còn gì nữa không, bên trong cũng như vậy thôi.”

Thượng Quan Vũ Như: “Không thể nào, ngục giam ma giới sao có thể rập khuôn, không gì đặc sắc như vậy?”

Lam Thiên: “...”

Lam Thiên khéo léo bày tỏ: “Ngục giam không phải công viên.”

Thượng Quan Vũ Như: “Chẳng lẽ bên trong có gì đó bí ẩn không thể cho ai biết?”

Lam Thiên: “Ngục giam vốn là một nơi bí ẩn, chẳng lẽ ngục giam trên thiên đình có thể cho người ta vào xem à?”

Thượng Quan Vũ Như: “Thiên đình không có ngục giam.”

Thượng Quan Vũ Như: “Thiên đình chỉ có hai loại hình pháp, lưu đày hoặc lăng trì.”

Lam Thiên: “...”

Lam Thiên: quả nhiên ma giới chúng ta rất sa đọa, vô cùng nhân đạo!

Lam Thiên: “Ài, đây là toàn bộ.”

Thượng Quan Vũ Như: “Nói dối trước mặt phượng hoàng thật không sáng suốt.”

Lam Thiên: “Chạm đến giới hạn của ta cũng rất không sáng suốt!”

Thượng Quan Vũ Như: “Sao, muốn đánh nhau phải không?”

Lam Thiên: “Đánh thì đánh, có chỗ nào chúc thọ giống các người hay không! Căn bản các người có ý đồ khác! Muốn trộm cướp cơ mật của ma giới ta thì nói đi!”

Thượng Quan Vũ Như khinh bỉ: “Người có thấy trộm cướp nào trắng trợn lộ liễu như vậy chưa?”

Lam Thiên: “...”

Lam Thiên: “Dừng, bằng không ta thực sự trở mặt!”

Thượng Quan Vũ Như: “Trở mặt thì trở mặt, chúng ta mà sợ người á! Tử Tam, cho ma vương đại nhân mở rộng tầm mắt!”

Tử Tam “soạt —— soạt” một tiếng, vạch áo khoác ra.

Lam Thiên: “...”

Lam Thiên: các người độc!

Ở đầu dây bên kia Đản Hoàng Tô nghe ngóng, Đản Hoàng Tô tò mò hỏi Tử Tam: “Rốt cuộc các người đem cái gì xuống thế?”

“Không có gì, chỉ là mười mấy đầu đạn hạt nhân mà thôi.”

Thiệt nên kính trọng công nghệ cao! Đản Hoàng Tô nhìn xa xăm.

“Hắn chúng ta đã đến nơi.” Tử Tam hỏi Đản Hoàng Tô: “Bên đó thế nào rồi?”

“À, hình như còn vạch máu cuối cùng thôi.” Đột nhiên Đản Hoàng Tô trở nên phấn khởi: “Ấy ấy, người đợi chút, ta đi cướp đầu!”

Tử Tam: “...”

Tử Tam: “Người đang nghĩ mình chơi game online hả!”

Tử Tam vừa dứt lời, đầu ma quỷ vực sâu cũng rơi xuống, Đản Hoàng Tô cười với Tử Phủ Đế Quân: “Một ngàn năm qua em chưa bao giờ sử dụng thuật pháp, không ngờ vẫn thuận buồm xuôi gió như vậy.”

Tử Phủ Đế Quân máy mắt máy cái: “Quá kém, lúc về ta sẽ dạy nàng mấy chiêu lợi hại hơn.”

Đản Hoàng Tô: “...”

Được rồi, bị BT khinh bỉ thì cũng không phải là chuyện gì quá kinh khủng.

Đản Hoàng Tô hỏi: “Giờ sao đây? Sao chúng mình đi ra ngoài được? Đám Tử Tam đang đứng bên ngoài chờ đó.”

“Ra như vậy.” Tử Phủ Đế Quân hóa thành hình người, phất tay một cái, vạn tia tử lô từ trên trời giáng xuống, thi thể ma quỷ vực sâu...biến thành bụi phấn.

Ngọn lửa xanh chung quanh uốn mình, tự nhường ra một con đường nhỏ để hai người cùng đi.

Tử Phủ Đế Quân vươn một bàn tay đến Đản Hoàng Tô: “Chúng ta đi ra ngoài.”

Đản Hoàng Tô nhìn bàn tay kia, nàng cười, đặt tay mình vào.

Một trắng một vàng, hai người bình thân bước tới trước mặt quần chúng.

Sắc mặt mọi người đều rất tốt.

Mặt Lam Dực thực xanh, mặt Lam Thiên thực đen, mặt Thượng Quan Vũ Như, Tử Tam, Tử Thập Nhất, Hoắc Niệm Ly, Minh Phượng và Mạc Loan thực hồng.

Xanh là của nón xanh, đen là đen vì ẩm ứ, còn hồng thì chắc chắn là vì phấn kích mà hồng. Nhưng những kẻ làm bề tôi như Tử Tam, Tử Thập Nhất, Hoắc Niệm Ly, Minh Phượng và Mạc Loan dù có phấn kích đến đâu cũng chỉ có thể giữ im lặng, còn Thượng Quan Vũ Như không cần, Thượng Quan Vũ Như tươi tắn chào hỏi Đản Hoàng Tô: “Đản Hoàng Tô!”

Đản Hoàng Tô ngượng ngùng cười —— bây giờ nàng nên gọi Thượng Quan Vũ Như là Thượng Quan Vũ Như hay là dì đây?

“Tử Phủ Đế Quân!” Thượng Quan Vũ Như lại chào hỏi Tử Phủ Đế Quân.

Tử Phủ Đế Quân hơi cảm thấy bất ngờ, chưa bao giờ Thượng Quan Vũ Như lại hòa nhã với hắn như vậy.

“Không phải người đột nhiên để ý đến ta?” Tử Phủ Đế Quân phát sầu: “Ta đã có Đản Hoàng Tô rồi.”

“Hự!” Mắt Thượng Quan Vũ Như trợn trắng: “Chẳng qua tự dung ta thấy thật ra người cũng không tiểu bạch kiếm thôi.”

Tiểu bạch kiếm... Tử Phủ Đế Quân bi thương.

Tử Phủ Đế Quân âm ức nhìn về phía Đản Hoàng Tô: “Ta rất tiểu bạch kiếm sao?”

“Cho dù là tiểu bạch kiếm thì cũng là tiểu bạch kiếm đẹp trai nhất!” Bây giờ Đản Hoàng Tô đã khám phá ra con đường chính xác nhất để an ủi Tử Phủ Đế Quân.

Quả nhiên Tử Phủ Đế Quân lập tức xẹp lông.

Khung cảnh kẻ tha hương tái ngộ bạn cũ thật hòa thuận, thật vui vẻ, thật cảm động, đám tử sĩ nấp trong vách tường chuẩn bị đánh lén Tử Phủ Đế Quân cũng không biết làm sao.

“Vương, cần ra tay không ạ?” Kẻ đứng đầu đám tử sĩ xin chỉ thị.

Lam Thiên vô cùng khó chịu!

Hắn vừa thấy Tử Phủ Đế Quân không sút không mẻ một miếng nào đi ra khỏi dục vọng chi uyên đã khó chịu, càng không ngờ Tử Phủ Đế Quân đi ra rồi cũng không liếc nhìn hắn một cái.

Nói thế nào đi chẳng nữa, trong năm giới, ngoại trừ Phật tổ Như lai không biết sâu cạn thế nào thì hắn cũng là đối thủ xứng tầm với Tử Phủ Đế Quân!

Lam Thiên hoàn toàn khó chịu!

Mà trong thời điểm cực kỳ khó chịu đó, bạn thủ lĩnh tử sĩ lại tự dâng mình lên miệng cọp.

Lam Thiên hừ lạnh một tiếng, ngón trỏ búng một cái...bạn thủ lĩnh kia bị quăng vào không gian dị thứ nguyên.

“Khụ khụ...” Lam Thiên đằng hắng mấy cái để bên Tử Phủ Đế Quân chú ý tới.

“Ồ, không phải đây là Tử Phủ Đế Quân sao!” Lam Thiên bày ra dáng vẻ vô cùng ngạc nhiên: “Chẳng phải người đã đổ bệnh ở khách sạn nghỉ ngơi à, sao đột ngột xuất hiện ở đây?”

Quần chúng lão đảo.

Không ngờ ma vương lại mào đầu như thế, đổi trắng thay đen, giả đò rất chuẩn.

Thượng Quan Vũ Như chớp chớp mắt giả đò theo: “Chắc tới tìm ta, có lẽ ta đi hơi lâu.”

Nói xong, Thượng Quan Vũ Như chào tạm biệt Lam Thiên: “Cảm ơn ma vương đại nhân chiêu đãi để ta tham quan ngục giam ma cung nguyên ngày hôm nay, quấy rầy không ít, không phiền ma vương đại nhân nữa.”

Lam Thiên: “...Ở lại dùng bữa cơm rau dưa rồi đi.”

Cứ như vậy để Tử Phủ Đế Quân chạy mấy thì hắn không cam lòng không cam lòng không cam lòng không cam lòng đó a a a a a!!!!

Tử Phủ Đế Quân nhú mày: “Ta ích cốc lâu rồi, nhưng đánh nhau cũng chỉ là bữa cơm bình thường.”

Lam Thiên: “...”

Lam Thiên: T-T đây là biến thái, là biến thái đó!!!

Nhưng ở dục vọng chi uyên lâu như vậy, hần hần đã mất không ít tu vi mới phải, lúc này đối đầu với hần cũng có thể lợi dụng được chuyện này.

Cho dù không thể đánh chết Tử Phủ Đế Quân, Lam Thiên đây cũng phải lấy lại mặt mũi sau trận chiến lần trước mới phải đạo!

Lam Thiên rục rịch: “Vậy chúng ta chiêu đãi chút cơm rau dưa?”

“Việc này sư phụ cứ để đệ tử lo!” Tử Tam khí phách ngút trời, hùng hổ đi ra.

Lam Thiên nhìn nhìn mười mấy đầu đạn hạt nhân trên người Tử Tam, đột ngột nhụt chí —— mười mấy cái ma cung cũng không đủ cho chúng phá nát đó a a a a a !!!!

Mặt Lam Thiên bình tĩnh tiễn khách: “Ta quên mất, gần đây thịt heo ma giới tăng giá, ta không giữ các vị nữa.”

Thượng Quan Vũ Như không hiểu: “Giữ chúng ta ở lại ăn cơm thì có liên quan gì tới thịt heo.”

“Bởi vì hần biết chúng ta không ngồi không.” Tử Tam thiệt hả hê khi thấy người khác gặp họa trả lời.

Mặt Lam Thiên méo mó.

Mặt Lam Thiên đen thui, âm u nói: “Ta cũng không ngồi không.”

Hai bên không ngồi không thì khó tránh khỏi việc gặp thịt, ít nhất thì cũng sẽ thấy máu.

Nàng không muốn thấy đại chiến tiên ma lại xảy ra lần nữa nhaaaaa!!!

Hoặc Niệm Ly bất chấp thân phận của mình, vội vàng nhảy ra hòa giải: “Ây cha, ăn mặn hay ăn chay gì thì cũng khuya rồi, không bằng chờ ngày khác cũng được!”

Ngày khác...Đản Hoàng Tô tự động nghĩ đến một nơi không mấy thuận khiết.

Đôi khi ăn mặn nhiều quá cũng để lại di chứng! Mặt Đản Hoàng Tô đỏ rần.

Trong toàn bộ quá trình phát sinh câu chuyện, ngoại trừ lúc thấy Hoắc Niệm Ly Lam Dực ồ lên một tiếng thì từ đầu đến cuối đều chưa nói câu nào, cũng không nói gì về chuyện dục vọng. Lúc này, hần nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Đản Hoàng Tô tất nhiên cũng biết vì sao lại đỏ đến thế này, dù sao cả hai ở nhân gian cũng đã cạnh nhau hai mươi mấy năm, nàng biết thì hần tất cũng biết.

Ít nhất ở điểm này Tử Phủ Đế Quân không bằng hần.

Đột nhiên Lam Dực cố lấy hết dũng khí.

Lam Dực nhìn Đản Hoàng Tô: “Nàng ở lại, được không?”

Ồi! Mẹ!! Oii!!!

Đây chính là kẻ đã ném nàng tới dục vọng chi uyên xong chớp mắt một cái đã mời nàng ở lại, Đản Hoàng Tô ngạc nhiên.

Đản Hoàng Tô khó hiểu hỏi Lam Dực: “Trong mắt người ta rất thánh mẫu hay sao?”

Lam Dực không hiểu.

“Nếu không phải thánh mẫu,” Đản Hoàng Tô hỏi: “Người dựa vào cái gì mà cho rằng sau khi bị thương tổn như vậy ta còn có thể ở lại?”

“Một lần...” Lam Dực sắc bén nói: “Nàng đã nhớ ra?”

“Đã nhớ ra, hoàn toàn nhớ ra.” Đản Hoàng Tô cảm thán, sự thật là nàng đã từng nói với Lam Dực trước đây, nàng từng nói, sao nàng có thể thánh mẫu như vậy được!

Chương 36 . có cuộc lưu vong... (4)

Lam Dực im lặng một hồi lâu rồi lên tiếng: “Tình cảm ta dành cho nàng là thật lòng.”

Vậy thì cái thật lòng ấy phải mỏng manh đến bao nhiêu mới có thể khiến hần đâm dao găm vào ngực nàng, phải cạn tới bao nhiêu mới có thể khiến hần ném một con hồ ly con chỉ có một ngàn năm trăm năm vào cái nơi hiểm ác như dục vọng chi uyên!

Mà bây giờ, có lẽ tu vi của nàng chỉ còn lại một ngàn năm.

Đản Hoàng Tô đau lòng các kiêu.

Nhưng như thế cũng tốt, coi như là cái giá trả lại khi nhận quả đào mật kia. Vừa nghĩ như vậy, Đản Hoàng Tô đã bình tĩnh trở lại.

Đản Hoàng Tô khẩn thiết trả lời: “Tình cảm của ta cũng không phải là giả!”

Lam Dực nhìn Đản Hoàng Tô, từ từ nói: “Một ngàn năm trước là ta không đúng, vì thế ta đã bị trừng phạt, sống cuộc sống của một ngàn năm cô độc không có nàng.”

Đản Hoàng Tô, Tử Tam, Hoắc Niệm Ly đồng thời run lấy bầy.

Đản Hoàng Tô rơi nước mắt đầy mặt: “Sếp à, là do sếp bựa hay là do em bựa hay là do em quá đáng!”

Lam Dực không nhìn Đản Hoàng Tô mất hồn, chậm chậm nói tiếp: “Mà lúc này do ta bị ràng buộc. Cho tới bây giờ ta chưa từng có suy nghĩ muốn hại nàng, nếu không phải do hãn...”

Lam Dực chỉ thẳng Tử Phủ Đế Quân: “Nếu không phải do hãn mang nàng đi!”

Tử Phủ Đế Quân không thể tiếp tục nhìn, tuyên bố: “Đản Hoàng Tô là của ta.”

Lam Dực mặc kệ Tử Phủ Đế Quân, chỉ nhìn Đản Hoàng Tô, nói từng chữ một: “Ta nói nhiều như vậy chỉ có một ý, ta không thể dễ dàng tha thứ việc nàng bị người khác mang đi, mà nếu đã như vậy, ta không tiếc bất cứ thứ gì, cá chết lưới rách!”

Nhìn một quân đoàn tử sĩ không biết từ nơi nào chui ra, tất cả mọi người đều xác định, Lam Dực không hề nói đùa.

Lam Thiên không quan tâm, hãn cũng rất muốn diệt Tử Phủ Đế Quân, nhưng không có hứng thú đồng quy vu tận.

Lam Thiên quát Lam Dực: “Người điên rồi, người có thấy mười đầu đạn hạt nhân kia hay không!”

Lam Dực lạnh lùng liếc nhìn phụ thân đại nhân của mình: “Cho dù ta điên thì cũng do chính người ép ta điên. Một ngàn năm trước, nếu không phải người ép ta thì sao có ngày hôm nay!”

“Không phải chính người cũng dồn ép ta đày Tô Tô đến hắc ám chi uyên?”
Khẩu khí Lam Dực hoàn toàn không cung kính.

Lam Thiên không nói gì, chuyển qua quát đám tử sĩ: “Hắn điên rồi, các người cũng muốn điên theo phải không, còn không mau lui xuống cho ta!”
Tất cả tử sĩ đều bất động.

Lam Dực cười nhạt: “Phụ vương đừng uống phí khí lực làm gì. Trong một ngàn năm người xuống dốc, ta đã thay máu cho ma cung.”

“Người!” Lam Thiên tức giận đến mức tóc tai dựng đứng, nhưng những tử sĩ kia không nghe lệnh hẳn chính là không nghe lệnh hẳn.

Đản Hoàng Tô nuốt nuốt nước miếng, lập lại câu nói nàng từng nói với Lam Dực trước kia: “Thật ra cứ mãi cố chấp với một người, hay với một chuyện gì đó cũng là một loại bệnh.”

“Vì nàng, ta đã nguy kịch từ lâu, không thuốc cứu chữa.” Lam Dực bình tĩnh đáp.

Ba người Đản Hoàng Tô, Tử Tam, Hoắc Niệm Ly lại run lấy bầy, Đản Hoàng Tô lùi về phía sau.

“Ây chà, người cũng nên nghĩ lại cho con dân ma tộc của người nha, người là điện hạ của họ đó nha.” Hoắc Niệm Ly ra chiêu trách nhiệm của kẻ bề trên trấn áp đối phương.

Trong nguyên một đám ở đây, nàng chính là người tuyệt đối không hề muốn đâm đầu vào hố lửa, lỡ như đại chiến tiên ma xảy ra, kết cục chờ đợi nàng chính là lăng trì trên tiên đài đó a a a a!!!!

“Mạnh Đức tiên sinh có câu, ta nghĩ các người không cần ta nhắc lại.” Lam Dực bình thản nói.

Thượng Quan Vũ Như tò mò: “Câu gì thế?”

“Ta thà phụ người trong thiên hạ chứ không để người trong thiên hạ phụ ta.” Tử Phủ Đế Quân đáp.

Đây là thời đại Tam quốc, đoạn lịch sử này vẫn còn nằm trong một ngàn năm hắc không biết.

“Đánh đi, nhiều lời vô ích.” Tử Phủ Đế Quân tổng kết, vốn hẳn đã không đủ kiên nhẫn lời qua tiếng lại như vậy.

Chuyện đã đến nước này, không đánh thì giải quyết bằng cách nào.

Đản Hoàng Tô dùng mật ngữ nói: “Tử Tam, người mở đường, ta cùng Tử Phủ Đế Quân ở sau bọc hậu, những người khác ở giữa, mục tiêu là Song Ngục Sơn. Chỉ cần đến được Song Ngục Sơn, chúng không thể làm gì được nữa!”

Bình thường những ai chịu trách nhiệm yểm trợ bọc hậu đều sẵn sàng hy sinh, đương nhiên Tử Tam không thể đồng ý.

Tử Tam nhắc nhở Đản Hoàng Tô: “Lửa dục vọng có khả năng nuốt lấy tu vi, sư phụ ở đó một thời gian ngắn, lại đánh boss, cho dù không bị thương thì nhất định đang trong trạng thái không tốt, cho nên người với sư phụ mở đường phía trước, ta ở sau yểm trợ.”

“Không, ta cùng Tử Phủ Đế Quân bọc hậu.” Đản Hoàng Tô kiên quyết.

Không phải Đản Hoàng Tô không thông cảm chuyện Tử Phủ Đế Quân tiêu hao bao nhiêu tu vi trong dục vọng chi uyên, chỉ là, chuyện của nàng thì không thể liên lụy đến đám Tử Tam được.

Đản Hoàng Tô không phải là thánh mẫu, nhưng cũng không ích kỷ đến thế.

Trong lúc Đản Hoàng Tô đang tranh luận với Tử Tam, Thượng Quan Vũ Như đã hóa ra nguyên hình. Một con phượng hoàng khổng lồ đủ màu sắc, vừa há mỏ ra, một luồng lửa nóng rẫy quét đến. May mắn thay cung điện ngầm trong ma cung này dùng để giam giữ trọng phạm, bởi vậy được thiết kế kết giới vô cùng mạnh, nếu không thì chỉ sợ lúc này nó đã tàn tành.

Tất nhiên Tử Phủ Đế Quân không muốn thua kém, phát tay áo, vạn tia tử lôi giáng xuống.

Có hai người kia đi đầu, Tử Tam, Tử Thập Nhất, Hoắc Niệm Ly, Minh Phượng và Mặc Loan cũng noi gương theo. Tử Tam tung phong đao, Tử Thập Nhất dùng nham thạch, Minh Phượng biến thành kim phượng, Mặc Loan biến thành hồng loan, mà chiêu thức chung của phượng hoàng là phun lửa, còn Hoắc Niệm Ly dùng chiêu...bánh bơ?

Ồ, không phải bánh bơ, mà là đồng tiền lớn bằng một cái bánh bơ.

Tóm lại, mỗi người một kiểu, âm ỉ náo nhiệt vô cùng.

Đản Hoàng Tô bất đắc dĩ, lúc này cũng không thể tiếp tục lo lắng căng thẳng, tung trì thủ thuật pháp chữa thương cho mỗi người.

Vì thế, đây chính là hiện trường của game online, các kỹ năng màu sắc rực rỡ, đặc biệt hiệu quả khiến người xem hoa cả mắt. Tiếng ầm ầm vang dội, tiếng loảng xoảng, tiếng đùng đùng không dứt bên tai, không rõ rốt cuộc ai đánh với ai, hoặc đối thủ của mỗi người không chỉ là một người. Trong thời điểm ánh sáng và âm thanh hỗn loạn như hoạt hình, Đản Hoàng Tô rống lên: “Hướng thẳng về phía trước, ra khỏi ma cung.”

Con đường đào vong như thế nào...Đản Hoàng Tô biết rõ!

Ra khỏi ma cung là một con đường cái, lúc trước là các cửa hàng các loại, bây giờ là các siêu thị nhà hàng, nhưng người xe nhiều như nước chảy. Chỉ là, nếu có một mình Đản Hoàng Tô đi qua thì vô cùng dễ dàng lẫn trong đám đông, nhưng bây giờ không chỉ có mình nàng.

Nếu không thì xé lẻ?

Đản Hoàng Tô vừa nghĩ đến bước này, còn chưa nói ra đã thấy Tử Tam đuổi theo Thượng Quan Vũ Như khuất vào một con ngõ nhỏ. Minh Phượng và Mạc Loan nghe lệnh Thượng Quan Vũ Như, sai đâu đánh đó, cũng đuổi theo khuất tầm nhìn trong một thoáng, nàng đã không thấy tăm hơi Tử Tam đuổi theo Thượng Quan Vũ Như đâu nữa. Sợ thực lực của Minh Phượng và Mạc Loan không đủ, lại chưa quen lối đường xá dưới ma giới, Đản Hoàng Tô vội vàng gọi Hoắc Niệm Ly cùng đi chung, nàng cùng Tử Phủ Đế Quân sẽ ở lại yểm trợ.

Bởi vì tranh thủ thời gian cho bên Thượng Quan Vũ Như, nên tuy bây giờ chỉ còn lại nàng và Tử Phủ Đế Quân cũng không thể nhân cơ hội ẩn mình vào trong đám đông, mà còn phải tung sức thu hút kẻ địch.

Các tử sĩ người nối người nhìn không thấy cuối, tất cả mọi đòn tấn công đều hướng thẳng đến trên người Tử Phủ Đế Quân, mà làm một con hồ ly tu

vi một ngàn năm, Đản Hoàng Tô chỉ có thể sử dụng trì dũ thuật pháp chữa thương, cùng lúc lại tung ra mị thuật để làm ý chí chiến đấu của đám tử sĩ tan rã. Nhưng vấn đề là mị thuật cần sự chú ý, trong hoàn cảnh hỗn loạn như thế này, mị thuật không thể phát huy được toàn bộ sức mạnh.

Cứ vừa đánh vừa lui như vậy, các tử sĩ dần dần ít đi, Đản Hoàng Tô cũng dần dần đuối sức, mà họ, hình như không cần thận đã lui đến con đường cùng.

Anh thuận di đi! Đản Hoàng Tô dùng mật ngữ nói với Tử Phủ Đế Quân. Thuận di là một loại thuật pháp chỉ dùng năng lực tinh thần để khống chế, thuật pháp này yêu cầu hoàn cảnh sử dụng rất khắc khe, bình thường chỉ dùng để di chuyển, nếu người thuận di bị quấy nhiễu thì khó có thể sử dụng được. Nhưng bây giờ số tử sĩ còn lại đã ít hẳn, chuyện này đối với Tử Phủ Đế Quân không thành vấn đề.

Tuy Tử Phủ Đế Quân BT, nhưng hẳn không phải loại trời sinh hiếu chiến. Nói cho cùng, các tử sĩ kia cũng chỉ như thiêu thân lao đầu vào lửa, hẳn chỉ có thể ra tay giết, không hề có cảm giác thỏa mãn cùng phấn khích khi được đấu với một đối thủ ngang hàng, cho nên Tử Phủ Đế Quân cũng không phản đối đề nghị này.

Tử Phủ Đế Quân thuận di...không thể thuận di được.

Ma giới không phải là tiên giới, cũng không phải là nhân gian, không thể sử dụng thuận di.

Ngay ở phía sau, các tử sĩ còn sót lại từ từ rút xuống, Lam Dực mặc đồ tây, ung dung bình than đi ra từ bóng tối của một con hẻm nhỏ: “Nỏ mạnh hết đà.”

Cho dù Tử Phủ Đế Quân chỉ ra chiêu tiêu diệt tử sĩ cùng cần dùng sức!

Đản Hoàng Tô lo lắng nhìn Tử Phủ Đế Quân, Tử Phủ Đế Quân có vẻ mệt mỏi, sắc mặt thật sự không thể tính là đẹp đẽ.

Nhưng không hề ảnh hưởng đến phong độ Tử Phủ Đế Quân.

Tử Phủ Đế Quân không nóng không giận, bình thản nhíu mày: “Dư sức đối phó với người.”

“VẬY THÊM TA THÌ SAO.” Lam Thiên cũng đi ra từ bóng tối, vẻ mặt khoái trá. Coi như bạn nhỏ này bị Tử Phủ Đế Quân đánh đến mức biến thái, một lòng chỉ chờ mong Tử Phủ Đế Quân chết, không cần quan tâm tới âm mưu cạm bẫy, chiến thuật biến người, thuật pháp gì hiệu quả thế nào, thanh danh thế diện ra sao, chỉ cần không cần đồng quy vu tận với Tử Phủ Đế Quân là được.

Cũng có thể nói, bắt đầu từ trận chiến với Tử Phủ Đế Quân lần trước, hãn cũng chẳng còn thanh danh thế diện gì.

Nếu nói sự xuất hiện của Lam Dực khiến cho Đản Hoàng Tô lo lắng, thì sự xuất hiện của Lam Thiên càng khiến Đản Hoàng Tô lo lắng hơn, mà điều Đản Hoàng lo lắng nhất là —— hai kẻ kia cùng tiến lên.

“Nàng ở lại, ta tha hãn một mạng.” Lam Dực nói với Đản Hoàng Tô.

Đương nhiên Lam Thiên không chấp nhận, sao hãn có thể bỏ qua cơ hội tốt đến mức này để giết Tử Phủ Đế Quân.

Lam Thiên quát lớn: “Người điên còn chưa tính, giờ lại ngớ ngẩn ngu độn, giết Tử Phủ Đế Quân xong nó sẽ ngoan ngoãn ở lại!”

Lam Dực không nhìn Lam Thiên, lập lại với Đản Hoàng Tô: “Nàng ở lại, ta tha hãn một mạng.”

Lam Thiên hỗn hển: “Rốt cuộc mi muốn làm cái gì! Ta cảnh cáo một lần nữa, bây giờ cùng ta giết Tử Phủ Đế Quân, sau đó ta có thể quên những gì mi đang nói dưới cung điện này!”

“Phụt!” Đản Hoàng Tô nhin không được bật cười, nàng kiêu ngạo nhìn Tử Phủ Đế Quân: “Xem ra lần trước anh đánh hãn một trận rất thảm thương, bây giờ chỉ có mình anh rồi mà hãn còn không dám một mình đánh anh kìa.”

“Ta cũng hiểu, có hơi bất ngờ.” Tử Phủ Đế Quân tiếc nuối chặc một tiếng: “Trận chiến lần trước tuy hãn bại trận trước ta những vẫn có thể được coi như anh hùng, không ngờ một ngàn năm sau hãn lại biến thành như thế này. Giờ trong cả ngũ giới, nàng bảo ta đi đâu tìm đối thủ đây!”

“Ôi!” Đản Hoàng Tô lại bật cười, lần này là vì Tử Phủ Đế Quân: “Đến lúc này rồi mà anh còn vậy nữa!”

“Ta không làm gì kiêu ngạo màu mè,” Tử Phủ Đế Quân thản nhiên: “Thật ra là do ma vương ăn hại, ta không có đối thủ nữa.”

“Ăn hại...” Lam Thiên cắn răng.

Đường đường một ma vương bị nói là đồ ăn hại, dù Lam Thiên đã bị Tử Phủ Đế Quân đánh cho biến thái vẫn hoàn toàn nổi điên.

Chương 37 . có cuộc đào vong... (6)

Trong nháy mắt, ngọn lửa ngút trời quét tới, Lam Dực vươn một cánh tay, dùng bức tường gió vô hình ngăn lại hàng ngàn cuộn lửa rít gào.

Lam Dực yên lặng nhìn Đản Hoàng Tô: “Nàng ở lại, ta thả hãn đi.”

“Ta nói rồi, ta không phải thánh mẫu.” Đản Hoàng Tô cười.

“Cho nên ta sẽ không vì bất luận kẻ nào mà hy sinh chính bản thân mình, cho dù đó là Tử Phủ Đế Quân.” Đản Hoàng Tô nghiêng đầu nhìn Tử Phủ Đế Quân: “Anh có trách em không?”

Tử Phủ Đế Quân lắc đầu: “Sao ta lại để phụ nữ bảo vệ mình.”

Đản Hoàng Tô vừa lòng mỉm cười: “Tuy rằng em không muốn vì anh hy sinh bản thân mình, nhưng em nguyện lòng cùng anh đồng sinh đồng tử, anh đã chết, em tuyệt không sống một mình!”

“Đây chính là định nghĩa tình yêu của ta,” nói xong, Đản Hoàng Tô quay đầu nhìn Lam Dực: “Là nắm tay, không phải tác thành. Cho dù người cưỡng ép ta bằng cách nào đi chăng nữa, dù trong tình thế nào đi chăng nữa, ta tuyệt đối không thỏa hiệp, không nhượng bộ. Ta chỉ chấp nhận một điều, là hai người vĩnh viễn ở bên nhau. Sống cũng tốt mà chết cũng thế, người không phụ ta, ta không phụ người.”

Tử Phủ Đế Quân cười với Đản Hoàng Tô: “Ta sẽ không để nàng chết.”

“Em tin anh đó nha!” Đản Hoàng Tô cũng cười.

Khi tình yêu cần cân nhắc tính toán trước sau thì đã không phải là tình yêu đơn thuần.

Khi tình yêu vĩnh viễn không cần phải hy sinh, lúc chỉ có một bên hứng chịu, bao nhiêu áp lực đau đớn đè trên lưng người được bảo vệ!

Cho nên, quá khứ nàng đã không chấp nhận cho Lam Dực, hôm nay cũng sẽ không chấp nhận Tử Phủ Đế Quân.

Mà cái gọi là kế hoãn binh rồi mưu tính chuyện khác, nàng không thể lừa được phía Lam Dực, cũng không có lòng đi lừa.

“Cho dù ta đồng ý ở lại cũng phải thật lòng muốn ở lại, cần gì phải nhiều lời.” Đản Hoàng Tô bình tĩnh nhìn Lam Dực: “Cho nên các người cứ động thủ đi.”

Sắc mặt Lam Dực phức tạp nhìn đăm đăm gương mặt Đản Hoàng Tô, đột nhiên hắt buông tay, những cuộn lửa rít gào được gió mạnh hỗ trợ, tức khắc xông thẳng đến hai người.

Đây chính là nghiệp hỏa địa ngục có thể đốt cháy mọi thứ trên đời do Lam Thiên giận dữ bộc phát, toàn lực tung ra, hơn nữa được kinh phong của Lam Dực hỗ trợ, tuyệt đối nguy hiểm.

Tử Phủ Đế Quân vốn thế suy, mà Tử Phủ Đế Quân kiêu ngạo từ xưa đến nay lấy công làm thủ, thuật pháp phòng ngự không khỏi khiếm khuyết, nghiệp hỏa địa ngục tận dụng mọi thứ, xuyên qua lớp phòng ngự, hùng hực lao về phía Đản Hoàng Tô yếu ớt nhất.

Không thể nghi ngờ gì, lông cáo chính là vật dẫn lửa, chỉ trong nháy mắt, không thấy tăm hơi bóng dáng Đản Hoàng Tô đâu, thi còn vô tồn!

Một con hồ ly con một ngàn năm bị nghiệp hỏa vạn năm tu vi nuốt chửng, âu cũng là chuyện bình thường.

Nhưng không phải tất cả những chuyện bình thường có tình có lý đều có thể khiến người ta chấp nhận.

“Đản Hoàng Tô!” Tử Phủ Đế Quân gầm thét, đôi mắt long lên, hoàn toàn điên loạn.

Trăm vạn năm qua, đây là lần đầu tiên kẻ làm thần tiên như Tử Phủ Đế Quân, vốn đã quên thế nào là hi nộ nổi giận.

Trong phút chốc, Tử Phủ Đế Quân không còn là Tử Phủ Đế Quân, Tử Phủ Đế Quân hóa thân thành Tử thần.

Tử Phủ Đế Quân không phải là Tử Phủ Đế Quân thích màu mè thích tung hô, Tử Phủ Đế Quân cũng không phải là Tử Phủ Đế Quân trắng trong thuần khiết đơn giản như ban nãy, Tử thần Tử Phủ Đế Quân là một con khuyển màu trắng khổng lồ, cao vượt qua cả tòa cao ốc chọc trời, bay lên giữa không trung, từng sợi lông trắng muốt dựng đứng, vành trắng tím giữa trán biến thành màu đen kịt, tròng mắt vốn vàng óng ánh bởi vì khát máu mà đỏ rực.

Con khuyển khổng lồ vừa há mõm, một trăm tia sấm sét, một ngàn tia sấm sét, một vạn tia sấm sét, hết lần này đến lần khác, mỗi lúc một mạnh hơn, hòa lẫn cùng sóng âm từ trên trời giáng xuống.

Đợt tấn công tới tấp, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, những nơi va chạm vào đều hóa thành tàn tro. Trong chớp mắt, hàng loạt cao ốc đổ sập, ngã tư của trục đường chính thành bình địa, vùi mình trong biển lửa. Xe cộ cầu đường, không một thứ gì may mắn thoát khỏi, tất cả công trình thành thị được thiết kế hiện đại của ma giới đã thoái hóa về thời tiền sử.

Lần công kích này không phân biệt địch ta, giết bất luận tội. Đương nhiên, bây giờ Đản Hoàng Tô đã chết, bên Tử Phủ Đế Quân ngoại trừ chính bản thân hắn đã không còn một ai, chỉ có kẻ địch, mà giữa kẻ địch còn có ma chúng vô tội, còn những tàn dư tử sĩ, còn có cha con ma vương Lam Thiên cùng Lam Dực. Tử sĩ gần trong gang tấc, tay vừa giơ lên, chưa kịp kêu một tiếng đã nổ tung. Tất cả ma chúng không kịp đề phòng, té ngã, đè lên nhau, chỉ hận cha mẹ sinh thiếu hai cái chân, mệnh tốt thì giữ được mạng, mệnh xấu thì tan xương nát thịt, chỉ có thể tái sinh thành người; mà ma vương Lam Thiên, trải qua trận chiến lần trước, trái tim đã biến thành pha lê dễ vỡ, vừa thấy tình hình có biến đã vội vàng hóa thành một cái bóng mờ, bỏ chạy đến nơi xa nhất có thể; về phần Lam Dực, lúc nhìn thấy Đản Hoàng Tô bị nghiệp hỏa thiêu đốt, thi cốt vô tồn kia cũng hoàn toàn choáng váng. Ngay sau đó, trốn không biết trốn, kháng cự cũng không biết kháng cự, chỉ có thể

đứng ngậy ra, trúng hơn mười tia sấm sét xong, rớt cuộc hấn biến thành một con rối rách nát rồi ngã xuống.

Nhưng lúc này vẫn còn chưa đủ. Lửa giận của Tử Phủ Đế Quân vẫn còn chưa được xoa dịu, sức mạnh của Tử Phủ Đế Quân vẫn còn chưa dùng hết.

Tử Phủ Đế Quân còn nhớ rõ, mới vừa lúc này Đản Hoàng Tô đã nói —— hai người vĩnh viễn ở bên cạnh nhau, sống cũng được mà chết cũng thế, chàng không phụ ta, ta không phụ chàng, mà bây giờ hấn vẫn chưa chết, cơn giận dữ đã thiêu đốt tất cả tiềm lực bên trong, để cho hấn còn sức mạnh làm chuyện của mình, tử như hủy diệt ma giới.

Dùng một ma giới chôn cùng Đản Hoàng Tô...hình như là một ý kiến rất tốt!

Đôi mắt khuyển của Tử Phủ Đế Quân nhìn phía ngoài bình địa, ngoài ma giới, một cuộc tàn sát sắp bắt đầu...

Liệu ma giới có bị tiêu diệt? Liệu Tử Phủ Đế Quân có tinh tấn nhân vong (xin thuần khiết, đây chính là tinh thần với thể lực chứ không phải cái kia kia)? Đản Hoàng Tô có phải thực sự đã chết? Tử Thập Nhất xuất hiện ngay từ đầu đại chiến vẫn chưa được nhắc tới chạy đi đâu?

Nếu như muốn biết sự tình, xin đọc Chương tiếp theo, hạ hồi phân giải.

Bạn Chín Mười Chín ngửa đầu bốn mươi lăm độ nhìn bầu trời: Chân tướng chỉ có một!

Chương 38 . có cái sự gian tình...

Thật ra đây là ngoại truyện, ngoại truyện Tử Tam theo đuổi Thượng Quan Vũ Như.

Trước đây đã từng nói, trong khoảng thời gian gần tiếp xúc thân mật kia, Tử Tam đã nảy sinh tình cảm không mấy thuần khiết với Thượng Quan Vũ Như.

Đương nhiên, trên thế gian này không có chuyện vô duyên vô cớ hận, cũng không có chuyện vô duyên vô cớ yêu, tất nhiên phải có nguyên nhân Tử Tam mới để ý Thượng Quan Vũ Như.

Đầu tiên, Tử Tam cũng giống Đản Hoàng Tô, là một kẻ thích bề ngoài. Mà Thượng Quan Vũ Như lạnh lùng cao quý, là đóa hoa nổi bật giữa rừng hoa thơm cỏ lạ, không thể nghi ngờ hiệu quả thị giác mạnh đến nhường nào.

Thứ hai, từ trước đến nay Tử Tam là kẻ trưởng thành, lăn lộn mưa gió nhiều.

Mà Thượng Quan Vũ Như ở Tử Thần Phủ một thời gian dài, thỉnh thoảng thấy các đệ tử trông cửa tuần núi, nói qua nói lại đôi ba câu thì có thể nói cuộc sống mấy ngàn năm qua đơn giản đến mức ngoại trừ tu hành thì không còn gì cả. Còn về phần Tử Tam, từ trước đến nay vốn thành thực, đương nhiên đến đây dễ dàng thích nghi, hơn nữa sau khi Thượng Quan Vũ Như nghe Đản Hoàng Tô nói cái gì net net xong lại tò mò không chịu nổi, Tử Tam đã trở thành anh hùng có đất dụng võ, trước mặt người ta khoe khoang kiến thức tài hoa của mình. Đây là một sự kiện khiến hẳn có thể thỏa mãn lòng hư vinh bấy lâu!

Thêm vào đó, cả Tử Thần Phủ chỉ có mỗi Thượng Quan Vũ Như là con gái, thực sự Tử Tam cô độc đã lâu!

Thật ra trong những năm tháng giam thế, Tử Tam cũng gặp gỡ không biết bao nhiêu là phụ nữ, Hoàn phi Yến sáu, Diêu hoàng Ngụy tử không thiếu, nhưng thời điểm giam thế có quy định, tức là có thể nhìn tuyệt không thể sờ, còn nếu phát sinh ra chuyện ngoài ý muốn, thực xin lỗi, mời lên tiên đài!

(Hoàn phi Yến sáu (環肥燕瘦), so sánh vẻ đẹp đầy đà của Dương Ngọc Hoàn trong khi Triệu Phi Yến được biết đến với thân hình nhẹ nhàng, uyển chuyển.)

(Ngụy tử Diêu hoàng 姚黃, 魏紫 là một cụm từ dùng để miêu tả hoa mẫu đơn – người con gái đẹp. Đại ý: Vàng họ Diêu, tím họ Ngụy, vì hai họ ấy đã tìm ra được hoa ấy màu vàng, tím đẹp hơn cả.)

Cuối cùng, điều thực sự đã khiến Tử Tam rung động với Thượng Quan Vũ Như, chính là việc Thượng Quan Vũ Như chịu mọi loại áp lực để đoàn đại biểu chúc thọ này ra đời.

Quan hệ giữa ma giới và tiên giới không mấy hài hòa, so với quan hệ giữa Vô Thượng Đế Quân và Tử Phủ Đế Quân còn bất hòa hơn, căn bản chuyện tiên giới đi sứ ma giới hay ma giới đi sứ tiên giới thần mã trước nay chưa từng có, mà mục đích cuối cùng lại là cứu Đản Hoàng Tô – tiên loại mượn phúc nhà Vô Thượng Đế Quân. Nhưng cho dù Vô Thượng Đế Quân mắt nhắm mắt mở với việc này thì cũng không thể làm ngơ ý kiến quần thần — trách nhiệm khơi mào đại chiến tiên ma không chỉ có mỗi Hoắc Niệm Ly gánh không nổi, mà Vô Thượng Đế Quân tôn quý như vậy cũng gánh không xong.

Huống chi, có phải ma vương ba vạn tuổi hay không chỉ có trời mới biết! Tử Tam không thể không trầy trật chạy ngược chạy xuôi tìm lý do, Tử Phủ Đế quân là sư phụ của hắn!

Nói chung Thượng Quan Vũ Như không hề có quan hệ gì với Tử Phủ Đế Quân, mà Đản Hoàng Tô là tiên loại mượn phúc, ngay cả anh rể của nàng còn chưa thấy mặt, lấy thân phận dì xa xôi kia của nàng thì có gì nàng phải vất vả như vậy chứ?

Đương nhiên Thượng Quan Vũ Như không phải xuống ma giới chơi, ai chịu áp lực lớn như vậy mà còn vui vẻ chơi đùa mới là lạ.

Tử Tam quy kết tất cả mọi chuyện là vì Thượng Quan Vũ Như có lòng nhân ái, ít nhất thì Thượng Quan Vũ Như rất nhiệt tình!

Cái gọi là lòng nhiệt tình, ở thiên đình lãnh đạm thờ ơ kia thực sự rất khó tìm thấy, Thượng Quan Vũ Như càng lúc càng giống người ở Tử Thần Phủ bọn họ, vì thế lần đầu tiên Tử Tam nhét Thượng Quan Vũ Như là con phượng hoàng nhiều màu ở nhờ Tử Thần Phủ mấy ngàn năm vào phạm vi Tử Thần Phủ, cứ thế mà cũng tự nhiên nhét vào phạm vi của chính mình luôn.

Tóm lại, lúc này trái tim chỉ rung động chút xíu, cái sự không thuần khiết cũng chỉ có chút xíu.

Rốt cuộc gian tình phát triển đến tình trạng nước sôi lửa bỏng không thể tự kiềm chế được là sau khi xảy ra hỗn chiến trong cung điện ngầm của ma cung.

Lúc ấy Tử Tam đang bận thương lượng với Đản Hoàng Tô xem ai mở đường ai yểm trợ, đầu tiên Thượng Quan Vũ Như tấn công trước, sau đó tình hình mới bắt đầu hỗn loạn, Tử Tam cũng mặc kệ việc ai mở đường ai yểm trợ, đành phải tò tò đi theo Thượng Quan Vũ Như hoàn toàn không biết cái gì gọi là phòng ngự, thay nàng giải quyết tất cả tử sĩ nàng chưa kịp xử lý tiếp cận nàng.

Mãi cho đến khi Tử Tam giải quyết xong tầng tầng lớp lớp tử sĩ cứ ùn ùn kéo đến, hẳn phát hiện chung quanh chỉ còn lại Thượng Quan Vũ Như, không biết Tử Phủ Đế Quân chạy đi đâu, Minh Phượng Mạc Loan bật vô âm tín.

Tử Tam và Thượng Quan Vũ Như không quen thuộc ma giới là bao, hành trình đi sứ lần này đều do bên ngoại giao phụ trách việc chiêu đãi trong ma giới sắp xếp, cả hai cứ ngồi trong máy bay, hoàn toàn không biết đường xá bên dưới. Tử Tam không biết nên lần theo đường nào tìm Tử Phủ Đế Quân, hay cứ thế dẹp đường về Tử Thần Phủ?

Ngay lúc Tử Tam gần như muốn tuyệt vọng, Tử Tam nhìn thấy vạn tia tử lô từ trên trời giáng xuống tí đặng xa, Tử Tam hưng phấn, nắm cánh Thượng Quan Vũ Như chạy như bay về địa điểm cũ.

Sau đó Tử Tam hoàn toàn tuyệt vọng, trước mắt là một bình địa hoang tàn, ngoại trừ Lam Dực méo mó chập vập thì không còn ai nữa.

Chỉ trong một thoáng như vậy Tử Phủ Đế Quân có thể đi đâu? Thuấn đi? Nhưng Tử Tam thử thuấn đi vài lần đều dậm chân tại chỗ, không thể nào thuấn đi được.

Tử Tam hỏi Lam Dực: “Này, người có thấy sư phụ ta và Đản Hoàng Tô đâu không?”

Lam Dực phìi mông, không nói tiếng nào...đi luôn.

Thượng Quan Vũ Như tức giận, khè lửa ra: “Ê, đang hỏi người đó, người bị câm hay bị điếc!”

Lam Dực câm điếc đi thẳng, thoát một cái chỉ còn là một chấm nhỏ dần dần biến mất trong tầm mắt. Cảnh đó, vài ma dân lớn gan không biết từ đâu

chui ra, dáo dác nhìn họ.

Tử Tam nhẹ nhàng kéo cánh Thượng Quan Vũ Như: “Nàng khiêm tốn một chút, biến trở về thành người đi.”

“Khiêm tốn?” Thượng Quan Vũ Như thắc mắc.

Loài sinh vật như phượng hoàng thì làm gì biết khiêm tốn, cao ngạo đến mức ngay cả Tử Phủ Đế Quân cũng theo không kịp. Đây cũng chính là nguyên nhân Thượng Quan Vũ Như không thể thích Tử Phủ Đế Quân nổi — người như họ, so đấu khí với Tử Phủ Đế Quân BT thì ngoại trừ thần phục trung thành thì không còn cách nào khác, nhưng cao ngạo như nàng thì làm sao chịu thần phục Tử Phủ Đế Quân.

Vợ chồng vốn là một vòng tròn, tiếc rằng nàng và Tử Phủ Đế Quân đều là hình cung.

Lam Dực đi rồi, lúc Tử Tam đang chuẩn bị hỏi vài ma dân vây xem coi chuyện gì đã xảy ra, ma vương Lam Thiên đã mò đầu về, lúc này hẳn mới sức nhớ Tử Phủ Đế Quân nỏ mạnh hết đà, không việc gì phải sợ.

Nhưng không thấy Tử Phủ Đế Quân đâu, chỉ có Thượng Quan Vũ Như và Tử Tam.

“Tử Phủ Đế Quân tiêu tòng rồi?” Tự đáy lòng Lam Thiên chỉ chờ mong như vậy.

Thượng Quan Vũ Như hiểu sai ý: “Là người giết hẳn?!”

Thượng Quan Vũ Như vừa hỏi xong Lam Thiên còn tưởng Tử Phủ Đế Quân đã thực sự tiêu tòng, Lam Thiên tự dạt vàng lên mặt, giả hoạt trả lời: “Người cho là còn có ai giết được hẳn?”

Trong đầu Tử Tam “đoàng” một tiếng rồi chết lặng, trong quá trình khởi động lại, hẳn cứ theo bản năng, tung phong đao xông thẳng đến Lam Thiên.

Tử Tam, xem thứ hạng cũng đủ biết đây là đệ tử đầu tiên của Tử Phủ Đế Quân, cũng là đệ tử hẳn tự hào nhất. Tuy Tử Tam thua kém Tử Phủ Đế Quân nhưng cũng là hơn hai vạn năm tu vi, nhưng vẫn chưa thể so được với ma vương Lam Thiên, bằng không Tử Phủ Đế Quân cũng không cảm thán ma vương ăn hại, từ nay về sau hẳn không còn đối thủ.

Cho nên không thể nghi ngờ gì, Tử Tam bại dưới tay ma vương, tất nhiên ma vương Lam Thiên cũng biết rõ điều này.

Nhưng tình hình bây giờ đã là leo lên lưng cọp không xuống được, chẳng lẽ Tử Tam còn có thể nói với ma vương: “Ôi cha, chém chém giết giết như vậy là không bảo vệ môi trường, không bằng chúng ta từ từ ngồi xuống uống miếng nước ăn miếng bánh?”

Nếu ma vương thật sự đáp ứng, chỉ sợ Tử Tam còn nghĩ sợ hãi ma vương bị ung rồi.

Chuyện duy nhất có thể làm là chạy rồi tính sau.

Tử Tam quát Thượng Quan Vũ Như: “Nàng chạy mau, ta giữ chân hần!”

Thượng Quan Vũ Như không nghe lời Tử Tam, Thượng Quan Vũ Như không hề do dự tham gia cuộc chiến, há mỏ phượng hoàng, tung hết khả năng phun lửa.

Trong nháy mắt, trái tim Tử Tam bị đánh tơi bời, không chiến mà hàng, cả người Tử Tam luân hãm trong cuộn lửa hùng hực cháy.

Bởi vì đây chính là đường chết.

Biết rõ là đường chết mà còn hồ đồ đến thế...Sao hần có thể nào mãi cứng đầu không hoàn toàn chìm đắm!

Rõ ràng Tử Tam hần theo đuổi Thượng Quan Vũ Như, không ruột thịt không bạn bè, không hề liên quan!

Khác với nghiệp hỏa của ma vương Lam Thiên, lửa Thượng Quan Vũ Như là tiên đạo, là lửa Tam muội.

Tử Tam am hiểu phong thuật, thoát một cái, Tử Tam, Thượng Quan Vũ Như, Lam Thiên trình diễn gió cuốn lửa gào.

Tính về tuổi, Thượng Quan Vũ Như còn già hơn cả Tử Tam, nhưng tuổi không có nghĩa là tu vi, tu vi của nàng và Tử Tam không khác nhau là bao, cũng chỉ hơn khoảng hai vạn năm, hai người hiệp lực cũng chỉ khoảng bốn, năm vạn.

Đáng tiếc, cứ tính chồng lên như thế này không phải thực tế, tựa như trong game online, hai người cấp hai mươi cũng không có khả năng đánh bại một

kẻ cấp ba mươi sáu.

Tử Tam và Thượng Quan Vũ Như chỉ có thể dựa vào nơi hiểm yếu nhất mà chống lại.

“A Thái, ta thích nàng!” Tử Tam nắm chặt thời gian thổ lộ với Thượng Quan Vũ Như, hẳn không muốn chết mà trong lòng vẫn hoài tiếc nuối. Nhưng rốt cuộc vẫn còn gì đó ngượng ngượng, có lẽ là do quá vội vàng hấp tấp.

Thượng Quan Vũ Như đang tập trung tinh thần đánh nhau, vừa nghe một câu như vậy đã lão đảo, suýt chút nữa ngã thẳng xuống đất.

“Đừng có kêu ta là A Thái!” Thượng Quan Vũ Như cũng không biết rốt cuộc trái tim mình đang muốn gì, nhưng trước khi chết nghe người ta nói thích mình cũng là loại chuyện rất vi diệu...nàng cũng rất vui mừng.

Tử Tam nghe lời Thượng Quan Vũ Như, lập tức biết sửa sai: “Thượng Quan Vũ Như...”

“Không, Tiểu Vũ!” Tử Tam nói: “Tiểu Vũ, ta thích nàng!”

Cái tên Tiểu Vũ này còn hay hơn cả A Thái với Thượng Quan Vũ Như... Thượng Quan Vũ Như cảm thấy như vậy, mà Tử Tam là người đầu tiên gọi, lại trong thời điểm vi diệu đến thế...

Thượng Quan Vũ Như vừa nghĩ đến mặt đã hơi đỏ.

Tử Tam còn bồi thêm: “Tiểu Vũ, ta thích nàng! Nàng có thích ta không?”

“Ta...” Thượng Quan Vũ Như đỏ mặt không biết nói gì cho phải.

Nàng chỉ mong Tử Tam không thấy mặt mình đỏ, mong hẳn nghĩ do lửa hun nóng — nàng hoàn toàn quên bây giờ mình đang trong lốt phượng hoàng, căn bản không thể thấy mặt nàng đỏ.

Tuy Tử Tam không thấy nàng đỏ mặt, nhưng lại nghe nàng ấp a ấp úng.

Phượng hoàng không phải là loài sinh vật nhân từ, nhất định sẽ không vì lo lắng hẳn tổn thượng mà ấp a ấp úng từ chối thế kia. Nàng ấp a ấp úng, chỉ có thể nói nàng đang xấu hổ!

Tử Tam cười hì hì nói: “Thật ra nàng cũng thích ta, đúng không?”

“Ta...” Thượng Quan Vũ Như u mê, nói năng lộn xộn: “Người biết là được rồi, mắc mớ gì nói ra, còn trước mặt người ngoài nữa!”

Lam Thiên bi phần: hóa ra các người còn biết ta đang tồn tạiiiii!!!!

Câu chuyện tình cảm đang phát triển theo chiều hướng tốt đẹp, hoặc là lửa cháy đốt tình, hoặc là đôi ta hóa bướm...

Nhưng Tử Tam chợt nghĩ ra, Lam Thiên không phải Lam Dực, có một cái Lam Thiên phải sợ.

Tử Tam lột quần áo, lộ ra mười mấy đầu đạn hạt nhân vẫn ngoan ngoãn nằm im: “Lam Thiên, nếu người không muốn đồng quy vu tận thì khôn hồn thả bọn ta đi.”

Lam Thiên: “...”

Lam Thiên còn có thể nói gì!

Thật ra Lam Thiên có thể nói: mời các người tự do...

Chương 39 . có một cái gọi là thân thể...

Đản Hoàng Tô đã chết...tất nhiên là không thể có chuyện đó được!

Nếu như Đản Hoàng Tô chết thì truyện này kết BE (bad ending) mất tiêu rồi.

Nhưng tại sao Đản Hoàng Tô không chết, rõ ràng là bị thiêu không còn một cọng lông!

Tất cả mọi người đều không hiểu, Tử Phủ Đế Quân cũng không hiểu.

Đản Hoàng Tô khoanh tay, à không, Đản Hoàng Tô xòe móng: “Thật ra nguyên nhân vô cùng đơn giản, mẹ của ta là Vô Thượng Đế phi.”

Vô Thượng Đế phi là phượng hoàng, mà không khéo phượng hoàng có khả năng thần thông gọi là niết bàn, nói ngắn gọn dễ hiểu là tái sinh từ lửa, lại càng không khéo hơn, ma vương Lam Thiên am hiểu hỏa thuật, Đản Hoàng Tô chết vì hỏa thuật của hắn, mà trong tất cả cái sự không khéo như vậy, chú hồ ly con Đản Hoàng Tô đã có cơ hội tái sinh từ lửa, quả là trước nay chưa từng có!

Sở dĩ Đản Hoàng Tô chìa chân ra mà không phải chìa tay, đó là bởi vì trùng sinh có nghĩa là bắt đầu một cuộc sống mới, một ngàn năm tu vi kia đã bị ngọn lửa vô tình...đốt hết...

Cho dù thế nào đi chăng nữa, giữ được cái mạng này đã là vạn hạnh trong bất hạnh!

Sau này có người hỏi: “Cô kế thừa khả năng niết bàn của Vô Thượng Đế phi, vậy thừa hưởng khả năng gì của Vô Thượng Đế Quân?”

“Tị thủy.” Đản Hoàng Tô nghĩ nghĩ một hồi rồi nói: “Không hẳn, phải gọi là miễn dịch.”

Bởi vì miễn dịch, cho nên sau khi nàng rơi xuống nước một lần mới có khả năng tị thủy.

Bởi vì miễn dịch, nàng mới có thể đột phá giới hạn của song vĩ hồ ly, sau khi bị thương vết thương có thể tự khép miệng.

Lại có người hỏi: “Không phải cậu là tiên loại mượn phúc hay sao, đó chính là thần thức gửi lại tiên đan linh quả ở tiên đình, sau khi Vô Thượng Đế phi ăn nhầm mới mượn bụng Vô Thượng Đế phi sinh ra tiên đồng nha, sao cậu lại có thể kế thừa khả năng trời ban của Vô Thượng Đế quân được?”

Vấn đề này ngay cả Đản Hoàng Tô cũng không biết trả lời như thế nào.

Đúng ra đây là một câu chuyện xưa rất phức tạp.

Lúc ấy, Đản Hoàng Tô, à không, khi đó còn gọi là Phong Tiểu Ngũ.

Lúc ấy, sau Phong Tiểu Ngũ hồn phi phách tán ở Song Ngục Sơn xong, thần thức còn được ở lại trong thần thể, Lam Dực đau khổ vạn phần, nhất thời không nhận ra, cứ thế mà chôn cả thân thể cùng thần thức Phong Tiểu Ngũ ở dưới lớp tuyết dày nơi Song Ngục Sơn.

Tất cả chuyện này đều đúng lúc bị một lão tổ tinh (cây nhân sâm) sắp đặc đạo biết được, lão tổ tinh này nhắm vào thần thức Phong Tiểu Ngũ, lén lút đến chỗ chôn cất Phong Tiểu Ngũ, đâm rễ vào xác Phong Tiểu Ngũ, từ từ chuyển dời thần thức của nàng vào cơ thể của mình. Ngay khi vừa chuyển dời xong, lão đang chuẩn bị hấp thu thần thức Đản Hoàng Tô lại bị Huyền Vũ chân thần trấn thủ Song Ngục Sơn phát hiện.

Huyền Vũ chân thần đầu cơ trục lợi, không hề do dự nhờ lão tổ tinh tậ gốc, coi như một vị thuốc giữ trong cái hộp ngọc.

Sau đó phải nhắc đến đại chiến tiên ma.

Làm tiên tướng trấn thủ Song Ngọc Sơn, trong khi đại chiến tiên ma diễn ra kịch liệt kia, Huyền Vũ chân thần không thể tránh khỏi việc trở thành anh hùng, tất nhiên là vinh quang trong bi thương!

Huyền Vũ chân thần không thể đối đầu với ma vương Lam Thiên, Huyền Vũ chân thần chỉ có thể được sắp xếp ở trong bệnh viện tiên giới mới được dựng lên, ở đây hẳn được Thần đan lão quân, dược đồng, sử dược dốc lòng chăm sóc, không bao lâu sau đã khôi phục sức khỏe, vết thương không còn đau, ăn uống ngon miệng, ngủ nghê cũng thoải mái.

Huyền Vũ chân thần luôn muốn cảm tạ sử dược, nhưng vẫn chưa tìm được cơ hội nào.

Nói đi nói lại, tặng quà là thích hợp nhất, không quá đặc tiền, mà lão tổ tinh này cũng là thuốc, tựa hồ rất thích hợp. Bỗng một ngày Huyền Vũ chân thần đột nhiên nghĩ vậy, thế là sai người tặng lão tổ tinh kia.

Lúc lão tổ tinh được dâng lên, Thần đan lão quân đang chuẩn bị luyện Tinh thần đan cho Vô Thượng Đế Quân.

Nói đi nói lại, bởi vì đại chiến tiên ma mà từ đó về sau Vô Thượng Đế Quân mắc bệnh đau đầu, thế là Tinh thần đan này đã được liệt vào danh sách cống nạp. Nhưng từ trước tới nay tiên giới chỉ có vài thần tiên hay bị đau đầu, cho nên Tinh thần đan cũng không còn nhiều, Thần đan lão quân không thể không bật bếp lò đi luyện đan.

Trước khi luyện Tinh thần đan, Thần đan lão quân phải gom góp thảo dược, tính ra tính vào lại thiếu mất một cây nhân sâm, mà dùng mấy nguyên liệu tồn kho cho Vô Thượng Đế Quân uống thì có vẻ hơi bất kính, tự dưng được một lão tổ tinh thượng hạng như vậy, lão quân cũng chẳng quan tâm có phải tặng lão hay không, vô cùng nghiêm túc ném vào trong lư thuốc.

Vì thế, thần thức Phong Tiểu Ngũ cùng lão tổ tinh cùng các thảo dược liên quan khác trộn lẫn vào nhau biến thành Tinh thần đan dâng lên Vô Thượng

Đế Quân.

Ngày qua ngày, Vô Thượng Đế Quân uống Tỉnh thần đan không thừa một viên, thần thức Phong Tiểu Ngũ cứ thế mà hoàn chỉnh tồn tại trong thân thể Vô Thượng Đế Quân.

Cho nên mới nói, thật ra ngay từ đầu Phong Tiểu Ngũ mượn phúc Vô Thượng Đế Quân, nhưng Vô Thượng Đế Quân không có khả năng sinh nở, thần thức Phong Tiểu Ngũ đành phải đi lối tắt, từ từ chuyển dời sang bụng Vô Thượng Đế phi, sau đó mới có chuyện Vô Thượng Đế phi mang bầu, sau đó mới có quả trứng kia.

Đợi cho cái ngày quả trứng ấp nở ra đã trải qua một ngàn năm, rốt cuộc hồn phách và thân thể Phong Tiểu Ngũ gởi ở nhân gian —— cũng chính là Đản Hoàng Tô —— được thần thức chỉ dẫn, tự động chui vào trong quả trứng. Kỳ thật từ đầu đến đuôi chẳng liên quan gì đến Ba Nhĩ, chẳng qua lúc đó trùng hợp Đản Hoàng Tô đọc truyện nên có ảo giác mà thôi.

Mà vì sao thân thể của nàng lại biến thành hồ ly thì chỉ có trời mới biết.

Nói gì thì nói, Đản Hoàng Tô kế thừa khả năng thần thông quảng đại, mạnh mẽ siêu phàm của vợ chồng Vô Thượng Đế Quân là sự thật, cụ thể là kế thừa như thế nào cũng không quá quan trọng.

Chương 40 . có con đường về nhà...

Sau cuộc hỗn chiến ở ma giới, mọi người đều lục tục về tới Tử Thần Phủ.

Nhóm đầu tiên về nhà là Tử Tam cùng Thượng Quan Vũ Như.

Hai người này thiệt vô cùng long trọng và màu mè, phải bắt ma vương Lam Thiên phái chuyên cơ đưa bọn họ cùng các nhân viên lái xe bung du nghi thức nghi trượng liên quan cung kính đưa đến tận Song Ngục Sơn, long giá phượng liền xa hoa cũng phải được đưa theo cùng. Hai người này ở lại Song Ngục Sơn chờ tất cả các dụng cụ nghi thức được giao hàng đầy đủ xong mới từ Song Ngục Sơn thuận di đến Tử Thần Phủ.

Về đến Tử Thần Phủ, cả hai đều khỏe mạnh bình an, còn có thêm thu hoạch phi vật chất khác.

Loại thu hoạch này được người đời gọi là gian tình, còn về phần họ nghĩ như thế nào, thì đương nhiên là tình yêu.

Sau đó Tử Phủ Đế Quân cùng Đản Hoàng Tô cũng về nhà.

Lúc Tử Phủ Đế Quân cùng Đản Hoàng Tô về nhà có phần mệt mỏi, Tử Phủ Đế Quân ở dục vọng chi uyên mất ít nhất ba ngàn năm tu vi, sau đó bởi vì chuyện Đản Hoàng Tô mà dùng dùng bạo phát một hồi, toàn bộ thân thể và tinh thần đều bị tổn thương nghiêm trọng. Đản Hoàng Tô còn thảm hại hơn, chỉ vác cái thân hồ ly mà trở về.

Tình hình cụ thể là ——

Ngày đó, Tử Phủ Đế Quân điên cuồng đang chuẩn bị hủy diệt ma giới, hủy diệt xong còn vội đi theo Đản Hoàng Tô, lúc này hăn đột ngột phát hiện Đản Hoàng Tô, kèm theo một đám khói lửa, xuất hiện ngay trước mặt hăn.

Tử Phủ Đế Quân tìm lại được người tưởng chừng như đã mất đi, hạnh phúc vô bờ, cứ thế mà quên bẵng chuyện phải hủy diệt ma giới. Mà trong lúc điên cuồng kia, tất cả khả năng bộc phát của Tử Phủ Đế Quân mất đi sự đau thương làm trụ cột, thoát một cái đã biến mất không thấy đâu. Lúc Tử Phủ Đế Quân đang điên cuồng mà tử sĩ hay ma vương Lam Thiên mà mò tới nhất định chết không nghi ngờ, còn ngay thời điểm ấy, Lam Dực lại như con rối rách, không hề tạo nên uy hiếp gì, họ mặc kệ hăn luôn.

Đản Hoàng Tô nhanh trí, bảo Tử Phủ Đế Quân búng tay một cái, đưa hăn cùng nàng đến không gian dị thứ nguyên, mà ngay trong không gian dị thứ nguyên này bọn họ gặp Tử Thập Nhất.

Thì ra, lúc Đản Hoàng Tô bị mất tích Tử Thập Nhất đã bị Tử Phủ Đế Quân đày đến không gian dị thứ nguyên, sau lại bởi trong số các đệ tử Tử Thần Phủ, khi mặc quần áo lên, dáng người Tử Thập Nhất trông cũng giống giống Tử Phủ Đế Quân nhất, thế là được Tử Tam tạm thời lôi ra khỏi không gian dị thứ nguyên, giả mạo Tử Phủ Đế Quân đi ma giới.

Theo kế hoạch định sẵn, xuống ma giới mà gặp được Tử Phủ Đế Quân, Tử Thập Nhất sẽ bị quăng về không gian dị thứ nguyên, sau đó bởi vì để Tử Phủ Đế Quân quang minh chính đại làm nhân vật chính, sau đó bởi vì xây

ra hàng loạt biến cố mà Tử Thập Nhất không hội ngộ không gian dị thứ nguyên, gia nhập lực lượng chiến đấu.

Nhưng Tử Tam không phải Tử Phủ Đế Quân, hẳn chỉ có thể tạm thời lôi Tử Thập Nhất ra khỏi không gian dị thứ nguyên, ngay lúc bọn họ hỗn chiến, Tử Thập Nhất bị một luồng sức mạnh khổng lồ từ bên ngoài ập tới, không thể kháng cự mà quay về dị thứ nguyên, sau đó mới gặp gỡ Tử Phủ Đế Quân và Đản Hoàng Tô.

Sau khi gặp nhau, ba người ngồi trong không gian dị thứ nguyên hàn huyên một lát, đợi cho đến khi Lam Thiên đã đi xa, Tử Phủ Đế Quân lại ôm Đản Hoàng Tô ra khỏi không gian dị thứ nguyên, đương nhiên, Tử Phủ Đế Quân cũng thuận tay lôi Tử Thập Nhất đi ra luôn. Tiếp đó ba người khiêm tốn làm việc, từ ma giới về Song Ngục Sơn, sau đó thuận di về Tử Thần Phủ. Cho nên nói, nhóm thứ hai về nhà ngoại trừ Tử Phủ Đế Quân cùng Đản Hoàng Tô còn có thêm Tử Thập Nhất.

Mà Hoắc Niệm Ly đến Tử Thần Phủ cũng là chuyện thường tình.

Ngày đó sau khi lạc mất đám Tử Phủ Đế Quân, Hoắc Niệm Ly vốn quen thuộc đường xá ở ma giới, dẫn Minh Phượng Mạc Loan ẩn nấp, sau khi về nhà lại dùng thuốc dịch dung cho Minh Phượng Mạc Loan, rồi thoải mái đi lại ở ma giới, thần không biết quỷ không hay đến Song Ngục Sơn, bò tới Tử Thần Phủ.

“Nhưng tại sao ngươi lại đến Tử Thần Phủ của ta?” Tử Phủ Đế Quân rất bất mãn với Hoắc Niệm Ly, số lượng phụ nữ ở Tử Thần Phủ càng lúc càng nhiều, hẳn không thích, bởi vì hẳn dự cảm những người phụ nữ này nhất định tìm Đản Hoàng Tô chơi, mà trong mắt hẳn, Đản Hoàng Tô chỉ có thể thuộc về mỗi mình hẳn!

Thượng Quan Vũ Như không nói, bây giờ nàng là người của Tử Tam, cũng coi như là người Tử Thần Phủ, nhưng Hoắc Niệm Ly, Minh Phượng, Mạc Loan rõ ràng là người thiên đình, một văn tiên quan hệ với Tử Thần Phủ cũng không có!

Tử Phủ Đế Quân hỏi: “Không phải ngươi nhậm chức gì ở thiên đình sao, chạy đến Tử Thần Phủ của ta làm gì?”

“Tử Phủ Đế Quân dung bầm!” Hoắc Niệm Ly than thở khóc lóc: “Tiểu tiên vốn được phái đến ma giới năm vùng, ba trăm năm qua chưa từng phạm sai lầm, lúc này đây cũng vì chuyện Đản Hoàng Tô mà bại lộ thân phận. Đế Quân mà biết nhất định sẽ không bỏ qua cho tiểu tiên, trở về thiên đình, cái chờ đợi tiểu tiên không phải lưu đày thì cũng là lãng trì, lão tiên ngài nhận tâm nhìn tiểu tiên mất đi tương lai xán lạn rực rỡ phía trước sao, nói gì thì nói, tiểu tiên cũng bởi vì chuyện Đản Hoàng Tô mà rơi vào hoàn cảnh như vậy!!!”

Trước lấy bi kịch của mình tranh thủ sự thương cảm, sau lại vạch ra, sở dĩ ta đáng thương như vậy hoàn toàn là vì người!

Đản Hoàng Tô im lặng, nàng không muốn chối bỏ trách nhiệm.

Đản Hoàng Tô năn nỉ Tử Phủ Đế Quân: “Cứ để bạn ấy ở lại đây đi, dù sao bạn ấy cũng đâu cần ăn cơm.”

Hoắc Niệm Ly gật đầu: “Không những ta không cần ăn cơm mà còn có thể là rất nhiều chuyện, từ việc nhỏ như trải giường trải chiếu đến việc lớn như sửa máy tính, văn thì cầm kỳ thi họa, võ thì dạy dỗ nuôi dưỡng, kiêm các loại phục vụ gia đình, các kỹ năng cuộc sống, tinh thông mọi thứ!”

Tử Phủ Đế Quân không để ý tới Hoắc Niệm Ly, Tử Phủ Đế Quân nghe ra một tầng ý nghĩa khác trong câu nói của Đản Hoàng Tô.

Mà tựa hồ để chứng minh Tử Phủ Đế Quân không hề nghe nhầm, bụng Đản Hoàng Tô còn sôi sục tiếng.

Tử Phủ Đế Quân xoay người, không hề hoang mang lấy một cái bát ngọc cùng một bình chân không đựng sữa tươi không bao giờ hết hạn từ không gian giới tử ra, rót cho Đản Hoàng Tô một bát.

Nhìn bát sữa kia, Đản Hoàng Tô muốn nói.

—— thật ra ta đã cai sữa từ lâu!

Nhưng Đản Hoàng Tô cúi đầu nhìn nhìn thân thể trưởng thành do công hiệu của quả đào mật kia, khoe miệng giật giật, cuối cùng vẫn nuốt câu kia xuống.

Tử Thần Phủ chưa bao giờ có khói lửa.

Trước mắt, người dựa vào ngũ cốc hoa màu để sống chỉ có một mình nàng. Nàng ngại để Tử Phủ Đế Quân vì chuyện nhỏ như thế này mà phí sức đi nhân gian.

Nhất là khi Tử Phủ Đế Quân vừa chiến đấu trở về.

Thật ra mình hẳn nên kiêu ngạo ương bướng một chút đi!

Thật ra mình hẳn nên mắc bệnh công chúa hành hạ hẳn chút đi!

Vì phục vụ bạn gái là nghĩa vụ của bạn trai đúng không!

Thật ra...thật ra...

Thật ra có rất nhiều thật ra, mà sự thật là Đản Hoàng Tô im lặng nằm trên tay uống sữa tươi, cảm thán, kiêu ngạo ương bướng thần mã, bệnh công chúa thần mã, một lần hai lần còn được, nếu muốn dài lâu, kiên trì bền bỉ mới có thể, thật không dễ dàng!

“Ầy ầy, còn chuyện của ta...” Khó khăn lắm Hoắc Niệm Ly đợi Đản Hoàng Tô uống sữa xong, nhắc tay lên tiếng.

“Để bạn ấy ở lại đi.” Đản Hoàng Tô ăn no xong còn ợ một cái.

Đương nhiên Tử Phủ Đế Quân không phải kẻ gia trưởng lúc nào cũng quản lý vợ, với lại Tử Phủ Đế Quân cũng không thể để Đản Hoàng Tô mất mặt.

Tử Phủ Đế Quân hừ một tiếng không tỏ thái độ gì, Hoắc Niệm Ly được ở lại.

Nhưng Minh Phượng, Mạc Loan là người của Vô Thượng Đế phi, hai người phải trở về, trở về bẩm báo tình hình cho Vô Thượng Đế phi cũng là chuyện đương nhiên mà thôi.

Tóm lại, tất cả mọi người đi ma giới đã về nhà, đầy đủ, an toàn! Tử Phủ Đế Quân dùng ánh mắt đuổi người, tất cả các nhân vật liên quan vội vã chạy đi, tự tìm việc của mình. Trong đó Tử Tam chạy đi tìm các sư huynh sư đệ giới thiệu thân phận mới của Thượng Quan Vũ Như, Hoắc Niệm Ly chạy đi sắp xếp ký túc xá mới để ở.

Tử Phủ Đế quân nhìn nhìn căn phòng yên tĩnh, vừa ý ôm Đản Hoàng Tô vào lòng, sau đó mở máy tính lên...QQ.

Đản Hoàng Tô cuộn mình trong lòng Tử Phủ Đế Quân miên man suy nghĩ, bụi lạc trần ai này nọ. Chuyện thứ nhất nàng nghĩ tới chính là ba mẹ mấy hôm rồi không liên lạc được, bây giờ hẳn nên gọi điện thoại về nhà, nhưng lúc ngủ nàng hên báo thức rồi đặt dưới gối, sau đó bị Lam Dực tổng vào đục vọng chi uyên, điện thoại di động còn ở nguyên đó.

Trên cơ bản, chuyện đi qua lấy về hoàn toàn không khả thi. Vì thế, phải đi mua cái mới!

Đản Hoàng Tô tự nhiên nhìn Tử Phủ Đế Quân, ôi chà, Tử Phủ Đế Quân đang nghiêm túc làm việc, hai tay như bay, gõ bàn phím lách cách, đing đing một tiếng, khung trò chuyện QQ nhảy ra tin nhắn mới.

Cụ tiên nhân như hẳn thì lên mạng chat cái gì? Đản Hoàng Tô tò mò, lặng lẽ thò đầu ra khỏi lòng Tử Phủ Đế Quân...

Tử Phủ Đế Quân đang tìm Chuyên gia Tình yêu tính số, bởi vì nghe Chuyên gia Tình yêu đề nghị xong hẳn mới hơi lạnh nhạt với Đản Hoàng Tô một chút xíu, không chuẩn bị điểm tâm cho nàng, kết quả phát sinh ra hàng loạt sự tình khiến hẳn không thể chấp nhận được!

Tử Phủ Đế Quân: ta tới tìm người tính số!

Chuyên gia Tình yêu: (*+___+*)

Chuyên gia Tình yêu: ta quyết định!!!!

Tử Phủ Đế Quân: quyết định thần mã?

Chuyên gia Tình yêu: ta quyết định, ta muốn đổi tên thành Tình yêu tìm máy nhắn tin!!!!

Tử Phủ Đế Quân: vì thần mã?

Chuyên gia Tình yêu: `(>___<*)' bởi vì mỗi lần người tìm ta thì ta luôn online, đây không phải giống Tình yêu tìm máy nhắn tin sao! (呼机 – hô cơ, máy nhắn tin, hay còn gọi là máy nhắn tin.)

Tử Phủ Đế Quân: ta không quan tâm.

Tử Phủ Đế Quân: ta đến tìm người tính số.

Tình yêu tìm máy nhắn tin: o_O??? Tính số

Tình yêu tìm máy nhắn tin: vì thao?

Tử Phủ Đế Quân: nghe đề nghị như gần như xa của người xong, ta không chuẩn bị điếm tâm cho nàng, kết quả suýt chút nữa giết chết nàng.

Tình yêu tìm máy nhắn tin: ☞, chẳng lẽ không ăn sáng mà chết đói chứ

Tử Phủ Đế Quân: không phải đói chết.

Tình yêu tìm máy nhắn tin: = = đừng nói cho ta là no chết

Tử Phủ Đế Quân: tình huống cụ thể rất phức tạp.

Tình yêu tìm máy nhắn tin: ★o★ chờ bát

Tử Phủ Đế Quân baidu “chờ bát” không có kết quả.

Tử Phủ Đế Quân: chờ bát?

Tình yêu tìm máy nhắn tin: chính là chờ người nói nguyên nhân hậu quả đó.

Tử Phủ Đế Quân: xxoo (tình lược n chữ)

Tình yêu tìm máy nhắn tin: tốt lắm, rất mạnh mẽ!!!

Tình yêu tìm máy nhắn tin: thực huyền ảo thực bạo lực!!!

Tình yêu tìm máy nhắn tin: vì thế người đúng không phải là tác giả viết ngôn tình huyền huyền đúng không???

Tử Phủ Đế Quân: ta là Tử Phủ Đế Quân.

Tình yêu tìm máy nhắn tin: được rồi

Tình yêu tìm máy nhắn tin: quy nạp, tổng kết, kỳ thật đây là...

Tình yêu tìm máy nhắn tin: thẩm án từ bữa sáng...

Tử Phủ Đế Quân: người cũng nói là thẩm án.

Tử Phủ Đế Quân: ta tìm người tính số cũng không oan.

Tình yêu tìm máy nhắn tin: ^_^||

Tình yêu tìm máy nhắn tin: thật ra nguyên nhân là không có nguyên nhân, quá trình mạo hiểm, kết cục cũng thực tốt đẹp nha!!

Tử Phủ Đế Quân: kết cục như vậy tốt đẹp chỗ nào? Đản Hoàng Tô đã không thể biến thành người.

Tình yêu tìm máy nhắn tin: nhưng mà người nghe được nàng nói nàng thích người đúng không!

Tử Phủ Đế Quân trung thực.

Tử Phủ Đế Quân: ừ.

Tình yêu tìm máy nhắn tin: cho nên chúng ta vẫn đạt được mục đích cuối cùng!!!

Tình yêu tìm máy nhắn tin: cho dù con đường có hơi khúc khuỷu...

Tử Phủ Đế Quân không thể không thừa nhận.

Tử Phủ Đế Quân: ừ.

Tình yêu tìm máy nhắn tin: hơn nữa ta chỉ là chuyên gia tình yêu

Tình yêu tìm máy nhắn tin: chỉ dạy người làm sao theo đuổi người ta

Tình yêu tìm máy nhắn tin: còn quá trình theo đuổi như thế nào thì ngoài ý muốn các loại

Tình yêu tìm máy nhắn tin: \(\ㄟ - ㄨ)/ ta không xen vào

Tình yêu tìm máy nhắn tin: hơn nữa

Tình yêu tìm máy nhắn tin: sở dĩ quá trình theo đuổi kinh tâm động phách như vậy bởi vì sự tồn tại của các người quá huyền ảo

Tình yêu tìm máy nhắn tin: trên nhân gian làm gì có chuyện tu hành pháp thuật gì đó!!!

Vì thế Tử Phủ Đế Quân bị thuyết phục.

Vì thế thật đúng là không thể tính số Chuyên gia Tình yêu, không, bây giờ là Tình yêu tìm máy nhắn tin.

Hơn nữa, cho dù như thế nào thì bây giờ đúng là hắn đã biết Đản Hoàng Tô cũng có cảm giác với hắn.

Chương 41 . có một tình yêu...

Tử Phủ Đế Quân vui mừng cúi đầu nhìn Đản Hoàng Tô trong lòng, vừa vặn thấy đôi mắt sáng rực cùng khóe mỉm đang...run run của nàng.

Tử Phủ Đế Quân có cảm giác bị nắm thóp, vô cùng xấu hổ.

“Chuyện này, ta...” Tử Phủ Đế Quân sờ mũi.

“Em hiểu rồi, anh không cần giải thích.” Đản Hoàng Tô thấu hiểu: “Chỉ là...”

Đản Hoàng Tô giật giật khóe mõm: “Chẳng lẽ anh không phát hiện bạn kia đang cài bẫy anh hả?”

“Bẫy?” Tử Phủ Đế Quân không hiểu, chớp chớp hàng mi.

Trái tim Đản Hoàng Tô run run, vội vàng quay mặt sang chỗ khác.

—— hoặc là, mình không thể yêu cầu đại thần quá cao được, thuật pháp biến thái, chỉ số thông minh như vậy thì chỉ số tình cảm thiếu hụt cũng là chuyện có tình có lý!

Tử Phủ Đế Quân lên QQ nói chuyện xong trời cũng sập tối, nếu vậy, điện thoại của nàng...Đản Hoàng Tô nghiêng đầu nhìn nhìn bên ngoài, quyết định ngày mai hãy đi mua điện thoại sau.

“Tắm rửa rồi đi ngủ nha.” Đản Hoàng Tô đề nghị.

“Được.”

Tử Phủ Đế Quân ôm Đản Hoàng Tô thuận di đến bể tắm ngoài trời.

Trước tiên đặt Đản Hoàng Tô xuống đất, sau đó bàn tay trắng nõn kia nhẹ nhàng cởi đồ, áo the rơi xuống...Tử Phủ Đế Quân cởi sạch sẽ đi về phía bồn tắm.

Đản Hoàng Tô tự giác dùng bàn chân che mắt.

Tử Phủ Đế Quân: “...”

Tử Phủ Đế Quân âm ức: “Dáng người ta thực sự thâm thúy như vậy hay sao?”

Cái này em gọi là phi lễ chớ nhìn được không!

Đản Hoàng Tô các loại.

Rõ ràng Tử Phủ Đế Quân không biết cái gì gọi là phi lễ chớ nhìn, ánh mắt xuyên qua kẽ chân chiếu thẳng đến mắt nàng, âm thầm oán trách, tựa hồ nàng không nhìn hấn tức là nàng không có tình cảm với hấn vậy.

Tử Phủ Đế Quân chậm chậm nói: “Cho dù dáng người của ta thật sự vô cùng thâm thúy, nhưng nàng từng nói nàng thích ta, cho nên phải thích cả dáng người của ta.”

Được rồi, nếu hấn đã nói như vậy...dù sao cũng không phải chưa thấy lần nào.

Đản Hoàng Tô bình tĩnh bỏ chân xuống, sau đó bình tĩnh...nuốt nước miếng.

Lần đầu tiên nhìn thấy tâm trạng đang bức bối do uống nước tắm, cộng thêm chưa có tình cảm gì, cho nên cũng chẳng nảy sinh sắc tâm khác lạ nào, nhưng hôm nay đã có danh có phận, tâm ý cũng ở phương xa, tư tưởng không bay về phương xa mới là lạ!

Ôi, bờ vai mạnh mẽ kia, vòng eo rắn chắc kia...

Tâm mắt Đản Hoàng Tô bay lên bay xuống, nhin không được nuốt nước miếng lần nữa.

Ánh mắt Tử Phủ Đế Quân sắc bén đến cỡ nào!

Tử Phủ Đế Quân thích: “Thật ra nàng thích dáng người của ta đi.”

Đản Hoàng Tô không nói lời nào, Đản Hoàng Tô ngửa đầu bốn mươi lăm độ nhìn bầu trời.

Bởi vì Đản Hoàng Tô chảy máu mũi.

Tử Phủ Đế Quân hoàn toàn thích!

Tắm rửa xong, Tử Phủ Đế Quân thần thanh khí爽 ôm Đản Hoàng Tô thuận di đến phòng riêng, lên giường nằm, lăn qua lăn lại không ngủ được.

Đản Hoàng Tô ngồi xếp bằng trên tấm thảm nhung tuyết vận công, nhìn hấn lăn qua lộn lại cũng không thể tập trung.

Nói chung, nàng không tỉnh tợn thêm nữa.

Đản Hoàng Tô nhảy lên giường, nói với Tử Phủ Đế Quân: “Chúng ta đi ngân hà nhỏ đi.”

“Được.” Tử Phủ Đế Quân vui vẻ đáp.

Đợi cho đến khi hai người đến nơi cũng phải mất chút thời gian.

Đản Hoàng Tô nhìn Tử Phủ Đế Quân màu mè xa hoa tột độ bên cạnh... không thể không thừa nhận, nàng đã nhìn quen hấn như vậy rồi.

Tử Phủ Đế Quân ôm Đản Hoàng Tô vào lòng, lúc này mới nhớ đến hỏi:
“Sao nàng lại muốn đi ngân hà này?”

“Yêu đương đó.” Đản Hoàng Tô dốc lòng dạy dỗ: “Bây giờ chúng ta đang là người yêu của nhau nha, vậy nên thi thoảng phải đi chơi, ngắm phong cảnh các kiểu để bồi dưỡng tình cảm, không thì đi ăn hay xem phim gì đó.”

Đản Hoàng Tô quyết định, để bạn Tình yêu tìm máy nhắn tin kia xạo ke với Tử Phủ Đế Quân thì đích thân nàng ra tay còn hơn.

Tuy thật ra nàng cũng không biết nên yêu đương như thế nào.

Tường vân bảy màu chói mắt tăng tốc, không bao lâu sau đã đến ngân hà nhỏ.

Ngân hà.

Màn đêm êm mượt như nhung lụa, những ngôi sao lấp lánh trên cao, một người một cáo lơ lửng ở chính giữa, từ xa nhìn lại, đẹp đẽ như vậy, mông lung như vậy.

Tử Phủ Đế Quân chân thành nhìn Đản Hoàng Tô: honey...

Đản Hoàng Tô chân thành ngửa đầu bốn mươi lăm độ: darling...

Tử Phủ Đế Quân: honey...

Đản Hoàng Tô: darling...

Tử Phủ Đế Quân: honey...

Đản Hoàng Tô: darling...

... ..

Vì một màn hoang tưởng sến rện mà Đản Hoàng Tô thực không có tiền đồ tự bật cười ha ha, ánh sáng hồng rực rỡ chợt lóe lên trên lớp lông cáo của nàng rồi biến mất.

Tử Phủ Đế Quân hơi sững lại, nhìn thoáng qua màu hồng vừa biến mất kia, ngấm ngấm vuốt vuốt lông nàng: “Nàng cười gì vậy?”

Nói anh cũng có hiểu đâu!

Đản Hoàng Tô chùi nước mắt, đề nghị: “Tụi mình đi chỗ khác đi.”

Bởi vì nếu tiếp tục ở lại chỗ này chắc chắn nàng lại cười sặc mắt thôi.

Sao Tử Phủ Đế Quân có thể từ chối.

Tử Phủ Đế Quân nói: “Nghe lời nàng.”

Bây giờ ngoại trừ đi ăn ở chỗ mì Lan Châu mở hai bốn trên hai bốn ra thì vẫn nên đi xem phim hay hơn.

Vì thế Đản Hoàng Tô báo địa điểm, Tử Phủ Đế Quân thuận di.

Cũng may tuy di động Đản Hoàng Tô đang ở nhà Lam Dục, nhưng ví tiền vẫn nằm trong không gian giới tử hãn cho nàng.

Đản Hoàng Tô chỉ thị Tử Phủ Đế Quân mua cặp vé ghế tình nhân, lại mua coca bồng ngô, sau đó Tử Phủ Đế Quân ôm Đản Hoàng Tô, coca cùng bồng ngô vào ghế tình nhân chờ xem phim.

Tử Phủ Đế Quân đút Đản Hoàng Tô uống coca.

Tử Phủ Đế Quân đút Đản Hoàng Tô ăn bồng ngô.

Tử Phủ Đế Quân vuốt vuốt lông Đản Hoàng Tô.

Đản Hoàng Tô...đang ngủ.

Lúc Đản Hoàng Tô dậy phim cũng vừa chiếu xong, trên màn hình xuất hiện một dòng chữ khổng lồ: “Chúc buổi sáng tốt lành.”

Vì thế, coi như không xem được gì hết!

Đản Hoàng Tô đỏ mặt, đương nhiên mặt hồ ly thì không thấy đỏ nổi.

Đản Hoàng Tô xin lỗi: “Thật ngại, em ngủ quên mất.”

“Nàng đừng thấy ngại với ta, bây giờ chúng ta là...” Tử Phủ Đế Quân chớp chớp mắt, nhớ lại một câu đêm qua Đản Hoàng Tô vừa nói, kết thúc bằng một từ vô cùng hiện đại: “Người yêu.”

Đột nhiên Đản Hoàng Tô cảm thấy nghẹn ngào.

Đản Hoàng Tô cười: “Chúng mình đi ăn gì đi.”

Sớm như vậy tìm được chỗ yên tĩnh để ăn một bữa sáng, theo Đản Hoàng Tô biết cũng chỉ có KFC.

Dùng thủ thuật che mắt như lần trước, một anh chàng đẹp giai mặc đồ hán, một mỹ nhân mặc áo khoác lông, hai người gọi hai phần cháo trứng thịt

nạc, hai phần hamburger, hai tách hồng trà, tìm một góc vắng vẻ ngồi xuống.

Tử Phủ Đế Quân lấy một chiếc muỗng bạc từ không gian giới tử ra, múc từng muỗng nhỏ đút Đản Hoàng Tô ăn cháo trứng thịt nạc, thi thoảng cắt một miếng hamburger cho nàng ăn.

“Ôi cậu xem đôi kia kìa, lãng mạn quá trời nha~~” Nhân viên A rảnh rỗi rí tai với đồng nghiệp bên cạnh.

Nhân viên B lắc đầu: “Cậu không biết như vậy gọi là buồn nôn hay sao!”

Thực sự Đản Hoàng Tô cũng không muốn buồn nôn như vậy, nhưng để nàng dùng bàn chân cầm muỗng thì quá khó khăn, mà cứ như vậy liếm cháo thì... Trước mặt công chúng, Đản Hoàng Tô không thể làm được!

Nhân viên A nói: “Cậu nói xem, cái cô kia có phải có tật gì không, mùa này mà đi mặc áo lông.”

Nhân viên B phồng má: “Hừ hừ, sao cậu nói chuyện khó nghe như vậy chứ, phải nghĩ là không phải người ta có tật, mà người ta yếu ớt nha. Mỹ nhân yếu ớt đến thế tất nhiên không chịu nổi giá rét, cho nên mùa này cũng phải mặc áo khoác lông, rồi bạn trai mới cẩn thận chăm lo, che chở từng chút một như vậy đó ~”

Khóe mồm Đản Hoàng Tô giật giật, rồi lại giật giật...cách nói thứ hai có phần nhẹ nhàng...nhưng cũng hơi quá rồi!

Đản Hoàng Tô quyết định làm ngơ.

Đản Hoàng Tô hỏi Tử Phủ Đế Quân: “Anh, hôm qua chiếu phim gì vậy?”

Tử Phủ Đế Quân không hiểu: “Ừ?”

“Là cái sau khi em ngủ, màn hình lớn đối diện ghế mình ngồi chiếu chiếu á.” Đản Hoàng Tô giải thích.

Tử Phủ Đế Quân thẳng thắn: “Ta không biết, ta chỉ nhìn nàng.”

Ta chỉ nhìn nàng! Ta chỉ nhìn nàng!! Ta chỉ nhìn nàng!!!

Trái tim bé nhỏ của Đản Hoàng Tô “bùm” một tiếng!

Đầu tiên là “người yêu” khiến tim nàng run run, bây giờ là “ta chỉ nhìn nàng” khiến tâm thần rung động. Ôi, người này nói lời ngon tiếng ngọt thật

suôn sẻ biết bao, vừa ngắn gọn vừa tự nhiên, không khiến người ta có cảm giác sến súa gai người!

Ai nói hăn không biết yêu đường, còn rành hơn cả nàng!

Ít nhất từ trước tới nay nàng chưa bao giờ nói một câu ngọt ngào nào với hăn cả.

Đản Hoàng Tô kiểm điểm, Đản Hoàng Tô quyết định nói gì đó bổ cứu tình hình.

Đản Hoàng Tô dùng bàn chân đặt lên tay Tử Phủ Đế Quân một hồi lâu, rồi cuộc ghen được câu: “Anh thật đẹp mắt!”

Anh thật đẹp mắt! Anh thật đẹp mắt!! Anh thật đẹp mắt!!!

Đản Hoàng Tô rơi lệ, đây là câu mà IQ 120 nên nghĩ ra sao, sao mà nghe nhạt nhẽo không chỗ nào để nói!

Thật ra Đản Hoàng Tô còn một câu ghen trong họng không nói ra, đó chính là, anh thực BT!

Mà nguyên nhân nàng ghen lại, đó là bởi vì —— những lời này hình như không phải lời ngon tiếng ngọt lắm.

Đúng ra nàng mới chính là kẻ cần phải học hỏi đi!

Nàng mới là người có vấn đề với chỉ số tình cảm đi!

Đản Hoàng Tô chán nản chui đầu vào trong đuôi.

Lần này Tử Phủ Đế Quân lại có cảm giác kỳ quái, khác với lần trước khổ sở, lần này lại là bất an cùng phiền não, mà chung quanh Đản Hoàng Tô không phải là đám mây u ám màu tím, mà là một màu xanh bất lực.

Tử Phủ Đế Quân hỏi Đản Hoàng Tô: “Mị thuật, là như thế nào?”

“Sao anh lại hỏi chuyện này?” Đản Hoàng Tô cảm thấy kỳ lạ, nhòm đầu ra khỏi đuôi.

Tử Phủ Đế Quân chỉ chỉ lớp mây màu xanh đang dần biến mất kia.

Đản Hoàng Tô...

Đản Hoàng Tô cười “phụt” một cái.

Từ tận đáy lòng, Đản Hoàng Tô nắm tay Tử Phủ Đế Quân: “Đại thần, anh rất BT đó!”

Tính cả câu “Anh thực đẹp mắt” kia, Tử Phủ Đế Quân cho rằng nàng đang khích lệ mình.

Tử Phủ Đế Quân cười khiêm tốn: “Quá khen quá khen.”

Đản Hoàng Tô: “...”

Được rồi, đây là phản ứng bình thường của Tử Phủ Đế Quân.

Đản Hoàng Tô chun chun mũi hỏi: “Sao anh lại không hỏi vì sao em bảo anh BT?”

Tử Phủ Đế Quân biết nghe lời: “Vì sao?”

“Em nghĩ có lẽ vì mị thuật em hạ năm đó cho nên anh mới thích em, nhưng bây giờ mị thuật đó đã bản ngược lại chính em mất rồi!” Đản Hoàng Tô cảm thán, pháp lực phải mạnh đến bao nhiêu mới có thể âm thầm đẩy ngược mị thuật lại như vậy!

Nhưng rốt cuộc là khi nào mị thuật đã bị phản lại lên người nàng? Dù sao cũng không phải từ đầu, nếu là từ đầu thì đã không kéo dài đến tận bây giờ, hẳn là sau này, hoặc là gần đây.

Không quan trọng, tóm lại, cho dù là ban đầu Tử Phủ Đế Quân vì mị thuật mới thích nàng thì bây giờ không còn một xu quan hệ nào với mị thuật nữa, nàng chỉ cần biết như vậy là đủ rồi.

Về phần chính mình có phải vì mị thuật mà thích hẳn hay không... Thật ra khi mị thuật trở thành phản thuật cũng không thể khiến chủ nhân mị thuật có tình cảm với đối phương, mà chỉ khiến đối phương hiểu rõ biến hóa cảm xúc của mình, để ngừa chính mình bị...cài bẫy.

Cho nên mỗi khi cảm xúc của nàng dâng lên mãnh liệt, Tử Phủ Đế Quân sẽ nhìn thấy được màu sắc của sương mù vây quanh nàng.

Vì thế đúng là hai người đã thích lẫn nhau.

Tâm trạng Đản Hoàng Tô tốt lên, cuồn mây xanh u ám kia đã biến mất không còn dấu vết nào.

Từ từ ăn sáng xong, Đản Hoàng Tô nói chuyện mua di động với Tử Phủ Đế Quân.

Hai người lại thuận di, nháy mắt đã đến cửa hàng di động lớn nhất trong bách hóa Thái Bình Dương.

Bởi vì trực tiếp thuận di cho nên cũng không cần biết có được phép mang thú vào không, Tử Phủ Đế Quân công khai ôm Đản Hoàng Tô đi dạo cửa hàng.

Buổi sáng vắng người, chỉ có vài khách hàng, cho nên một anh mặc đồ hán mang theo cục lông nhỏ trở thành phong cảnh kỳ lạ nhất trong cửa hàng di động.

Chỉ là họ không hề biết.

Chương 42 . có một tin dữ...

Đi hai vòng, Đản Hoàng Tô vẫn không biết nên chọn hãng điện thoại nào. Cửa hàng điện thoại rất lớn, hãng di động nào cũng có, nhiều sự lựa chọn như vậy khiến khách hàng không biết nghiêng về hãng nào, huống chi Đản Hoàng Tô mới từ ma giới trở về, cảm giác như mấy đời đã trôi qua.

“Anh đẹp giai mặc đồ Hán ôm hồ ly kia ơi...” Sau quầy Motorola có một cô nhân viên gọi khẽ.

Á, được ôm thành vậy mà vẫn có người nhận ra nàng là hồ ly?!

Trong một khắc, Đản Hoàng Tô đột nhiên có cảm tình với cô nhân viên Motorola, suýt chút nữa buột miệng: “Sao bạn biết mình là hồ ly vậy?”

Cũng may là chợt nhớ hai người đang trên nhân gian chứ không phải Tử Thần Phủ, một con hồ ly nói tiếng người...sẽ bị chộp đi phòng thí nghiệm phẫu thuật...

Ít nhất thì cũng bị đưa đến sở thú cho người ta coi!

“Anh đẹp giai mặc đồ Hán ôm hồ ly kia ơi, anh muốn mua di động sao?”
Cô gái kia lấy hết dũng khí gọi lại lần nữa.

Đản Hoàng Tô chợt Tử Phủ Đế Quân: “Gọi anh đó!”

Tử Phủ Đế Quân nhú mày, lông mi khẽ nháy: “Gọi ta?”

Trái tim cô gái bé nhỏ “thích” một tiếng, mặt đỏ rần rần.

Nhưng việc rèn luyện thành nhân viên tiêu thụ đã chiến thắng tình yêu không thực tế trong tâm hồn bé nhỏ kia.

Cô nhân viên nở một nụ cười đúng tiêu chuẩn, nhiệt tình giới thiệu: “Anh đẹp trai, anh muốn mua di động sao? Đi mua di động mà anh còn ôm theo hồ ly nhà anh đi nhất định anh rất yêu nó đúng không, anh có muốn xem điện thoại dành cho chủ nhân và thú cưng của chúng tôi không, mua một tặng một, mua một di động bình thường tặng một di động dành cho thú cưng của anh đó, để cả hai lúc nào cũng có thể liên lạc được với nhau, hai tư trên hai tư luôn nha.”

Tử Phủ Đế Quân càng mong muốn hai tư trên hai tư dính với cục cưng của hắn không xa rời, cho nên trên cơ bản hắn không lo lắng đến chuyện liên lạc kia, nhưng Đản Hoàng Tô lại thấy thích.

Di động cho thú cưng gì đó, hình như trước kia nàng có nghe nói nhưng chưa thấy bao giờ, vì thế...tò mò xem một lần cũng được nha!

Đản Hoàng Tô thì thầm bên tai Tử Phủ Đế Quân: “Xem một chút.”

Tử Phủ Đế Quân chuyển lời: “Xem một chút.”

Cô bé nhân viên ần cần ôm một đồng điện thoại ra, xanh lam nhạt, xanh lá cây nhạt, tím nhạt, hồng phấn, vàng nhạt...tất cả đều dài và khá mỏng, được bo tròn bốn góc, màu sắc nhẹ nhàng nhưng khá nổi bật, bên trên còn có một hoa văn nho nhỏ giống như là một dấu chân thú vậy.

Điện thoại cho thú cưng lớn hơn điện thoại cho chủ nhân một chút, đơn giản hơn, tương đối chắc, bên ngoài chỉ có ba nút bấm, phím tắt và phím gọi nhanh, các phím ấn khác hẳn là để cho chủ nhân tự thiết lập cho thú cưng của mình.

Hai di động hoàn toàn giống nhau, công năng cũng giống như các loại điện thoại bình thường khác.

Hai cái di động lớn nhỏ đặt bên cạnh nhau nhìn thật...đáng yêu.

Đản Hoàng Tô nhìn mà mắt môi cong cong, nhỏ giọng nói: “Em thích cái di động màu vàng nha.”

Tiếp theo, chọn số, quẹt thẻ, lấy hàng, cái nhỏ cho Đản Hoàng Tô, cái lớn cho...Tử Phủ Đế Quân.

Tử Phủ đế quân là khuyến khuyến khổng lồ nàng đang nuôi thôi mà
*^o^*//.

Hai người thuận di về Tử Thần Phủ, Tử Phủ Đế Quân nghiên cứu hướng dẫn sử dụng, Đản Hoàng Tô cẩn thận dùng bàn chân nhấn số điện thoại nhà. Một lần, hai lần, ba lần...bàn chân nho nhỏ khỗ sở chạt vật nhấn đến lần thứ sáu, mẹ Đản mới tiếp điện thoại.

Bà Đản vừa mới nhắc điện thoại lên đã quát: “Cậu gọi nhầm điện thoại có biết hay không hả? Tôi không tiếp điện thoại là muốn tiết kiệm mấy hào cho nhà cậu biết hay không? Cậu cứ gọi liên tục vậy là bắt tôi tiếp, lãng phí tiền của cậu chứ được gì!”

Từ khi nào mẹ nàng trẻ con như vậy, còn giúp người ta tiết kiệm tiền.

Đản Hoàng Tô các loại .

“Mẹ, là con nè.” Đản Hoàng Tô nhỏ giọng nói.

Bà Đản giật mình, lập tức trả lời: “Con đấy, sao mượn điện thoại gọi điện về nhà hả, không phải mẹ mới chuyển tiền cho con sao, lại hết tiền dùng rồi?”

“Không phải con mượn điện thoại của người ta gọi...” Đản Hoàng Tô vô tội: “Đây là số mới của con.”

“Số mới?” Bà Đản hỏi: “Sao con lại đột nhiên đổi sang số mới, con lại mất điện thoại nữa phải không? Con đấy, sao lại phá như vậy chứ, mới có vài ngày đã đổi hai cái điện thoại rồi...”

“A...” Đản Hoàng Tô rơi lệ, không thể phản bác được, đành phải chuyển đề tài: “Ba con đâu rồi ạ?”

Bà Đản vừa định mắng tiếp, nghe xong cuối cùng cũng ngừng lại. Bà nói: “Tìm ba con làm gì? Có việc tìm mẹ không được sao? Ba con không ở nhà, nằm viện rồi.”

Đang nói chuyện, một tiếng chuông báo thức âm ỉ vang lên.

“Ai da, canh cá mẹ nấu cho ba con cũng xong rồi, có chuyện gì gọi cho mẹ sau đi!” Bà Đản cuống lên suýt rớt điện thoại.

Đột nhiên Tử Phủ Đế Quân cảm thấy một sự đau đớn khổ sở đến nghẹn cả lòng, hắn vừa ngẩng đầu lên đã thấy màu lông cáo vàng óng của Đản Hoàng Tô lại bị một lớp sương mù màu xanh buồn bã bọc lấy thành một chú hồ ly xanh, hai giọt nước mắt như hai hạt châu rưng rưng nơi khóe mắt, lúc nào cũng có thể rớt xuống.

“Sao?” Tử Phủ Đế Quân sẵn sóc hỏi.

Nghe được tiếng này, hạt châu nước mắt “bộp” một tiếng rơi xuống, sau đó thành một chuỗi, lệ rơi thành hàng.

Đản Hoàng Tô khóc không thành tiếng: “Ba em...ba em năm viên!”

Năm viên...Tử Phủ Đế Quân vẫn chưa tắt máy tính, hắn thuận tay gõ mấy chữ, lên baidu tìm, sau đó bình tĩnh xoay người lại: “Không sao cả, ta đến chỗ dược quân lấy hai viên vạn linh đan, đảm bảo nhạc phụ ta uống xong lập tức xuất viện về nhà.”

“Thật sao?” Đản Hoàng Tô nín khóc mím cười.

Tử Phủ Đế Quân vuốt vuốt lông nàng: “Tất nhiên.”

Đản Hoàng Tô chợt nhớ ra, bây giờ nàng đang ở Tử Thần Phủ, là nơi tồn tại chủ nghĩa duy tâm, đừng nói là mắc bệnh năm viên, cho dù chết cũng có thể lên Thái Thượng Lão Quân lấy hoàn hồn đan!

“Vậy giờ chúng ta đi nha?” Đản Hoàng Tô mong mỏi nhìn Tử Phủ Đế Quân.

Tử Phủ Đế Quân cũng nghiêm túc, ôm Đản Hoàng Tô lên tường vân bảy màu.

Kể từ khi Vô Thượng Đế phi sinh quả trứng kia ra, đã nhiều lần tường vân bảy màu của Tử Phủ Đế Quân chiếu rọi thiên đình. Lần này mọi người đã thấy từ xa, không khỏi đoán mò, chẳng biết lần này Tử Phủ Đế Quân muốn tìm ai, làm chuyện gì. Lão đào tinh ôm đồ hộp ngọc giữ đào mặt run run, không phải lão keo kiệt, mà thật sự lão phi thường keo kiệt!

Lần này, phương hướng tường vân bảy màu hướng đến là...phủ Thần đan lão quân.

Các thần tiên cùng quan lại đều nhẹ nhàng thở ra một hơi, Thần đan lão quân lại bắt đầu luống cuống.

Rốt cuộc ta nên giả đồ không có nhà hay giả đồ vắng nhà?

Thần đan lão quân đi qua đi lại trong phòng, không hạ quyết tâm được.

“Sư phụ, Tử Phủ Đế Quân giá lâm.” Sừ dợc bầm báo.

Ôi, đúng là không thể giả đồ được!

Thần đan lão quân chấp nhận sự thật: “Không biết Tử Phủ Đế Quân hạ cố đến phủ có gì chỉ giáo.”

“Lấy hai viên vạn linh đan.” Tử Phủ Đế Quân chưa bao giờ thích quanh co lòng vòng.

Thần đan lão quân giật mình, mặt mày lập tức hớn hở: “Thì ra là vạn linh đan, có có có, còn nhiều mà!”

Đối với lão quân mà nói, vạn linh đan hay các đan dược trị liệu phạm nhân mà nói không đáng kể, chỉ cần không phải là bí dược linh đan gì, bao nhiêu lão cũng có thể cho được.

Đản Hoàng Tô nhìn lão quân sáng khoái đồng ý như vậy, trái tim không khỏi giật giật.

“Lấy thêm mấy viên nữa nha.” Đản Hoàng Tô nhỏ giọng rỉ tai Tử Phủ Đế Quân: “Nhờ sau này ba mẹ em bệnh còn có cái mà dùng.”

Nàng cũng không muốn trái đạo trời để ba mẹ trường sinh bất tử, chỉ mong lúc sinh thời ba mẹ luôn khỏe mạnh bình an là được rồi.

Nhĩ lực Thần đan lão quân nhạy đến cỡ nào chứ!

Ngay lập tức, lão cũng không chờ Tử Phủ Đế Quân lên tiếng đã sai sừ dợc: “Dược đồng, mau đi lấy một hồ lô vạn linh đan cho Tử Phủ Đế Quân.”

Sừ dợc vâng lệnh.

Tử Phủ Đế Quân nói lời cảm ơn: “Lão quân tiêu pha.”

Thần đan lão quân cười hì hì khách sáo với Tử Phủ Đế Quân: “Sau này Tử Phủ Đế Quân muốn mấy thứ này chỉ cần sai đệ tử tới lấy là được, cũng không phải thần đan linh hoàn gì, sao có thể khiến Tử Phủ Đế Quân đích thân đại giá quang lâm tới đây.”

Mấy chữ “thần đan linh hoàn” lại nhắc nhở Tử Phủ Đế Quân một chuyện.

Tử Phủ Đế Quân sờ cằm: “Nói đến thần đan linh hoàn, hình như lão quân am hiểu nhất việc luyện Trúc Cơ đan, không biết gần đây lão quân có luyện hay không, nếu có thì ta lấy một viên.”

Chân Thần đan lão quân run lên: miệng ăn mắm ăn muối, tự dung không đâu lại nhắc đến bốn chữ “thần đan linh hoàn” làm gì, cái này không phải là tự chui đầu vào rọ saoooooooo!!!!

Vừa nghe xong, mắt Đản Hoàng Tô cũng sáng lên.

Trúc Cơ đan này được dùng để đặt nền móng cho những ai vừa mới tu hành đến sơ cấp, là đan dược gia tăng tu vi, đẩy nhanh tốc độ tu hành, tuy không bằng nước Long Diên Hương hay đào mật, nhưng sau khi ăn cũng có thể rút ngắn quá trình biến thành người của nàng.

Nhưng không dễ để luyện tiên đan này, phải có dược sư đủ tiêu chuẩn mới luyện nổi, một khi luyện được rồi cũng coi như trân bảo, không thể cho người bình thường được.

Quả nhiên, mặt mày Thần đan lão quân đau khổ: “Muốn lấy Trúc Cơ đan phải có ngự bút thân phê của Đế Quân ạ.”

“Hm, nếu ông ấy có hỏi hỏi thì ông cứ nói là khuê nữ lấy.” Đản Hoàng Tô nhô đầu ra khỏi lòng Tử Phủ Đế Quân.

Thân phận dì ruột long trọng của Thượng Quan Vũ Như nhắc nhở Đản Hoàng Tô một điều, nàng chính là khuê nữ Vô Thượng Đế Quân, một khi đã như vậy, khụ khụ, dùng danh tiếng ba làm chút chuyện nhỏ cũng là thường thôi, thường thôi.

—— Kiếp này Đản Hoàng Tô chưa làm cán bộ cao cấp bao giờ, kiếp trước nàng lại là cán bộ cao cấp của cán bộ cao cấp, mấy loại chuyện như thế này thì...nàng quá rành rồi!

Vì thế, có hai cái mũ Đế Quân đội lên đầu...Thần đan lão quân run run run, không thể không dâng một viên.

Trong cơn run rẩy của Thần đan lão quân, Tử Phủ Đế Quân và Đản Hoàng Tô thẳng lợi trở về, sau đó Đản Hoàng Tô mới sức nhớ ra lúc này nàng quên không hỏi mẹ ba đang nằm ở bệnh viện nào.

Cũng may trong thành phố N cũng chỉ có vài bệnh viện, Đản Hoàng Tô kéo tài xế miễn phí Tử Phủ Đế Quân đi từng bệnh viện một tìm, rốt cuộc khi đến bệnh viện XXX cũng đã tìm được phòng bệnh của ba.

Quang cảnh trong phòng bệnh thực hòa thuận vui vẻ, ba nằm trên giường, mẹ đút từng muỗng canh đầu cá cho ba uống, còn đang càu nhàu chuyện gì đó, ba chỉ cười, cười bà xã nhà mình khẩu xà tâm phật.

Đản Hoàng Tô đứng ở ngoài cửa nhìn cảnh này đã quen quen, bây giờ lại rối rắm một chuyện —— nàng nên nói cho ba mẹ biết nàng đúng là con gái rượu của hai người, sau rồi đưa vạn linh đan cho ba uống?

Cứ như vậy chạy tới trước mặt ba mẹ...nàng sợ ba mẹ bị dọa rồi lên cơn đau tim luôn!

“Che mắt đi.” Đản Hoàng Tô bất đắc dĩ nói với Tử Phủ Đế Quân.

Sau đó Đản Hoàng Tô rất phong cách, mặc áo khoác lông đẩy cửa vào.

Ông bà Đản nghe tiếng quay đầu nhìn.

“Phụt!”

Ông Đản phụt miếng canh cá ra.

“Xoảng!”

Bình giữ nhiệt đựng canh cá trong tay bà Đản rớt xuống.

Đản Hoàng Tô rơi lệ, con biết là sẽ như vậy, con biết là sẽ như vậy mà

Chương 43 . có loại thẳng thắn...

Bà Đản nhìn thoáng qua Tử Phủ Đế Quân, liếc liếc Đản Hoàng Tô: “Mới phất lên cũng đừng có ăn mặc kiểu này đi khoe khoang, con không sợ nổi sây hả!”

Ông Đản lại cảm thấy có hứng thú: “Ồ, cậu thanh niên này trông được đấy! Là bạn trai của Tiểu Đản Hoàng nhà chúng tôi đúng không, công tác ở đâu? Trong nhà có mấy người? Không có nhiều tiền cũng đừng lo, chỉ cần đối xử tốt với Tiểu Đản Hoàng nhà chúng tôi là được rồi...”

“Ba, mẹ!” Đản Hoàng Tô các loại [x].

“Khụ khụ.” Ông Đản nhẹ nhàng kéo kéo bà Đản.

Bà Đản bày ra khuôn mặt nghiêm trang: “Chàng..., nên xưng hô như thế nào?”

“Tử Úc.” Tử Phủ Đế Quân mỉm cười trả lời.

“Ồ, Tiểu Tử.” Bà Đản gật đầu.

Đản Hoàng Tô run rẩy, dường dường là Tử Phủ Đế Quân, giờ lại thành Tiểu Tử...

Nhưng không thể trách bà Đản được, bà đâu biết hẳn là Tử Phủ Đế Quân!

Bà Đản chỉ dạy Tử Phủ Đế Quân: “Tiểu Tử con, quần áo lố lằng kiểu gì, không được không được, làm người không có gì đặc biệt mới tốt...”

“Mẹ,” Đản Hoàng Tô nghĩ ra được một lý do có vẻ hợp lý, “Tụi con là bạn học, con mới diễn cosplay thôi mẹ, nghe ba năm viện, bạn con có xe nên tiện đường đưa con qua luôn.”

Cosplay là cái thần mã gì thì bà Đản không hiểu.

Bà Đản thất vọng nhìn nhìn Tử Phủ Đế Quân: “Chỉ là bạn học à...”

Ôi, từng nhớ rõ trước Đại học ba mẹ dùng đủ loại uy hiếp dụ dỗ không cho phép nàng yêu đương trong trường, sao bây giờ lại bày ra thái độ này?

Chẳng lẽ sinh viên khác với nghiên cứu sinh?

Đương nhiên, đây không phải là vấn đề quan trọng, Đản Hoàng Tô lấy chiếc bình hồ lô nhỏ kia ra cho bà Đản: “Mẹ, bạn con gửi cho ba, nhà nó làm Đông y gia truyền, thuốc cũng là bí quyết riêng, bệnh gì cũng được, uống một viên sẽ khỏe, mẹ cho ba uống trước đi.”

“Mấy ông thầy lang này có tin được không vậy?” Bà Đản tỏ vẻ hoài nghi:

“Lỡ như uống vào xảy ra chuyện gì thì làm sao?”

Đản Hoàng Tô...Đản Hoàng Tô thay Thần đan lão quân rơi lệ.

Ông Đản hiểu ý, kéo kéo bà Đản: “Ầy ầy, cũng là lòng thành bạn học của con chúng ta.”

“Ông uống vào chết thì đừng trách tôi, cũng đừng hy vọng tôi tự tử, là ông tự tìm!” Bà Đản vừa mắng vừa đi lấy nước, sau đó cứ do dự đổ một viên thuốc ra đưa cho ông nhà.

Ông Đản cũng nghiêm túc, cầm nuốt xuống luôn, còn chưa kịp uống nước đã sờ mông: “...không đau.”

Mông đau...

Đản Hoàng Tô đổ mồ hôi: “Ba, rốt cuộc ba bị gì chứ?”

Ông Đản không trả lời, sắc mặt cổ quái, long tinh hổ mạnh ngồi dậy: “Tiểu Đản Hoàng của ba, giúp ba cảm ơn bạn học của con, họa lớn bao năm trên người, cuối cùng hôm nay cũng có thể giải quyết.”

Nằm trên giường...họa lớn nhiều năm...Đản Hoàng Tô hiểu hết.

Đản Hoàng Tô đến đi: “Ba bị trĩ đúng không? Không phải con đã dặn ba cai thuốc kiêng rượu, không ăn đồ cay nóng sao?”

Bà Đản lại căn nhắc: “Cai thuốc kiêng rượu? Ông mà đi cai thuốc kiêng rượu thì còn là ba con không? Ông không phải ba con, là...”

“Là thành ông nội con.” Đản Hoàng Tô lẩm bẫm.

“Nếu ông nội con không dính rượu dính thuốc, không biết làm sao sinh ra được ba con, là con rơi nhà hàng xóm!” Bà Đản nhéo ông Đản một cái thiệt mạnh.

Ba Đản vui tươi hơn hử ôm bình hồ lô kia: “Không sợ không sợ, có bảo bối này thì thuốc rượu bao nhiêu cũng không sợ!”

Đản Hoàng Tô tự kiểm điểm, hay là việc nàng mang bình hồ lô vạn linh đan này đến không phải là chuyện gì tốt?

Ông Đản mở miệng đuổi Đản Hoàng Tô: “Ầy ầy, Tiểu Đản Hoàng của ba, không phải con đang diễn kịch gì đó với bạn sao? Về đi về đi, ba con không bị gì nữa rồi.”

Đản Hoàng Tô muốn quán quít ba mẹ thêm một lúc, nhưng nghĩ đến tạo hình hiện thời của mình...Đản Hoàng Tô đành thôi.

Đản Hoàng Tô dặn dò ba mẹ: “VẬY con đi đây, có chuyện gì ba mẹ cứ gọi điện cho con, con luôn cầm theo di động.”

“Rồi rồi, đi đi, ba mẹ thì có chuyện gì được chứ.” Ông Đản đẩy Đản Hoàng Tô, đẩy đến tận cửa, sau đó đóng lại.

Sau đó ông Đản lại mở bật cửa, Đản Hoàng Tô cùng Tử Phủ Đế Quân đã không thấy đâu.

Đản Hoàng Tô cùng Tử Phủ Đế Quân đã thuận di về Tử Thần Phủ!

Ông Đản lại đóng cửa, bắt đầu đi qua đi lại trong phòng bệnh.

“Con gái về nhà có chút mà ông đã vui vậy!” Bà Đản nhìn không quen:

“Còn không mau quay về giường nằm sấp xuống cho tôi, cho dù thuốc gì cũng không phải là tiên đan, thế mà còn... thế mà còn đi tới đi lui như vậy?!”

“Bà nó!” Ông Đản nghiêm túc nhìn vợ.

“Sao?” Bà Đản ngạc nhiên.

Ông Đản hỏi bà Đản: “Bà nói xem có phải Tiểu Đản Hoàng nhà chúng ta đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Bà Đản quăng cho ánh mắt xem thường: “Không phải lúc này nó mới ngồi đây sao, xảy ra chuyện gì mới được!”

“Ý tôi là...” Ông Đản vò đầu bứt tai: “Lúc trước nguyên mấy ngày liền nó không gọi điện về nhà, tôi với bà gọi cũng không thấy nó bắt máy, chẳng biết trong lúc đó có chuyện gì?”

“Là chuyện gì?” Bà Đản nghi ngờ: “Ý ông là... nó yêu đương gì rồi?”

Ấn tượng Tử Phủ Đế Quân để lại cho bà Đản thật vô cùng sâu sắc!

Chuyện ông nói gà bà nói vịt bà Đản hay làm cũng vô cùng sâu sắc với ông Đản!

Ông Đản leo lên giường cời quần: “Bà xem ** của tôi.”

Mặt bà Đản đỏ rần: “Nhìn cái gì mà nhìn, tôi không phải bác sĩ.”

“Ài, bà xem đi, xem rồi thì biết!” Ông Đản gấp.

Bà Đản nhìn, sau đó bà Đản cuống: “Ấy, trĩ của ông đâu!”

“Bây giờ bà hiểu ý tôi nói Tiểu Đản Hoàng xảy ra chuyện là chuyện gì chưa?” Ông kéo quần lên.

Bà sờ sờ cảm: “Ông nói ra tôi mới nhớ, không phải trường Đại học của nó ở thành phố P sao, mới điện thoại không được bao lâu nó đã tới được đây rồi? Mà cái áo khoác lông nó mặc cũng quái lạ, mà còn thẳng nhóc đi chung với con bé nữa chứ, vẻ ngoài nhìn không giống người.”

Có thể nói, chỗ kỳ lạ không chỉ có một hai.

“Bà nói thuốc này...” Ông Đản ôm bình hồ lô, vẻ mặt phức tạp: “Thật ra không phải là do bạn học của nó cho đi.”

“Có lẽ là do Tiểu Tử cho.” Bà Đản đoán.

“Bà nghĩ xem, rốt cuộc Tiểu Đản Hoàng có chuyện gì?” Bà Đản sầu lo.

“Xuyên không? Trùng sinh?” Thật ra hai năm nay bà Đản cũng đọc rất nhiều tiểu thuyết trên mạng.

“Toàn mấy thứ vớ vẩn.” Ông Đản bĩu môi: “Ý của tôi là, không phải con gái thành tinh gì đi.”

“Ừ ừ, coi cái kiểu ăn mặc kia, chẳng lẽ là chồn tiên?” Sức tưởng tượng của bà Đản cũng không kém.

Nếu Đản Hoàng Tô là thượng đế, Đản Hoàng Tô nghe được mấy lời này nhất định nàng sẽ giận đến xù lông: là hồ ly tinh! Hồ ly tinh!! Con không có xu quan hệ nào với chồn hết!!!

Đương nhiên Đản Hoàng Tô không phải thượng đế, nhưng Đản Hoàng Tô cũng bắt đầu suy nghĩ, hết lo chuyện ba bệnh xong, nàng lập tức nghĩ tới hậu quả của vạn linh đan —— theo góc độ của chủ nghĩa duy vật mà nói, bí quyết gia truyền Đông y kiểu gì đi chăng nữa cũng không thể chữa bệnh trĩ cần phải phẫu thuật trong nháy mắt được!

Lúc này ba vội đuổi mình đi như vậy, chẳng lẽ phát hiện chuyện gì đó?

Ba mẹ đang nghĩ gì?

Đản Hoàng Tô hơi bất an, lẩn qua lẩn lại trên sàn, lấy di động từ không gian giới tử ra để trước mặt, lo âu nhìn chăm chăm điện thoại, do dự không biết có nên gọi điện về nghe ngóng thử hay không.

“Há mồm.” Tử Phủ Đế Quân ở đan phòng lấy một bát ngưng lộ, bỏ Trúc Cơ đan vào hòa tan, đưa tới bên miệng Đản Hoàng Tô.

Đản Hoàng Tô không yên lòng, uống ực.

“Ngồi ngoan.” Tử Phủ Đế Quân nói.

Đản Hoàng Tô ngồi ngoan.

Tử Phủ Đế Quân vươn tay ấn lên đỉnh đầu nàng, vận chân khí từ huyết Bách Hội đưa vào, dẫn dắt Trúc Cơ đan trong thân thể Đản Hoàng Tô chậm chậm lan khắp cơ thể, đi vào gân tủy.

“Thái Hoàng Thái hậu giá lâm ——”

Đột nhiên di động réo âm ã, Đản Hoàng Tô run run, phun một ngụm máu cáo ra ngoài.

“Nàng tập trung, Trúc Cơ đan không giống với nước Long Diên Hương của Tiểu Bạch hay đào mật của lão đào tinh, nó rất mạnh!” Tử Phủ Đế Quân không vui lau đi máu trong suốt ở khóe mồm nàng, đưa tay ấn nút tắt điện thoại.

“A, anh đừng tắt!” Số điện thoại này chỉ có mỗi mẹ biết!

Đản Hoàng Tô vội vàng lắt di động, nhưng không kịp nữa.

Mở ra lịch sử cuộc gọi, quả nhiên là mẹ, Đản Hoàng Tô vội vàng gọi lại.

Đường dây bận, đường dây bận, đường dây bận, chuyển được.

“À à, con ấn lộn nút, con mua di động mới nên xài chưa quen.” Lý do Đản Hoàng Tô đưa ra rất hợp lý.

“Thật sự không phải chột dạ?” Bà Đản sắc bén.

“Chột dạ gì chứ...con có làm gì đâu...” Đản Hoàng Tô bắt đầu lo lắng bất an.

Bà Đản thở dài một hơi: “Rốt cuộc con có chuyện gì thì thành thật nói cho ba mẹ biết, ba mẹ của con chứ không phải người ngoài.”

Đản Hoàng Tô im lặng.

Một lúc lâu sau Đản Hoàng Tô mới kể chuyện trùng sinh, từ lúc bắt đầu đến nay, kể cả chuyện làm sao mình phát hiện chính mình đã biến thành con hồ

ly đến chuyện được Tử Phủ Đế Quân nuôi dưỡng.

Bà Đản luôn im lặng lắng nghe, không hề lên tiếng.

Đản Hoàng Tô bị sự im lặng kia làm cho nổi da gà, sau rồi mới tổng kết: “Đó là toàn bộ rồi ạ.”

Bà Đản lại im lặng một lát mới nói: “Thực huyền huyền.”

Đản Hoàng Tô ngây ngô cười: “Ha ha.”

Bà Đản còn nói: “Cho nên con mới nói dối, không cho ba mẹ biết?”

Thật ra lúc đầu chỉ nghĩ do Ba Nhĩ nên mình đi du lịch một chuyến...Đản Hoàng Tô muốn nói như vậy.

Nhưng bà Đản chưa cho nàng cơ hội này, rốt cuộc đã bạo phát: “Con còn nhớ rõ ba mẹ đang ở nhà đúng không!!! Chuyện lớn như vậy mà con tính một mình con chịu đựng đúng không??? Nếu ba mẹ không phát hiện thì con muốn tiếp tục giấu cho tới khi nào???”

“Ít ra thì đến lúc con có thể biến thành người.” Đản Hoàng Tô lẩm bẩm.

Nháy mắt, bà Đản tỉnh táo lại .

“Con nói Tử Phủ Đế Quân kia là người lúc này đến chung với con có phải không?” Bà Đản hỏi.

“Dạ.” Đản Hoàng Tô thừa nhận.

“Dẫn về nhà ăn một bữa cơm đi, ba mẹ con phải báo đáp người ta thật tốt.” Tuy bà Đản là người nóng nảy vội vàng, nhưng cũng rất thấu tình đạt lý. Nhạc mẫu đại nhân cảm tạ con rể tương lai...nghĩ như thế nào cũng thấy mất tự nhiên!

“Con thấy thôi mình đừng báo đáp cảm tạ gì.” Đản Hoàng Tô áp úng: “Thật ra...”

“Cậu kia là bạn trai con?” Bà Đản luôn nghĩ theo chiều hướng này.

Đản Hoàng Tô cam chịu.

Bà Đản gõ gõ: “Vậy thì càng phải dẫn về nhà để ba mẹ xem!”

“Cải lương không bằng bạo lực, ngay hôm nay đi.” Đúng là phong cách từ trước đến nay của bà, nói là làm.

Đản Hoàng Tô...chỉ cần ba mẹ có thể chấp nhận được sự thật, tất nhiên Đản Hoàng Tô không có ý kiến.

Chương 44 . có chuyện về nhà... (1)

Vừa ngắt điện thoại xong, Đản Hoàng Tô đã quay đầu nhìn Tử Phủ Đế Quân: “Ba mẹ em mời anh đến nhà chơi đó.”

“Uống Trúc cơ đan xong rồi nói.” Tử Phủ Đế Quân đã hơi tức giận.

Đản Hoàng Tô chột dạ, phân tâm ngay lúc hẳn đang giúp nàng uống Trúc Cơ đan...đúng là không ngoan chút nào!

Với cả một ngụm máu cáo lúc này, không biết đã lãng phí bao nhiêu tu vi.

Đản Hoàng Tô vội vàng nhắm mắt tập trung tư tưởng: “Bắt đầu đi.”

Tử khí dẫn dắt Trúc Cơ đan chậm chậm len lõi, xuyên khắp mười hai Chu Thiên trong cơ thể Đản Hoàng Tô. Uống xong Trúc Cơ đan, Đản Hoàng Tô đuổi người vận lực, cảm thấy kinh lạc mạnh mẽ hơn so với trước kia, chỉ là nếu muốn biến thành người còn cần chút thời gian.

(kinh lạc, cách gọi của Đông Y, chỉ thần kinh và mạch máu trong cơ thể người.)

Khả năng nâng cao tu vi của Trúc Cơ đan không thể so sánh được với nước Long Diên Hương hay quả đào mật, nhưng đây cũng là tiên dược Trúc Cơ, ngoại trừ gia tăng tu vi còn có thể cải thiện thể chất, sau này tu hành cũng không cần dụng sức vẫn thu được kết quả thuận lợi. Cho nên, xét về góc độ lâu dài không biết Trúc Cơ đan này mạnh hơn nước Long Diên Hương và đào mật bao nhiêu.

Nhưng quả thực Đản Hoàng Tô mong Trúc Cơ đan này giống như nước Long Diên Hương hay đào mật kia, nếu như vậy nàng không cần phải dùng bộ dạng lông lá này đi gặp ba mẹ.

Con gái rượu nuôi hơn hai mươi năm đột nhiên biến thành cục lông...Đản Hoàng Tô thở dài.

Đản Hoàng Tô nhìn nhìn sắc trời, lại mời Tử Phủ Đế Quân: “Anh về nhà với em đi, nhà của ba mẹ em ấy.”

“Được.” Lần này Tử Phủ Đế Quân không phản đối.

“Vậy trước tìm chỗ nào mua quần áo đi.” Đản Hoàng Tô cào cào tai.

Tử Phủ Đế Quân không hài lòng: “Ta như vậy có gì không tốt?”

“Không phải không tốt, nhưng mà không thích hợp lắm đó nha.” Đản Hoàng Tô giải thích: “Bây giờ nhân gian rất hiện đại mà, với lại, anh không muốn coi thử xem bộ đồ tây giống kiểu Tử Tam mặc lên người anh thì trông thế nào à?”

Tử Phủ Đế Quân động lòng, thuận di.

Khu mua sắm Kim Ưng.

Tử Phủ Đế Quân mặc trường bào đứng trong cửa hiệu chuyên doanh của Zegna (ghi chú), Đản Hoàng Tô đau lòng một trận.

Không phải hẳn là người cổ đại sao, không phải hẳn mù tịt chuyện hiện đại sao, thế nào lại biết nhãn hiệu chuyên về âu phục này là...đắt nhất!

“Nói đi, thật ra anh rất hiểu biết hiện đại nhưng giả đò ngốc đúng không, thật ra anh siêu phúc hắc đúng không!” Đản Hoàng Tô nghiêng răng nghiêng lợi bên tai Tử Phủ Đế Quân.

Tử Phủ Đế Quân...vô tội chớp chớp lông mi dài của mình, đưa tay sờ bộ đồ siêu mắc kia: “Bộ này thế nào?”

Đản Hoàng Tô cố gắng nhớ xem số dư trong thẻ mình còn bao nhiêu, còn có bao nhiêu...

Nhân viên bán hàng đơn đả mời chào: “Ánh mắt ngài đây thật chuẩn, đây là sản phẩm tốt nhất của chúng tôi hiện giờ, nếu ngài vừa ý thì có thể thử ạ.”

“Đi phòng thay đồ thay.” Đản Hoàng Tô nhắc nhở.

Trước mặt công chúng mà thay quần áo cái gì, rất kinh khủng!

Tử Phủ Đế Quân biết nghe lời cầm bộ âu phục, còn thêm áo sơ mi vào phòng thử đồ.

Đản Hoàng Tô chạy đến bên chân hần vận não tính toán...Tiền kỳ hạn, trợ cấp hàng tháng cho nghiên cứu sinh, tiền lương từ việc làm thêm, hơn nữa mấy tuần trước mẹ mới gửi cho ít tiền nữa, trừ đi số tiền mua di động chắc cũng không tốn bao nhiêu, vì thế chắc hẳn sẽ đủ!

Nhưng mua đồ vest xong còn phải mua áo sơ mi, bên trong áo sơ mi còn có áo lót, sau đó thế nào cũng phải mua một đôi giày da mua đôi tất, rồi lại còn caravat thiết phù hợp, còn cả thắt lưng...

Đản Hoàng Tô hỗn độn.

“Thật ra ý em lấy Tử Tam làm ví dụ chỉ là mua vài bộ đồ hiện đại mặc là được rồi, không nhất thiết phải mua đồ tây đó nha.” Đản Hoàng Tô uyển chuyển khuyên nhủ.

“Ta cảm thấy đồ tây rất được.” Tử Phủ Đế Quân biến tóc dài thành tóc ngắn, xoay qua xoay lại trước gương kiểm tra mọi góc độ, trông bên nọ ngó bên kia: “Có thể mua thêm mấy bộ, sau này mặc.”

Vì thế, uyển chuyển là cái gì Tử Phủ Đế Quân nghe không thủng.

Đản Hoàng Tô thẳng thắn: “Chắc tiền trong thẻ của em không có đủ.”

“Đừng lo, ta có tiền mặt.” Tử Phủ Đế Quân lấy từ trong không gian giới tử ra một...cục vàng.

Đản Hoàng Tô gập trở ngại: bờ tát ơi, để con chết đi cho xong!!!

“Vàng không phải là tiền mặt.” Đản Hoàng Tô giải thích.

“Lần trước tiểu nhị ở nhà ăn lấy.” Tử Phủ Đế Quân đưa ra bằng chứng.

Đản Hoàng Tô hoài nghi: “Anh chắc là anh cho người ta cơ hội từ chối?”

Tử Phủ Đế Quân chớp chớp mắt: “Có người từ chối lấy vàng sao?”

Có, đương nhiên là có!

Trong thời đại lừa đảo khắp nơi như thế này chỉ sợ không chỉ có người từ chối mà còn bị cảnh sát gõ cửa!

“Vậy không mua?” Tử Phủ Đế Quân hơi lưu luyến hình ảnh trước gương.

Đột nhiên Đản Hoàng Tô...Đản Hoàng Tô không đành lòng cự tuyệt!

Tử Phủ Đế Quân mặc đồ tây đúng rất đẹp trai, so với bộ đồ Hán xa hoa kia lại có thêm khí chất nghiêm túc cứng rắn.

Thật ra đây là quần áo của Zengna mà, Trư Bát Giới mặc vào cũng có được khí chất của thành phần tri thức chứ đừng nói!

Đản Hoàng Tô thở dài: “Để em nghĩ cách xem sao.”

Đản Hoàng Tô nhớ lại ký ức của kiếp trước, kết hợp chuyên ngành tin học của mình, rốt cuộc đã có thể nghĩ ra cách. Nàng đặt bàn chân lên quần tây của Tử Phủ Đế Quân: “Cho mượn chút pháp lực.”

Một cuộc xô xao ồn ào, duy vật và duy tâm hòa làm một, pháp sư cùng hacker liên hợp, cục vàng kia bay vào tài khoản bảo hiểm của nàng biến thành chi phiếu gửi ngân hàng.

Cuối cùng vấn đề tiền bạc cũng đã được giải quyết!

Đản Hoàng Tô lắc lắc cái đuôi: “Bây giờ anh mua được rồi đó.”

Ba bộ đồ tây, bốn cái áo sơ mi, sáu caravat, hai đôi giày da, năm cái thắt lưng...

Nửa tiếng sau, Đản Hoàng Tô không nói gì tựa vào lòng Tử Phủ Đế Quân nhìn bầu trời.

Được rồi, dù sao bây giờ cũng có tiền!

Đản Hoàng Tô chấp nhận, Đản Hoàng Tô lại hỏi: “Mua thêm ít trái cây gì đó?”

Trên cơ bản Đản Hoàng Tô cũng không rõ lần đầu tiên ra mắt ba mẹ vợ thì phải làm gì, nhưng đến tay không thì cũng hơi khó coi.

Tử Phủ Đế Quân vẫn chưa quen với bộ đồ mới, kéo kéo caravat nói: “Được.”

Mua một giỏ trái cây, đầy đủ chủng loại điểm trang xinh đẹp tươi mới.

Còn phải chuẩn bị gì nữa đây?

Đản Hoàng Tô cắn chân.

Tử Phủ Đế Quân kéo chân ra khỏi miệng nàng: “Đừng sợ.”

Hả? Mình đang sợ?

Đản Hoàng Tô bị câu nói của Tử Phủ Đế Quân nhắc nhở, hình như đúng là mình đang sợ hãi, từ lúc bắt được điện thoại của mẹ đã sợ.

Thật ra làm cho Tử Phủ Đế Quân hoành tráng như vậy thì có ích gì, chuẩn bị quà cáp như vậy thì có ích gì, dù thế nào đi chăng nữa cũng không thể giấu được sự thực bây giờ nàng đang là một con hồ ly.

Hoặc là khả năng chấp nhận sự thật của ba mẹ còn mạnh hơn so với nàng nghĩ? Là ba mẹ gọi điện trước cho nàng không phải sao.

Hay đây chính là ‘triệu chứng’ khi dắt bạn trai về gặp phụ huynh?

Đản Hoàng Tô hít sâu, lại hít sâu, đọc số nhà tên đường.

Sau đó, hai người vào thẳng phòng khách nhà nàng.

Đản Hoàng Tô [Đ], nhỏ giọng oán giận: “Anh thuận di đến cửa là được rồi, như vậy sẽ khiến ba mẹ em sợ đó.”

Tử Phủ Đế Quân chớp mắt, sau đó lập tức cả hai thuận di đến cửa...đúng lúc gặp phải bà Đản đi chợ mua đồ ăn cùng A Hoàng!

A Hoàng làm hết bốn phận gâu gâu, ban đầu bà Đản giật mình, vừa nhận ra Tử Phủ Đế Quân thái độ lập tức trở về bình thường: “Ồ ra là Tiểu Tử, cháu đến rồi sao, Tiểu Đản Hoàng nhà cô đâu rồi?”

“Mẹ, con ở đây.” Đản Hoàng Tô sợ hãi giơ chân lên.

Cầm bà Đản lập tức rớt xuống.

Mà A Hoàng “gruuu” một tiếng dài xong chạy như điên xuống lầu, có lẽ không thể chấp nhận được sự thật chạy đến công viên rơi lệ.

Tuy rằng đã nghe con nói trong điện thoại rằng bị biến thành hồ ly, nhưng nghe là một chuyện, thấy được lại là một chuyện khác.

Nhưng bà Đản không thể mất mặt như A Hoàng được.

Bà Đản dụi dụi mắt, dụi dụi mắt thêm một lần nữa, sau đó vững vàng gắp lại cầm.

“Ấy cha, vào nhà thôi, ba con đang chờ đó.” Bà Đản làm như không có việc gì ấn chuông cửa.

Ông Đản mở cửa: “Bà nó về rồi. Ồ, Tiểu Tử, cháu cũng đến rồi sao, vào nhà ngồi vào nhà ngồi, sao lại không thấy...”

Bà Đản đập ông Đản một cái thiệt mạnh, ra hiệu suyt suyt.

Ông Đản...ông Đản mạnh mẽ hơn bà Đản rất nhiều, chỉ giật mình một chút, lập tức cười ha hả: “Thì ra Tiểu Đản Hoàng của ba ở đây, thôi vào nhà vào nhà, đứng ở cửa làm gì!”

Vào nhà, thay dép, số chân của Tử Phủ Đế Quân bằng đúng số chân của ông Đản.

Ngồi xuống, pha trà, gọt một quả táo hai quả lê một quả dưa hami.

Ông bà Đản gọt rửa trái cây xong không biết làm gì, tay chân luống cuống, ngay cả tội lỗi liên đới của Đản Hoàng Tô cũng quên khiến Đản Hoàng Tô cùng Tử Phủ Đế Quân ngồi đối diện cũng không biết nói gì cho phải.

Bà Đản nhéo ông Đản, nhỏ giọng càu nhàu: “Ông nói gì đi, bình thường nói nhiều lắm mà, sao hôm nay không nặn được câu nào hết!”

“Ôi, tôi hoảng.” Ông Đản cũng nhỏ giọng đáp: “Cục cưng nuôi hơn hai mươi năm trời tự dưng biến thành cục lông như thế này trong lòng tôi phải hoảng chứ, bà nói xem, sau này con gái đi làm kiểu gì, lập gia đình sao đây?”

“Con nghĩ là con dẫn bạn trai về nhà ra mắt ba mẹ đó...” Đản Hoàng Tô nhắm mắt phát biểu, mặt già đỏ lên.

Đương nhiên mặt hồ ly thì không thấy đỏ.

Đản Hoàng Tô vừa nói xong ông bà Đản mới chợt nhớ tới trọng điểm, hôm nay là ngày con rể tới nhà!

Nghe nói con gái rước nhà mình may mắn được nam thanh niên nuôi dưỡng, vì thế một con rể nuôi dưỡng con gái của mình đang ngồi trước mặt — hai phụ huynh nhà họ Đản cũng có phần yên lòng.

“Mẹ đi nấu cơm, cả nhà cứ nói chuyện!” Bà Đản đi vào bếp, yên tâm cho con rể thi thố tài năng.

Ông Đản xin: “Hôm nay tôi không giúp bà được, tôi phải tâm sự với Tiểu Tử.”

Thật ra ý của tôi là phải xem xét con rể của tôi đó, xem có thể chăm sóc Tiểu Đản Hoàng nhà chúng ta nổi không.

“Được rồi được rồi!” Bà Đản hiểu ý, khoác tay ra hiệu chuẩn tấu.

Ông Đản cười ha ha ha, ngồi xuống cái sô pha nhỏ ngay bên tay phải Đản Hoàng Tô.

“Sao đột nhiên lại thành cục lông thế này?” Ông Đản nói nhỏ, không vội hỏi cung Tử Phủ Đế Quân, cẩn thận sờ sờ lông Đản Hoàng Tô như thể sợ dọa đến nàng vậy.

“Như vậy rất kỳ cục!” Đản Hoàng Tô kháng nghị: “Con đã hai mươi mấy tuổi rồi!”

Đồng thời Đản Hoàng Tô cũng giật mình, sao lúc Tử Phủ Đế Quân vuốt vuốt nàng nàng đâu cảm thấy kỳ cục chỗ nào?

Ông Đản không biết Đản Hoàng Tô giật mình, ông Đản chỉ nghe câu cầu nhàu kia hết sức quen tai, vì thế cho dù Tiểu Đản Hoàng nhà ông có thành gì đi chăng nữa vẫn là Tiểu Đản Hoàng ông nuôi nấng hơn hai mươi mấy năm.

Ông Đản vui tươi hớn hở chà chà tay: “Ây chà, Tiểu Đản Hoàng của ba lớn rồi, ra thiếu nữ rồi, còn dẫn cả bạn trai về nhà.”

Nói xong ông Đản chớp mắt với Đản Hoàng Tô: “Sao không giới thiệu Tiểu Tử cho ba đi?”

“Không phải con đã kể trong điện thoại rồi sao, con không tin mẹ không nói gì cho ba.” Đản Hoàng Tô lẩm bẩm, mặt già lại đỏ lên.

Chương 45 . có chuyện về nhà... (2)

“Con gái mắc cỡ rồi! Ba không hỏi con nữa, ba cứ đi hỏi bạn con là được!” Ba Đản dờ dạc nhìn nhìn Tử Phủ Đế Quân.

“Trông cậu rất có tinh thần, ha ha!” Ông Đản tới gần.

Đản Hoàng Tô...Đản Hoàng Tô nhìn xa xăm, cậu thanh niên không nhớ rõ chính mình bao nhiêu tuổi...

Nhưng Tử Phủ Đế Quân lại khiêm tốn gật đầu một cái: “Lão trượng cũng rất có tinh thần.”

“Ha ha, đều có tinh thần, đều có tinh thần.” Ông Đản vò đầu bứt tai một hồi lâu, cuối cùng không biết nên lòng vòng như thế nào đành trực tiếp hỏi thẳng: “Cậu họ gì? Nhà ở đâu? Làm việc gì? Tiền lương...”

Đản Hoàng Tô liếc liếc, ông Đản kịp thời sửa miệng: “Khu Nguyệt Tân mới bắt đầu bán nhà, ây chà, cậu có hứng thú mua nhà không, cũng cách đây khá gần, hai ông bà già chúng ta cũng tiện ghé thăm ~”

Đây, đây là gián tiếp hỏi năng lực kinh tế người ta...Đản Hoàng Tô che mặt.

Tử Phủ Đế Quân nghe nãy giờ không thủng, thành thành thật thật đáp có đầu có đuôi: “Ta họ Tử, ở tại Tử Thần Phủ, công việc bình thường, dạy vài đệ tử. Tử Thần Phủ của ta rất tốt, không tính chuyển nhà, cho nên không mua.”

“Là giáo viên dạy thay hay là dạy kèm tại nhà?” Ông Đản bắt đầu nghi ngờ nghề nghiệp Tử Phủ Đế Quân có thể nuôi dưỡng con gái rượu nhà mình hay không. Gia đình thế nào, mua được nhà hay không cũng không quan trọng — có thể ở chung với hai ông bà già đây thì còn mong gì hơn.

“Ba!” Đản Hoàng Tô nhin không nổi.

Đản Hoàng Tô giải thích cái gì gọi là huyễn huyễn: “Tử Phủ Đế Quân là thần tiên, thần tiên không giống với người, ảnh không cần công việc, không cần ăn cơm, không cần đi WC, không cần làm chi hết đó ba!”

Đản Hoàng Tô ngẩng đầu nhìn trời, càng ngày càng phát hiện từ ngữ của mình ít uyển chuyển hẳn đi.

Nhưng thẳng thắn cũng có cái hay của thẳng thắn, đơn giản hiểu luôn!

Ông Đản vỗ đầu: “Đúng rồi đúng rồi, con là đặc biệt.”

“Vậy bây giờ con được tính là thần tiên không?” Ông Đản hỏi Đản Hoàng Tô.

“Không tính ạ.” Đản Hoàng Tô trả lời, nếu tính thì ít nhất nàng cũng phải biến thân được chứ.

“Nếu nói như vậy thì con còn phải ăn cơm, còn phải đi...” Ông Đản đứng lúc cắt hai chữ quan trọng kia.

Đản Hoàng Tô gật đầu.

“Vậy cậu ta lấy cái gì mà nuôi con?” Xét đến cùng ông Đản chỉ quan tâm đến vấn đề này.

Tình yêu tình đương cái gì, bằng dáng dấp của con gái rệu nhà ông thì không thành vấn đề, mà cho dù có vấn đề ông cũng không thể giúp được. Bởi vậy thứ ông có thể quan tâm chỉ là cuộc sống vật chất của con, mà cuộc sống vật chất của thần tiên như thế nào thì quả là ông không biết nhiều lắm, phải hỏi cho rõ ràng.

“Dùng...” Đản Hoàng Tô nghĩ nghĩ, trả lời: “Dùng vàng đó ba.”

“Vàng?” Ông Đản nhớ lần trước Tử Phủ Đế Quân đến còn bận đồ thời cổ đại mới ngộ ra: “Thì ra xã hội thần tiên vẫn còn thực lạc hậu!”

Vì thế, đây chính là chân tướng của ba! Đản Hoàng Tô im lặng.

“Một tháng thì làm được bao nhiêu vàng?” Ông Đản lại hỏi.

Đản Hoàng Tô chớp chớp mắt: “Rất nhiều cơ.”

“Không phải ba không tin.” Ông Đản thanh minh: “Nhưng mà tai nghe không bằng mắt thấy đúng không?”

“Lấy vàng cho ba em xem đi.” Đản Hoàng Tô chỉ thị Tử Phủ Đế Quân.

Tử Phủ Đế Quân sờ sờ trong không gian giới tử, sờ thêm một lúc nữa, lấy ra...một cục ma tinh quặng.

“Đây là sao?” Tử Phủ Đế Quân giải thích: “Lần trước đi ma giới mua di động phải dùng ma tinh quặng, sau đó ta đào rất nhiều ma tinh quặng nên mới vớt hết đồ trong không gian giới tử, bây giờ chỉ còn lại nó.”

“Đây là thủy tinh...” Ánh mắt ba Đản sáng lòe: “Hay là nhựa?”

Thật ra ông Đản muốn hỏi đây có phải là kim cương không, nhưng mà hy vọng càng nhiều thất vọng cũng càng nhiều, ông quyết định nên liên tưởng đến cái gì thấp thấp một chút.

“Là ma tinh quặng ma giới.” Tử Phủ Đế Quân nói rõ.

Ông Đản nghiêng đầu nghĩ nghĩ: “Ngoại hối?”

Cũng coi như vậy, Đản Hoàng Tô gật đầu.

“Hối đoái với vàng như thế nào?” Ông Đản là người thực tế.

Đản Hoàng Tô...Đản Hoàng Tô nào biết hối đoái kiểu gì!

“Một đổi một.” Đản Hoàng Tô nói dối không chớp mắt.

Cục ma tinh quặng lớn như vậy mà 1:1 với vàng, ông Đản lập tức quên sạch số nợ trong lòng, tươi cười rạng rỡ.

Ông Đản lại hỏi: “Nhà cậu có mấy người?”

“Ba coi nhà Tôn Ngộ Không có bao nhiêu người?!” Đản Hoàng Tô liếc liếc, đây là vấn đề gì, hỏi thần tiên đâu thích hợp đâu!

“Đường Tăng, Trư Bát Giới, Tôn Ngộ Không, còn có đám khí hầu tử hầu tôn trên núi.” Ông Đản nghiêm trang.

Tử Phủ Đế Quân được nhắc nhở, đáp: “Tử Nhất, Tử Nhị, Tử Tam, Tử Tứ, Tử Ngũ, Tử Lục, Tử Khí, Tử Bát, Tử Cửu...Tử Bát Thập Nhất.”

Tử Phủ Đế Quân từ từ đếm từ Tử Nhất đến Tử Bát Thập Nhất.

Ông Đản bày tỏ suy nghĩ tự đáy lòng: “Tên người nhà cậu thật dễ nhớ.”

“Con còn tưởng ba định nói nhà nhiều người quá đi.” Đản Hoàng Tô lẩm bẩm.

“Không không không, ít nhất thì không bằng đám khí trên Hoa Quả Sơn.” Ông Đản đưa ra bằng chứng làm ví dụ.

So sánh Tử Thần Phủ với Hoa Quả Sơn...Đản Hoàng Tô nhìn xa xăm.

“Nhà cậu không ai phản đối gì sao?” Ông Đản cũng quan tâm tới vấn đề họ hàng sau này của Đản Hoàng Tô sau khi kết hôn.

Tử Phủ Đế Quân chớp chớp mắt: “Họ không dám.”

“Thì ra là gia trưởng!” Ông Đản chợt cảm thấy kính nể.

“Vậy bình thường cậu thích làm gì?” Ông Đản nghĩ, sở thích có thể phản ánh tính cách của một người.

“Thích?” Tử Phủ Đế Quân suy nghĩ một hồi cũng không nghĩ ra được cái gì, thẳng thắn: “Không có.”

“Ví dụ như hút thuốc? Uống rượu?” Ông Đản lấy chính thói quen xấu của mình ra làm ví dụ.

“Ta ích cốc đã lâu, không dùng thuốc rượu.” Tử Phủ Đế Quân không thẹn với lương tâm.

“Vậy đánh mặt chược hay bài bạc gì không?” Ông Đản lại hỏi.

Tử Phủ Đế Quân máy mắt liên tục: “Mạt chược hay bài bạc là gì?”

Tuy rằng không được thú vị nhưng cũng có thể coi như người đứng đắn nghiêm túc, ông Đản vừa lòng gật đầu.

Ông Đản còn muốn, còn muốn hỏi...hình như hết chuyện để hỏi rồi.

Ông Đản đẩy trái cây sang: “Ày, Tiểu Đản Hoàng, con ngồi chơi với bạn, ba vào bếp phụ mẹ một tay.”

Thật ra đi báo cáo chứ gì.

Đản Hoàng Tô hiểu hết, Đản Hoàng Tô yên lặng gật đầu.

Trong nhà bếp.

Bà Đản vừa cắt thái thái đồ ăn vừa nhỏ giọng hỏi: “Đã hỏi thăm rõ ràng hết chưa?”

Ông Đản: “Ừ.”

Bà Đản: “Làm nghề gì?”

Ông Đản: “Làm giáo viên.”

Bà Đản: “Thầy? Thầy dạy tiểu học, Trung học hay là Đại học? Nếu là giáo sư Đại học thì rất tốt.”

Ông Đản: “Hình như là giáo viên dạy thay.”

Bà Đản: “...”

Ông Đản vội vàng bổ sung: “Nhưng bà đừng lo, cậu ta còn kiếm được ngoại hối.”

Bà Đản giật mình: “Ra là dạy người nước ngoài!”

Ông Đản: “...”

Ông Đản: “Chuyện này không rõ ràng lắm, dù sao cũng dư dả nuôi được Tiểu Đản Hoàng nhà ta.”

Bà Đản: “Ừ, vậy nhà cửa chắc không có vấn đề gì đi.”

Nói xong bà Đản cười: “Tôi còn muốn hai đứa nó không có nhà ở, thế nào cũng phải ở chung với chúng ta.”

Ông Đản gật đầu: “Tôi cũng muốn vậy, nhưng hình như có nhà riêng, ở cái gì tử thần phủ, không biết khu này ở đâu, chắc trên trời.”

Bà Đản tiếc nuối thở dài: “Ài, cũng chứng tỏ cậu ta có năng lực kinh tế.”

Bà Đản lại hỏi: “Trong nhà có mấy người? Để ở chung không?”

Ông Đản: “Cậu ta là gia trưởng, Tiểu Đản Hoàng của tôi bước chân qua cửa nhà họ chắc chắn không ai dám tiếng nặng nhẹ gì. Nhưng nhà họ đông người, không biết Tiểu Đản Hoàng lấy chồng rồi có phải lo lắng nhiều chuyện không, làm đương gia rất mệt.”

Bà Đản trừng: “Ông cũng biết đương gia mệt mỗi à!”

Ông Đản: “Ày, bao năm bà nó vất vả!”

Đản mẹ hừ.

Ông Đản cười hề hề, tiếp tục nói: “Mà cậu ta không có thói quen sở thích gì, không thú vị cho lắm.”

Bà Đản chột: “Muốn cậu ta hoàn hảo như ông chắc!”

Ông Đản lại cười hề hề.

Ông Đản vẫn còn hơi lo lắng: “Tính tình Tiểu Đản Hoàng nhà chúng ta cũng im lặng nhiều, bà nói xem sau này hai đứa kết hôn rồi không có chuyện gì chứ?”

Bà Đản tức giận nhéo ông Đản: “Còn không phải tại ông, để cho con bé học tự nhiên gì chứ, học thành con mọt sách luôn!”

Ông Đản lẩm bẩm: “Là con muốn học mà.”

Bà Đản thở dài: “Con gái tôi luôn là người độc lập, lần này không phải vì ông nhập viện nó vội chạy về nên mình mới biết chuyện, không thì bây giờ tôi với ông cũng chẳng biết nó biến thành vậy.”

Nói tới đây bà Đản đưa tay lau nước mắt: “Con gái rượu nuôi hơn hai mươi mấy năm, nói biến thành cục lông là biến thành cục lông, ông nói coi, sau này con bé phải làm sao bây giờ, tôi lo gần chết.”

Ông Đản an ủi: “Cậu thanh niên kia là người đàng hoàng gia giáo. Bà xem, chẳng phải cậu ấy cũng chăm sóc Tiểu Đản Hoàng rất tốt hay sao. Bà đừng để chuyện cục lông gì trong lòng nữa, dù sao vẫn là con gái nhà mình, chưa bao giờ quên ba mẹ nó, còn đem cả thuốc đến cho tôi đấy thôi. Tôi nghĩ,

điều kiện trên trời chắc còn tốt hơn chúng ta nhiều lắm, dù sao cũng là thần tiên.”

“Ông nói cũng phải.” Bà Đản nghe xong cảm thán: “Không ngờ trên đời này đúng là còn thần tiên yêu ma, không biết họ sống như thế nào, có giống truyện cổ tích hay không nữa?”

“Tôi...tôi không biết thần tiên trong truyện cổ tích của bà sống như thế nào, tôi có bao giờ đọc ba cái thứ đó.” Ông Đản lau mồ hôi: “Bà đừng nghĩ nhiều như vậy, dù sao tôi cảm thấy cậu thanh niên kia rất tốt, có thể yên tâm!”

Bà Đản gật đầu: “Tôi rất tin tưởng vào mắt nhìn người của ông, bằng không năm đó sao ông theo đuổi tôi chứ.”

Ông Đản: “...”

Ông Đản cố gắng làm phụ bếp.

Đồng thời, trong phòng khách.

Tử Phủ Đế Quân lấy một con dao bạc ra, cắt thành từng miếng nhỏ đút cho Đản Hoàng Tô. Đản Hoàng Tô nhỏ giọng nói với Tử Phủ Đế Quân: “Cảm ơn.”

“Cảm ơn cái gì,” Tử Phủ Đế Quân bày tỏ: “Chúng ta là người yêu.”

“Không phải em nói chuyện này.” Đản Hoàng Tô giải thích: “Ý em muốn cảm ơn anh vì nói chuyện với ba em như vậy, rất kính trọng, hỏi gì đáp nấy nữa, không tỏ ra ta đây gì nha.”

“Ta đây?” Tử Phủ Đế Quân không hiểu.

“Đại ý là cả vú lấp miệng em, hất hàm cao ngạo các thứ, trên trời dưới đất ở giữa là anh đó.” Đản Hoàng Tô giải thích.

“Đó là ta đây...” Tử Phủ Đế Quân nhíu mày: “Bình thường ta rất ta đây sao?”

“So với bọn Tử Tam là như vậy.” Đản Hoàng Tô thành thực trả lời.

Được rồi, Tử Phủ Đế Quân thừa nhận, bình thường hẳn rất ta đây, nhưng...

“Chuyện này không giống,” Tử Phủ Đế Quân giải thích: “Tử Tam là đệ tử của ta, ba nàng là nhạc phụ của ta.”

“VẬY sao?” Mắt môi Đản Hoàng Tô cong cong, há mồm đòi: “Không ăn táo nữa, em muốn ăn dưa hami.”

Tử Phủ Đế Quân lại gọt dưa hami cho nàng ăn.

Hai bên vừa nói chuyện vừa ăn cơm.

Trong bữa cơm, Tử Phủ Đế Quân quen tay đút Đản Hoàng Tô, gỡ xương cắt thức ăn, đút vô cùng cẩn thận khiến hai phụ huynh trở mắt nhìn.

Đản Hoàng Tô 囧: “Ba mẹ không ăn sao?”

“Ăn.”

“Ăn.”

Hai phụ huynh cười, bây giờ mới thực sự yên tâm. Cậu thanh niên này tự nhiên chăm sóc, đút cơm cho Tiểu Đản Hoàng nhà họ như vậy rồi thì còn gì mà lo lắng nữa?”

Chẳng những yên tâm, mà còn vừa lòng.

Nếu phải có một điều không hài lòng, thì phải là...

Bà Đản kề sát vào tai Đản Hoàng Tô dặn dò: “Bây giờ ba mẹ cũng biết chuyện rồi, không phải giấu diếm gì hết, nhớ thường xuyên về nhà!”

Ông Đản bổ sung: “Nếu không có gì bất tiện.”

Chương 46 . có một quả bom...

Giải quyết xong chuyện phụ huynh, Đản Hoàng Tô cùng Tử Phủ Đế Quân quay về Tử Thần Phủ.

Tử Phủ Đế Quân bận rộn nghiên cứu thuật pháp phòng ngự, nghiên cứu phương pháp dạy học hiện đại, còn nghiên cứu cách biến baidu mang theo bên cạnh.

Đản Hoàng Tô bị Tử Phủ Đế Quân cưỡng chế tập trung tu luyện, tiếp xúc với các thuật pháp cao cấp, còn phải ăn các loại đan dược cho thân thể khỏe mạnh.

Còn chuyện luận văn...thầy giáo đã vậy rồi thì quan tâm luận văn cái mớ gì!

Cứ như vậy việc đến rồi lại việc đi, ngày ngày trôi qua như dòng nước chảy, công việc Tử Phủ Đế Quân tiến hành đã có khởi sắc, Đản Hoàng Tô cũng coi như tiến bộ đôi phần.

Hôm nay Tử Thập Nhất báo cáo có người từ long cung tới.

Người đến là một con rùa, một con rùa đỏ rực vô cùng bắt mắt, Tử Phủ Đế Quân lại ôm Đản Hoàng Tô cùng nhau đón tiếp.

Đản Hoàng Tô thiệt đau lòng —— rất cuộc là giống rùa nào đã biến dị đến mức hủy hoại màu sắc vốn có của rùa thế này!

Đang lúc đau lòng, chú rùa cung kính đưa ra tấm thiệp cưới đỏ thắm, từ từ lên tiếng: “Đầu tháng ba là ngày tổ chức hôn lễ của Tam công chúa Đông hải long cung chúng tôi, Long quân phái tiểu nhân tới đây đưa thiệp mời cho Tử Phủ Đế Quân.”

“À, Tiểu Bạch xuất giá.” Tử Phủ Đế Quân đưa tay nhận thiệp mời.

“Anh nói là Tiểu Bạch lần trước?” Đản Hoàng Tô hỏi lại.

“Chính là Ngao Ngưng Vận, chúng ta đã gặp một lần, nàng còn phun hai ngụm nước Long Diên Hương lên người Tiểu Bạch.” Tử Phủ Đế Quân trả lời.

Chuyện này nghĩ lại còn thật tiếc nuối, Đản Hoàng Tô thở dài.

“Chú rể là ai cơ?” Đản Hoàng Tô rất quan tâm tới vấn đề này.

Tử Phủ Đế Quân nhìn thiệp cưới trả lời: “Ngao Bại, cũng chính là Long Ngũ Tây Hải.”

“Ngao Bại?” Đản Hoàng Tô xót cho tình cảm của Ngao Ngưng Vận, vẫn còn ấn tượng sâu với cái tên này.

“Ngao Bại.” Tử Phủ Đế Quân gật đầu, tự nhiên nói với chú rùa đỏ rục kia: “Thay ta trả lời cho Long quân, ta nhìn Tiểu Bạch trưởng thành, ngày nàng xuất giá nhất định ta sẽ đến chúc mừng.”

Vì thế, đây có thể coi như là chuyện vui sao?

Đản Hoàng Tô thở dài.

Rùa cáo từ, Đản Hoàng Tô không nhịn được hỏi Tử Phủ Đế Quân: “Vậy Tiểu Bạch cứ thế mà lấy Long Ngũ?”

Tử Phủ Đế Quân im lặng trong chốc lát, nói: “Tiểu Bạch gả cho Long Ngũ chưa hẳn là chuyện không tốt.”

“Vì sao?” Đản Hoàng Tô không hiểu.

“Diêm Quân vô tình.” Tử Phủ Đế Quân giải thích: “Người phán quyết chuyện sống chết luân hồi không thể có tình, nếu có tình có lòng phán xét dễ sinh ra lệch lạc, nhân gian sẽ trở nên hỗn loạn, cho nên Diêm Quân đầu tiên đã tự phong ấn thất tình lục dục của mình.”

“Vậy sao?” Đản Hoàng Tô giật mình: “Thì ra làm Diêm vương cũng không dễ dàng.”

Tử Phủ đế quân gật đầu.

Đản Hoàng Tô rầu rĩ: “Sao Tiểu Bạch có thể phải lòng một người vô tình như vậy được chứ?”

“Ta không phải Tiểu Bạch.” Tử Phủ Đế Quân cũng buồn.

Bởi vậy sau khi nhận được thiệp cưới rồi mà hai người không chút gì gọi là mừng vui, nhưng cho dù như thế nào đi chăng nữa cũng phải chuẩn bị quà cáp. Tử Phủ Đế Quân lại là bạn bè thân thiết với Long Quân, lại là người nhìn Ngao Ngưng Vận trưởng thành, đứng đầu trong tiên giới, không thể qua loa chuyện này.

Tử Phủ Đế Quân ôm Đản Hoàng Tô lục tung Tử Thần Phủ lên.

Hoàng kim, thô tục!

Bảo ngọc, thô tục!

Trân châu san hô, long cung có đầy!

Tiên đan linh dược, có bao nhiêu hẳn đã cho Đản Hoàng Tô ăn hết!

“Hay là mình tặng Tiểu Bạch thăm nhưng tuyết đi.” Đản Hoàng Tô ‘suy bụng ta ra bụng người’, ít nhất, nàng vẫn thích một món quà như vậy.

“Rất được.” Tử Phủ Đế Quân sờ cằm.

“Đi thôi, chúng ta tìm Diệp y tiên tử.” Tử Phủ Đế Quân ôm Đản Hoàng Tô ra ngoài.

Đản Hoàng Tô BLX, nhớ ngày nào đó nàng cũng muốn thăm nhưng tuyết, người này đã trả lời —— chờ nàng có thể nói thì tự đi tìm Diệp y tiên tử dặt cho một cái là được.

(BLX: trái tim thủy tin tan vỡ.)

Đản Hoàng Tô thực khó chịu!

Sau đó Đản Hoàng Tô lại cảm thấy chính mình thiệt kiêu ngạo.

Tử Phủ Đế Quân thực không hiểu, nhìn đám sương mù không ngừng biến hóa trên người nàng, Tử Phủ Đế Quân hỏi: “Sao?”

Thật ra nàng có quyền lợi kiêu ngạo chứ bộ!

Đản Hoàng Tô chột Tử Phủ Đế Quân: “Vì sao em nói tặng Tiểu Bạch là anh đi tặng Tiểu Bạch, còn em muốn anh lại bảo em tự đi tìm Diệp y tiên tử cơ?”

“Bởi vì Tiểu Bạch không có lông nàng có lông.” Tử Phủ Đế Quân đáp.

Có lông hay không có lông liên quan gì? Đản Hoàng Tô nhìn xa xăm.

Một lúc sau Đản Hoàng Tô đã biết, chuyện này không chỉ liên quan tới có lông hay không có lông mà còn liên quan vô cùng sâu sắc.

Dưới con thoi tiên, một chùm lông khuyến của Tử Phủ Đế quân lập tức biến thành một sợi thật dài, sau đó được khung cử dặt lại, rồi Diệp y tiên tử lại

dùng một bàn chải lông chải chải quét quét mấy lần, một tấm thảm nhung tuyết đã ra đời.

“Rất đẹp!” Đản Hoàng Tô cảm thán.

“Tất nhiên!” Mặt mày Tử Phủ Đế Quân cong cong: “Lông ta.”

“Không phải em nói anh, em nói Điệp y tiên tử ấy.” Đản Hoàng Tô cảm thán: “Một năm lông chó như vậy mà còn có thể dệt ra cái thảm nhung tuyết lớn thế kia, đây là kỹ thuật cao siêu nào!”

Tử Phủ đế quân: “...”

Lần này đến lượt mặt mày Điệp y tiên tử cong cong: “Lông của cô cũng có thể dệt được như vậy.”

“Thật sao!” Ánh mắt Đản Hoàng Tô sáng lên, vui vẻ nhắc cái đuôi đưa qua: “Vậy làm phiền chị.”

Nghĩ nghĩ một chút, Đản Hoàng Tô còn nói: “Hãy dệt một cái khăn choàng cổ.”

“Nàng muốn khăn choàng cổ làm gì?”

Một chú hồ ly vàng óng mang một cái khăn quàng cổ vàng óng, Tử Phủ Đế Quân không thể tưởng tượng được.

“Lúc Tiểu Bạch kết hôn anh không dẫn em đi sao?” Đản Hoàng Tô hỏi Tử Phủ Đế Quân.

“Tất nhiên phải dẫn.” Tử Phủ Đế Quân đáp,

“Thì đó nha, anh tặng thảm rồi thì em cũng không thể đi tay không được.”

Đản Hoàng Tô xòe chân.

“Nàng chung với ta.” Tử Phủ Đế Quân tự nhiên đáp.

Đản Hoàng Tô nhận nhạo, nhưng Đản Hoàng Tô vẫn nói: “Nếu em đủ khả năng làm thì cứ để em làm.”

Chủ yếu là nàng rất đồng cảm với Ngao Ngưng Vận!

Đương nhiên, Đản Hoàng Tô không nói ra làm gì.

Lát sau, một cái thảm vàng óng cùng khăn choàng cổ hồ ly đã làm xong.

Điệp y tiên tử chìa tay: “Cảm ơn, hân hạnh chiếu cố.”

“Thu...thu phí!” Đản Hoàng Tô cà lăm.

“Buôn bán nhỏ.” Mắt Điệp y tiên tử càng lúc càng cong.

“Thu...thu phí như thế nào?” Đản Hoàng Tô lo lắng, sợ gặp phải sư tử.

Quả nhiên, Điệp y biến thành sư tử: “Một trăm lượng, hoàng kim.”

“Làm sao bây giờ?” Đản Hoàng Tô bò lên vai Tử Phủ Đế Quân thì thào, nàng nhớ bây giờ hẳn không có hoàng kim.

Mặt Tử Phủ Đế Quân không hề biến sắc lấy mấy cục ma tinh quặng từ không gian giới tử ra.

“Đây là cái gì?” Điệp y tiên tử nhìn không ra.

“Ngoại hối.” Tử Phủ Đế Quân nhớ ông Đản nói như vậy.

“Ài, ta đây chỉ nhận hoàng kim. Á ——“ Điệp y tiên tử với với, không túm nổi góc áo Tử Phủ Đế Quân.

Chạy trốn thành công, Đản Hoàng Tô cảm thán: “Thiên đình quá đen tối!”

Sau đó Đản Hoàng Tô còn nói: “Hèn gì Tử Thần Phủ không động khói lửa!”

Tử Phủ đế quân: “...”

Tử Phủ Đế Quân: Tử Thần Phủ không động khói lửa không phải vì tiết kiệm!

“Thật ra toàn bộ thiên đình chỉ có Điệp y tiên tử lấy tiền.” Tử Phủ Đế Quân nhin không được giải thích.

“Vì sao?” Đản Hoàng Tô đoán, chẳng lẽ vì mê tiền?

“Bởi vì nàng ấy lười.” Tử Phủ Đế Quân đáp.

Quả nhiên, việc thu phí này đã hãm hại bao nhiêu người nghèo chứ!

Đản Hoàng Tô hiểu ra, gật gật đầu.

“Sau đó thì sao?” Đản Hoàng Tô hỏi Tử Phủ Đế Quân.

Tử Phủ Đế Quân không hiểu: “Sau đó?”

Vì thế không có sau đó, ước hẹn là cái gì, lãng mạn là cái gì, cũng chẳng có vợ chồng già, cứ tiếp tục tập trung tĩnh tọa, tu luyện các thuật pháp cao cấp, ăn các loại đan dược cho thân thể khỏe mạnh, tranh thủ lớn lên.

Đây là thần tiên, là thần tiên!

Đơn giản, buồn tẻ.

Cũng may lâu lâu còn lên mạng chơi được, Đản Hoàng Tô càng lúc càng cả thấy việc sống chết lắp mạng cho Tử Thần Phủ quả thực sáng suốt!

Chương 47 . có cái đám cưới...

Thời gian thấm thoắt đã bước sang tháng ba, ngay từ sáng sớm đã có người đến đón Tử Phủ Đế Quân.

Tứ kỵ long liễn.

Rồng này không phải rồng bình thường, có ghế ngồi, có kiệu xa hoa, cũng có thể kéo xe.

Bốn con rồng kéo long liễn so với tường vân hoa hòe của Tử Phủ Đế Quân chỉ hơn chứ không kém, một lát sau đã đưa hai người đến long cung.

Lần này không phải thuận di cho nên không trực tiếp vào phòng Ngao Ngưng Vận mà đi tới trước cửa, cùng Long quân hàn huyên một lát. Đường nhiên dịp khuê nữ Long quân xuất giá, khách khứa nhiều như mây sa, không có nhiều thời gian dành cho Tử Phủ Đế Quân, chỉ vài phút sau Tiểu Bạch đã cho người mời cả hai qua.

Căn phòng vốn mang sắc lạnh nay đã được trang hoàng bằng màu đỏ bắt mắt, chỉ là cô dâu Ngao Ngưng Vận lại lạnh te, mũ phượng khăn đỏ vẫn còn nằm trên giường, còn nàng vẫn mặc váy áo màu xanh thanh khiết.

“Tiểu Bạch, Long Ngũ cũng tốt.” Tử Phủ Đế Quân an ủi Ngao Ngưng Vận.

Ngao Ngưng Vận ôn hòa trả lời: “Bây giờ tốt hay không tốt cũng đã như vậy.”

Những lời này dường như đã có ý chấp nhận số phận, Tử Phủ Đế Quân cũng không thể nói gì.

Tử Phủ Đế Quân lấy cái thảm nhung tuyết trắng tinh ra: “Ta cũng không có gì quý giá tặng người, ta đã thêm pháp lực vào cái thảm này, lúc người thăng thần cũng có thể giúp người chặn lôi kiếp.”

Ồ, còn thêm pháp lực vào nữa?

Đản Hoàng Tô gãi gãi đầu, lấy khăn choàng cổ ra: “Đây là quà của ta, chỉ thêm vào ấm áp.”

“Đa tạ.” Ngao Ngưng Vận nhận lấy.

“Tiểu Bạch...” Tử Phủ Đế Quân muốn nói lại thôi.

Ngao Ngưng Vận bĩu môi: “Nước Long Diên Hương chứ gì.”

Tử Phủ Đế Quân hơi ngại: “Ta cũng biết ép nước Long Diên Hương không dễ, nhưng...”

“Ta biết rồi.” Ngao Ngưng Vận thở dài: “Lúc người tặng chiếc thảm này ta đã thấy người muốn nước Long Diên Hương kia bao nhiêu, làm sao ta có thể để người thất vọng được.”

“Cái thảm này mạnh lắm hay sao?” Đản Hoàng Tô tò mò hỏi.

“Thêm vào ba ngàn năm tu vi, người nói thử xem?” Ngao Ngưng Vận không đáp hỏi lại.

Ngay cả một đời Phong Tiểu Ngũ cũng chỉ có thể sống mới ba ngàn năm mà thôi!

Nhưng mà lúc ở dục vọng chi uyên hãn đã tổn thất rất nhiều pháp lực, bây giờ lại đổ nhiều pháp lực vào cái thảm này như vậy...Đản Hoàng Tô lo lắng nhìn Tử Phủ Đế Quân.

“Ta đi làm nước Long Diên Hương cho các người.” Ngao Ngưng Vận cáo từ.

Đản Hoàng Tô cọ cọ Tử Phủ Đế Quân: “Thật ra em biến thành người muộn chút cũng đâu có sao, anh đừng lãng phí nhiều tu vi như vậy.”

“Ta cũng nên tặng quà mừng cho Tiểu Bạch.” Tử Phủ Đế Quân nói nhẹ như không, không thừa nhận đây là vì nàng.

Đản Hoàng Tô chột cảm thấy ấm áp, không biết nên nói gì.

Tử Phủ Đế Quân vuốt vuốt lông nàng: “Đợi nàng biến thành người, chúng ta cũng thành thân, được không?”

Ờ, đây chính là câu nghi vấn chứ không phải câu cầu khiến!

Đản Hoàng Tô hơi ngạc nhiên.

Chuyện Đản Hoàng Tô ngạc nhiên chính là mình lại không hề cảm thấy bất mãn gì với chuyện cầu hôn qua loa như vậy, còn thấy hạnh phúc vui vẻ.

Chẳng lẽ mình lại muốn cưới chồng gấp như vậy? Đản Hoàng Tô nóng mặt.

Tử Phủ Đế Quân không nghe câu trả lời, có phần không yên: “Sao, nàng không muốn? Ta nghĩ đây là chuyện nước chảy thành sông.”

“Là vì nước chảy thành sông.” Đản Hoàng Tô giải thích: “Cho nên không dám tin anh còn hỏi ý kiến của em.”

“Vậy ý nàng là không phản đối?” Tử Phủ Đế Quân thả lỏng.

“Phản đối rồi e còn dẫn anh về gặp ba mẹ em sao.” Đản Hoàng Tô lăm băm.

“Nàng rất để ý đến người nhà của mình.” Tử Phủ Đế quân nói, lần này lại là câu khẳng định.

“Người nhà? Người nhà có cái gì tốt mà để ý.” Ngao Ngưng Vận cười lạnh bê bộ ấm chén (hay đồ uống rượu?) đi vào, sắc mặt trắng xanh.

Nhìn nàng tức giận đến mức hóa xanh như vậy, Đản Hoàng Tô không biết nên nói gì cho phải, đành lấy chuyện sức khỏe ra làm đề tài: “Sao nhìn người mệt mỏi như vậy, người bệnh à?”

“Không phải.” Tử Phủ Đế Quân giải thích: “Nếu không có cỏ Long Diên Hương, Tiểu Bạch muốn làm nước Long Diên Hương phải dùng một ngàn năm tu vi.”

Vì thế, ý ở đây là ba ngàn năm đổi một ngàn năm?

Đản Hoàng Tô cảm thấy thực nhức đầu.

“Uống đi.” Tử Phủ Đế Quân rót ra một tách nhỏ đưa tới trước mặt Đản Hoàng Tô.

Lần này Đản Hoàng Tô không dám lãng phí, uống sạch không chừa một giọt nào.

Uống xong ly này lại còn uống một ly khác, nước Long Diên Hương không giống với quả đào mật, cho dù uống bao nhiêu lần mỗi một ly đều tương ứng với trăm năm tu vi. Nhưng ăn đào mật hay uống nước Long Diên

Hương vào cũng khiến người ta mệt rũ rời, vì chúng cần thời gian thân thể hoàn toàn thả lỏng mới có thể dung hợp được.

Vì thế, Đản Hoàng Tô lại cảm thấy mệt nhọc là chuyện không thể tránh khỏi.

Đản Hoàng Tô chỉ kịp lẩm bẩm một câu “Thất lễ” xong đã chìm vào giấc ngủ sâu trong lòng Tử Phủ Đế Quân.

“Để lên giường của ta đi.” Ngao Ngưng Vận đề nghị.

“Không cần thiết, ta ôm là được.” Tử Phủ Đế Quân bế Đản Hoàng Tô đã thành quen.

Ngao Ngưng Vận đưa ra ý kiến: “Lát nữa mà biến thân...”

Tử Phủ Đế Quân nhớ tới chuyện Đản Hoàng Tô biến thân lần trước, mũi nóng lên, lại chảy máu mũi.

Ngao Ngưng Vận: “...”

“Cầm thú!” Ngao Ngưng Vận nhỏ giọng nói.

Biểu cảm trên mặt Tử Phủ Đế Quân đang hết sức đè nén.

“Vậy người cho ta mượn giường.” Tử Phủ Đế Quân lau máu mũi, ngượng ngùng bế Đản Hoàng Tô đặt xuống giường Ngao Ngưng Vận, nghĩ nghĩ, lại đắp chăn cho nàng, xong ngồi bên cạnh ngắm ngời nhìn.

Khóe miệng Ngao Ngưng vận giật giật: “Người cứ tính ở đây trông nàng?”

Tử Phủ Đế Quân nghe không hiểu, chớp mắt.,

“Ý ta là,” Ngao Ngưng Vận không chịu được nữa trừng mắt: “Hôm nay là ngày khuê nữ của huynh đệ Long quân người xuất giá, bận rộn đón khách như vậy mà người không giúp một tay.”

Tử Phủ Đế Quân bị nói đến mức ngồi không nổi, đành phải đứng dậy.

Đi tới cửa hẳn còn không quên nhắc nhở Ngao Ngưng Vận: “Tiểu Bạch, đừng bao giờ nghĩ tới chuyện để nàng gả cho Long Ngũ thay người.”

“Người không cho ta Định nhan đàn thì ta để nàng gả đi bằng cách nào!”

Ngao Ngưng Vận tức giận nói.

Tử Phủ Đế Quân cũng nghĩ như vậy, yên tâm rời đi.

Đúng là Ngao Ngưng Vận không có Định nhan đan, nhưng nàng có Dịch dung đan.

Tử Phủ Đế Quân vừa đi Ngao Ngưng Vận đã lập tức đóng cửa lại, sau đó ngồi bên cạnh canh giữ.

Nước Long Diên Hương trong cơ thể Đản Hoàng Tô từ từ có tác dụng, thân hình Đản Hoàng Tô từ từ lớn dần, tai chằm chằm biến tròn, lớp lông vàng óng ánh trên đầu cũng biến thành mái tóc dài đen mượt. Ngao Ngưng Vận lập tức lấy quả gỗ, nhét vào miệng Đản Hoàng Tô, sau đó lấy Dịch dung đan đổ vào lòng bàn tay xoa xoa, bôi kín mặt mình.

Một lát sau Dịch dung đan thành hình, Ngao Ngưng Vận nhẹ nhàng kéo xuống, cẩn thận đắp lên mặt Đản Hoàng Tô. Lập tức, Đản Hoàng Tô không còn là Đản Hoàng Tô, Đản Hoàng Tô thành Ngao Ngưng Vận!

Ngao Ngưng Vận lẩm nhẩm đọc vài câu chú, kéo Đản Hoàng Tô vẫn còn mê man lên ghế, đánh giá từ trên xuống dưới một hồi mới vừa lòng cười, giúp Đản Hoàng Tô mặc váy cưới đội mũ phượng trùm khăn đầy đủ. Vài phút sau, Đản Hoàng Tô đã trở thành Ngao Ngưng Vận đang chuẩn bị xuất giá.

Đương nhiên có ngoại hình giống hệt nhau vẫn chưa đủ, Ngao Ngưng Vận nhả long châu của chính mình ra, để nó bay quanh Đản Hoàng Tô một vòng. Như vậy không chỉ có ngoại hình tương tự, mà hơi thở cũng hệt nhau. Nghĩ nghĩ, Ngao Ngưng Vận lại dùng chiếc khăn choàng hồ ly Đản Hoàng Tô tặng nàng biến thành một chú hồ ly song vĩ khác đặt lên giường.

Cuối cùng Ngao Ngưng Vận tự biến mình thành nhỏ xíu, ẩn nấp dưới khăn voan hồng của Đản Hoàng Tô.

Giờ lành đã đến, Đản Hoàng Tô mặc váy cưới đội mũ phượng thuận lợi được nhét vào kiệu hoa, Tử Phủ Đế Quân chỉ cảm thấy hơi thở người ngồi trong kiệu hoa có phần quen thuộc, nhưng rõ ràng đây chính là mùi của Tiểu Bạch, mà Tiểu Bạch lại không có Định nhan đan, không thể biến Đản Hoàng Tô thành chính mình được.

Nhưng Tiểu Bạch lại là người rất cứng đầu, Tử Phủ Đế Quân lo lắng chạy đến phòng nàng xem xét, ừm, Đản Hoàng Tô vẫn còn ngủ trên giường, Tử Phủ Đế Quân yên tâm, đi uống rượu.

Rượu quá ba lượt, khách khứa lục tục ra về, Tử Phủ Đế Quân nhin không được đi nhìn Đản Hoàng Tô.

Trong chăn vẫn là một cục lông nho nhỏ, cái đầu hồ ly vàng óng lộ ra bên ngoài cũng y hệt lúc nàng vừa ngủ, Tử Phủ Đế Quân cảm thấy có chuyện không ổn. Đã qua một thời gian khá dài, không lý nào Đản Hoàng Tô vẫn còn trong lốt hồ ly, trừ khi thứ Tiểu Bạch đưa ra không phải nước Long Diên Hương.

Trong khi chính bản thân hẳn đã tặng một món quà lớn như vậy mà Tiểu Bạch chỉ đáp lễ bằng gió Tây Bắc, đúng là không thể chấp nhận được! Tử Phủ Đế Quân thấy không ổn, chạm vào Đản Hoàng Tô...không có nhiệt độ cơ thể.

Lúc này Tử Phủ Đế Quân mới giật mình đi lay nàng, nhưng sao Đản Hoàng Tô còn đây, chỉ là khăn choàng hồ ly nàng tặng Ngao Ngưng Vận lúc nãy. Tử Phủ Đế Quân xù lông, đi khắp long cung tìm Ngao Ngưng Vận.

Sao Ngao Ngưng Vận còn ở long cung cho được!

Ngao Ngưng Vận hộ tống Đản Hoàng Tô đến Tây Hải, chờ Đản Hoàng Tô bái thiên địa, đưa vào động phòng xong lập tức đi Minh giới, để mặc Đản Hoàng Tô ngồi một mình trong động phòng.

Lúc này Đản Hoàng Tô đã tỉnh, nhưng vì tác dụng của quả dược khổng chế, nàng chỉ có thể để Ngao Ngưng Vận điều khiển, bắt làm cái gì thì phải làm cái đó, Ngao Ngưng Vận đi rồi nàng cũng chỉ có thể chờ người ta ngồi, không nói được, cũng không làm gì được.

Không ngờ chuyện bi thảm này còn có thể xảy ra với mình, Đản Hoàng Tô vừa nghĩ đến đã muốn nổi cáu.

Đang lúc cáu giận muốn dùng chùy đập Ngao Ngưng Vận như đập máy tính, Long Ngũ Ngao Bại đã bước vào.

Bây giờ hẳn là thời điểm Tây Hải long cung mở tiệc đón tiếp khách khứa, đúng ra Ngao Bại nên bận rộn khoản đãi người ta. Nhưng hẳn nóng ruột, tranh thủ chút thời gian vội chạy vào động phòng.

“Tam tử,” Ngao Bại mắc cỡ, hẳn ngồi xuống bên cạnh Đản Hoàng Tô, cầm lấy tay nàng: “Không phải ta đang nằm mơ đúng không, Tam tử, ta thực sự đã lấy được nàng.”

Đản Hoàng Tô xù lông.

Trước giờ Đản Hoàng Tô không thích gần gũi người khác giới, ngay cả ngồi gần nàng cũng cảm thấy khó chịu. Nếu như bình thường, kiểu ngồi sát rạt lại còn cầm tay nắm chân như Ngao Bại này nàng đã tát cho một cái nổ đom đóm mắt, nhưng bây giờ không phải bình thường, nàng bị thuốc khống chế, chỉ có thể yên lặng, yên lặng xù lông.

Mà Ngao Bại không thể nhìn ra chuyện yên lặng xù lông này, Ngao Bại chỉ thấy nàng không giãy dụa không phản kháng, nghĩ nàng đã ngầm đồng ý, gan to ra, đưa tay ôm thắt lưng nàng: “Tam tử, từ nay chúng ta là vợ chồng...”

“Bốp!”

Đản Hoàng Tô không thể nhịn được nữa, con tim bùng nổ, rốt cuộc phá tan hiệu lực của thuốc, chiếm lấy tự do...cho Ngao Bại một cái tát.

Ngao Bại không kịp đề phòng, cái tát kia thực mạnh, mạnh đến mức khiến hẳn lăn xuống đất.

“Tam tử,” Ngao Bại ầm a ầm ức nói: “Bây giờ chúng ta là vợ chồng rồi.”

“Có điên mới là Tam tử nhà ngươi!” Đản Hoàng Tô phát cáu kéo giạt khăn voan xuống, lột luôn lớp mặt nạ hành hạ nàng.

Lúc kéo khăn voan xuống nàng giạt mình sững sốt, Long Ngũ Ngao Bại này sở hữu một khuôn mặt em bé bầu bĩnh, đôi mắt to sáng trong, da dẻ trắng ngần, môi hồng hồng mềm mềm, kiểu gì cũng không nhìn ra đâu là vẻ đẹp trai sáng lán của nam tử hán đại trượng phu trưởng thành, hèn gì Ngao Ngưng Vận không muốn lấy hẳn!

Chương 48 . có một Chương không tên...

(1)

Ngao Bại cũng giật thót.

“Á, người là ai! Tam tử đâu?” Ngao Bại hết hồn quát.

“Nếu người đang hỏi Ngao Ngưng Vận,” Đản Hoàng Tô cũng tức giận nói: “Ta đây cũng đang muốn tìm!”

Thật là, Ngao Ngưng Vận không muốn lấy Long Ngũ thì chẳng lẽ Đản Hoàng Tô nàng muốn lấy sao, dùng tới thủ đoạn tòi tệ như vậy bầy nàng, thực sự khiến nàng phát cáu. Đản Hoàng Tô vốn thông cảm với Ngao Ngưng Vận chuyện cưới xin treo ngoe này, nhưng bây giờ tất cả đã bay sạch!

Vấn đề Ngao Bại cũng không biết Đản Hoàng Tô cũng là người bị hại, Ngao Bại bị kích thích, áp sát tới túm chặt hai tay Đản Hoàng Tô lắc lắc: “Tam tử của ta đâu, người giấu Tam tử của ta ở đâu?”

“Bỏ tay ra! Ta bảo người bỏ tay ra!” Đản Hoàng Tô không thể làm quen được với loại cảm giác gần gũi người khác như vậy, nàng ra sức vùng vẫy. Chỉ là lúc này Ngao Bại không kịp đề phòng mới bị nàng tát một cái ngã lăn xuống đất, bây giờ hấn đã tỉnh táo lại, sao có thể dễ dàng bị nàng vùng ra, dù sao hấn cũng là một con rồng ít nhất có vạn năm tu vi.

Đương nhiên trước mặt những con rồng khác thì hấn vẫn khá trẻ.

Thanh niên rồng cũng ra sức lay Đản Hoàng Tô: “Người nói cho ta biết người giấu Tam tử ở đâu, nhanh lên!”

Vì thế, Ngao Bại này không chỉ có gương mặt shota, mà tư duy cũng shota luôn.

(shota: cậu bé.)

Khóe miệng Đản Hoàng Tô giật giật: “Ta giấu làm gì, là Ngao Ngưng Vận cài bẫy để ta lấy người được không!”

“Ta không tin!” Ngao Bại lắc đầu.

“Chẳng lẽ người không biết thật ra...” Đản Hoàng Tô vừa nói được một nửa đã cảnh giác nuốt xuống mấy từ quan trọng, đó là chuyện riêng tư của người ta, sao nàng có thể dễ dàng nói ra miệng như vậy.

Mà kết quả của việc không nói này chính là Ngao Bại tiếp tục lắc: “Nói mau, người giấu Tam tử của ta ở đâu!”

Thật ra hẳn không chỉ shota mà còn là con ngựa điên rít gào chứ gì!

Đản Hoàng Tô không muốn nói lý với Ngao Bại nữa, một cuộn lửa hồ bùng lên đốt phỏng hai tay Ngao Bại.

“Người không phải Thủy tộc!” Ngao Bại kinh ngạc nhìn chăm chăm đôi tay bị phỏng của mình, giây tiếp theo hẳn càng kèm chặt tay Đản Hoàng Tô:

“Người chính là gian tế! Người trà trộn vào long cung làm gì! Người đã làm gì Tam tử của ta!!!”

ORZ, Đản Hoàng Tô ☹ các loại.

“Ta không phải mật thám do thám gì đó, người buông ra!” Đản Hoàng Tô lại dùng lửa hồ đẩy lui Ngao Bại.

Chỉ là lần này Ngao Bại có đề phòng trước, há miệng phun ra mũi tên nước áp chế ngọn lửa, nhân tiện cũng tưới Đản Hoàng Tô ướt nhẹp.

Thì ra cái gọi là tị thủy thì cũng chỉ có thể tránh nước biển nước sông, các loại nước miếng thì vẫn không thể tránh được!

Nước miếng ư...Đản Hoàng Tô cảm thấy rợn người, nàng không dùng pháp thuật, giơ chân đạp thẳng vào bộ phận yếu ớt nhất của Ngao Bại.

Hậu quả của việc chọc giận Ngao Bại là...bị quăng ra ngoài.

Đúng là sức mạnh của một kẻ có vạn năm tu vi cũng không phải bình thường, Đản Hoàng Tô bị quăng lơ lửng giữa không trung, à không, phiêu phiêu dang dang trong nước một hồi mới rơi xuống lòng ngực ai đó thiệt ấm áp.

Lần này Đản Hoàng Tô không vội, nàng ngẩng đầu lên coi, thờ dài, lại là ông thầy của nàng!

Thầy nàng không nói gì, môi mím lại, trực tiếp thuận di.

Lần thuận di này không đến nhà của hẳn, mà thuận di đến một sơn động.

Trong sơn động trái mấy tấm đệm cói đơn giản, chứng tỏ có người đã ở đây một thời gian.

Chẳng lẽ từ lúc cả đám rời khỏi ma giới hắc đã ở lại đây? Ở ma cung hắc đã từng đối đầu với ma vương Lam Thiên, dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết Lam Thiên sẽ không bỏ qua cho hắc.

Cho nên bây giờ hắc là hắc đang chạy trốn, mà cho dù chạy trốn rồi cũng không quên túm nàng theo —— loại chấp niệm này đã sâu tới nhường nào! Đản Hoàng Tô thở dài một hơi.

Tiếng thở dài này khiến Lam Dực mở miệng.

Lam Dực nói: “Tôi vẫn luôn tìm em, từ lúc em ra khỏi Tử Thần Thủ tôi đã lần theo khí tức của em rồi bám theo.”

Hả, thật sao? Vậy rõ ràng hắc biết chuyện nàng bị người ta lừa đảo đi lấy chồng, thế mà không cướp dâu nửa đường?!

Đản Hoàng Tô không hiểu.

Lam Dực còn nói: “Không phải em đi cùng...sao lại bị đẩy đến Tây Hải lấy chồng?”

“À, thật ra đây là một câu chuyện máu chó mà thôi.” Đản Hoàng Tô cảm thán.

“Bị lừa?” Lam Dực hiểu ra: “Bằng không em cũng chẳng bị chú rể quăng quật như vậy.”

Hắc biết rõ như vậy, chẳng lẽ lại gài thiết bị theo dõi trên người nàng?! Tầm mắt Đản Hoàng Tô tự động đảo đảo quét quét quanh người mình.

Lam Dực vươn tay ra lấy một hạt ngọc trai trên mũ phượng của nàng xuống: “Trên đường đi đến Tây Hải tôi đã đánh tráo viên ngọc trai này.”

Nói xong hắc chạm vào một cái, viên ngọc trai đã vỡ thành hai cánh hoa, bên trong có một vật nhỏ bằng cúc áo.

“Lại là thiết bị theo dõi đúng không?” Đản Hoàng Tô thực phục chuyện hắc có thể sử dụng mấy thiết bị hiện đại đến mức này.

“Không phải, là thiết bị nghe trộm.” Lam Dực sửa lại cho đúng.

Đản Hoàng Tô nhìn xa xăm, không chỉ hiện đại hóa, mà còn hóa rất nhiều thứ!

“Vậy chẳng phải người đã nghe hết chuyện ta bị lừa ra sao thì còn hỏi làm gì?” Đản Hoàng Tô [h].

“Tôi chỉ là không xác định được em bị hấn phát hiện sau khi từ chối hay đó chính là sự thật.” Lam Dực thản nhiên nói.

Đản Hoàng Tô càng [h]: “Muốn vậy thì bây giờ ta còn có thể tiếp tục đẩy đưa thoái thác đi.”

“Tôi tin em không nói dối với tôi.” Ngón tay Lam Dực dùng lực một chút, thiết bị nghe trộm kia thành bụi phấn: “Lần trước em còn không chịu nói dối, huống chi là bây giờ.”

Đản Hoàng Tô không biết nên vui hay nên buồn chuyện Lam Dực hiểu bản thân mình đến như vậy.

Thật ra lâu lâu nàng cũng nói dối mẹ, nhưng là nói dối để mọi chuyện được vui vẻ.

“Đây là lần thứ hai hấn không bảo vệ được em.” Lam Dực chỉ trích.

Đản Hoàng Tô lập tức đứng ra bảo vệ Tử Phủ Đế Quân theo bản năng: “Chỉ là ảnh không ngờ Tiểu Bạch lại làm như vậy.”

“Cho dù như thế nào đi chăng nữa cũng do hấn thất trách.” Lam Dực vô cùng muốn bồi nhọ Tử Phủ Đế Quân.

“Ta là người trưởng thành biết tự lập, bảo vệ ta không phải là trách nhiệm của ảnh.” Đản Hoàng Tô lăm lăm: “Vớ lại tiên giới cũng đâu như ma giới, làm gì có nhiều nguy hiểm, căn bản là chẳng cần bảo vệ.”

“Em cứ khăng khăng nói cho hấn!” Lam Dực lạnh lùng.

“Ta chỉ nói sự thật!” Đản Hoàng Tô nói năng hùng hồn, tràn đầy lý lẽ: “Hơn nữa mỗi lần ảnh đuổi theo là do người nhúng tay làm chuyện bậy bạ, bằng không bây giờ ảnh đã tìm được ta rồi!”

“Em!” Lam Dực nghe nàng nói tức đến ná thở, dùng dùng ngồi xuống tấm nệm cói, nhắm mắt lại, bắt đầu tĩnh tọa.

Một cuộn khí đen từ mi tâm hãn tràn ra, chầm chậm bọc quanh người hãn, trong sắc đen mang theo màu tím hồng không bình thường...hãn là do sấm sét của Tử Phủ Đế Quân đánh thành thương tổn.

Đản Hoàng Tô đứng ở bên cạnh yên lặng nhìn, đột nhiên Lam Dực lên tiếng: “Nếu em muốn thoát khỏi thì nhân lúc này giết tôi đi.”

Đản Hoàng Tô không nói gì.

“Em muốn ra tay tôi nhất định không phản kháng.” Lam Dực nói tiếp.

“Ý người là một mạng đổi một mạng đúng không?” Đản Hoàng Tô bực mình trả lời.

Lam Dực chấp nhận.

Đản Hoàng Tô thở dài: “Thật sự đó là chuyện của kiếp trước rồi, ta cũng không muốn tiếp tục dây dưa tới kiếp này nữa. Huống chi không thể nói người nợ ta một cái mạng, nói theo cách nào đó ta là thuốc, người lấy ta làm thuốc thì không có gì đáng trách.”

Lam Dực yên lặng một hồi mới nói: “Tôi vẫn còn nhớ hai câu em nói trước khi chết.”

“Người buông tha ta đi, coi như nể chuyện ta đã từng thích người?” Đản Hoàng Tô hỏi.

Lam Dực nhẹ nhàng gật đầu: “Hai câu này khiến tôi hối hận suốt một ngàn năm. Tôi thường tưởng tượng, nếu lúc đó tôi không có ý đồ gì theo em về núi Lục Loan mà thật tâm muốn né tránh việc phụ vương ép buộc, có lẽ bây giờ chúng ta đã thành đôi, sinh ra hồ ly con, cũng có thể là báo con —— em biết không, ma muốn sinh con đẻ cái dễ dàng hơn so với tiên.”

Đản Hoàng Tô có phần bối rối.

“Nhưng lúc ấy mọi chuyện diễn ra theo chiều hướng khác, chon nên thật ra thời điểm người đâm ta thì mọi thứ cũng đã kết thúc rồi.” Đản Hoàng Tô ngừng một chút rồi nói tiếp: “Nếu hai câu cuối cùng kia có khiến người suy nghĩ gì thì ta xin lỗi. Trên thực tế, có lẽ trước đây tình cảm của ta vốn không sâu đậm đến mức vậy. Nếu ta thực sự yêu người thì sẽ bắt chấp hết

thấy, không để người khó xử, cũng không vì người giết ta mà oán hận, thực ra...”

“Thực ra chẳng qua có thể đó là một mưu kế, mưu kế để người buông tha ta mà thôi. Người cũng biết bản tính của hồ ly vốn giả dối.” Đản Hoàng Tô buông tay.

Mà sự thật có phải như vậy hay không chính bản thân Đản Hoàng Tô cũng không rõ ràng lắm. Tuy trí nhớ kiếp trước đã khôi phục lại, nhưng một đời một kiếp trôi qua tựa như giấc mộng, nàng không thể cảm giác được tình cảm của mình lúc đó được nữa.

“Không, lúc ấy em yêu tôi, tôi có thể cảm nhận được.” Lam Dực phản bác.

“Nhưng bây giờ ta chỉ sợ người.” Đản Hoàng Tô giải thích.

“Tôi biết, nhưng, Tô Tô, tôi biết mình sai rồi, em không thể cho tôi một cơ hội sao?” Lam Dực thu hồi cuộn khí đen vào trong cơ thể, mở mắt.

Đản Hoàng Tô im lặng.

Hết nhịn lại nhẫn, Đản Hoàng Tô chịu không nổi nói: “Lại cho người một cơ hội tổn thương ta sao, lần trước ai là người ném ta vào đục vọng chi uyên?”

“Tôi không phủ nhận hành động của mình,” Lam Dực khó khăn giải thích: “Nhưng trong tình huống như vậy tôi không còn sự lựa chọn nào khác, tôi không thể để Tử Úc dễ dàng mang em đi như vậy được. Tôi vốn định ép Tử Úc hao tổn tu vi trong đục vọng chi uyên mới để em đi ra, như vậy, tuy em tổn thất tu vi nhưng nhất định tôi có cách giúp em lấy trở về.”

“Cũng như kiếp trước người cũng đâu muốn giết ta, chẳng qua chỉ muốn lấy chút máu, sau đó lấy linh đan dược liệu giúp ta bổ máu thôi chứ gì.”

Đản Hoàng Tô châm chọc.

Lam Dực nói không nên lời .

“Kiếp trước do em chạy thoát quá nhanh, nếu không cũng sẽ không chết.”

Lam Dực dời ánh mắt qua chỗ khác.

“Vết thương của song vĩ hồ ly không bao giờ lành, chỉ cần một vết đâm, chắc chắn sẽ chết.” Đản Hoàng Tô thở dài lần thứ một ngàn lẻ một: “Hoặc

là lúc ấy người không biết, mà cho dù biết người vẫn sẽ xuống tay, bởi vì trong lòng người vẫn tồn tại một thước đo cân nhắc. Tất nhiên ta không biết người cân nhắc cái gì, nhưng lần trước ta đã nói một lần, trong tình cảm, một khi người đã cân nhắc trước sau thì đó không phải tình cảm thật lòng, cho nên sự thật là kiếp trước người yêu ta không đủ, ta yêu người chưa tới, vậy thôi.”

“Cho dù lúc đó chúng ta có như thế nào thì không liên quan gì tới chuyện tình cảm, ta cũng không muốn đòi lại cái gì nên người cũng không phải gánh nặng như thế, coi như mơ một giấc mộng, buông tha ta, cũng buông tha chính bản thân người.” Đản Hoàng Tô lại dời đề tài về chỗ cũ.

—

Khuôn mặt Ngao Bại lúc đó đại loại thế này:

Chương 49 . có một Chương không tên...

(2)

“Nếu có thể buông tay làm sao tôi phải đau khổ tìm em một ngàn năm.”

Lam Dực buồn bã.

Đản Hoàng Tô: “...”

“Sao nói mãi mà người nghe không thủng vậy!” Đản Hoàng Tô rối rắm.

“Được rồi, chúng ta không nói chuyện kiếp trước, chúng ta nói kiếp này.”

Đản Hoàng Tô đổi cách thuyết phục: “Kiếp này không phải người vẫn còn lưu luyến mà không buông xuống được, ví dụ như việc người ném ta vào đục vọng chi yên chẳng hạn, nếu người thực sự đặt ta trong lòng như người nói thì làm sao có thể ném ta vào nơi nguy hiểm như vậy chứ?”

“Tôi...” Lam Dực mở miệng.

“Người không cần tìm lý do.” Đản Hoàng Tô khoác tay cắt ngang lời biện bạch của Lam Dực: “Ta biết, lúc này người đã nói rồi, chẳng qua người không muốn để Tử Phủ Đế Quân dẫn ta đi, cũng không có ý muốn hãm hại gì ta, nhưng chẳng qua tình cảm của người dành cho ta cũng chỉ là không có ý giết hại mà thôi. Còn chuyện ta bị lợi dụng như thế nào, hay trong đục

vọng chi uyên có tình huống nguy hiểm nào phát sinh hay không cũng không nằm trong phạm vi lo lắng của người.”

Đản Hoàng Tô cảm thán: “Lam Dực, có bao giờ người nghĩ, nếu bây giờ không phải là thích Tử Phủ Đế Quân mà là thích người thì những chuyện người làm đã khiến ta tổn thương bao nhiêu?”

“Tôi...” Lam Dực muốn nói.

Đản Hoàng Tô lại khoác tay: “Có lẽ người cũng đã nghĩ tới, nhưng lúc cần nhắc nhở hơn người vẫn lựa chọn làm vậy, vì thế mới nói, kiếp này tình cảm của người dành cho ta vẫn là chuyện cần nhắc, lựa chọn trước sau. Cho nên...”

Đản Hoàng Tô thành khẩn nói tiếp: “Người thật sự không thích ta như người tưởng tượng, cho dù là kiếp trước hay kiếp này, chúng ta là hai người lạ, cả đời không liên quan gì tới nhau!”

“Nếu...” Lam Dực chua chát nói: “Tôi nói là nếu, Tô Tô, nếu lần trước tôi không đẩy em vào đục vọng chi uyên, có thể em lại cho tôi một cơ hội khác không?”

“Không giống.” Đản Hoàng Tô lắc đầu: “Người thấy ta sợ người như vậy thì giữa chúng ta còn nếu cái gì.”

Nói tới đây Đản Hoàng Tô khụ khụ: “Ta không sợ bị sét đánh nên nói cho người một câu, một khi dây tơ hồng đã đứt thì không thể nối lại được nữa.”

Bên ngoài sơn động đột nhiên vang lên tiếng sấm ì ùng.

Đản Hoàng Tô run run, không phải chứ, mới lôi sấm sét ra nói thì sấm sét đã tới đánh nàng, sao không thấy đánh Lam Dực đi?

“Quá chậm.” Lam Dực hừ mũi.

À? Là Tử Phủ Đế Quân? Đản Hoàng Tô nhìn ra cửa động.

Còn chuyện rời khỏi sơn động này ra sao... Lúc vào sơn động Đản Hoàng Tô đã thấy sơn động này có kết giới rất mạnh bao bọc, bằng một ngàn năm tu vi của nàng mà ra ngoài, đó chính là chuyện con mèo mơ tưởng cá muối. Ấy, mơ tưởng đó, là mơ tưởng đó!

“Hắn vẫn chưa tìm được chỗ này đâu.” Lam Dực thản nhiên nói.

“Ồ.” Đản Hoàng Tô hơi mắc cỡ, đành thôi không nhìn nữa.

“Một khi dây tơ hồng đã đứt thì không thể nối lại được nữa.” Lam Dực bình thản lập lại: “Trong ‘Khuyến dạ xoa’, Kikyo.”

Nói xong, hắn nở nụ cười mất mát: “Mỗi cuốn sách em đọc tôi cũng đọc một lần, cho dù đó là truyện tranh của thiếu nữ. Em nói xem, dù là vậy tôi cũng không thích em như tôi nghĩ sao?”

Đản Hoàng Tô không còn lời nào để nói.

Ngay sau đó, ngoài cửa sơn động vang lên tiếng rào rào của đá đổ như thể có ai đó tấn công, khiến cho toàn bộ sơn động đều rung lên. Đản Hoàng Tô không nhìn được lại nhìn ra ngoài.

Ngay lúc nàng quay đầu lại nhìn, đột nhiên Lam Dực đẩy nàng ngã xuống, ngay sau đó hắn kéo mũ phượng quăng ra, xé rách khăn choàng, lại nhéo mấy cái thật mạnh trên dưới xương quai xanh nàng.

...Vì thế, rốt cuộc hắn muốn gì? Đản Hoàng Tô ứa nước mắt, rất đau!

Tử Phủ Đế Quân vừa mới phá nát kết giới bước vào đã thấy tình huống như thế này —— quần áo Đản Hoàng Tô bị xé rách, dấu hôn khả nghi, nước mắt nhục nhã, rõ ràng đây chính là một hiện trường cưỡng hiếp!

Bởi vì tìm không thấy Đản Hoàng Tô mà lửa giận hừng hực trong người Tử Phủ Đế Quân đã dâng đến cực hạn, hắn vung tay lên, trong nháy mắt, Lam Dực bị PIA đến vách động, tạo ra một cái hố sâu hoắm hình người, một bàn tay khác chụp tới, Đản Hoàng Tô được hắn kéo vào trong lòng, soạt soạt thêm mấy tiếng, bộ đồ Hán trên người hắn đã bọc kín Đản Hoàng Tô từ đầu tới chân.

Tất cả mọi chuyện phát sinh trong tình trạng lửa xẹt điện giật, thậm chí Lam Dực còn chưa kịp trượt từ vách sơn động xuống, mà Đản Hoàng Tô được Tử Phủ Đế Quân cuốn lại cũng chưa kịp phản ứng sao lại thế này.

Nhưng mà tại sao Lam Dực lại phải làm như thế? Đản Hoàng Tô không hiểu.

Đản Hoàng Tô nhìn về phía Lam Dực.

Lam Dực từ từ trượt xuống, hấn gian nan đứng vững, sau đó mỉm cười nhìn Tử Phủ Đế Quân, khoe môi còn rịn máu: “Nàng đã là người của ta.”

Đản Hoàng Tô 罂: “Người ngây thơ vừa thôi!”

Lam Dực mặc kệ Đản Hoàng Tô, khiêu khích lập lại một lần nữa: “Nàng đã là người của ta.”

Có Đản Hoàng Tô trong ngực, Tử Phủ Đế Quân đã tỉnh táo lại, hấn sắc bén vạch trần: “Làm như ta dễ lừa? Người chưa cưới quần..”

Lam Dực...Lam Dực cứng đờ, sắc mặt hết sức đẽ nén.

“Cảm ơn.” Đột nhiên Tử Phủ Đế Quân nói.

Câu cảm ơn này vừa nói ra khiến Lam Dực ngây ngẩn cả người, ngay cả Đản Hoàng Tô cũng thấy khó hiểu.

“Ta muốn cảm ơn người đã cứu Đản Hoàng Tô, Long Ngũ thực sự rất mạnh, nếu nó động đến nàng mà không có người đỡ, chỉ sợ Đản Hoàng Tô không chịu nổi.” Trong lúc dầu sôi lửa bỏng, Tử Phủ Đế Quân đi tìm từng chỗ một, tất nhiên cũng chạy tới Tây Hải long cung, nghe Ngao Bại nói xong hấn cũng hiểu được tình hình như thế nào.

Đản Hoàng Tô nghe như vậy cũng vội vàng nói câu cảm ơn: “Cho dù như thế nào đi chăng nữa cũng cảm ơn người.”

Sau đó Lam Dực cảm thấy hấn không đáng mặt làm kẻ phản diện, quả thực không đáng.

“Nhưng chuyện gì ra chuyện đó, người cứu Đản Hoàng Tô là một chuyện, giấu nàng ở đây lại là một chuyện khác, ta nhất định phải đem nàng về.” Từ trước đến nay Tử Phủ Đế Quân luôn rõ ràng mọi chuyện.

Lam Dực nhú mày: “Sao, người muốn đánh nhau?”

“Ta có thể chờ người dưỡng thương xong.” Tử Phủ Đế Quân có phong độ đáp.

“Không cần thiết!” Lam Dực khó chịu, hấn biến thành ảo ảnh, đột nhiên vòng ra sau Tử Phủ Đế Quân tập kích.

Tử Phủ Đế Quân nhẹ nhàng né, cũng không lập tức đánh trả, hai tay biến hóa hàng loạt động tác thành một kết giới hình tròn, thả Đản Hoàng Tô vào.

Kế tiếp là một hồi sắc màu hoa lệ, âm thanh sống động như phim, đại chiến PK hết game online, duy chỉ có một chuyện hơi bất ngờ là không phải Tử Phủ Đế Quân đánh Lam Dực tươi cười hoa lá, Lam Dực đen tình đỏ bạc kiểu gì lại có thể đánh ngang tay với Tử Phủ Đế Quân.

Ngay cả chính Lam Dực cũng cảm thấy bất ngờ.

“Gần đây người đã mất bao nhiêu tu vi?” Lam Dực hỏi.

“Sáu ngàn năm mà thôi, sẽ tu luyện trở về.” Tử Phủ Đế Quân trả lời không đầu vào đầu.

Đản Hoàng Tô hơi ngạc nhiên, rõ ràng cái thảm tặng Ngao Ngưng Vận chỉ có ba ngàn năm tu vi, ngay sau đó nàng chợt nhớ tới, ba ngàn năm còn lại có lẽ bị lừa trong dục vọng chi yên thiêu đốt.

Trong lúc nói chuyện đã qua lại mấy chiêu, đột nhiên Lam Dực nảy nở hy vọng: “Nếu đánh bại người ta có thể mang nàng đi?”

“Người không thể thắng.” Tử Phủ Đế Quân tự tin.

Đản Hoàng Tô vừa nghe Lam Dực nói xong phản ứng đầu tiên là , rồi nghe câu tiếp theo Tử Phủ Đế Quân nói lại bật cười. Không biết vì sao nàng vẫn rất tin tưởng Tử Phủ Đế Quân.

Lam Dực nghe hai người vừa đáp vừa cười xong bị kích thích càng thêm khó chịu, hăn tăng công lực thêm mấy chiêu, nhưng làm cách nào đi chẳng nữa Tử Phủ Đế Quân vẫn có thể cản lại được. Đến lúc này ngay cả Đản Hoàng Tô cũng đã nhìn ra, chẳng qua Tử Phủ Đế Quân lấy Lam Dực để thử nghiệm thuật pháp phòng ngự mới của hăn, bao gồm kết giới đang bao bọc nàng đây, đều là thuật pháp phòng ngự mới của Tử Phủ Đế Quân.

“Người dám!” Lam Dực phẫn nộ, vung tay tung chiêu, lấy từ trong không gian giới tử ra một vật màu đen to bằng cúc áo.

Người như bọn họ tất nhiên phải có vài món pháp bảo phòng thân.

Lam Dực không giới thiệu pháp bảo này tên gì, Đản Hoàng Tô cũng không biết. Pháp bảo kia được tung lên không trung biến thành mây đen, trong mây đen nhanh chóng xuất hiện một bộ đầu lâu xương cốt, gió tà nổi lên

từng trận, trong miệng đầu lâu đột ngột nhả ra máu loãng, giống như trút trận mưa xối xả xuống, trong sơn động chột dính đầy máu.

“Máu đen đó thật sự bẩn thỉu! Người rất giống với lão tử nhà người, luôn dùng những vật âm tà như vậy!” Tử Phủ Đế Quân nhíu mày, thêm một lớp kết giới cho Đản Hoàng Tô, thoát một cái, Đản Hoàng Tô như bị bỏ vào thùng đựng hàng, không nhìn thấy gì nữa.

Lam Dực nghe hẳn nói lại bật cười: “Chúng ta là ma tộc, người muốn ma tộc dùng cái gì? Thần chú đại từ đại bi?”

“Trời sinh người là ma tộc, cho nên không có chuyện mất khống chế mà dọa ma, chẳng qua khác với thần tiên ở khí tức mà thôi.” Tử Phủ Đế Quân nhếch môi: “Cho nên người đừng lấy cớ.”

“Nhưng nếu người muốn nói gần mực thì đen ta có thể hiểu được.” Tử Phủ Đế Quân vừa nói vừa không ngừng tung ra tử khí, dần dần vây bọc toàn bộ máu đen, chậm chậm ép lại thành một hình cầu lơ lửng, cuối cùng lại trở thành trạng thái cục áo như ban đầu, rơi xuống lòng bàn tay Tử Phủ Đế Quân.

“Thứ này vẫn nên hủy đi thì hơn!” Tử Phủ Đế Quân dùng sức bóp nát.

Lam Dực nở nụ cười quý dị, chột nghe “soạt” một tiếng, cục áo nổ tung, Tử Phủ Đế Quân bị...xối ướt đầm.

“Không đánh nữa, ta nhận thua.” Lam Dực gian giảo dừng tay.

Tử Phủ Đế Quân bị xối đến giận dữ, đang chuẩn bị đánh Lam Dực một trận cho ra trò thì đối phương lại cố ý nhận thua, mà đánh một người đã chủ động nhận thua...Tử Phủ Đế Quân không thể mất mặt làm vậy được.

“Đi thôi!” Tử Phủ Đế Quân nổi giận dùng dùng bỏ kết giới, nắm tay Đản Hoàng Tô muốn đi.

“Khoan...” Đản Hoàng Tô níu Tử Phủ Đế Quân lại nhìn nhìn Lam Dực: “Nếu người muốn chúng ta vẫn có thể làm bạn, ta sẽ cố gắng không sợ người nữa, chỉ là...”

Đản Hoàng Tô nhấn mạnh: “Ta đã có Tử Phủ Đế Quân rồi, cho nên xin người đừng bao giờ nhắc tới loại quan hệ đó nữa.”

“Đây là thứ em bố thí sao?” Lam Dực nở nụ cười chua chát: “Tôi còn chưa đến mức đáng thương như vậy.”

Chẳng qua nàng chỉ cảm thấy thật ra hẳn cũng không xấu xa như nàng nghĩ, có lẽ là do hoàn cảnh trường thành đã bóp méo cuộc sống của hẳn mà thôi. Đản Hoàng Tô muốn giải thích, những nghĩ nghĩ một chút nàng lại không nói nữa.

Nếu hẳn đã không muốn, như vậy thì cả đời đừng qua lại gì với nhau tốt hơn.

Nhớ tới câu “những quyển sách em đã đọc tôi đều đọc qua một lần, cho dù đó là truyện tranh thiếu nữ đi chẳng nữa. Em nói xem, dù là vậy tôi cũng không thích em như tôi nghĩ sao?”, Đản Hoàng Tô cảm khái vô hạn.

Hoặc là hẳn thực sự thích nàng, nhưng có lẽ trong tim có kiêng kị, nàng không thể nhận được.

Chương 50 . có một thân phận...

Vì Tử Phủ Đế Quân gióng chông khua chiêng tìm Đản Hoàng Tô khắp nơi mà chuyện nàng bị gả đến tận Tây Hải biến thành ồn ào huyên náo, trên trời dưới đất không một thần tiên nào không biết. Ngao Ngưng Vận đã bị lôi cổ từ Minh giới về nhà, tuy không phải lên long đài nhưng cũng bị nhốt trong Đông Hải long cung, một vạn năm không thể bước ra khỏi cửa. Hôn lễ giữa nàng và Ngao Bại cũng vì vậy mà lỡ dở, những đối với Ngao Ngưng Vận cũng là chuyện may mắn. Về phần Ngao Bại mém chút nữa là quãng chết Đản Hoàng Tô, Tây Hải Long Vương phải đích thân xin lỗi, còn kéo hẳn đến Tử Thần Phủ để Tử Phủ Đế Quân đích thân xử lý.

Tử Phủ Đế Quân cũng không biết nên trừng phạt kẻ làm hậu bối này như thế nào.

Tử Phủ Đế Quân trực tiếp hỏi người bị hại Đản Hoàng Tô: “Nàng thấy sao, nên trừng phạt nó như thế nào?”

Tuy rằng Đản Hoàng Tô cảm thấy Ngao Bại không mắc sai lầm gì lớn, nhưng trên thực tế tính cách của hẳn cũng quá ngang ngược lỗ mãng, cần phải rèn luyện. Mà việc hẳn có thể rèn luyện chính là...

“Biến cậu ta thành con ngựa đi.” Đản Hoàng Tô đề nghị.

Trở thành loài vật để người ta sai khiến hẳn có thể giúp hẳn tu dưỡng tính tình.

—— đương nhiên cách trừng phạt này đến từ “Tây Du Ký”.

Đang lúc hai người cân nhắc tạm thời lấy đi long châu của Ngao Bại, biến hẳn thành Bạch Long Mã, Mạc Loan lão đảo xông thẳng vào trong phòng, không cần đến người thông báo.

“Nhanh...nhanh! Đế Quân muốn...muốn cấp tiên điệp cho công chúa!”

Mạc Loan thở hổn hển nói.

“Ồ, làm chứng minh thư tiên giới cho ta sao?!” Đản Hoàng Tô giật mình, quên cả sợ hãi.

“Vâng...đúng vậy, bởi vì Đế...Đế Quân biết chuyện công chúa bị...đưa đến Tây Hải.” Mạc Loan vừa thở vừa giải thích.

Sở dĩ Ngao Ngưng Vận có thể bắt Đản Hoàng Tô đến Tây Hải lấy chông thay mình, nguyên nhân cũng chỉ vì Đản Hoàng Tô không có chứng minh thư tiên giới, tức là cũng không có tiên khí của riêng nàng, cho nên mới dễ dàng bị giả mạo. Hành động lần này của Vô Thượng Đế Quân có thể coi như mất bò mới lo làm chuồng, nhưng cũng chưa đến nỗi muộn màng, chỉ là...

Tử Phủ Đế Quân có phần giận dữ: “Ta không muốn để Đản Hoàng Tô làm thượng tiên, đợi tu vi nàng đủ có thể theo ta làm tiên.”

“Không...không kịp rồi, trước khi thần đi thiên quan văn thư đang giúp Đế Quân viết thần chỉ, bởi vì cần phải hạ phàm trải qua một kiếp, cho nên công chúa có thể đảm nhiệm một chức vụ tạm thời nào đó.” Rốt cuộc Mạc Loan đã hít đủ.

Nàng vừa nói xong lại đến lượt Đản Hoàng Tô lặp ba lặp bập: “Cái gì...Cái gì?! Đã...đã viết thần chỉ rồi?! Còn chức vụ gì nữa?!!!”

Muốn thành tiên phải chịu lôi kiếp, mà thần tiên đảm nhiệm chức vụ trên thiên đình càng phải chịu lôi kiếp nguy hiểm hơn các tán tiên bình thường,

mà bây giờ Đản Hoàng Tô chỉ có một ngàn năm tu vi, để nàng chịu lôi kiếp như vậy...

Đản Hoàng Tô rơi nước mắt đầy mặt: Ông Vô Thượng, cho dù ông không muốn gặp con thì cũng đừng dùng cách như vậy hãm hại con, dù gì con đây cũng là con gái của ông đó!!!

Tử Phủ Đế Quân không chần chừ, hăm nắm tay Đản Hoàng Tô hoa hoa lệ lệ thuận di: “Nàng đi với ta!”

Nơi đến là một chỗ Đản Hoàng Tô vô cùng quen thuộc, cũng chính là “Hoa Thanh Trì” của Tử Phủ Đế Quân.

Tử Phủ Đế Quân búng tay, nước ở Hoa Thanh Trì tách ra làm hai, để lộ một cái nút ngay chính giữa. Tử Phủ Đế Quân lại búng tay thêm một lần nữa, cái nút được ẩn xuống xuất hiện một cái động nho nhỏ.

Đản Hoàng Tô giật mình, Tử Phủ Đế Quân muốn giấu nàng ở chỗ này, sau đó chịu lôi kiếp thay nàng.

Giúp người khác chịu lôi kiếp cũng không phải là chuyện gì mới mẻ, nhưng phần lớn người được chịu đều ở trong hang, sở dĩ Tử Phủ Đế Quân lựa chọn nơi này có thể căn bản vì Tử Thần Phủ không có hang. Nhưng cái động này cũng quá nhỏ, muốn giấu một người...Rốt cuộc là giấu đầu hay giấu đuôi mới được?

Đản Hoàng Tô hơi .

Tử Phủ Đế Quân lại kéo Đản Hoàng Tô sang, loạt soạt mấy tiếng, Đản Hoàng Tô bị biến lại thành một cục lông, vì thế, bây giờ có thể giấu nàng trong hang.

Đản Hoàng Tô vừa bị nhét vào trong động đã nghe tiếng sầm ì ùng trên trời, giây tiếp theo nàng như bị nhét vào thùng đựng hàng, càng như thế nàng co mình trong vỏ trứng ngay trước, chung quanh tối đen như mực, lại rất khó thở, chỉ nghe được tiếng sầm rền bên ngoài.

Lôi kiếp để thành quan tất nhiên rất nguy hiểm, nhưng một khi chịu lôi kiếp thay cho người khác, lôi kiếp sẽ càng nguy hiểm hơn gấp hai lần, kể cả số lượng lẫn mức độ chết người của nó. Đản Hoàng Tô cuộn mình trong thùng

đứng hàng, nàng vừa đếm tiếng sấm vừa lo lắng tính toán xem Tử Phủ Đế Quân phải hao tổn bao nhiêu tu vi.

Nhưng có cái may trong cái rủi, việc hao tổn tu vi trong lúc chịu lôi kiếp chỉ là tạm thời, giống như khi bị thương, nghỉ ngơi trong một thời gian ngắn sẽ khôi phục lại bình thường. Vừa nghĩ đến đây, Đản Hoàng Tô mới nhẹ nhõm được một chút.

Có lẽ thiên phú thần thông của Đản Hoàng Tô đã khiến người người oán tránh, so với một tiểu tiên mới được cấp tiên điệp mà nói, trước nay chưa từng có lần lôi kiếp này gay gắt như thế này, ước chừng đánh ba ngày ba đêm.

Sau ba ngày ba đêm, mãi cho đến khi Đản Hoàng Tô chui ra từ cái lỗ nhỏ xíu kia nàng đã không quen ánh nắng chói chang của mặt trời, một lát sau mới có thể nhìn Tử Phủ Đế Quân... Hoàn hảo, vẫn xa hoa long trọng như bình thường, ngay cả khuôn mặt bị xối đen thui vì gian kế của Lam Dực cũng đã trở lại vẻ trắng ngần như thường.

Đản Hoàng Tô thở một hơi nhẹ nhõm, hóa thành hình người ôm lấy tay Tử Phủ Đế Quân: “Về nghỉ ngơi thôi.”

“Được.” Tử Phủ Đế Quân cũng nắm lấy tay Đản Hoàng Tô, từ từ về nhà.

Lúc này Đản Hoàng Tô mới phát giác ra —— hẳn không thuận di!

Xem ra hẳn bị thương không nhẹ, Đản Hoàng Tô cẩn thận quan sát sắc mặt Tử Phủ Đế Quân, ài ài, không nhìn ra cái gì, trước sau như một, hoàn hảo vô cùng.

“Sao, mới ba ngày không gặp đã rất nhớ ta, cứ muốn nhìn mãi như vậy?”

Tử Phủ Đế Quân được Đản Hoàng Tô nhìn đến thích.

Đản Hoàng Tô 囧, hẳn thực ảo tưởng sức mạnh mà.

Nhưng đúng là ba ngày không gặp cũng hơi nhớ nhớ, nhưng nguyên nhân chủ yếu vẫn là do quá lo lắng.

“Anh, bây giờ anh thấy thế nào?” Đản Hoàng Tô nhin không được hỏi.

“Đi thăm nhà nàng, sau đó giải quyết luôn chuyện của chúng ta.” Tử Phủ Đế Quân nói.

Còn có sức lực tinh thần mà nghĩ đến chuyện này, xem ra không có vấn đề gì lớn, Đản Hoàng Tô yên tâm, mắt môi cong cong: “Ừm.”

Đương nhiên không phải đi ngay lập tức, hai người chậm rì rì trở về phòng Tử Phủ Đế Quân, Mạc Loan cũng đang ngóng chờ, vừa thấy Đản Hoàng Tô đã thở phào một hơi: “Thần quay về bẩm báo Đế phi.”

Tử Phủ đế quân gật đầu.

Mạc Loan đập đập cánh bay ra ngoài cửa sổ, bay được nửa đường lại quay trở về: “Đúng rồi, Đế phi nói, công chúa có thể không quan tâm tới chức vụ kia, nhưng nếu công chúa có thời gian hãy về thăm người, người rất nhớ thương công chúa.”

Đản Hoàng Tô vội vàng đồng ý: “Ta sẽ.”

Nghe Mạc Loan nói xong Đản Hoàng Tô chợt nhớ tới một người mẹ khác. Đã cách một kiếp, nàng không còn chút cảm xúc yêu thương oán hận gì Lam Dực nữa, nhưng tình cảm gia đình thì cách bao lâu đi chăng nữa cũng không thể nhạt nhòa, đã một ngàn năm không gặp mẹ hồ ly, người đầu tiên sinh nàng, cũng nên quay về thăm người.

“Em muốn đi thăm mẹ.” Đản Hoàng Tô nói với Tử Phủ Đế Quân.

“Được, ta đi cùng nàng.” Tử Phủ Đế Quân lấy âu phục áo sơ mi từ không gian giới tử ra, chuẩn bị thay quần áo.

Đản Hoàng Tô lau mồ hôi: “Không phải mẹ kia, là mẹ khác.”

Nhưng cũng phải đi thăm ba mẹ, bây giờ nàng đã có thể biến thành người, để ba mẹ biết cũng bớt lo lắng.

Tử Phủ Đế Quân nghe nàng nói vậy thì cất bộ âu phục, lấy ra bộ đồ Hán khác.

Dù là mẹ này hay mẹ kia thì cũng là mẹ vợ của hắn, tất nhiên phải long trọng chút.

Đản Hoàng Tô lại giải thích: “Không phải mẹ Vô Thượng Đế phi, là mẹ hồ ly cơ.”

“Mẫu thân đại nhân của nàng thật nhiều.” Tử Phủ Đế Quân chớp mắt, không biết nên mặc quần áo gì mới tốt.

Đản Hoàng Tô cũng hiểu được mẹ của mình đúng là nhiều hơn bình thường, quả nhiên cuộc sống của kẻ vừa chuyển kiếp vừa trùng sinh rất phức tạp!

Đản Hoàng Tô vừa sắp xếp ngày vừa hỏi ý kiến Tử Phủ Đế Quân: “Đi thăm mẹ hồ ly của em trước, sau đó qua nhà ba mẹ em chơi rồi mới ghé sang chỗ Vô Thượng Đế phi được không?”

Tử Phủ Đế Quân chỉ có một vấn đề: “Đi thăm mẹ hồ ly của nàng thì mặc cái gì đây?”

Trên cơ bản Đản Hoàng Tô cũng không biết mấy năm nay núi Lục Loan đã phát triển như thế nào, nàng tìm câu trả lời an toàn: “Anh mặc đồ Hán kia đi.”

Nói theo kiểu cổ đại, mặc đồ Hán là thuận theo thời đại, còn nói theo kiểu hiện đại, là bắt kịp trào lưu!

Tử Phủ Đế Quân đang thay quần áo thì Tử Thập Nhất thò đầu vào báo cáo: “Sư phụ, có thiên sứ cầu kiến.”

“Thiên sứ?” Đản Hoàng Tô giật mình, không phải chỉ có thần thoại hay lạ gì đó mới có thiên sứ sao?

Tử Thập Nhất giải thích: “Là sứ giả thiên đình, gọi tắt là thiên sứ ạ.”

Thì ra có lông có cánh...Đản Hoàng Tô mặc kệ.

Tử Phủ Đế Quân hỏi Tử Thập Nhất: “Đại chiến tiên ma lại nổ ra?”

Bằng không hẳn quả thực không nghĩ ra Vô Thượng Đế Quân phái người tìm hẳn vì chuyện gì.

“Thưa không, tìm sư mẫu ạ.” Sau khi bị quăng vào không gian dị thứ nguyên, Tử Thập Nhất đã tỉnh táo nhìn ra thân phận của Đản Hoàng Tô.

Đản Hoàng Tô rất tự giác chấp nhận thân phận mới, ngạc nhiên hỏi: “Tìm ta?”

“Hình như là đến để giao cho sư mẫu chức nghiệp trên thiên đình.” Tử Thập Nhất giải thích.

Đản Hoàng Tô nhìn Tử Phủ Đế Quân, Tử Phủ Đế Quân hừ một tiếng:

“Chức vụ của Đản Hoàng Tô cũng chỉ là hư danh thì giao làm gì, lão Vô

Thượng kia lúc nào cũng thích đi làm chuyện hư đầu bại não.”

“VẬY là con cho vào hay không cho vào ạ, thiên sứ vẫn đang đứng ở cửa chờ?” Tử Thập Nhất đã quen chuyện Tử Phủ Đế Quân phỉ báng Vô Thượng Đế Quân nhưng cũng không biết nói gì.

“Cho vào đi, không thì hẳn cũng không trở về được.” Đây là xích mích giữa hẳn và Vô Thượng Đế Quân, không thể làm khó những tiểu tiên khác.

Bạn Thiên sứ nói năng nhanh nhẹn rành mạch không dài dòng, chỉ dẫn cho Đản Hoàng Tô một loạt chuyện, bao gồm chứng minh thư của Đản Hoàng Tô, chức vụ trên thiên đình, hai bộ quần áo dành cho công việc, một quyển sách hướng dẫn nghề nghiệp, một phương tiện giao thông được thiên đình cấp cho —— tường vân màu vàng nhạt đơn giản mộc mạc đáng yêu giống xe QQ.

Đản Hoàng Tô nhìn chứng minh thư tiên giới của mình, ở mục hình ảnh là chú hồ ly mới chào đời, ngày sinh là ngày × tháng × năm × tiên nguyên, địa chỉ gia đình là Tử Thần Phủ, số chứng minh thư là ×××××, tên...Đông Phương...Vị Danh.

Đây là cái tên thứ ba sau Phong Tiểu Ngũ và Đản Hoàng Tô.

Ầy, suýt chút nữa quên, đây là cái tên thứ tư của nàng, tên thứ ba là Vu Ảnh Tịch.

Thì ra chuyển kiếp trùng sinh rồi không những có nhiều mẹ, mà tên cũng rất nhiều đó nha!

Chương 51 . có ngày đi thăm người thân...

(1)

“Anh chắc là mình không cần nghỉ ngơi? Thật ra em có thể đi một mình đó.” Đản Hoàng Tô hỏi lại lần nữa.

Đương nhiên nàng vẫn hy vọng Tử Phủ Đế Quân có thể về cùng nàng. Lần trước Lam Dực để lại ấn tượng xấu trong lòng mẹ hồ ly, một ngàn năm qua nàng sống không thấy người chết không thấy xác, lần này dẫn Tử Phủ Đế Quân cùng về, từ nay về sau mẹ hồ ly có thể yên lòng.

Tử Phủ Đế Quân nhíu mày: “Đi gặp mẹ hồ ly của nàng sẽ rất mệt?”

“Tất nhiên là không.” Đản Hoàng Tô nói, không thuận di thì đằng vân, tất nhiên không tốn sức.

Lần này, dưới sự cương quyết của Đản Hoàng Tô, hai người không dùng tường vân bảy màu lèo loẹt của Tử Phủ Đế Quân mà dùng tường vân QQ vàng của nàng, vì thế người điều khiển là Đản Hoàng Tô, còn Tử Phủ Đế Quân làm...kính chắn gió.

QQ nhỏ chậm chậm bay bay, khoảng bốn tiếng sau mới đến được chân núi Lục Loan. Đản Hoàng Tô lần theo ký ức tiền kiếp mới tìm được cách bước qua kết giới, lóng ngóng thi triển thuật pháp.

Bên trong kết giới, Hồ chủ Phong Yên Nương cảm thấy kết giới khác thường đã dẫn dắt tộc hồ dàn trận địa, sẵn sàng nghênh đón quân địch, nhưng vừa nhìn thấy Đản Hoàng Tô không khỏi ngậy ra.

Đản Hoàng Tô cũng ngậy người, trong ký ức của nàng, người mẹ có vẻ ngoài rất hồ ly tinh nhưng nụ cười lúc nào cũng hiền lành đang mặc một bộ đồ tây kiểu nữ, trông rất tri thức.

—— mấy năm qua, xem ra cũng chỉ có thiên đình bảo thủ mà thôi.

“Tiểu Ngũ...” Phong Yên Nương không thể tin vào mắt mình.

Đản Hoàng Tô lên tiếng trả lời: “Mẹ.”

Một tiếng mẹ này cách một ngàn năm quả thực có rất nhiều cảm xúc.

“Vị này là?” Phong Yên Nương là người thích giữ thể diện, đương nhiên biết lúc này không thích hợp để nói việc nhà, bà vẫn muốn biết vị khách trước mắt này là ai, muốn làm gì.

Bà cảm thấy hẳn đây là Tử Phủ Đế Quân trong truyền thuyết, nhưng Tử Phủ Đế Quân là ai, sao có thể đại giá quang lâm đến núi Lục Loan này?

Phong Yên Nương không nhận thấy thái độ thù địch nào từ người Tử Phủ Đế Quân, nhưng bà vẫn dễ dàng cảm nhận được sức mạnh đầy áp lực từ đối phương. Nếu hẳn là kẻ địch, tuyệt đối không dễ dàng đuổi đi như Lam Dực.

Đản Hoàng Tô nghe Phong Yên Nương hỏi lại hơi ngượng ngùng, không biết nên nói sao.

“Mẹ, ảnh là Tử Phủ Đế Quân đó.” Đản Hoàng Tô mắc nghẹn một hồi mới nghẹn ra được câu giới thiệu vô cùng đơn giản như trên.

“Tử Úc ra mắt Lục Loan Hồ chủ.” Tử Phủ Đế Quân lại không xưng “ta”, biểu hiện trước mặt mẹ vợ hồ ly hai ba vạn tuổi này cũng đủ tôn kính.

“Thật là Tử Phủ Đế Quân?!” Phong Yên Nương nghe như sét đánh bên tai, không thể tiếp nhận được việc Tử Phủ Đế Quân lại dùng lễ với mình.

“Đế Quân đã đánh giá cao Yên nhi.” Phong Yên Nương khách sáo: “Tính ra Tử Phủ Đế Quân là người đứng đầu hàng tiên nhân, Yên nhi là thuộc hạ thần tử của người.”

Những lời này không phải nói chỉ để khiêm tốn, nếu có thể dựa vào cây đại thụ Tử Phủ Đế Quân kia, đối với toàn bộ tộc hồ ly núi Lục Loan là chuyện may mắn.

Trên cơ bản Đản Hoàng Tô không nghĩ tới chuyện này, nàng ngơ ngác nói với Phong Yên Nương: “Mẹ, mẹ đừng khách sáo với ảnh như vậy.”

“Tiểu Ngũ, con...” Phong Yên Nương là người thông minh cỡ nào, thoát một cái đã tươi cười rạng rỡ: “Thì ra là thế, là bà già này lỗ mãng.”

Từ Yên nhi đến bà già này, còn hình ảnh một người xinh đẹp trẻ trung như vậy mà tự xưng bà già...Đản Hoàng Tô nhìn xa xăm.

“Không biết Tử Phủ Đế Quân đại giá quang lâm có gì chỉ giáo.” Con rể thăm nhà nhưng cũng phải tìm hiểu ý tứ cho rõ ràng, không phải lần trước cũng suýt có con rể hay sao.

“Cùng Đản Hoàng Tô về thăm nhà.” Tử Phủ Đế Quân thẳng thắn nói.

“Đản Hoàng Tô?” Cách gọi xa lạ khiến Phong Yên Nương giật mình, bà nhìn kỹ Đản Hoàng Tô, nước mắt chợt chảy xuống: “Thì ra con đã chuyển thế.”

Đản Hoàng Tô đi tới cầm tay bà: “Mẹ, không phải bây giờ con vẫn khỏe mạnh hay sao.”

“Ngày đó mẹ chỉ biết Lam Dực kia không ổn, nhưng mẹ là Hồ chủ, không thể làm mọi chuyện vì con.” Phong Yên Nương rất tự trách, bà là một Hồ chủ tốt, nhưng không phải là người mẹ tốt.

Đản Hoàng Tô lắc lắc tay bà: “Tất cả đã trôi qua, mẹ đừng để trong lòng nữa.”

“Thôi, không nói chuyện này.” Phong Yên Nương lau nước mắt, quay sang Tử Phủ Đế Quân nhẹ nhàng cúi người: “Là bà già này sơ suất, mong Đế Quân tha lỗi. Mời theo ta lên núi.”

(Phụ nữ thời xưa cúi đầu vái chào, hai tay nắm lại để trước ngực.)

Cái cúi mình này khiến cho Đản Hoàng Tô chột hiểu vì sao lúc này mình cảm thấy có gì đó là lạ — tuy mẹ hồ ly của nàng trông rất hiện đại, nhưng lời nói hành động đều đúng chuẩn phu nhân thời xưa.

Vì thế, đây chính là cái gọi là đối thang không đối thuốc.

Thật ra không chỉ có lời nói và hành động vẫn dựa theo chuẩn mực cổ đại, tất cả mọi người ở núi Lục Loan, ngoài trừ trang phục hiện đại thì tất cả đều như cũ, có lẽ đây chính là bản tính của tộc hồ ly, chẳng qua họ cũng chỉ đi theo trào lưu mà thôi.

Phong Yên Nương dẫn cả hai đến thiên điện nào đó: “Tiểu Ngũ, con còn nhớ không, đây chính là chỗ ở trước đây của con.”

Đản Hoàng Tô... đúng là Đản Hoàng Tô không nhớ rõ.

“Hôm nay các con nghỉ ngơi ở đây, được không?” Phong Yên Nương hỏi.

Đản Hoàng Tô đỏ mặt: “Mẹ, con...”

Vừa nói được một hai chữ Tử Phủ Đế Quân đã lên tiếng.

“Rất tốt.” Tử Phủ Đế Quân hoàn toàn hài lòng.

Mặt Đản Hoàng Tô còn đỏ hơn.

Phong Yên Nương là người đoán ý tứ người khác qua sắc mặt, nhìn một cái đã hiểu.

“Tử Phủ Đế Quân có thể tránh ra ngoài một chút được không, bà già này có mấy câu nói với Tiểu Ngũ.” Phong Yên Nương mỉm cười nói với Tử Phủ Đế Quân.

Tất nhiên Tử Phủ Đế Quân không từ chối thỉnh cầu của mẹ vợ, lúc này gật đầu: “Ta đi một lúc.”

Nói xong Tử Phủ Đế Quân cũng cúi chào, từ tốn đi ra ngoài tham quan núi Lục Loan. Phong Yên Nương nắm tay Đản Hoàng Tô ngồi xuống: “Tiểu Ngũ, con nói thật cho mẹ nghe, có phải con còn chưa quên Lam Dực kia không?”

“Sao mẹ lại hỏi như vậy?” Đản Hoàng Tô không hiểu.

“Con nói thật cho mẹ biết.” Phong Yên Nương khẳng khái hỏi.

“Con đã quên từ lâu rồi, quên hết luôn.” Đản Hoàng Tô nghiêm túc.

“Thật không?” Phong Yên Nương bán tin bán nghi.

“Thật mà!” Đản Hoàng Tô cam đoan.

“Vậy tại sao con với Tử Phủ Đế Quân vẫn chưa...” Phong Yên Nương khó hiểu.

Mặt Đản Hoàng Tô lại đỏ: “Mẹ ~”

“Mẹ nói cho con nghe,” Phong Yên Nương cẩn thận nói với Đản Hoàng Tô:

“Có vài chuyện con không thể thua thiệt với cánh đàn ông, nếu không...”

“Mẹ ~” Đản Hoàng Tô ngắt lời Phong Yên Nương, hận không thể tìm cái lỗ nào chui tọt vào cho xong.

“Con...” Phong Yên Nương biến sắc: “Quả nhiên vẫn chưa quên Lam Dực.”

“Đều do mẹ không tốt, lúc trước mẹ không chăm sóc con, để con ra khỏi núi Lục Loan mới gặp phải tên Lam Dực kia, vì thế mới đau khổ đến như vậy.” Nói xong nước mắt lại rơi lã chã.

“Mẹ, chuyện này không thể trách mẹ được, là con ham chơi. Với lại,” Đản Hoàng Tô chân thành cầm tay Phong Yên Nương: “Lúc còn nhỏ đúng là con đã yêu nhầm người, bây giờ đã không còn gì cả, con thực sự, thực sự đã quên sạch rồi.”

“Vậy vì sao con không chịu cùng Tử Phủ...” Phong Yên Nương khó hiểu.

“Chúng con vẫn còn chưa kết hôn cơ mà.” Đản Hoàng Tô đỏ mặt nhỏ giọng nói.

“Phụt!”

Phong Yên Nương cười: “Mẹ chưa từng nghe nói tộc hồ ly chúng ta còn hồ ly tinh nghĩ như vậy.”

Thật ra không phải do vấn đề cưới hay chưa, chủ yếu là, ày...Ày ày, đúng là quá xấu hổ!!!

Đản Hoàng Tô cúi đầu giấu gương mặt nóng bừng như muốn xịt khói, đánh chết cũng không muốn mở miệng.

Phong Yên Nương vẫn không buông tha nàng: “Nghe lời mẹ, tối nay giải quyết chuyện đó với Đế Quân. Người đàn ông như Tử Phủ Đế Quân phải biết giữ chặt, qua thôn này sẽ không còn nhà trọ khác đâu.”

Tiếp theo Phong Yên Nương lại dạy một loạt bí quyết “Ngọc Nữ tâm kinh” gì đó.

Mẹ hồ ly không hổ là mẹ hồ ly, trời sinh đã là cao thủ, Đản Hoàng Tô đến đi.

Mãi cho đến khi Tử Phủ Đế Quân đi mòn núi Lục Loan quay về thiên điện thì Phong Yên Nương đã đi rồi. Căn phòng được trang hoàng rực rỡ hẳn lên, màu sắc hồng tươi, nến tương tư, màn trướng lụa đỏ, mờ ám kiêu diễm không nói nên lời. Đản Hoàng Tô bình tĩnh ngồi ở bên giường, gương mặt cháy đỏ như mặt trời rắng chiều.

Trong lòng Tử Phủ Đế Quân xôn xao, hấn vươn tay chạm vào trán Đản Hoàng Tô: “Quả nhiên không phải do sốt.”

Hấn vừa nói xong mặt Đản Hoàng Tô còn đỏ hơn, mà tay hấn chạm vào trán nàng lại man mát lành lạnh, xúc cảm này lại khiến Đản Hoàng Tô mất khống chế mà nhớ tới vài chuyện Phong Yên Nương đã truyền thụ nàng, cái gì mà phân hoa phát diệp, cái gì ngọc nữ tọa liên...

“Đản Hoàng Tô...” Giọng Tử Phủ Đế Quân đã khàn khàn, bàn tay đặt trên trán Đản Hoàng Tô từ từ di chuyển, lướt qua hàng mi dài cong của Đản Hoàng Tô, lướt qua đôi mắt run run của Đản Hoàng Tô, sau đó trượt qua cái mũi nho nhỏ mịn màng, dừng ngay trên môi nàng.

Đản Hoàng Tô chỉ cảm thấy cả khuôn miệng khô khốc, bỗng nhiên bóng người trước mắt thay đổi, Tử Phủ Đế Quân cúi người xuống, dùng môi thay

thế ngón tay mình.

Môi Tử Phủ Đế Quân tuyệt đối không dịu mát như ngón tay hẵn mà vô cùng nóng bỏng, nóng đến thiêu đốt người ta, như thể đó là một ngọn lửa sống, trong nháy mắt đã châm vào đồng củi khô là Đản Hoàng Tô nàng. Bây giờ không chỉ mặt Đản Hoàng Tô nóng, tay cũng nóng, chân cũng nóng, cánh tay, đôi chân nóng rẫy, trong óc bị thiêu đốt mềm nhũn, mơ mơ màng màng, chỉ có thể mặc Tử Phủ Đế Quân muốn làm gì thì làm.

(~~~~>_<~~~~ đừng trách người ta viết ngắn gọn như vậy, người ta muốn viết thật, nhưng mà thử thách hà của quá kinh khủng, người ta không dám làm.)

Ngọn lửa này đốt suốt một đêm, sáng hôm sau Đản Hoàng Tô nằm bẹp dí trên giường không thể dậy nổi. Bây giờ nàng đã cảm nhận một cách sâu sắc rằng Tử Phủ Đế Quân BT không chỉ là vô địch ở đấu khí.

Mà còn vô địch ở thể lực!

Tử Phủ Đế Quân đạt được ước nguyện, cảm thấy mỹ mãn, hăng hái thức dậy. Đầu tiên hẵn lấy cái gương từ không gian giới tử ra, lại lấy bộ âu phục mang theo đến núi Lục Loan, đồ lót giày tất thắt lưng mặc vào.

Thể lực Đản Hoàng Tô cạn kiệt, mãi cho đến khi Tử Phủ Đế Quân mặc xong rồi vẫn không có sức rời giường. Tử Phủ Đế Quân hết việc làm, ngồi bên giường nhìn nàng, ngắm phần cổ cùng khuôn mặt lộ ra ngoài nổi bật giữa mái tóc đen dài xõa trên nệm càng trắng ngần mịn màng. Má hồng môi sưng, mặt mày mê ly, ký ức đêm qua lại dạt dào ùa về, bộ phận nào đó lại cứng rắn. Hẵn đưa mắt nhìn sắc trời, chớp chớp mắt: “Làm thêm lần nữa?”

Đản Hoàng Tô sinh long hoạt hổ nhảy dựng lên, lập tức mặc quần áo: “Muộn rồi đó.”

Tử Phủ Đế Quân tiếc nuối, lập tức đề nghị: “Ở lại đây mấy ngày?”

Một ngày thôi đã đủ lấy mạng nàng!

Đản Hoàng Tô vội vàng nghiêm mặt cự tuyệt: “Không được, mình còn phải thăm ba mẹ với mẹ Đế phi!”

“Vậy bây giờ đi sao?” Tử Phủ Đế Quân hỏi.

Thăm hỏi hai mẹ vợ xong thì giải quyết luôn chuyện cưới xin của hai người, sau đó mỗi ngày có thể ở Tử Thần Phủ... Tử Phủ Đế Quân nghĩ vậy có phần vội vàng: “Đi từ biệt mẹ hồ ly của nàng thôi.”

Đản Hoàng Tô giật thót, không biết mình bị gài bẫy, thật sự ngoan ngoãn từ biệt mẹ hồ ly của nàng.

Phong Yên Nương tuệ nhãn như đuốc, liếc mắt một cái đã biết hai người xảy ra chuyện, trái tim nhẹ nhõm, tinh thần vững vàng, mặt mày cũng hiền lành hơn. Con gái của mình đã hoàn toàn quên tên đàn ông cận bã kia!

Mắt Phong Yên Nương đỏ hoe nói với Đản Hoàng Tô: “Có thời gian thì về nhà thăm mẹ.”

“Dạ.” Đản Hoàng Tô gật đầu: “Nhờ Tử Phủ Đế Quân chăm sóc Tiểu Ngũ.”

“Hai ngày nữa mời Hồ chủ dự lễ.” Tử Phủ Đế Quân hứa hẹn.

Chương 52 . có ngày đi thăm người thân...

(2)

Theo kế hoạch, hai người lại đi thăm ba mẹ Đản Hoàng Tô ở nhân gian.

Đi xuống hạ giới đương nhiên không thể dùng đẳng vân giá vũ cho quần chúng nhân dân đều biết, huống chi bây giờ xương sống thắt lưng chân Đản Hoàng Tô nhũn cả ra, căn bản không đẳng vân nổi, cho nên Tử Phủ Đế Quân lại thuận di.

Cũng may đã qua một đêm, Tử Phủ Đế Quân đã khôi phục rất nhiều.

Có vết xe đổ lần trước, lần này Tử Phủ Đế Quân trực tiếp thuận di đến cửa.

Hai người đứng ở ngoài gõ cửa một hồi vẫn không thấy ai ra mở cửa, Đản Hoàng Tô cau mày lấy điện thoại ra gọi, cũng chẳng có ai tiếp.

“Chắc ba mẹ đi đâu đó rồi, tụi mình vào trong chờ đi.” Đản Hoàng Tô đề nghị.

Tử Phủ Đế Quân lười thuận di, biến ngón trở thành chìa khóa mở cửa.

Cửa vừa mở ra Đản Hoàng Tô đã hoảng hốt. Trong nhà lộn xộn bừa bãi như vừa có trộm ghé qua, bàn ghế đều đổ trên sàn, khắp nơi là mảnh vỡ của bình hoa hồ cá.

Nhưng cửa lại đóng kỹ như vậy...

Đang lúc nghi ngờ hoảng loạn, A Hoàng ngậm một mẩu giấy, ư ử từ nhà bếp đi ra.

Đản Hoàng Tô dùng lửa hồ đốt, trên tờ giấy hiện ra mười ba chữ: “Muốn cứu cha mẹ của người lập tức đến hắc ám chi uyên.”

“Ma vương Lam Thiên?” Người đầu tiên Đản Hoàng Tô nghĩ đến chỉ có y. Tử Phủ Đế Quân gật đầu: “Xem ra đúng là do hắc làm.”

“Vì sao không phải là ta?” Lam Dực im hơi lặng tiếng xuất hiện ngay sau lưng hai người, cũng mới thuận di đến.

“Nếu người muốn lợi dụng ba mẹ ta uy hiếp ta thì đã làm từ lâu rồi, không việc gì phải chờ đến ngày hôm nay.” Đản Hoàng Tô không cần nghĩ ngợi trả lời.

Lam Dực nhìn thoáng qua nàng: “Tôi cứ nghĩ em sẽ nói dựa theo tính cách của tôi sẽ không làm những chuyện như vậy.”

Nói xong Lam Dực đi vào phòng khách nhà nàng, lấy ra một vật như cục áo màu đen từ dưới tivi.

Lam Dực nhấn vào cục áo, trong cục áo lập tức phát ra âm thanh loảng xoảng của bình hoa rơi xuống đất, tiếng ghế đổ, tiếng A Hoàng sửa gầm gừ rồi ư ử, còn có tiếng bà Đản mắng người, còn có tiếng ông Đản khuyên nhủ. Đản Hoàng Tô run rẩy: “Người cũng cài cái này ở nhà ta?”

“Nếu phụ vương tôi đã biết em nhất định sẽ nhắm vào cha mẹ em.” Lam Dực bình thản giải thích: “Nhưng tôi đã đến chậm.”

Đản Hoàng Tô im lặng.

Hắc suy nghĩ cho nàng nhiều như vậy...cho dù không biết bao lần nàng đã cự tuyệt hắc.

Đản Hoàng Tô thật sự không biết nói gì cho phải.

Phần sau của đoạn ghi âm là tiếng nói chuyện của hai người, một người nói đã đến giờ, hiện trường hỗn loạn như vậy nhất định sẽ khiến người khác chú ý, kẻ còn lại nói đã dán tờ giấy lên trên tủ lạnh, một nơi rất dễ thấy,

thêm chút thuật pháp che mắt người thường, không khiến nhân gian hỗn loạn.

Đản Hoàng Tô nghe xong nhẹ nhàng thở phào, thì ra nhà cửa bị xáo tung như vậy là do người khác làm ra, như vậy ít nhất ba mẹ nàng cũng không bị tổn thương gì.

“Em không thể bỏ mặc ba mẹ được.” Đản Hoàng Tô nói với Tử Phủ Đế Quân.

Tử Phủ Đế Quân gật đầu: “Hắc ám chi uyên đúng không, ta biết nơi đó.”

“Người nên biết mục tiêu lần này của phụ vương ta chính là người.” Lam Dực lạnh lùng nhắc nhở.

“Vậy thì sao, chẳng lẽ người muốn ta mặc kệ Đản Hoàng Tô?” Tử Phủ Đế Quân nhíu mày.

Lam Dực không nói lời nói, chỉ im lặng, lia cái nhìn đầy ẩn ý về phía Đản Hoàng Tô. Đản Hoàng Tô sửng ra, nháy mắt liên hồi.

— Vì chuyện ba mẹ của nàng, Tử Phủ Đế Quân biết rõ đó là cạm bẫy cũng không chùn bước, còn nàng, lúc trước lại làm ngơ trước thương thế phụ vương hãn, không đếm xỉa tới nỗi lòng của hãn, thậm chí hãn vì bảo vệ nàng mới đành mưu tính đổ lên gia tộc nàng mà nàng còn oán hận hãn.

“Thật ra kiếp trước ta sống rất ích kỷ, lại không hiểu chuyện.” Đản Hoàng Tô thừa nhận.

Thật ra chẳng phải mình thánh mẫu hay không phải thánh mẫu, chẳng qua yêu ai yêu cả đường đi lối về mà thôi.

“Ý của em là tha thứ cho tôi?” Lam Dực hỏi, như thể băng quơ không để ý, bàn tay lại siết chặt.

Đản Hoàng Tô lắc đầu.

Tay Lam Dực càng siết chặt hơn.

Đản Hoàng Tô nói: “Người không cần ta tha thứ, một nhát đâm kia ta tuyệt không oán hận.”

“Nhưng,” Đản Hoàng Tô nói tiếp: “Người có thể đâm ta một nhát cũng chẳng được gì, cho nên chúng ta không ai nợ ai.”

Trên thế giới này, chuyện đau đớn nhất không phải là yêu nhau hận nhau, mà là không thiếu nợ nhau.

Bàn tay Lam Dực siết chặt: “Tất cả mọi chuyện đều do tôi, nếu tôi không đưa em xuống ma giới phụ vương cũng sẽ không phát hiện ra em, rồi liên lụy sang cha mẹ em. Cho nên để tôi theo em đến hắc ám chi uyên.”

“Ta không quen để kẻ khác bảo vệ người con gái của mình.” Tử Phủ Đế Quân gạt phăng.

“Hắn là người phải hiểu rõ hắc ám chi uyên hơn cả ta.” Lam Dực lạnh lùng nhìn Tử Phủ Đế Quân: “Thêm một điều, người cũng nên biết thân thể của mình đang trong tình trạng nào.”

“A, anh bị sao?” Đản Hoàng Tô cuống.

“Ta không có việc gì, ít ra đánh ma vương vẫn không thành vấn đề.” Tử Phủ Đế Quân an ủi Đản Hoàng Tô.

“Thật sao?” Đản Hoàng Tô bán tin bán nghi.

“Hừ!” Lam Dực hừ lạnh một tiếng, phất tay tung ra một quả cầu gió.

Tử Phủ Đế Quân không né không tránh, một tay tiếp được, dễ dàng bóp nát quả cầu.

Đản Hoàng Tô yên lòng.

Lam Dực vốn muốn bôi nhọ Tử Phủ Đế Quân một phen, không ngờ kết quả lại như vậy. Quả nhiên trình độ biến thái của Tử Phủ Đế Quân đã không ai địch nổi.

Mọi chuyện được quyết định, nhưng Lam Dực vẫn muốn nhắc nhở Tử Phủ Đế Quân: “Người phải biết rõ, nếu người chết ta sẽ chiếm lấy Tô Tô.”

Thật ra nàng nghĩ nàng sẽ thủ tiết. Đột nhiên Đản Hoàng Tô cảm thấy bây giờ đã hiểu hành động của Lam Dực.

Chỉ là, tội gì phải làm vậy.

Tử Phủ Đế Quân vươn tay: “Đản Hoàng Tô là của ta, ta sẽ không đẩy nàng cho bất cứ ai.”

“Thêm nữa, nếu ta chết, người còn chết nhanh hơn.” Tử Phủ Đế Quân sắc bén nói: “Trong cung điện ma cung người đã nói như vậy, ta không nghĩ

Lam Thiên nể tình nghĩa mà tha người một mạng.”

“Người!” Lam Dực kiềm chế, cứng rắn quay lưng: “Đi thôi.”

“Người không nên đi thì hơn.” Đản Hoàng Tô có hơi ngượng ngùng nói. Tuy nàng không biết hắc ám chi uyên ở đâu, như thế nào, nhưng dùng đầu gối nghĩ cũng biết nơi này rất nguy hiểm. Tử Phủ Đế Quân gặp nguy hiểm cũng là người nhà của nàng, nhưng còn Lam Dực, nàng không có cách nào trả ơn, cho nên thật sự cũng không muốn thiếu nợ hẳn.

“Em yên tâm, tôi không phải vì em.” Lam Dực lạnh nhạt trả lời: “Tôi đã nói, việc này là do tôi gây ra, tôi không thể nhắm mắt làm ngơ.”

Kết quả ai cũng không thể thuyết phục được đối phương, đương nhiên cũng không thể thuyết phục Đản Hoàng Tô. Tuy nàng rất mệt mỏi, cũng không có sức mạnh gì lớn lao, nhưng con tin là ba mẹ nàng.

Căn cứ theo nguyên tắc khiêm tốn, ba người không dùng đặng vân, im hơi lặng tiếng vào Phật giới.

Đúng vậy, Phật giới.

Giống như ngục giam dục vọng chi uyên dưới ma giới, hắc ám chi uyên chính là ngục giam của Phật giới, nhưng khác ở chỗ trong dục vọng chi uyên không có ai, chỉ có lửa dục vọng nuốt lấy tu vi phạm nhân, trong hắc ám chi uyên có người, còn có rất nhiều người, tất cả đều là người Phật giới cho rằng đã phạm vào trọng tội, bị lưu đày không ngày trở về. Trong dục vọng chi uyên tối đen như mực, không ai thấy ai, điều này càng khiến bản tính lương thiện trong mỗi phạm nhân bị ăn mòn, càng ngày càng thô bạo. Chỉ có thể nói, nơi có người chính là nơi nguy hiểm nhất.

Đương nhiên Lam Thiên sẽ không ngu ngốc đến mức trực tiếp ném ba mẹ Đản Hoàng Tô vào hắc ám chi uyên để Đản Hoàng Tô vào cứu. Dựa theo thể chất người phạm của ba mẹ Đản Hoàng Tô, chắc chắn chưa đến một phút họ đã tan xương nát thịt, còn cứu viện cái gì? Lam Thiên chỉ trói hai người vào một cây cột, chung quanh vẽ vòng hắc ám dẫn lửa.

Lại nói tiếp, nếu Lam Thiên có sức mạnh gì đó có thể sánh được với Tử Phủ Đế quân, thì đó chính là diễm dẫn, là lửa dẫn đến mọi loại không gian.

Diễm dẫn được xe như là cửa không gian, nhiều diễm dẫn như vậy, lại đặt chung quanh cha mẹ Đản Hoàng Tô, chỉ cần kích thích một chút nhất định sẽ hút tất cả vào trong hắc ám chi uyên. Đương nhiên bọn họ cũng có thể dùng cách khác, đối với thần ma mà nói, giải cứu từ cự ly xa cũng không phải việc gì khó, nhưng như vậy người bị hút vào hắc ám chi uyên chính là cha mẹ Đản Hoàng Tô, họ vẫn phải đuổi theo tới hắc ám chi uyên. Cho dù như thế nào cũng phải vào bên trong một lần, vấn đề ở chỗ phải bảo vệ được hai người phạm thể trạng yếu ớt, so với lần trong dự vọng chi uyên còn nguy hiểm hơn.

Lam Thiên đã sắp xếp kế hoạch quá hoàn hảo, chỉ tiếc ở chỗ diễm dẫn có hạn chế, không thể làm diễm dẫn cách không gian quá xa, nếu không hẳn có thể yên vị ở cung điện ma giới chờ đối thủ lao đầu vào chỗ chết.

Do Lam Thiên cố ý hướng dẫn, không khó để ba người tìm thấy ông bà Đản. Chỉ vài phút sau, Đản Hoàng Tô đã tìm thấy ba mẹ ở một nơi âm u hẻo lánh cách hắc ám chi uyên không xa.

Ông bà Đản bị trói vào một cây cột, đưa lưng về phía nhau, còn đang nói chuyện. Ông Đản nói Tiểu Đản Hoàng nhà chúng ta nhất định sẽ đến cứu tôi và bà, bà Đản nói không đến cứu thì tốt hơn, cái lão già biến thái kia nhìn là biết ngay không phải loại người đàng hoàng, chúng ta kiểu gì cũng già cả, gần đất xa trời, Tiểu Đản Hoàng còn trẻ, đường đời còn rất dài.

Nói xong bà Đản chợt ngừng lại, có lẽ do mẹ con liền tâm, bà Đản đã trông thấy Đản Hoàng Tô rồi.

“Con đừng lại đây.” Bà Đản cao giọng nói.

Đản Hoàng Tô giật mình, kéo Tử Phủ Đế Quân cùng Lam Dực ngừng lại, không chắc ý mẹ là gì.

“À, đừng lo.” Bà Đản lớn tiếng giải thích: “Ý của mẹ là lão già biến thái kia còn vẽ quanh ba mẹ cái gì đó, các con cẩn thận chút, có lẽ hẳn cài bẫy.”

(Lam Thiên trốn ở một nơi bí mật gần đó đau đớn gào thét: cái gì là lão già biến thái? Ta già lúc nào! Ta già chỗ nào!! Ta già ở đâu!!! Ít nhất về ngoài của ta còn trẻ hơn người được không!!!)

Rốt cuộc là Lam Dực cũng là người hiểu rõ phụ vương hẳn nhất, vung tay lên tạo ra một trận gió, rốt cuộc vòng lửa dẫn màu đen hắc ám từ từ lộ ra. Đây chính là một vòng tròn hoàn mỹ, không chệ vào đâu được, Lam Dực nhếch môi nghĩ.

Lửa dẫn khác biệt, không có khả năng đi từ trên xuống để vào trong.

Tử Phủ Đế Quân đẩy Đản Hoàng Tô ra, bình tĩnh đi về phía trước.

“Là lửa dẫn hắc ám.” Lam Dực nhắc nhở.

“Ta biết.” Tử Phủ Đế Quân nói: “Người ở đây bảo vệ Đản Hoàng Tô, ta vào dẫn họ ra.”

“Dẫn như thế nào?” Lam Dực liếc nhìn: “Vào hắc ám chi uyên rồi người dẫn như thế nào!”

“Dẫn họ cùng vào hắc ám chi uyên, sau đó dẫn họ ra ngoài.” Tử Phủ Đế Quân hỏi Lam Dực: “Người còn cách khác?”

Lam Dực: “...”

Đúng là Lam Dực không có cách nào khác.

Đản Hoàng Tô vươn tay giữ Tử Phủ Đế Quân lại, ngừng một chút, nàng kiên định nói: “Em chờ anh ra.”

Tử Phủ Đế Quân cười: “Yên tâm, nhất định ta sẽ dẫn ba mẹ nàng ra ngoài.”

Bà Đản bị trói đằng xa không nghe được họ đang nói cái gì, có phần nóng ruột: “Ài, Tiểu Đản Hoàng, các con đang nói gì vậy? Chỗ này rất nguy hiểm, con đừng lại đây, ba mẹ sống cả đời này cũng đủ rồi, cho dù chết thì xương cốt cũng già cả lợm khộm không đáng, các con đừng có đâm đầu vào nguy hiểm!”

“Mẹ, mẹ yên tâm, Tử Phủ Đế Quân đi qua đón ba mẹ.” Đản Hoàng Tô nói.

“Không có gì nguy hiểm chứ?” Bà Đản hỏi lại.

“Không sao!” Đản Hoàng Tô nói: “Ảnh là thần tiên mà!”

Bà Đản tin, bà không biết Tử Phủ Đế Quân là thần tiên ở cấp bậc nào, nhưng nhìn Đản Hoàng Tô chắc chắn như vậy cũng bắt đầu tin tưởng.

Chương 53 . có ngày đi thăm người thân...

(3)

Đản Hoàng Tô buông tay Tử Phủ Đế Quân ra, lập lại một lần nữa: “Em chờ anh ra!”

Tử Phủ Đế Quân gật đầu, không hề do dự đi thẳng về vòng lửa dẫn kia. Lúc gần đến, hắn đứng lại, vung tay lên, hai tia sấm sét từ trên trời như phi đao giáng xuống, chặt đứt sợi dây thừng trói ông bà Đản. Lửa dẫn đột ngột bùng lên, hình thành một cái hố đen khổng lồ. Chỉ trong nháy mắt, ông bà Đản và Tử Phủ Đế Quân bị hố đen hút vào.

Ngày đó Tử Phủ Đế Quân còn có thể nhìn thấy Đản Hoàng Tô bị ngọn lửa màu xanh hút vào bên trong, còn lần này Đản Hoàng Tô lại không thể nhìn thấy bất cứ điều gì. Cái hố đen khổng lồ vừa hình thành, sau đó ba mẹ đã không thấy đâu, kể cả cây cột cùng sợi dây thừng trói hai người. Sau khi hố đen biến mất, nó chỉ để lại một cái lỗ khác, Đản Hoàng Tô căng thẳng nhìn đăm đăm vào cái lỗ kia, đôi người không động đậy.

Lam Dực nhìn thoáng qua Đản Hoàng Tô: “Nếu lo lắng như vậy sao không cùng hắn vào trong.”

“Sẽ trở thành gánh nặng.” Đản Hoàng Tô rầu rĩ đáp.

“Nhưng có thể hắn vĩnh viễn không ra được.” Không phải Lam Dực đang đe dọa nàng.

Đản Hoàng Tô siết chặt nắm tay, dời tầm mắt khỏi cái lỗ sâu hoắm kia: “Ta tin tưởng anh ấy.”

“Tình trạng của hắn không thể nói là tốt.” Lam Dực thản nhiên nói tiếp:

“Trước tổn thất 6000 năm tu vi, lại vừa mới thay em chịu tội kiếp, bây giờ chỉ sợ không khôi phục được năm phần.”

Những đốt ngón tay Đản Hoàng Tô đã siết đến trắng bệch, nhưng nàng vẫn cứng rắn trả lời: “Ta tin tưởng anh ấy!”

Lam Dực im lặng một hồi mới hỏi: “Nếu hắn thực sự chết ở trong đó thì em sẽ làm gì?”

“Ta sẽ đi vào trong cùng ảnh.” Đản Hoàng Tô bình tĩnh nói.

“Em rất sợ chết.” Lam Dực không tin.

“Bây giờ ta vẫn rất sợ chết.” Đản Hoàng Tô thẳng thắn: “Nhưng ta muốn ở cạnh anh ấy, dù thế nào cũng phải ở cạnh.”

“Chuộc tội?” Lam Dực dò xét: “Dù sao cũng vì cha mẹ em.”

“Không phải.” Đản Hoàng Tô lắc đầu: “Chỉ là đơn giản ta muốn ở bên cạnh anh ấy mà thôi, bằng cách nào cũng được.”

Lam Dực khựng lại, không cam lòng nói: “Tôi nghĩ, thời gian hai người ở bên nhau không dài bằng chúng ta, ý tôi là, thời gian của tôi và Tiểu Ngũ.”

“Có một số việc không thể dùng thời gian để đo đếm.” Đản Hoàng Tô nhìn bầu trời: “Thật ra ta cũng không biết vì sao lại như vậy, chỉ là cảm thấy tất cả mọi thứ phải là đương nhiên, phải là như thế, không thể khác được.”

Trong nháy mắt, nàng chợt nghĩ đến lần đầu tiên gặp Tử Phủ Đế Quân, nàng vừa phá vỏ trứng chui ra đã bắt gặp đôi mắt hấn, rồi nhớ đến cả cách nuôi nấng kỳ quái dạo trước, nhớ lúc hấn mang nàng đến chỗ Ngao Ngưng Vận uống chùa nước Long Diên Hương, nhớ lúc hấn dẫn nàng đến xem ngân hà. Đó cũng là lần đầu tiên hấn bày tỏ tình cảm của mình với nàng, lúc ấy nàng cảm thấy thực , nhưng vẫn rất hạnh phúc, sau rồi từng bước một chìm đắm, nhưng từ lúc nào lại chìm sâu đến như vậy chứ, chỉ cần được ở bên nhau đã bắt chấp tất cả. Là từ lúc hấn đi đến dự vọng chi uyên cứu nàng, hay từ lúc mình hồi sinh từ lửa dự vọng đã nhìn thấy hấn phát cuồng, hay từ lúc hấn bỏ tự tôn của mình xuống, trả lời hàng loạt câu hỏi của ba nàng?

Chỉ nghĩ như vậy, nàng chợt nhận ra hấn đã vì nàng làm nhiều chuyện như vậy mà bản thân nàng lại không thấy lạ. Nhưng còn nàng, nàng thì đã làm gì cho hấn, có lẽ đó chính là tin tưởng hấn.

Nghĩ đến đó, Đản Hoàng Tô cười. Đúng vậy, tin tưởng, nàng rất tin tưởng trình độ BT của hấn.

Đản Hoàng Tô tự tin tràn đầy nói: “Nhất định ảnh sẽ ra ngoài!”

“Cho nên, ta nhất định phải cài một bẫy rập khác mới được.” Lam Thiên bước ra từ không gian ẩn thân gần đó.

Y lạnh lùng nhìn Lam Dực: “Nếu người không nhúng tay thì ta vẫn có thể coi người là con trai mình.”

“Một khi cha đã nói như vậy, có nghĩa là cha vẫn còn rất kiêng kị tôi.” Lam Dực bình tĩnh đẩy Đản Hoàng Tô ra sau lưng.

“Ta không muốn lãng phí sức lực không cần thiết.” Lam Thiên đùa cợt: “Nếu là Tử Úc ta còn sẽ đề phòng, nhưng người, chưa bao giờ ta để người vào mắt.”

Đây là phụ thân của hắn, tuy vẫn biết tình cảm đối với ma giới mà nói thì quá xa xỉ, nhưng khi gặp cha mẹ Tô Tô rồi trái tim hắn vẫn nảy sinh ảo tưởng kia.

Lam Dực đè nén cảm giác tuyệt vọng trong lòng, thản nhiên trả lời: “Vậy đành phải để cha lãng phí sức lực không cần thiết kia.”

“Vì một đứa con gái chưa bao giờ trao tình cảm cho người, đáng giá không?” Lam Thiên nhíu mày.

Đản Hoàng Tô cũng nói: “Đúng vậy...”

Nhìn thấy ánh mắt lạnh giá của Lam Dực chiếu xuống, nàng đột nhiên run run, vội vàng im miệng, ngượng ngùng giải thích: “Ta không có ý gì khác à, chỉ là...”

“Tôi đã thỏa hiệp hơn hai lần,” Lam Dực cắt ngang lời nàng: “Cho dù tôi là con trai của ông ấy thì cũng đã vì ông ấy mà làm đủ, lần này ta chỉ muốn vì bản thân mình.”

Có phải hắn đã ngộ ra quá muộn hay không? Đản Hoàng Tô thở dài, cảm giác không chịu nổi.

“Vậy đừng trách ta vô tình.” Lam Thiên lạnh lùng, y giơ tay lên, một con rồng lửa quét tới.

Lam Dực dựng lên bức tường gió, nói khẽ với Đản Hoàng Tô: “Em đi mau, tôi không chống cự được bao lâu.”

Đản Hoàng Tô tung ra một trò dũ thuật, lắc đầu: “Người cứ đi đi.”

Mục tiêu của y chỉ có nàng mà thôi.

“Em không thể nghe lời tôi một lần hay sao!” Lam Dực tức giận.

“Cũng phiền người nghe lời ta một lần được không.” Đản Hoàng Tô phát câu.

“Em!” Lam Dực bị ức chế.

“Khỏi cãi nhau, không ai đi được.” Lam Thiên nhìn không lọt mắt, lại vung tay lên, con rồng lửa được tiếp theo sức mạnh càng nguy hiểm, sắp xuyên qua bức tường gió của Lam Dực.

Đột nhiên, con rồng lửa đổi hướng, tấn công về phía cái lỗ sâu hoắm kia.

Ngay sau đó tia sáng màu tím chói mắt lóe lên, một kết giới màu tím như thủy tinh vỡ nát thành từng mảnh nhỏ, Tử Phủ Đế Quân trong kết giới dùng tử huyết, khó khăn dập tắt con rồng lửa kia. Phía sau Tử Phủ Đế Quân chính là ông bà Đản vẫn còn chìm trong cơn bàng hoàng.

“Anh ra rồi!” Đản Hoàng Tô vui vẻ, nhưng Tử Phủ Đế Quân lại phun ra một búng máu, sắc mặt trắng bệch không một chút máu. Áo sơ mi trên người hẳn đã chuyển sang màu hồng tím, không biết áo vest đã đi đàng nào. Vui vẻ này lập tức biến thành hoảng hốt.

“Thì ra Tử Phủ Đế Quân cũng biết bị thương.” Lam Thiên điên cuồng cười, hai tay vung lên, tung ra hàng loạt rồng lửa khác.

Lam Dực lập tức kéo Đản Hoàng Tô thuận di lên phía trước Tử Phủ Đế Quân, dùng tất cả sức lực dựng lên một bức tường gió khác. Cùng lúc đó, tử lôi của Tử Phủ Đế Quân từ trên trời giáng xuống, nhưng lần này số lượng lẫn sự nguy hiểm đều không như bình thường.

Đản Hoàng Tô run run ném ra một trì dữ thuật, Tử Phủ Đế Quân mỉm cười, hẳn nhếch miệng, muốn nói với nàng, nhưng chỉ phun ra một ngụm máu tươi khác, sau đó máu từ khóe miệng không ngừng chảy xuống, nhân thân thể vẫn như một cây giáo, đứng thẳng tắp.

“Anh đừng nói gì cả.” Đản Hoàng Tô run rẩy vươn tay lau máu, nhưng lau thế nào cũng không hết.

Tử Phủ Đế Quân cố gắng mỉm cười với nàng: “Ta đã đưa ba mẹ nàng ra, nhưng ta chỉ có thể làm vậy. Lam Thiên quá bi ối, lại chọn ngay thời điểm này ra tay...”

“Anh đừng nói nữa mà.” Đản Hoàng Tô nấc nghẹn, nước mắt chảy xuống.

“Có bao nhiêu máu mới chảy như được như vậy...” Nước mắt bà Đản cũng chảy xuống.

“Tất cả là vì cứu chúng ta.” Ông Đản tự trách bản thân.

Lam Dực quay đầu nhìn thoáng qua, hắn nói: “Không cứu.”

Hắn vừa nói xong, Đản Hoàng Tô lại bình tĩnh.

“Ba mẹ đừng lo lắng, anh sẽ không sao cả.” Đản Hoàng Tô an ủi ông bà Đản xong, lập tức lấy không gian giới tử của Tử Phủ Đế Quân ra, lấy một con dao bạc thường dùng để gọt hoa quả cho nàng ăn cùng chiếc bát ngọc nhỏ nàng thường dùng để uống sữa ra.

“Nàng muốn làm gì?” Tử Phủ Đế Quân nhú mày.

“Chữa thương cho anh.” Đản Hoàng Tô nói.

“Nhất định ta sẽ không chết.” Sao Tử Phủ Đế Quân có thể để Đản Hoàng Tô hy sinh cho mình.

“Em không chết đâu, anh quên rồi sao, em kế thừa khả năng thiên phú của Vô Thượng Đế Quân.” Đản Hoàng Tô cười: “Vớ lại, dù sao anh cũng phải để em làm gì đó cho anh chứ, bằng không em thật vô dụng, chỉ biết liên lụy anh thôi.”

Tử Phủ Đế Quân nhìn thẳng vào mắt Đản Hoàng Tô, một giây sau hắn mỉm cười: “Được.”

Tử Phủ Đế Quân đã nghĩ kỹ. Hắn nhớ lúc ở ma giới, Đản Hoàng Tô đã từng nói với hắn, cùng sống cùng chết. Mà trước mắt, nếu hắn chết thật, đừng nói là hắn cùng Đản Hoàng Tô, mà ông bà Đản và Lam Dực cũng không thể chạy thoát. Còn nếu như Đản Hoàng Tô không may mất máu quá nhiều mà chết, cùng lắm hắn lại chôn ma giới cùng nàng là được.

Đản Hoàng Tô cười với ông bà Đản: “Ba, mẹ, một lát nữa con giúp anh chữa thương, có thể hơi đáng sợ một chút, nhưng không có việc gì nghiêm

trọng, ba mẹ đừng sợ.”

Ông bà Đản nghe hai người nói chuyện chỉ cảm thấy sợ hãi, nhưng ông bà cũng là người rõ ràng, lưỡng lự một lát rồi cũng gạt đầu.

Đản Hoàng Tô lại cười, hít sâu một hơi cầm dao đâm thẳng vào ngực mình.

“Tiểu Đản Hoàng, con làm cái gì vậy!” Bà Đản quát lên, muốn chạy tới ngăn lại, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt kiên quyết của Đản Hoàng Tô đành phải khựng lại, chỉ có thể im lặng lau nước mắt.

Lam Dực nghe tiếng bà Đản hét lên, hấn vội quay đầu lại. Thấy, không khỏi cười, chỉ là, nụ cười này phải dùng từ thê thiết để hình dung.

Đản Hoàng Tô đã không cần quan tâm nụ cười của hấn thê thiết hay không thê thiết, nàng cầm cái bát ngọc kê sát vào ngực, dòng máu trong suốt của song vĩ hồ ly chậm chậm chảy xuống, chảy được một lúc rồi ngừng.

Vì thế, thật ra khả năng thiên phú nàng kế thừa của Vô Thượng Đế Quân cũng không tính là tốt, Đản Hoàng Tô bất đắc dĩ cười cười, tự đâm thêm một nhát khác.

Đâm thêm mấy lần nữa, cuối cùng cũng đủ một bát. Đản Hoàng Tô run rẩy kê bát sát môi Tử Phủ Đế Quân. Tử Phủ Đế Quân uống một ngụm, ngồi xuống tĩnh tọa.

Máu song vĩ hồ ly là thuốc tiên trị thương cho tiên ma, trong đó máu lấy từ trái tim chính là tốt nhất. Một lúc sau, sắc mặt Tử Phủ Đế Quân đã tốt hơn nhiều, Đản Hoàng Tô thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới có tâm trạng nhìn Lam Dực.

Sức mạnh giữa Lam Dực và Lam Thiên vốn đã một trời một vực, huống chi ngày đó vết thương Tử Phủ Đế Quân gây ra lại quá nặng, chống cự lâu như vậy đã kéo đến giới hạn cuối cùng của hấn. Giờ phút này, tình trạng của hấn so với Tử Phủ Đế Quân cũng không tốt hơn bao nhiêu, mà Lam Thiên vừa thấy Tử Phủ Đế Quân uống máu song vĩ hồ ly xong đã bắt đầu nôn nóng, ra tay càng tuyệt tình hơn.

Đản Hoàng Tô lập tức tung ra trò dữ thuật, cầm dao muốn lấy máu.

Nhưng Tử Phủ Đế Quân vẫn còn đang thiền, nếu Lam Dực uống máu xong cũng phải tỉnh tọa, lúc đó ai có thể ngăn cản Lam Thiên?

Thế nào cũng được, nàng không thể nợ hẳn được nữa!

Đản Hoàng Tô cắn môi, cầm dao đâm thêm lần nữa.

Chương 54 . có ngày đi thăm người thân...

(4)

Đột nhiên tiếng Phạn từ đâu đó ngân lên, nơi âm u hẻo lánh này bỗng xuất hiện một lớp thánh quang bao bọc. Bởi vì lớp thánh quang bất ngờ này, Lam Thiên cùng Lam Dực khựng lại, nhưng Đản Hoàng Tô không hề chần chừ, nàng cầm dao, kiên quyết đâm thẳng vào ngực, vết thương rách ra, máu hồ ly từ từ chảy xuống bát.

Một bàn tay bỗng nhiên vươn tới lấy con dao bạc trong tay Đản Hoàng Tô, miệng vết thương trên người nàng cũng lập tức khép lại.

“A di đà phật, bé hồ ly à, đừng mất mạng ở nơi sạch sẽ như Phật giới giúp lão nạp.” Giọng nói vang lên, một cụ già gầy gò mặc áo trắng xuất hiện bên cạnh Đản Hoàng Tô, trên đỉnh đầu còn có một vòng tròn sáng. Rõ ràng đây chính là Phật Đà.

“Nhiên Đăng Cổ Phật?” Đản Hoàng Tô còn nhớ trong ‘Hậu Tây Du Ký’, đây chính là hình dáng của Nhiên Đăng Cổ Phật.

Phật Đà mỉm cười: “Pháp danh của lão nạp là Như Lai.”

Như Lai mà ốm o gầy gò như vậy sao...Được rồi, Đản Hoàng Tô thừa nhận mình bị ảnh hưởng với thần thoại Trung Quốc quá nhiều.

Như Lai trả con dao bạc cho Đản Hoàng Tô, đi thẳng đến giữa Lam Thiên cùng Lam Dực, hai tay chấp lại, niệm phật hiệu: “A di đà phật, thí chủ dám đến Phật giới ta bày ra diễm dẫn hắc ám, đảo loạn hắc ám chi uyên không đủ, còn muốn tạo nghiệt sát sinh sao.”

Nói xong, ông cụ phất tay, Lam Thiên cùng Lam Dực bị ép lui ba bước.

Lam Dực thuận thế ngồi xuống, Đản Hoàng Tô vội cầm cái bát ngọc đưa sang cho hẳn, bên trong chỉ có một chút máu hồ ly, nhưng có còn hơn

không.

Lam Dực nhìn thoáng qua Đản Hoàng Tô, hần cũng nghiêm túc uống cạn, cười như không cười: “Thì ra tôi cũng chờ được đến ngày này.”

“Người muốn thêm chút nữa không?” Đản Hoàng Tô quan tâm tới chuyện khác.

“Em muốn chết thêm một lần nữa đúng không?” Lam Dực không đáp, hần hỏi ngược, từ từ nhắm hai mắt lại ngồi xuống tĩnh tọa: “Tôi không nghĩ một hồ ly tinh tu vi chỉ mới ngàn năm lại có nhiều máu đến như vậy.”

Nghe hần nói xong, Đản Hoàng Tô mới chợt nhận ra đầu nàng đang ù ù, choáng váng vô cùng. Cho dù nàng kế thừa khả năng trời ban từ Vô Thượng Đế Quân đi chăng nữa, nguyên một bát máu kia đối với nàng đúng là vẫn quá sức. Đản Hoàng Tô không dám sơ suất, vội vàng ngồi xuống điều hòa hơi thở.

Bây giờ Tử Phủ Đế Quân vẫn còn chưa điều tức xong, ông bà Đản chỉ dám đứng nhìn, tuy có nhiều vấn đề muốn hỏi nhưng lại không thể quấy rầy, phía bên Đản Hoàng Tô chợt vô cùng yên tĩnh.

Nhưng đối với Lam Thiên mà nói thì có vẻ không được bình yên như vậy.

“Làm sao có thể.” Lam Thiên không thể tin vào mắt mình, y đưa mắt quan sát. Cho dù Tử Phủ Đế Quân trong trạng thái hoàn hảo nhất cũng chỉ nhìn hơn hần một chút, nhưng lão hòa thượng gầy đét kia lại có khí thế áp lực đến mức hần không thể động đậy được.

“Có phải thí chủ đang suy nghĩ vì sao không thể động đậy trước mặt lão nạp đúng không?” Mắt Phật Như Lai quả như đuốc.

“A di đà phật.” Như Lai niệm phật hiệu rồi nói: “Thật ra đấu khí của lão nạp còn thua xa Tử Phủ Đế Quân xa, thậm chí cũng không bằng với thí chủ.”

Còn thua xa, không bằng...Lam Thiên tức đến run người.

Như Lai nói tiếp: “Nhưng đây là Phật giới, là nơi của tín ngưỡng thờ Phật, duy ngã độc tôn. Ít nhất ở chốn Phật giới này lão nạp là vô địch, bởi vì lão

nap còn có ngàn vạn tín đồ đằng sau, sức mạnh này không bao giờ có thể đánh bại được.”

Tín ngưỡng, sức mạnh, quả thực là bí bựa mà!

Đản Hoàng Tô điều tức xong, mở mắt nhìn.

Tử Phủ Đế Quân cũng thien xong, hắt phui phui quần đứng dậy: “Như Lai, ngại quá, ta làm hỏng hắc ám chi uyên của ngươi.”

Như Lai đau khổ quay đầu lại trả lời: “A di đà phật, lần đầu cậu tới Phật giới thì hủy luôn pháp bảo của lão nạp, lần này đến cũng phá luôn cái thứ hai. Lão nạp xin cậu, đừng bao giờ tới đây nữa!”

“Anh đến Phật giới này rồi sao?” Đản Hoàng Tô hiếu kỳ hỏi: “Hai người đã quen nhau từ trước?”

“Lúc Phật giới vừa được kiến thành ta có tìm hấn đánh một trận, làm hỏng bảo tháp của hấn.” Tử Phủ Đế Quân nói ngắn gọn.

Trên trời dưới đất vốn chỉ có bốn giới, một ngày nào đó, có lão hòa thượng đầu trọc kia kiến thành giới thứ năm, giới này vừa hình thành đã khiến thần ma khó có thể tha thứ. Trời sinh tính tình Tử Phủ Đế Quân lãnh đạm nhàn nhã, không hề quan tâm tới việc tranh cãi kia, nhưng nếu một mình lão hòa thượng đó có thể kiến thành nên giới thứ năm, điều này chứng minh thực lực của hấn không thể khinh thường được. Tử Phủ Đế Quân ngửa tay, phải tìm cho ra rồi đánh một trận.

Trận chiến này diễn ra âm trời mịt đất, phá luôn cả bảo tháp của Như Lai. Nhưng cũng từ đó hai người cũng hiểu anh hùng thì gặp anh hùng, sau này Vô Thượng Đế Quân từng đưa ra ý kiến tấn công Phật giới với Tử Phủ Đế Quân, Tử Phủ Đế Quân chỉ qua quít trả lời, chuyện này coi như chìm xuống. Tiên giới không nhúng tay, ma giới lại không dám làm bừa, cứ thế mà Phật giới phát triển được đến tận ngày hôm nay.

“Nhưng một pháp bảo lại đổi được sự tồn tại của một giới, ngươi cũng chẳng thua thiệt.” Tử Phủ Đế Quân nói với Như Lai.

Như Lai tiếp tục đau khổ, mặt mày ủ ê: “Đây là thực lực của chính bản thân lão nạp, lão nạp không thiếu nợ gì cậu.”

“Ta cũng chưa nói người thiếu nợ gì ta, không thì việc gì ta phải đích thân đến hắc ám chi uyên này.” Tử Phủ Đế Quân kiêu ngạo.

Như Lai lại đau khổ, mặt mày bi thương: “Lão nạp xuất hiện chính là không muốn nơi Niết bàn tịnh thổ lại có sát nghiệt.”

“Ta cũng không nợ gì người.” Tử Phủ Đế Quân nghiêng người chào, đỡ Đản Hoàng Tô đứng lên.

Như Lai vui vẻ, cười hì hì ngó qua Lam Thiên: “Ma Vương có thể hiểu ý lão nạp hay không?”

Ít nhất Đản Hoàng Tô nàng nghe hiểu, ý tứ ở đây là, nơi đây chính là địa bàn của ta, người muốn động thủ giết người ở đây là không được, ra khỏi đây rồi thích làm gì thì làm.

Mà thương thế của Tử Phủ Đế Quân đã hoàn toàn khỏi hẳn, làm sao ma vương Lam Thiên có thể động tay nổi!

Lam Thiên tức xì khói mũi, hùng hùng hổ hổ đi luôn.

Tử Phủ Đế Quân dắt tay Đản Hoàng Tô, Đản Hoàng Tô đỡ ông bà Đản, Lam Dực lão đảo đứng dậy, cũng muốn rời đi.

Như Lai lại niệm phật hiệu: “A di đà phật, mời thí chủ họ Lam dừng bước.”

Lam Dực thấy lạ: “Sao, đại hòa thượng muốn chơi trò đời cha ăn mặn đời con khát nước đúng không?”

“Sao lão nạp có thể làm chuyện trái với đạo lý như vậy.” Khó có dịp thấy Như Lai có nề có nếp, nghiêm túc nói chuyện: “Lão nạp nhìn cậu là người đau thương bể tình, thân như lục bình không có chốn dung thân, cho nên lão nạp muốn mời cậu —— bỏ phàm tâm xuống, đạp đất thành Phật đi.”

“Phụt!” Đản Hoàng Tô không nhịn được bật cười.

Có ai mời người ta xuất gia kiểu vậy chưa!

Như Lai vẫn có nề có nếp nói tiếp: “Lão nạp yêu quý nhân tài như cậu, không đành lòng để cậu tiếp tục lạc lối trên con đường tối tăm kia nữa, cho nên muốn vươn tay kéo cậu một lần. Vậy, thí chủ họ Lam, cậu hãy bỏ qua tất cả, thành tâm hầu hạ đất Phật ta đi!”

Nghe sơ qua còn thấy buồn cười, nhưng nghĩ kỹ lại vô cùng đau đớn thế lương.

Lam Dực nhìn thoáng qua Đản Hoàng Tô, tia nhìn lướt trên đôi bàn tay nắm chặt của Tử Phủ Đế Quân và Đản Hoàng Tô, ánh mắt chùng xuống, hần trả lời: “Được, ta ở lại.”

Đản Hoàng Tô muốn khuyên một hai câu, nhưng nghĩ đi nghĩ lại nàng thấy mình không có tư cách để khuyên hần. Huống chi, chuyện tình yêu đối với tiên ma mà nói không phải là việc trọng đại nhất cuộc đời. Nếu Như Lai đã để mắt đến con người hần, vậy thì đứa con không được yêu thương của ma giới này vẫn có thể ở lại đây làm lại từ đầu.

... ..

Một tiếng sau, Lam Dực ngồi ở trung tâm máy tính Phật giới giận sôi, quản lý Internet —— đây là cái mà Như Lai trọng dụng hần!!!

Nhưng Lam Dực lại cười, Như Lai này đúng là biết dùng người. Không phải thứ hần am hiểu nhất chính là Tin học hay sao, ít nhất là trong lĩnh vực này, cho dù là Tử Phủ Đế Quân hay Lam Thiên, hay chính bản thân Như Lai cũng không thể bằng hần.

Lúc Lam Dực đang ngồi ở trung tâm máy tính Phật giới, bên Đản Hoàng Tô đã trở về Tử Thần Phủ.

Tử Phủ Đế Quân hỏi ý kiến ông bà Đản: “Sau này hai người hãy ở lại Tử Thần Phủ, ta cũng có thể bảo vệ chăm sóc.”

Hai ông bà bàn bạc một lát, tuy họ hàng bạn bè đều ở nhân gian cả, nhưng hai người đều có tuổi cả rồi; hơn nữa, chỉ sợ sau này ông ma vương Lam Thiên kia không chịu từ bỏ ý đồ, lại dùng họ để uy hiếp, liên lụy đến Đản Hoàng Tô như thế này đúng thật là không tốt.

Cho nên bàn bạc xong ông bà Đản đồng ý ở lại.

Tử Phủ Đế Quân ra lệnh cho Tử Thập Nhất sắp xếp một tiểu viện gần đây, Đản Hoàng Tô cũng vội vàng dọn dẹp nhà ở cho ba mẹ, đi xuống nhân gian mua đồ đạc các thứ, rồi quay về Tử Thần Phủ kéo dây điện thoại, kéo dây

mạng, kéo dây cáp tivi, đặt mua nhà bếp, đặt mua nhà vệ sinh, tóm lại tất cả đều được hiện đại hóa như ở dưới trần để ông bà Đản thoải mái ở.

Sau này các đệ tử của Tử Thần Phủ đều sắp xếp nhà riêng của mình giống như thế này, đương nhiên, chuyện này để sau hẵng nói.

Đản Hoàng Tô sắp xếp chỗ ở cho ba mẹ xong cũng đã là chuyện của vài ngày sau. Hôm nay Đản Hoàng Tô từ chỗ ba mẹ về phòng Tử Phủ Đế Quân, nói với Tử Phủ Đế Quân rằng: “Ngày mai mình có thể đi thăm mẹ Vô Thượng Đế phi.”

Tử Phủ Đế Quân đưa một bát thuốc vừa được nấu xong tới trước mặt Đản Hoàng Tô: “Không việc gì phải vội, nghỉ ngơi hai ngày trước, đợi nàng khỏe lên rồi đi.”

Đản Hoàng Tô âm lòng, dùng cảm cầm bát thuốc kia uống ực một cái cạn sạch.

Không hề khó uống, vị ngọt khác hẳn thuốc Đông y trong tưởng tượng của nàng.

“Đây là cái gì cơ?” Đản Hoàng Tô tò mò hỏi.

“Thuốc.” Tử Phủ Đế Quân chớp chớp mắt.

“Em biết là thuốc rồi, ý em là anh nấu từ cái gì ấy, sao không khó uống tẹo nào?” Đản Hoàng Tô hỏi.

“Nàng muốn hỏi từng vị thuốc sao?” Tử Phủ Đế Quân do dự.

Đản Hoàng Tô ngạc nhiên: “Ồ, thế em phải hỏi gì khác?”

“Nàng rất muốn biết?” Tử Phủ Đế Quân hỏi lại.

“Đúng vậy.” Đản Hoàng Tô không để ý nhiều đến sắc mặt kỳ lạ của Tử Phủ Đế Quân, hối thúc: “Rốt cuộc là anh nấu từ gì thế?”

Tử Phủ Đế Quân im lặng một chút mới trả lời: “Thiền thù, thằn lằn, rắn, còn có báo hiệu kê, máu kim ô.”

Trong dạ dày Đản Hoàng Tô chợt nổi sóng dậy gió.

Đây là thuốc, là thuốc đó, tuy nghe xong đúng là kinh khủng như rất bổ, vô cùng bổ!!!

Đản Hoàng Tô mặt cắt không còn hột máu, hỗn loạn tự động viên chính mình.

Tử Phủ Đế Quân lo lắng nhìn Đản Hoàng Tô, thấy nàng không nôn, rất cuộc yên lòng.

“Ta còn lo nàng không chịu được rồi nôn.” Tử Phủ Đế Quân vui mừng.

“Đại ca!” Đản Hoàng Tô gian nan bật ra được một câu từ hai hàm răng nghiến chặt: “Trên thế giới này có một lời nói dối gọi là nói dối thiện ý đó nha.”

“Ta không nói dối.” Tử Phủ Đế Quân sụp mắt.

Một lát sau Tử Phủ Đế Quân lại nhướng mắt nói tiếp: “Nhưng nếu gặp phải trường hợp tương tự ta sẽ không nói cho nàng biết.”

“Ày, anh thiệt...” Đột nhiên Đản Hoàng Tô không cảm thấy khó chịu, mà vô cùng hạnh phúc.

Hạnh phúc, đúng là một từ quái dị mà!

Chương 55 . có ngày đi thăm người thân...

(5)

Vài ngày sau hai người mới chính thức chuẩn bị đi thăm Vô Thượng Đế phi, Tử Phủ Đế Quân cẩn thận lựa quần áo một hồi, nhân vật liên quan là Đản Hoàng Tô cũng được trang điểm siêu cổ điển, siêu xa hoa.

Thượng Quan Vũ Như chải đầu cho nàng, búi một búi thật cao, Tử Phủ Đế Quân chọn trang sức, thêm vào tháo ra cũng hơn mười kí lô. Đản Hoàng Tô nhìn mình trong gương, làm kiểu nào cũng không thể quen được: “Phải như thế này mới đi được sao?”

“Không thể để Vô Thượng Đế phi cho rằng ta bạc đãi khuê nữ của nàng.”

Tử Phủ Đế Quân thẳng thắn nói.

Thượng Quan Vũ Như cũng nói: “Đưa con về nhà là chuyện cực kỳ long trọng.”

Đản Hoàng Tô đã hiểu, vì thế đây chính là chuyện phô trương mà thôi.

Sửa soạn xong, Tử Phủ Đế Quân nắm tay Đản Hoàng Tô lên tường vân bay tới Thiên đình.

Các vị thần tiên đều ở nhà kiếng chân nghe ngóng, nhà cái lại mở sòng cá cược dự đoán lần này Tử Phủ Đế Quân tìm đến ai.

Có người được ghé thăm đầu tiên là Điện mẫu tinh thông thiên lôi, có lão đào tinh bị cướp đồ trắng trợn, tiếp đó là người quản lý mỹ vị trần gian Ông Táo, sau rốt là người quản lý các loại tiên đan Thần đan lão quân, Diệp y tiên tử này nọ. Dựa theo kinh nghiệm đã có, tất cả mọi người đều tập trung làm chuyện chuyên môn của mình —— quả đào mật ăn vào để tu tiên, đan dược dùng cho Đản Hoàng Tô biến thành người, đặt mua xiêm y quần áo từ Diệp y tiên tử, chuẩn bị thêm phương tiện giao thông cho Đản Hoàng Tô.

Ai ngờ tường vân bay thẳng tới vườn bàn đào, mọi người giật mình, bàn đào mùa này sắp chín, Tử Phủ Đế Quân đang dắt bà xã của hắn đi nếm hoa quả tươi ngon đây mà.

Vô Thượng Đế Quân cũng nghĩ như vậy.

Vô Thượng Đế Quân ôm cục tức đứng ở cổng vườn bàn đào canh giữ: “Chỗ này của ta không phải nơi người có thể tùy tiện đến, bàn đào đã được sắp xếp đánh dấu, đến ngày ta sẽ phái người đưa đến Tử Thần Phủ của ngươi.”

“Ai cần gì bàn đào kia chứ.” Tử Phủ Đế Quân rất là khinh thường.

“Vậy ngươi tới làm chi?!” Căn bản là Vô Thượng Đế Quân không tin.

Tử Phủ Đế Quân thẳng thắn không giấu diếm: “Ta đưa Đản Hoàng Tô đến thăm mẫu thân của nàng, thuận tiện bàn chuyện với Vô Thượng Đế phi chọn ngày làm lễ cho ta và Đản Hoàng Tô.”

Nói xong Tử Phủ Đế Quân giới thiệu: “À, đây là Đản Hoàng Tô, khuê nữ của ngươi.”

“Khuê nữ của ta, Đản Hoàng Tô?” Vô Thượng Đế Quân giật mình.

“Dạ, cha.” Đản Hoàng Tô kêu một tiếng cho có lệ.

“Cha?” Vô Thượng Đế Quân chưa kịp suy nghĩ, đợi đến lúc hắn định thần lại đột nhiên vui vẻ, ôm bụng co thành con tôm mà cười: “Ha ha ha ha... Tử Úc ời là Tử Úc, hóa ra ngươi cũng có ngày hôm nay!”

Rốt cuộc là ở tiên gười chuyện này có gì mà buồn cười chứ!

Đản Hoàng Tô nhỏ giọng hỏi Tử Phủ Đế Quân: “Rốt cuộc ông ấy đang cười cái gì thế?”

Tử Phủ Đế Quân cũng không hiểu mô tê gì: “Lão Vô Thượng, người bị điên đúng không?”

“Người nói là người muốn bàn chuyện với U Xu (khuê danh Vô Thượng Đế phi) chọn ngày để làm lễ cho người cùng Đản Hoàng Tô chứ gì?” Rốt cuộc Vô Thượng Đế Quân cũng cười đủ, mở miệng hỏi.

Mà giọng điệu nói chuyện với Tử Phủ Đế Quân là ôn hòa trước nay chưa từng có, từ lúc khai thiên lập địa tới nay đây là lần đầu tiên hãn hiền lành nói chuyện cùng Tử Phủ Đế Quân như vậy.

“Đúng thế.” Tử Phủ Đế Quân gật đầu, không rõ rốt cuộc Vô Thượng Đế Quân muốn gì, chỉ cảm thấy hãn cười rất nham hiểm, cảm thấy thật giận. Vô Thượng Đế Quân cười tùm tùm: “Đản Hoàng Tô là khuê nữ của ta.”

“Đúng vậy.” Tử Phủ Đế Quân gật đầu.

“Người muốn cưới khuê nữ của ta?” Vô Thượng Đế Quân vẫn cười tùm tùm như cũ.

Tử Phủ Đế Quân cảnh giác: “Sao, người muốn cản trở phải không?”

“Không không không không không, sao ta có thể cản trở được!” Vô Thượng Đế Quân vừa lòng vuốt vuốt chút râu vểnh lên trời: “Người cưới khuê nữ của ta thì thành con rể của ta, từ nay về sau ta chính là nhạc phụ của nhà người, sao ta có thể cản trở chuyện tốt như vậy đây.”

Tử Phủ đế quân buồn bực .

Cho tới nay đúng là Tử Phủ Đế Quân không để chuyện này vào mắt.

Nói đi nói lại, hãn không ngại làm con rể Vô Thượng Đế phi, nhưng làm con rể Vô Thượng Đế Quân, từ nay về sau phải nhường Vô Thượng Đế Quân một bước...Hãn vẫn để ý, vô cùng để ý!

“Nếu không thì tụi mình bỏ trốn đi.” Đản Hoàng Tô chớp chớp mắt đề nghị. Như vậy thì ít nhất cũng không trở thành công cụ hòa thân, Tử Phủ Đế Quân cũng chẳng cần phải ép mình coi Vô Thượng Đế Quân là cha vợ.

Tử Phủ Đế Quân sờ cằm: “Ý kiến hay.”

Vô Thượng Đế Quân nóng ruột: “Ầy sao lại thế được, khuê nữ của Vô Thượng Đế Quân ta không thể đi theo người ta một cách mờ ám như vậy, cùng lắm thì ta chuẩn bị của hồi môn nhiều chút!”

Vì để Tử Phủ Đế Quân gọi hấn một tiếng nhạc phụ, hấn sẵn sàng đổi bất cứ giá nào!

“Được.” Tử Phủ Đế Quân đồng ý luôn.

Sau đó Tử Phủ Đế Quân bổ sung: “Chuyện này là do người cầu xin ta.”

Khóe miệng Vô Thượng Đế Quân giật giật.

Tử Phủ Đế Quân đẩy Vô Thượng Đế Quân ra: “Người đi nghỉ ngơi đi, chúng ta thăm Vô Thượng Đế phi.”

Vô Thượng Đế Quân nhìn bầu trời, Vô Thượng Đế Quân suy nghĩ, nếu bây giờ đổi ý không cho hấn làm con rể có được không?

Nhưng mà người ta nuôi lớn khuê nữ dùm mình, khuê nữ còn nghe lời người cha vô trách nhiệm như hấn sao?

Vô Thượng Đế phi không suy nghĩ nhiều chuyện phức tạp như Vô Thượng Đế Quân, bà vui mừng cầm tay Đản Hoàng Tô kéo nàng ngồi xuống cạnh mình: “Để cho mẹ ngắm con xem.”

Vô Thượng Đế phi thốn thức: “Con đã lớn như vậy...”

Lại nói tiếp, thực ra Đản Hoàng Tô không có nhiều tình cảm với người mẹ này, bởi vì cho tới bây giờ đây là lần đầu tiên nàng gặp bà, mà chẳng qua cũng chỉ vì làm tròn nghĩa vụ mà thôi. Vô Thượng Đế phi thốn thức như vậy thực khiến Đản Hoàng Tô có chút ít cảm tình, nàng không biết nói cái gì, chỉ có thể gọi một tiếng: “Mẹ.”

“Ôi.” Một tiếng mẹ này lại khiến Vô Thượng Đế phi thốn thức không thôi. Vô Thượng Đế phi lau nước mắt: “Mẹ vốn tưởng đời này sẽ không nghe được tiếng mẹ từ con, con vừa sinh ra mẹ đã để cho người khác ôm đi, cho tới bây giờ cũng chưa làm mẹ của con được ngày nào.”

“Mẹ rất quan tâm đến con.” Đản Hoàng Tô vội vàng nói: “Lần trước không phải mẹ đã đưa Minh Phượng, Mạc Loan đến ma giới giúp con hay sao. Với

lại, lần trước mẹ cũng để Mạc Loan chạy tới nhắc con chuyện lên tiên tịch đấy thôi.”

“Cha con...” Vô Thượng Đế phi thở dài: “Tính tình ông ấy vốn khó chịu, chủ yếu là do thất vọng, nhưng cũng luôn nghĩ cho con, bằng không sẽ không để con nhận chức trên thiên đình khi vừa có tiên tịch.”

Đản Hoàng Tô muốn nói, thật sự ông ấy không muốn hủy diệt con sao!

Nhưng Đản Hoàng Tô vẫn nuốt mấy lời kia xuống, ngoan ngoãn trả lời:

“Vâng, mẹ, con biết rồi.”

Lúc này Vô Thượng Đế phi mới chào Tử Phủ Đế Quân: “Vẫn phải cảm ơn Tử Phủ Đế Quân, ít nhiều cũng nhờ anh quan tâm tới con ta.”

“Đây là chuyện ta nên làm.” Tử Phủ Đế Quân vào thẳng vấn đề: “Lại nói tiếp, lần này ta dẫn Đản Hoàng Tô tới thăm Đế phi, muốn Đế phi cùng ta chọn ngày thích hợp làm lễ cho ta và Đản Hoàng Tô.”

“Ồ?” Vô Thượng Đế phi hạnh phúc nhìn Đản Hoàng Tô: “Vậ thì không cần cảm ơn, đều là người một nhà.”

Đản Hoàng Tô...Tuy rằng đã...Đản Hoàng Tô vẫn cảm thấy rất mắc cỡ đó nha!!!

Đản Hoàng Tô làm bộ bình tĩnh nhìn về phương xa không nói tiếng nào.

Vô Thượng Đế phi vui vẻ nói: “Mẹ cũng chưa có ngày nào chăm sóc con, của hồi môn tất nhiên không thể chuẩn bị qua loa, quần áo đồ dùng, còn có linh khí pháp bảo, các loại đan dược quý hiếm, nhất định mẹ sẽ chuẩn bị cho con đầy đủ!”

Đản Hoàng Tô nhìn xa xăm —— thật ra mục đích của hai người tới đây là tổng tiền?

Mượn danh của hồi môn đi chiếm đoạt tài sản nhà người ta!

“Vậ thì ngày nào?” Tử Phủ Đế Quân chỉ quan tâm tới vấn đề này.

“Chuyện này có thể thương lượng với cha con một chút được không?” Vô Thượng Đế phi có phần khó xử.

“Hừ! Đến lúc rồi!” Vô Thượng Đế Quân ngồi ở vườn bàn đào ngắm bầu trời cũng đủ, đã vào trong phòng nói chuyện.

“VẬY NGƯỜI NÓI ĐI?” Trong chuyện này Tử Phủ Đế Quân biểu hiện cũng đủ rộng lượng, dù sao hai người này cũng là cha mẹ của Đản Hoàng Tô.

Vô Thượng Đế Quân cười âm u: “Muốn ta nói đúng không, một trăm năm sau có ngày hoàng đạo rất tốt.”

Đản Hoàng Tô không lường thiện mấy nhìn Tử Phủ Đế Quân: “Chúng mình cứ bỏ trốn thì hơn.”

Giữa người cha Vô Thượng Đế Quân vô trách nhiệm cùng Tử Phủ Đế Quân đã nuôi dưỡng nàng, tất nhiên nàng phải lựa chọn Tử Phủ Đế Quân, huống gì bây giờ họ lại trong mối quan hệ này.

Vô Thượng Đế Quân không được để ý, đang hết sức kiểm chế.

Vô Thượng Đế phi vội vàng lên tiếng hòa giải: “Một trăm năm là nói đùa thôi, một năm sau được không, ta cũng muốn ở chung với con gái mấy ngày.”

“Một ngày.” Tử Phủ Đế Quân chớp chớp mắt, trả giá ngay tại chỗ.

“Ba ngày thì sao?” Vô Thượng Đế phi thỏa hiệp: “Dù sao Tử Thần Phủ cũng cần thời gian chuẩn bị, với lại, thời gian gấp gáp, ta không thể chuẩn bị hồi môn cho con được.”

Tử Phủ Đế Quân hẳn không cần ba cái của hồi môn kia, nhưng Vô Thượng Đế phi nói đúng, Tử Thần Phủ của hắn cũng cần chuẩn bị, hơn nữa hẳn không thể không nể mặt Vô Thượng Đế phi lần này.

Tử Phủ Đế Quân gật đầu đồng ý: “Ba ngày thì ba ngày, ba ngày sau mời đến Tử Thần Phủ dự lễ, ta không đến mời nữa.”

Nói xong Tử Phủ Đế Quân vươn tay với Đản Hoàng Tô: “Chúng ta đi thôi.”

Vô Thượng Đế phi giật mình: “Sao vậy, con ta không thể ở lại đây sao, không phải ba ngày sau Tử Phủ Đế Quân mới đến đón dâu sao?”

“Ta không quan tâm đến nghi lễ phiền phức kia.” Tử Phủ Đế Quân từ chối thẳng.

Vô Thượng Đế phi lại nhìn Đản Hoàng Tô: “Con...”

Trái tim Đản Hoàng Tô mềm nhũn, hỏi Tử Phủ Đế Quân: “Hay là ở đây một đêm?”

Tử Phủ Đế Quân nhớ tới đêm trên núi Lục Loan ngày nọ, trái tim rung động: “Được.”

Nhưng Vô Thượng Đế phi không phải là Hồ chủ Phong Yên Nương. Hồ chủ Phong Yên Nương vừa lòng đẹp ý hạnh phúc cá nhân của con gái, chuyện am hiểu nhất chính là dụ dỗ người ta; Vô Thượng Đế phi lại vừa lòng đẹp ý tương lai yên ổn bình thản của tiên giới, chuyện am hiểu nhất chính là phong thái mẫu nghi thiên hạ.

Vô Thượng Đế phi giữ Đản Hoành Tô ở trong phòng mình bắt đầu dạy dỗ không ngừng, làm sao để đoan trang hiền phục, làm sao để có khả năng trưởng thành mạnh mẽ, làm sao để quản lý một Tử Thần Phủ to như vậy, làm sao để săn sóc tâm ý của Tử Phủ Đế Quân, làm sao để ứng phó với đệ tử, làm sao để hòa hợp Tử Phủ Đế Quân và người cha Vô Thượng Đế Quân của nàng...Không cần nói cũng biết trọng điểm chuyện này chính là việc cuối cùng, rốt cuộc Đản Hoành Tô cũng cảm nhận được tâm trạng của Thượng Quan Vũ Như.

Hòa thân, đây chính là hòa thân!

Nhưng nàng là công chúa hòa thân lớn lên ở Tử Thần Phủ, làm kiểu gì trái tim cũng sẽ hướng về Tử Thần Phủ, chuyện Vô Thượng Đế phi dặn dò nàng chỉ có thể âm ừ gật đầu, kỳ thật cũng không để tâm.

Đương nhiên căn bản là do nàng cũng không nghĩ Tử Phủ Đế Quân cùng Vô Thượng Đế Quân có thể gây nên chuyện gì lớn.

Dạy dỗ suốt một đêm, Tử Phủ Đế Quân đã dạo từng tấc đất vườn bàn đào, ngay cả con kiến trong hang cũng thấu hiểu trái tim chộn rộn của hắn. Hắn thề, từ nay về sau kiên quyết không để Đản Hoành Tô qua đêm trên thiên đình!

Chương 56 . có một hôn lễ...

Ba ngày tiếp theo, có người cảm thấy chậm có người cảm thấy nhanh.

Đối với Tử Phủ Đế Quân đang vội vã làm chú rể mà nói, ba ngày này trôi chậm như rùa bò; đối với các đệ tử Tử Thần Phủ phải chạy quanh trang hoàng Tử Thần Phủ, sắp xếp Chương trình hôn lễ, đi phát thiệp cưới khắp

nơi mà nói lại hận không thể biến bảy mươi hai giờ thành một trăm bốn mươi mấy giờ để dùng.

Nhưng cho dù như thế nào đi chăng nữa ba ngày rồi cũng trôi qua.

Ba ngày sau, Tử Thần Phủ rực rỡ hẳn lên, hoa tươi được trang hoàng khắp nơi, bồ câu bay thành đàn, còn có một gác chuông mới được xây, sừng sững đứng nghiêm.

Hoa chỉ có hai loại, hoa hồng đỏ và bách hợp trắng.

Bồ câu chỉ có một loại, bồ câu trắng.

Gác chuông được xây dựng dựa theo phong cách cổ điển phương Tây khá mới lạ, đứng giữa Tử Thần Phủ cũng không thấy ‘lạc quẻ’.

Hôn lễ được tổ chức ở sân ngoài, mái vòm tạm thời được dựng lên, hoa tươi cuốn quanh lễ đài, phong màn phía sau được làm thành kiểu tranh vẽ, thảm đỏ trải rộng. Chiếc bàn được đặt gần lễ đài xếp kín các loại rượu trái cây rực rỡ sắc màu, ngay chính giữa là tháp ly, bên cạnh là một chai sâm panh lớn.

—— không cần nói cũng biết, đây chính là hôn lễ kiểu Tây.

Người đưa ra sáng kiến cụ thể: Tử Tam.

Người hỗ trợ và chỉ huy, sắp xếp liên quan: Thượng Quan Vũ Như, Hoắc Niệm Ly, ông bà Đản.

Ngày hôm nay bầu trời trong vắt hơn bình thường, vầng mặt trời cao xa cũng đột nhiên sáng rực hơn bình thường, mây đen gì đó, đông tố gì đó... hôm nay là ngày vui của Tử Phủ Đế Quân, ai dám làm ra mấy cái thứ kia chứ!

Ngay từ lúc sáng sớm Tử Phủ Đế Quân đã ăn mặc chải chuốt xong. Quần áo trên người hẳn chính là âu phục của Zegna hoàn toàn tôn lên khí chất nhã nhặn lịch sự kia; Đản Hoàng Tô mặc váy cưới màu trắng, trễ ngực lộ lưng, tóc búi cao, tất cả mọi việc liên quan đến trang điểm cho cô dâu đều do Hoắc Niệm Ly chịu trách nhiệm, mục tiêu chính là gợi cảm!

Vấn đề là Đản Hoàng Tô sống chết không chịu lộ nhiều như vậy, Hoắc Niệm Ly bất đắc dĩ lắm mới cho phép nàng quàng thêm một cái khăn nhỏ.

Cô dâu chú rể sau khi ăn sáng xong đứng ở sơn môn Tử Thần Phủ tiếp khách.

Chư thần tán tiên, gia quyến bạn bè đều đến đông đủ. Đản Hoàng Tô cùng Tử Phủ Đế Quân mới vừa ra sơn môn đã thấy Đông Hải Long quân xuất hiện.

Long quân nắm tay Tử Phủ Đế Quân, thuận tiện nhét một không gian giới tử vào lòng bàn tay hắn: “Chuyện Tiểu Bạch gây ra lần trước vẫn khiến ta cảm thấy có lỗi đến tận bây giờ. Hôm nay là ngày vui của hiền đệ, lão long cũng không có gì quý giá, chỉ có mấy viên long châu coi như bi ve cho em đùa chơi.”

Đản Hoàng Tô , chẳng lẽ nàng trông rất giống mấy đứa con nít chơi bi ve hay sao?

Đông Hải Long quân còn muốn nói thêm một hai câu với Tử Phủ Đế Quân nhưng Hồ chủ Phong Yên Nương đã đến cửa, bà dẫn theo toàn bộ gia tộc, lớn lớn nhỏ nhỏ đều đứng kín ở Tử Thần Phủ phô trương thanh thế. Làm một hồ ly hai đuôi bao nhiêu năm phải trốn tránh như vậy, nay Tử Phủ Đế Quân đã thành con rể của bà, sao bà không tranh thủ thời cơ ngẩng cao đầu đây!

Quà Phong Yên Nương mang theo thực vô cùng đặc biệt, là tuyển tập xuân cung đồ từ lúc khai thiên lập địa cho đến nay, tất cả đều được tuyển chọn kỹ lưỡng, bao gồm các phiên bản chính yếu, phiên bản quý hiếm, phiên bản lẻ, ngoài ra còn có các loại thuốc và dụng cụ tình thú liên quan, đương nhiên đều được xếp hết trong không gian giới tử ẩn vào tay Đản Hoàng Tô, tặng kèm một nụ cười đầy ý tứ.

Ngay sau đó là vợ chồng Vô Thượng Đế Quân. Hai người này có vẻ khoa trương, sáu mươi bốn người diễn tấu sáo và trống như thể sợ người ta không biết họ gả khuê nữ đi, không biết của hồi môn họ chuẩn bị nặng vậy. Đoàn thứ nhất tiến vào dâng lên các thể loại vàng, bạc, ngọc, trang sức, đồ dùng phòng ngủ, đồ dùng thư phòng, văn phòng tứ bảo, đồ cổ, vải vóc, đan dược, pháp bảo.

Trong đó vàng, bạc, ngọc đều là Như ý, đủ loại kiểu dáng hoa văn; trang sức được chọn lựa dựa theo hình phượng, lớn như các loại trâm cài vàng, nhỏ như nhẫn hay hoa tai; đồ dùng phòng ngủ bao gồm màn trướng được dệt từ giao tiêu hay trang trí hình mây, cũng có các loại màn trướng khá hiện đại, còn có nguyên một bộ màn rũ đính trang sức quý giá; đồ dùng trong thư phòng gồm ống đựng bút, giá đựng bút, đồ rửa bút không bằng mã não thì là ngọc thạch, văn phòng tứ bảo không chỉ có bốn loại đơn giản; đồ cổ gồm hai loại đồ sứ có ngọc khí; vải vóc đủ màu sắc; đan được được đồ đầy hai hồ lô lớn: trong đó đáng để nhắc đến nhất chính là hai pháp bảo cuối cùng, một chính là Thần kiếm hỗn mang, cái còn lại là Vô khâu thiên y, một tấn công một phòng thủ, hỗ trợ lẫn nhau.

Chờ tất cả được diễu hành xong, các chư thần tán tiên đến dự lễ đã xếp thành một hàng dài đằng sau, quà cáp được dâng lên đều mới lạ, có loại tinh tế, có loại đơn giản, có loại quý giá, tóm lại chim chóc tán loạn, tường vân đáp xuống liên tục từ sáng sớm đến giữa trưa, Đản Hoàng Tô nhận lễ của người ta nhiều đến mức suýt chút nữa là gãy tay!

Giữa trưa, trên lễ đài cao, chú rể cùng tân nương được vạn quần chúng nhân dân ngắm nghía.

Bởi vì không có cha xứ, Tử Tam làm người chủ trì cũng không dám làm bậy, cho nên trọng điểm vẫn là cô dâu chú rể được vạn ánh mắt dòm ngó. Cũng may chú rể đẹp trai, cô dâu gợi cảm, loại hôn lễ kiểu này quả thực vô cùng mới mẻ trên tiên giới, cho nên ngắm cũng rất đã mắt, không một vị khách nào đưa ra ý kiến chê bai này nọ.

Nếu phải lôi ra một người không hài lòng, thì chính là Vô Thượng Đế Quân.

Vô Thượng Đế Quân đã tính toán vô cùng cẩn thận rằng hôm nay hẳn phải để Tử Phủ Đế Quân hành lễ với mình, nhưng vấn đề là Tử Tam kia nói rằng cha mẹ của Đản Hoàng Tô rất nhiều, mà sư phụ hẳn lại có mặt mũi quá lớn, cho nên đành phải bỏ qua giai đoạn kia.

Lúc Tử Tam cao giọng nói “Chú rể có thể hôn cô dâu”, toàn bộ hôn lễ được đẩy tới cao trào.

Đản Hoàng Tô là người hiện đại, cho nên tuy ngưỡng cũng không có vấn đề gì lớn, Tử Phủ Đế Quân lại là người cổ đại đúng tiêu chuẩn, không thể làm chuyện riêng tư trong khuê phòng cho thiên hạ dòm ngó, mọi người chỉ thấy hần búng tay một cái, hần cùng Đản Hoàng Tô biến mất, lát sau lại xuất hiện trở lại.

Về chuyện hần có hôn Đản Hoàng Tô hay không, tất nhiên là có!

Nhìn môi Đản Hoàng Tô thì biết, son môi thì nhạt bớt, nhưng môi thì sưng, còn đỏ hơn cả lúc tô son.

Sau khi để bà con ngắm nghía xong là đến tiết mục khai sâm panh. Tử Tam ôm chai sâm panh lắc lắc mấy cái, vừa chuẩn bị đưa cho Đản Hoàng Tô cùng Tử Phủ Đế Quân, chai sâm panh như thể mơ ước đáng người Đản Hoàng Tô, liêu chết phụt thẳng vào người nàng, khiến nàng ướn sững từ đầu tới chân. Áo cưới trẻ ngực lộ lưng màu trắng lập tức biến thành màu rượu sâm panh.

Tử Phủ Đế Quân đang mắt sạch kiên nhẫn, nhân cơ hội này quyết đoán phải toàn bộ thủ tục quá trình liên quan, trực tiếp bế Đản Hoàng Tô vào động phòng.

Muốn quậy Tử Phủ Đế Quân động phòng?

Không có cửa đâu!

Bên ngoài động phòng, ai muốn về nhà thì về nhà, ai muốn chơi thì chơi, ai muốn ăn cứ ăn.

Trong động phòng, Đản Hoàng Tô ra sức đấu tranh với cái áo cưới màu sâm panh kia.

Tử Phủ Đế Quân mím môi nhìn được một lúc mới đi qua giúp, vươn tay ra, xé —— roẹt roẹt ——

Đản Hoàng Tô : “Hoắc Niệm Ly thuê đó, còn phải trả lại.”

“Ta đền là được.” Bàn tay Tử Phủ ôm eo Đản Hoàng Tô, tiếp tục xé —— giật ——, xé —— giật ——, xé —— giật ——

Tay bạn rộn như vậy đương nhiên miệng cũng không thể nhàn rồi. Tử Phủ Đế Quân đã phát hiện ra một kỹ năng hội họa mới, dùng miệng thay bút, vô

cùng cẩn thận bắt đầu từ trán Đản Hoàng Tô, dần dần trượt xuống dưới, từng chút một tô màu, hết màu hồng phấn cho đến đỏ rực. Lúc lướt xuống đôi môi vốn đã rất hồng kia, Tử Phủ Đế Quân tô thật đậm, tô thật lâu, tô đến suýt chút nữa rách giấy hãn mới chầm chậm chuyển xuống phía dưới, qua cằm, qua cổ, qua sân bay. Hai bên sân bay được cẩn thận tô tiếp một lúc mới dời xuống bụng, rồi là vùng đất nhạy cảm...Đương nhiên, Tử Phủ Đế Quân phải đổi một loại bút khác mạnh mẽ hơn để vẽ vùng đất nhạy cảm này, tuy hãn là người mới học vẽ, nhưng ngựa quen đường cũ mà miêu tả vùng đất kia. Ký ức mới đây còn đó, ngay lập tức, hãn không do dự đổi bút, ra sức vẽ tranh!

Về phần Đản Hoàng Tô bị vẽ lại nghiên cứu ra một loại âm thanh mới, cụ thể có thể dùng từ đơn ROOM để xếp loại. Đương nhiên không phải ROOM, ROOM, mà là:

R~

O~

O~

M~

Dưới sự giao hòa giữa màu sắc và âm thanh, trong động phòng là một phong cảnh vô cùng mới mẻ, sống động kiêu diễm không thôi.

Mãi đến buổi tối, lúc Đản Hoàng Tô rên rỉ xin tha, Tử Phủ Đế Quân vẫn chưa được thỏa mãn xong đành ôm nàng đi ngủ.

Laptop đặt trên chiếc án thanh ngọc vẫn còn bật, QQ đột nhiên kêu lên. Âm thanh đó gợi nhắc Đản Hoàng Tô nhớ đến vài chuyện khiến nàng bật cười khúc khích.

“Sao anh không mời bạn Chuyên gia tình yêu kia, à không, Tình yêu tìm máy nhắn tin gì đó đi?” Đản Hoàng Tô chọc.

“Ta quên.” Tử Phủ Đế Quân vò đầu.

“Nhưng ta thực sự muốn cảm ơn.” Tử Phủ Đế Quân thật lòng.

Lần đầu tiên nói chuyện cùng Chuyên gia tình yêu hãn đã thấy được Đản Hoàng Tô say rượu; lần thứ hai nói chuyện với Chuyên gia tình yêu hãn

thấy Đản Hoàng Tô khụ khụ; lần thứ ba nói chuyện xong hấn đã đánh mất Đản Hoàng Tô, nhưng sau đó đã có thể đưa nàng quay về. Lúc đó hấn có thể nghe được Đản Hoàng Tô tỏ lòng; vì thế tổng kết lại, Chuyên gia tình yêu đã giúp hấn rất nhiều.

QQ đing đing vài tiếng.

Tử Phủ Đế Quân muốn đi xem máy tính thế nào, lại luyến tiếc Đản Hoàng Tô nằm gọn trong lòng, cúi đầu ngắm nàng, nhất thời không biết làm gì.

Đản Hoàng Tô biến thành chú hồ ly dựa vào lòng hấn, cười mím chi: “Như vậy là được, anh đi xem thế nào.”

Tử Phủ Đế Quân cười ôm Đản Hoàng Tô, khoác đại bộ quần áo, đứng dậy. Bên góc phải màn hình, QQ đang nhấp nháy báo tin nhắn mới, Tử Phủ Đế Quân nhấn vào.

Tình yêu tìm máy nhắn tin: sao dạo này không thấy người đâu, thu phục được em hồ ly chưa

Tình yêu tìm máy nhắn tin: O_o??? Em hồ ly vẫn còn đang trong giai đoạn trăm năm mới tu luyện thành người à

Tình yêu tìm máy nhắn tin: nếu nói vậy...

Tình yêu tìm máy nhắn tin: \ (-_-) / ta chỉ có thể thông cảm với nhà người

Tình yêu tìm máy nhắn tin: nói chuyện!!!!

Tình yêu tìm máy nhắn tin: người là thần tiên đúng không, phải online hai tư trên hai tư chứ

Tình yêu tìm máy nhắn tin: nói chuyện mau!!!

Tình yêu tìm máy nhắn tin: hay là cuộc sống bận rộn quá quên ta mất tiêu rồi

Tình yêu tìm máy nhắn tin: >_<# vì thế đây chính là câu chuyện cưới được cô dâu về xong quăng bà mai đi luôn trong truyền thuyết

Tình yêu tìm máy nhắn tin: còn không nói được câu nào ~~>_<~~ ta thực sự đã bị quăng sao

Tử Phủ Đế Quân cười.

Tử Phủ Đế Quân: ta mới động phòng.

Tình yêu tìm máy nhắn tin: *@_@*

Tình yêu tìm máy nhắn tin: người xuất hiện thật sao, quả nhiên thần tiên rảnh rồi online cả ngày

Tình yêu tìm máy nhắn tin: khoan , đợi chút

Tình yêu tìm máy nhắn tin: người mới nói cái chi

Tình yêu tìm máy nhắn tin: O_o động phòng á

Tình yêu tìm máy nhắn tin: OMG người tu thành chính quả!!!!

Tử Phủ Đế Quân: phải, ta còn chưa cảm ơn người.

Tình yêu tìm máy nhắn tin: cảm, cảm ơn ta?!!!

Tình yêu tìm máy nhắn tin: *^÷^* có tiên muốn cảm ơn ta à nha.

Tử Phủ Đế Quân: phải, cảm ơn người.

Tình yêu tìm máy nhắn tin: #^_^# vậy thì có quà cáp gì không

Tử Phủ Đế Quân: người muốn?

Tình yêu tìm máy nhắn tin: có, có quà thiệt hả!!!!

Tình yêu tìm máy nhắn tin: để ta nghĩ coi...

Tình yêu tìm máy nhắn tin: thật ra ta có một giấc mơ bé nhỏ

Tình yêu tìm máy nhắn tin: có một ngày ta lái BMW đi du lịch vòng quanh thế giới

Tình yêu tìm máy nhắn tin: người hiểu ý ta đúng không

Tình yêu tìm máy nhắn tin: `(*^___^*)' đâu có gì quá đáng hen

Tử Phủ Đế Quân cúi đầu, hỏi Đản Hoàng Tô: “Chuyên gia muốn bảo mã, nàng nói xem nếu ta tặng Long Ngũ đi thì thế nào?”

Vì thế, BMW = Bạch Long Mã?!

Đản Hoàng Tô cuộn mình trong lòng Tử Phủ Đế Quân cười đến ná thờ.

(Phiên âm của BMW là bảo mã.)

Chương 57 . kết thúc: lại có quả trứng to...

Tử Phủ Đế phi mang thai, Hoắc Niệm Ly vừa truyền chuyện này ra khỏi Tử Thần Phủ xong các chư thần tán tiên tranh nhau chạy đến.

Trên trời không như trần gian, nam nữ ái ân, sau đó cứ thế mà ‘châu thai ám kết’ lưu truyền đời sau. Nhưng vấn đề là như thế này, nếu sinh mà không chết thì chẳng mấy chốc thiên đình sẽ bị quá tải, ảnh hưởng tới nguồn năng lượng mấy vạn năm mới có được của trần gian. Phần lớn tiên đồng trên thiên giới lúc sinh ra đều có cơ hội hưởng duyên tiên, tỷ như tiên quả vạn năm, hoặc thánh khí đầy linh khí chẳng hạn, rồi có duyên có phận mà được một cô tiên nữ nào đó ăn, cứ thế mà thành thai quả, đợi hết kỳ bầu bí thì sinh ra thành tiên, đây gọi là tiên mượn phúc. Còn có một cách khác, hai vị thần tiên tình cảm thâm thiết mặn nồng được sợi chỉ đỏ buộc chặt, trải qua vạn vạn năm không rời, hoạn nạn có nhau, rốt cuộc trở thành tiên đế, khi thời cơ chín muồi trời cao sẽ ban thưởng tiên đồng.

Chỉ là, xét thấy tình hình Vô Thượng Đế phi đã trải qua lần trước, quần chúng chư thần tán tiên cũng không dám chắc chắn lần này trong bụng Tử Phủ Đế phi là tiên mượn phúc hay tiên đồng trời cao ban thưởng, trong lòng Tử Phủ Đế Quân càng không yên.

Bởi vậy, đến ngày Tử Phủ Đế phi sinh nở, các đệ tử Tử Thần Phủ liên quan cùng quần chúng quan lại rảnh rỗi ngồi chơi xơi nước mới xúm đến Tử Thần Phủ, có thể nói quang cảnh hết sức hoành tráng.

Tử Phủ Đế Quân ôm một bụng kích động, hân nôn nóng bám ngay ở cửa phòng sinh, ước chừng đi khoảng bốn vạn bảy ngàn tám trăm sáu mươi mốt bước mới thấy bà Đản ôm một cái bọc nhỏ đi ra.

Không đợi bà Đản lên tiếng chúc mừng, Tử Phủ Đế Quân không kềm chế được liền hỏi: “Là con trai hay con gái?”

Bà Đản có phần ngập ngừng, kéo một góc chăn lên. Lại là một quả trứng!

Tử Phủ Đế Quân không hiểu, nhưng tất cả đệ tử Tử Thần Phủ cùng chư thần tán tiên chẳng lấy làm kinh ngạc.

— Tử Phủ Đế Quân là khuyến thể, Tử Phủ Đế phi là hồ thân, vốn là động vật sinh con, dầu việc sanh quả trứng này là ngoài dự liệu nhưng dựa theo chuyện Vô Thượng Đế phi sinh trứng lúc trước thì coi như cũng đã nằm trong dự kiến cả rồi.

Thiên đình nhàm chán rồi rã, mấy vị chư thần tán tiên bắt đầu đổ xúc xắc cá cược xem Tử Phủ Đế phi sanh con trai hay con gái. Tin Tử Phủ Đế phi sinh trứng vừa truyền đến, nhà cái thiệt hại vô kể, mà các vị tiên ông tiên bà lại buôn bán sinh lời, trong đó Vô Thượng Đế Quân là người đứng đầu.

Từ khi Tử Phủ Đế phi có mang Vô Thượng Đế Quân đã ngón chờ đến ngày hôm nay. Nhờ ngày nào hãn cũng ôm một bụng đầy hy vọng mong mỏi, kết quả chỉ là tiên mượn phúc khiến Tử Phủ Đế Quân được dịp nhạo báng một phen, nay đã có thể đòi nợ trở về.

Cho nên, ngày tam triều rửa tội đến, Vô Thượng Đế Quân đặc biệt dẫn các chúng thần cùng các vị tiên liên quan tới tham gia, Long quân Hồ chủ thì càng nhiệt tình hơn, việc nên làm đều làm, chỉ một thoáng mà chim thú bay loạn, tường vôn khởi động đáp xuống liên tục, các thần tiên đến xem trứng cứ tới không dứt, Tử Thần Phủ đột nhiên ồn ào dị thường.

Tử Phủ Đế Quân vốn không muốn tổ chức tiệc làm chi, nhưng hãn có thể không quan tâm tới mặt mũi Vô Thượng Đế Quân lại không thể phụ lòng mong mỏi của toàn bộ thần tiên trên thiên đình, vì thế mới miễn cưỡng sai bảo các đệ tử tự tổ chức một buổi tiệc nhỏ, chỉ có vài loại rượu cùng hoa quả cho có mà thôi.

Đương nhiên mọi người không phải đến đây để ăn cơm chùa, cho nên cũng chẳng để ý bàn tiệc cầu thả kia.

Mọi người nhìn chăm chăm quả trứng trên bàn.

Đúng là một quả trứng vô cùng xinh đẹp, màu trắng óng ánh không tì vết, giống hệt như một hạt ngọc trai khổng lồ, đặt trên chiếc khay ngọc thạch trái khảm nhung màu đỏ vô cùng nổi bật.

Tử Phủ Đế Quân nóng ruột, hần đi đến trước chiếc khay, không nói không rằng vươn tay ôm quả trứng lên.

Tay vừa chạm vào, quả trứng đã nứt ra.

“Chẳng lẽ vẫn chờ ta hay sao.” Tử Phủ Đế Quân vừa mừng vừa lo.

Không ai để ý tới hần, mọi người chỉ tập trung cao độ nhìn quả trứng mà thôi.

Quả trứng run run, khe nứt càng lúc càng lớn, trên đỉnh đã có dấu hiệu nứt vỡ, rốt cuộc một mảnh vỏ cũng được phá ra.

Lúc này không chỉ có vợ chồng Tử Phủ Đế Quân, mà mỗi vị thần tiên hay không phải thần tiên đều nín thở, sợ khiến ×× chưa kịp chui ra bị kinh hoàng —— sợ dĩ phải nói ×× vì chẳng ai biết rốt cuộc cái gì sẽ chui ra khỏi quả trứng.

Dưới ánh nhìn của vạn vạn quần chúng nhân dân, một bàn tay nho nhỏ, trắng ngần mập mạp thò ra, rõ ràng là tay của con người.

Quần chúng vây xem trăm ngàn cảm xúc ngổn ngang.

Tử Phủ Đế Quân vui mừng, tuy thế hệ thứ hai giữa khuyến và hồ ly cũng có tên gọi là khuyến hồ, nhưng hai người là thần tiên, sinh ra thai nhi hình người thì dù chưa thể khẳng định là tiên đồng trời cao ban thưởng nhưng 80-90% cũng chẳng kém là bao.

Vô Thượng Đế Quân ghen tị, hần cùng Vô Thượng Đế phi vất vả cần cù OOXX mấy vạn năm chỉ có được tiên mượn phúc, Tử Phủ Đế Quân cùng khuê nữ hần cưới nhau chưa được bao lâu đã sinh ra được tiên đồng trời cao ban cho!

Các đệ tử Tử Thần Phủ cùng chư thần tán tiên thất vọng, bọn họ đã nghĩ đến hàng trăm kết quả kỳ quái nhất có thể, không ngờ cuối cùng lại bình thường như vậy.

Nhà cái cảm ơn trời, cảm ơn đất, cảm ơn ánh mặt trời chiếu xuống nhân gian, lần này đã có thể hốt bạc, đại thắng trở về.

Vỏ trứng từ từ vỡ hết, ‘cái’ bên trong đã dần dần xuất hiện chính thể, đầu tiên là cánh tay, tiếp theo là đầu, là cổ, là thân thể, là chân, chính là một tiên

đồng.

Tiên đồng vừa đón ngọn gió đầu tiên từ bên ngoài thì đứng lên, giữa hai chân có một cái đuôi...à, không phải đuôi, là J×J, một quả dưa chuột hai quả trứng J×J. Nhìn kỹ, đúng là J×J, không phải đuôi chính là không phải đuôi, đích xác là một baby hình người.

Đến lúc này dù là ai cũng không thể phủ nhận, tiên đồng chính là tiên đồng. Cho dù như thế nào đi chăng nữa, bàn cược đã mở, ai chơi thì chịu thua, không thể hai lời. Mọi người nhất tề thu dọn mảnh vỡ trái tim, ai về nhà thì về nhà, ai đi tìm mẹ thì tìm mẹ.

Ngay sau đó, tiên đồng lên tiếng: “Ôi mẹ kiếp, xuyên không con bà nó rồi!”

Ngoại truyện thứ nhất.

Về tên.

Rất lâu rất lâu trước kia.

Ông Đản trẻ: (ngạc nhiên): mình à, mình đang làm gì?

Bà Đản trẻ: (trừng) ông không mở to mắt ra mà nhìn há, cho Đản Hoàng ăn chứ gì!

Nam thanh niên họ Đản: (lau mồ hôi) cái này thì tôi có thấy, nhưng mà mình ơi, hình như con nít bốn tháng mỗi ngày chỉ được ăn một lòng đỏ trứng thôi, không phải buổi sáng mình cho con ăn rồi sao.

Nữ thanh niên họ Đản: (ấm ức) ông nghĩ tôi không biết chắc! Tôi vừa định lột trứng ăn, nhưng con cứ đòi mãi không biết làm thế nào?!

Nam thanh niên họ Đản: (lấy lòng) thì ra là như vậy...Con gái của chúng ta thích ăn lòng đỏ trứng như vậy thì sau này cứ gọi con là Tiểu Đản Hoàng được không, rồi đặt tên con tương tự là được ~

Vì thế từ nay về sau Đản Hoàng Tô được đặt một cái tên 囍 囍 rất có thần —— Tô Đản Hoàng.

Vì thế sau này Đản Hoàng Tô chỉ cho phép người khác gọi mình là Đản Hoàng Tô mà chết cũng không chịu khai tên thật của mình là Tô Đản Hoàng.

Ngoại truyện thứ hai.

Vẫn là về tên.

Rất lâu rất lâu về sau.

Đản Hoàng Tô: (chột) sao anh không để em gọi tên anh vậy?

Tử Phủ Đế Quân: (sờ cằm) nàng bảo Tử Úc?

Đản Hoàng Tô: đúng vậy, cưới nhau rồi mà còn gọi là Tử Phủ Đế Quân, gốc chết đi!

Tử Phủ Đế Quân: (sờ cằm) nàng nói cũng phải, sau này nàng gọi ta là Tử Úc đi.

Tử Phủ Đế Quân: (bổ sung) ta cũng không gọi nàng là Đản Hoàng Tô nữa, gọi Ảnh Tịch.

Đản Hoàng Tô: (= =) quên đi, em cứ gọi anh là Tử Phủ Đế Quân.

Kết luận, không phải chỉ có duy nhất Đản Hoàng Tô không thể chấp nhận được cái sự khoa trương màu mè trong tên họ.

Ngoại truyện thứ ba.

Về bảo mẫu.

Không phải trước đây cũng không phải sau này.

Hoắc Niệm Ly: Tử Thần Phủ có một đồng người sờ sờ ra đó mắc mớ gì kêu ta làm bảo mẫu cho tên ma đầu kia!

Tử Phủ Đế Quân: trong Tử Thần Phủ chỉ có người là phụ nữ.

Hoắc Niệm Ly: (chỉ Đản Hoàng Tô): chẳng lẽ bà không phải phụ nữ!

Đản Hoàng Tô: (mặt không thay đổi): đối với một em bé xuyên không như vậy ta thật không thể chấp nhận được, mặc dù ta là mẹ ruột nó.

Hoắc Niệm Ly: ...

Hoắc Niệm Ly: thế bà Đản đâu?

Tử Tam: (hả hê khi người khác gặp họa) hai năm nay bà Đản với ông Đản thcish đi du lịch, đi qua đi lại mấy chỗ tiên giới, phật giới, núi Lục Loan, sao có thời giờ chăm cháu.

Hoặc Niệm Ly: (trừng trừng) thế zợ người đâu?

Tử Tam: cô nói Tiểu Vũ hả?

Hoặc Niệm Ly: thế người có mấy zợ?

Đản Hoàng Tô: (thông cảm) người không biết sao, có bầu rồi.

Hoặc Niệm Ly: ...

Đản Sinh: (cười tà mị) em hãy chấp nhận số phận đi, nhất định em là người của tôi, không chạy thoát được đâu.

Hoặc Niệm Ly: T-T cứu tui! Tui không thích phúc hắc!! Tui không thích chơi trò dưỡng thành à!!!

Phiên ngoại thứ tư.

Về BMW.

Sinh con trước động phòng sau.

Tình yêu tìm máy nhắn tin: (chỉ vào Ngao Bại từ trên trời giáng xuống, hoảng hốt) người người người người người...người là ai?!

Ngao Bại: (mặt vô cảm) là bảo mã của cô, mời ký nhận!

Tình yêu tìm máy nhắn tin: người người người người người...sao người là BMW được, người rõ ràng là shota, theo ta làm chi!

Ngao Bại, biến thân, Bạch Long Mã.

Tròng mắt Tình yêu tìm máy nhắn tin rớt ra.

Tình yêu tìm máy nhắn tin: (hít sâu, bình tĩnh) làm ơn chuyển lời tới nhà cung cấp, ta muốn bảo mã có bốn cái bánh xe ấy.

Ngao Bại: (mặt vô cảm) trên hóa đơn không ghi, không thể đổi mới.

Tình yêu tìm máy nhắn tin: vậy ta không cần được không!!!

Ngao Bại: (mặt vô cảm) hàng đã nhận miễn trả lại.

Tình yêu tìm máy nhắn tin: ...

END.

Mời vào blog <http://www.dtv-ebook.com> để tải nhiều truyện hơn!

